

Юрій Береза

*Сучасні
тенденції*

Гумор і сатира

*Видавництво
"Волинські обереги"*

2020

УДК 821.161.2

Б 484

*Видання здійснене за кошти міського бюджету
відповідно до Програми підтримки книговидання
місцевих авторів та популяризації української
книги в місті Рівному на 2016-2020 роки*

В авторській редакції

Художник Віктор Голуб
Світлина Олександра Заборовського

Береза Ю. П.

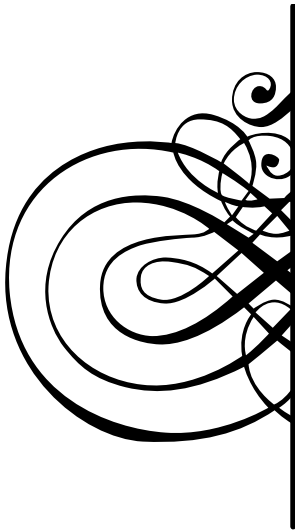
Б 484 **Сучасні тенденції.** Гумор і сатира / Ю. П. Береза. – Рівне :

Волин. обереги, 2020. – 708 с.

ISBN 978-966-416-711-3

Нову книгу відомого українського поета і прозаїка Юрія Берези «Сучасні тенденції», лауреата літературних премій імені Остапа Вишні та імені Степана Руданського склали гумористично-сатиричні твори, написані впродовж останніх років.

УДК 821.161.2

*Зі свіжих
розмірко-
вувань*

Розділ I

Замість передслова

*Хочуть лірики, а я
Все сатиру не полишу.
Втім, не чути солов'я,
Коли грім ламає тишу.*

Сюжетні портрети**ПОСЛАННЯ****САТИРИЧНИМ ПЕРСОНАЖАМ**

Бридкі персонажі моєї сатири,
Привіт, я живий, тож позаздрить мені.
Труджусь щодоби годин двадцять чотири,
Аби почувалися ви – як в труні.
Стараюсь такі підбирати вам фарби,
Які посміховиськом пахнуть і тхнуть,
Щоб вас відлучити від мрійної зваби
З-під варти моєї у люди чкурнуть.
Беру до уваги великих поради
Езопа, Руданського, Глібова й Ко
Лупити з вас шкуру і в бубна вкладати,
Що друкать із давнім, як світ, гопаком.
Я знаю, ви – древні, як цвіль і болото,
Ви – спритні й нахабні, як ті таргани,
Ви стати безсмертними зовсім не проти,
Щоб вічно служити ділам Сатани.
Одначе, паршивці, я вас запевняю:
Покари ріку не спинала ще гать,
Тож пекла умови комфортні – не раю –
Я буду ще довго для вас дарувать.
Є способи різні, найперше – класичні,
Щоб вашу чисельність таки скоротить.
І в цім допоможуть герої ліричні,
З якими й по смерті я буду дружить.

БАЛАДА ПРО РЕАЛЬНІСТЬ

Я їм – про пісню і театр,
Про музику класичну,
Красу Карпат, ріднішу Татр,
І пам'ять історичну,
Голодомор і холокост,
Про втрати на Донбасі
І хто зайняв найвищий пост
Завдячуючи масі,
Про всюдисущі хабарі,
Про зраду і відкати,
Про мову, котру лихварі
Збираються продати,
Про вбивство лісу та річок
На древньому Поліссі
Та ще набитий капшучок,
Стрімкий маршрут до бісів,
Про втрату віри й доброти,
Наркотики, розпусту,
Зогнилі цвинтарні хрести
І душ живих ще пустку,
Про намагання мати все
На тілі та у шлунку,
І заздрість, котра зло несе
І нищить світлу думку...
Вони ж – ні пари з кислих уст,
А очі – у смартфонах,
Що розсівають зваби дуст
Втопитися в мільйонах.
І тиша в залі, як в труні,
Мій стерти голос хоче...
Ні, це не снилося мені –
Мені не спиться, Отче!

**БАЛАДА
ПРО СХОЖІ КОНЦЕРТИ**
Ще у третьому столітті
До нашої ери
Появилися на світі
Перші мільйонери.
Гладіаторські ж бо школи
Вони заснували,
Де відважних, як ніколи,
Бійців готували.
Завдяки амфітеатрам
Й хитрості незримій
Закипіла праця платна
В Стародавнім Римі.
І невільники, й злочинці,
Й навіть добровольці
Глядачам щодня гостинці
Готували з кровці.
Імператори найбільші –
Цезар, Тит, Октавіст,
Август, Коммод та ще інші
В їхній грілись славі.
Ще б пак! Мечники безстрашні,
Вмілі, чесні, вперті,
Як актори не вчорашні
Не боялись смерті.
Пригадаймо лиш Геракла
Ачи Ахіллеса,
Сила котрих дивувала
Й мудреця, й балбеса.
До боїв їх готували
Тренери-ланісти,

В обладунки одягали
Та давали їсти.
Гладіаторів чимало
На гучних аренах
Від мечів і списів впало,
Зогнило у тернах.
Лиш в чотириста четвертім
Році сам Гонорій,
Імператор римський, смертні
Битви упокорив.
Зникли ті забави давні,
Мечники, й ланісти
Перестали на вмиранні
В мільйонери лізти.
Та зросли на місці тому
Інші грошогони.
Задля них премо із дому
Ми на стадіони,
Де ведуть запеклі війни
Вперті футболісти,
У яких свої є ціни,
Цезарі й ланісти.
Лиш у схожих цих концертів
Є різниця квола:
Вимагали колись смерті,
Нині просять гола!

**БАЛАДА
ПРО ЛЬВА ОСТАПОВИЧА**

Лев Остапович – це лев,
Хоч і скромний в нього рев.
Він належить до царів,
Що живуть із хабарів.

Вміння будь-кого продати
Помогло звести палати,
Примостить тупих синів
В теплі кубла хапунів.
Та минаються часи,
Як лишень не голоси.
Через правдників паскудних
Лев на лаву сів підсудних.
І за душу свою ницю
Сів би точно у в'язницю,
Але вислизнув, бо трон
Захопив бандит Янон,
Для якого Лев колись
У скрутну мить пригодивсь.
Й скромний виродок царів
Знов прилип до хабарів.
Так би злу і бив поклони,
Наплювавши на закони,
Та накаркала ворона:
З трону кишнули Янона.
Тож здалось: розкошувати
Доля Льва пошле за грати.
Пробігають дні, одначе
Лев Остапович не плаче –
Без найменшої печалі
З хабарів живе і далі.
Здогадайтеся, чому?
Хтось підтакує йому.
І таких, як ця, зараз
Одиниці хіба в нас?

БАЛАДА ПРО ІНТЕРНЕТ

В Інтернеті, як буфеті,
Є широкий вибір страв,
Що готують всій планеті
З перцем, хроном, без приправ.
Вибирає всяк за смаком,
З апетитом спожива.
Після того кожен всяко
Почувається, бува.
Для одного – це здоров'я,
А комусь – болячок сто.
Сам себе питає: «Хто я:
Чорт, людина чи ніхто?».
Добре, як знайдуться ліки,
Як з'ясує лікар все
І діагноз для каліки
Вмить встановить – і спасе.
Та трапляється частіше:
Інтернетівський клієнт
Досить швидко дуба ріже,
З'ївши геть сирий омлет.
Фактів цього достобіса
В соцмережній кухні є.
В Інтернет потрібна віза,
Котру клепка видає!

БАЛАДА ПРО ПЕРЕМІНИ

Були в дитинстві серцю милі
Річок, озер бурхливі хвилі
Та шурхит листя золотого,
Та ляскіт грому молодого,
Та запах лугу у росі...

А нині – хрін на ковбасі
Усім відомого фасону,
Бульки у склянці самогону,
Синці на лобі, нирок біль,
Судинний тиск, суглобів сіль,
Останніх гривень шелестіння,
У голові страшне гудіння,
На сон до полудня табу
Та жінки вічне: – Де ти був?

БАЛАДА ПРО БОРТЬБУ

День увесь у ресторані
Чаркував старий Іван.
А дружині на світанні
Доповів: – Здійснив свій план.
Почуттям зневаги вчора
До корупції пройнявсь,
Як і мій ровесник Жора.
Тож сказали клятій: «Зась!».
А дружина люта скаче:
– Хочеш чути комплімент?
Привід знайдеш ти, пияче,
Нахлестатися в момент!
А Іван їй: – Я не згодний.
В календар глянь, не ганьби.
Із цим лихом Міжнародний
Вчора День був боротьби!

БАЛАДА ПРО РАДІСТЬ

В дім до Ади язиката
Завітала Ніка,
Бо почула, що знайшла та
Всьоме чоловіка.

Обняла, поцілувала
В щоки та у губи
І на вухо запитала:
– Хто за фахом любий?
Ада глянула на двері,
Що вели у спальню,
І шепнула: – Він – з гримерів,
Має славу давню...
Ніка зойкнула: – О Боже,
Це для тебе щастя.
Буде гримати, то, може,
Вгамувати вдасться.
Ти забудеш про гулянки,
Прилипалів різних
І стрічатимеш світанки
Ув обіймах ніжних.
А як він тобі набридне,
Задля інтересу,
Як людина мені рідна,
Дай мою адресу...

БАЛАДА ПРО НОВИЙ КУРС

При посаді – все пропало,
В опозиції – знайшлось,
Та уже цікавить мало
Свіжопудрення когось.

БАЛАДА ПРО ВОЖАКА

Діждалися: вожак рекламний,
Що в снах вже бачить булаву,
Дав бідним гасло: «Дух незламний
Потягне ситих на халву!».

**БАЛАДА
ПРО ВИДАВЦЯ ХИТРУНЦЯ**

Жив на світі видавець,
Мав ім'я він Хитрунець.
Заробляв на масло тим,
Що багатим і дурним
Видавав товсті книжки,
В котрих – чисті сторінки!
І оцього видавця
Величала маса ця.

БАЛАДА ПРО БАГАЧКУ

У вродливої співачки
Все є: брендові вдягачки,
Золотий репертуар,
Мікрофон тримати дар,
Щира усмішка природна
І постава благородна,
Сім продюсерів, оркестр,
Спонсор – всім відомий трест,
Транспорт і техперсонал,
Провідний телеканал,
У журі – одна рідня,
Нагороди і звання,
Ще й концертна суперзала,
Ще й підлиз юрба чимала.
А коханців – тьмуца тьма!
Тільки голосу нема.
Але це така дрібниця,
Що журитись не годиться.
Не її ж у тім вина,
Що міністрова жона.

БАДАДА ПРО НАСТЮ

Балакучі дві сусідки,
Взявшись за новини,
Сперечались, взявся звідки
Гонор у людини.
На прощання на конкретні
Пересіли факти,
Котрі в нашому щоденні
Важко приховати.
– Як отримала диплома
Федорова Настя,
У гостях і навіть вдома
Мовчить, наче трясця.
– Козиряє при народі,
Що коза велика.
– Та видумувати годі.
Вона ж – безязика.
Розп'ятякання сусідок
Настя і почула:
– То брехня, Бог тому свідок!
І таке загнула,
Що сусідоньки окасті
Язики ковтнули...
Нині хваляться, що Насті
Мову повернули.

**БАЛАДА
ПРО МОВНИЙ ШЛЯХ**

На комп'ютернім екрані
Прописавсь в куточку шах.
Кожному при написанні
Відкрива він мовний шлях.

Можна вибрати англійську
Естакаду текстову,
Українську та російську,
Підписавши мирову.
Лиш радій такому ладу!
Та один, все ж, коле цвях:
Чомусь російську естакаду
Пропонує спершу шах.
Щоб од неї відвернути,
Мушу шаху, що в кутку,
Пальцем в лоб щоразу ткнути
За нав'язливість таку.

БАЛАДА ПРО СТАДІОН

Стадіону місто жде,
Як, мабуть, ніхто й ніде.
Влада кинулась старатись –
Підбирає виконавця.
Професійний має конкурс
Переможцю дати бонус.
Він почався і трива
Не один рік і не два.
Ну а місто далі жде,
Як, мабуть, ніхто й ніде.
А якого дня чи року
Конкурс зробить хоч півкроку,
Не наважиться сказати
Жоден представник од влади.
Знає тільки дід Мирон,
Як позбутись перепон:
– Щоби справі дати раду,
Поміняти треба... владу.

БАЛАДА ПРО ДВОХ СИНІВ

Святий зимовий Миколай
Був того року щедрим вкрай:
Павлу й Надії, як годиться,
Приніс у дім сільський гостинця.
Поклав тихесенько в колиску,
А з ним – куцесеньку записку:
«Господь з небесного куточка
Вам передав цього синочка.
А щоб із ним щастило вам,
Назвіть його моїм ім'ям».
Павло й Надія так зробили –
Дали ім'я це й охрестили.
І став Миколка підростать,
Життя земне розпізнавать...
Аж літній Миколай Святий,
Що також зовсім не скупий,
Павлу й Надії, щоби ріс,
Синочка другого приніс.
Раділа цьому вся родина.
Ще б пак! Господь дав знову сина!
Найбільше тішилась бабуня:
– Та це ж багатства повна клуня!
Дамо без всякої напруги
Йому ім'я – Микола-другий...
А батько зразу обізвався:
– Так звався цар. Щоб всяк сміявся?
Гуртом усі поміркували –
І сина Юрієм назвали,
Оскільки з Юрієвим днем
Він розминувсь. І нуль проблем.
Отак в Надії і Павла
В раю зимового тепла

Зросли синочки білолиці –
Слуги Господнього гостинці.
В Миколі – брата впізнаю.
А Юрій – то я сам стою.

БАЛАДА ПРО ТРАДИЦІЇ Й МОДУ

Все несе життя ріка:
Бруд і чисту воду.
Хтось традиції плека,
Хтось леліє моду.
В різний час у нас жили
Грамотні особи,
Що книжки у дім тягли
Будь-якої проби.
Головне для них було –
Тому колір тільки,
Щоби вписувавсь у тло
Шафи ачи стінки.
На полицечки щодня,
Як міцні цеглини,
І лягали видання
На віки – не днини.
Брали в руки їх лишень,
Як пилюку з хати
Виганять приходив день
Чи меблі міняти.
Нині цих нема дурниць
Навіть в хромосомах.
Не книжок – уже й полиць
Чортма у хоробах!

БАЛАДА ПРО САЛЮТИ

Пів ночі салюти під регіт і крик
У небо пускав, наче стріли пекельні,
Хоч довідку має він як призовник
«Найменші зі стресів для нього – смертельні».

**БАЛАДА ПРО ІВАНОВЕ
СВЯТКУВАННЯ**

На другий день Різдва
Громада спочивала,
Одна душа жива
Лиш спокою не мала.
З проспекту – на майдан,
А звідти – на центральну,
Як вихор, мчав Іван,
Бо справу мав нагальну.
Сто грамів забажав
О цій годині ранній,
Оскільки перебрав
На щедрім святкуванні.
Та в день цей непростий
Кафе і ресторани,
Як свинку, вихідний
Підклали для Івана.
Втомивсь, немов атлет,
Зайшов до магазину,
Кефіру взяв пакет
І випив за хвилину.
Скотилася сльоза,
Та витер губи живо
І сам собі сказав:
– Відсвяткував паршиво!

**БАЛАДА
ПРО ПІДСТАВНОГО КУМА**

Був у мене друг Наум,
А тепер мені він – кум,
Правда, кум не основний,
А, як кажуть, підставний,
Бо хрестить моїх дітей
Мав мій інший друг – Тадей.
Час же був більшовиків,
І в парткомі він сидів.
Тож боявся, що за зраду
Втратить лєнінську посаду.
Довелось просить Наума
Стать дублером мого кума.
І пішов, попри квиток,
Він на хрещення урок.
На квартирі в пору темну
Службу вистояв таємну
Разом з батюшкою – та й
Операції всій край.
Чарку випили гуртом
І чкурнули – куди хто.
Я ім'я Тадея вмент
Вніс в церковний документ...
Час минув комунідей,
Без парткому вже Тадей,
Хрестить лоба і Науму
Каже: – Дай дорогу куму!
А миліший вам який –
Справжній кум чи підставний?

**БАЛАДА
ПРО СУЧОГО СИНА**

Натяг військовий стрій – і між людей,
Притисши ліву руку до грудей,
Які, поглянь, як хвацько випина
Та промовля: – Яка страшна війна!
Ніхто не знає, що він за один.
А це – звичайний підлий сучий син,
Який не був на фронті і пів дня,
Бо в нього від призову є броня.
Він має всепродажницьку натуру,
А стрій купив, щоб приховати шкуру.
Сьогодні в храм, як завжди, пробирався,
Де й досі правлять кадебісти в рясах.

БАЛАДА ПРО ПРИВІЛЕЇ

Грішникам, яким у пеклі
Поселитись довелось,
Чорт, який всім в'яже петлі,
Наказав: – Завдання ось:
Мусить кожен з вас, падлюки,
Свій підтвердити талант,
Щоб полегшить власні муки
Й заробить у мене блат!
Ухопились ті за справу –
П'ють кавалками смолу,
Мов смачну і свіжу каву,
Віддаються всякім злу:
Брешуть краще, ніж собаки,
І замки зривають з брам,
З-під котлів крадуть ломаки,
Роги скручують чортам...
За якусь годину-другу

Замість пекла стало два,
Де лиш чути було муху
І в'язальника слова:
– Заслужили привілеї
За такий швидкий бедлам.
Тож нові дарую шлеї,
Щоб не в'їлись в горла вам!
Миттю грішники присіли
Й чорту мовили крізь страх:
– Ми б отримати хотіли
Звичне місце у котлах...

БАЛАДА

ПРО МУДРУ ЖІНКУ

Припер води на Водохреще
Скупий додому бочку! Сів,
Черпає квартою і хлеще,
Аби позбутися гріхів.
А жінка тут: – Сказати мушу,
Бо ти, напевно, того варт:
Не знаю, чи очистиш душу.
Що кендюх лопне – то це факт!

БАЛАДА ПРО ПРАВО

На цвинтарі в прощальнім слові
Бажав покійникам весь час,
Аби вони були здорові –
Й сльозу народ пускав ураз.
А ювілярів, як обухом,
Він регулярно прибивав:
– Нехай земляця буде пухом!
І щедрі оплески збирив.
Дізнались, як його не стало:

Склероз підводив дивака,
Але населення мовчало,
Оскільки членом був ЦК.

БАЛАДА ПРО ДИВНІ ІМЕНА

Жив на світі чоловік,
Що дві жінки мав за вік.
Попри тьму печальних дум,
Звав одну – Постійний Струм.
Величав ім'ям безцінним
Він і другу – Струмом Змінним.
Лиш коли зостався сам,
Дав тлумачення йменам
Непідробний гуморист:
– Мала кожна жінка хист.
Перша з мене в будні й свята
Витрясала грошенята.
Друга бралась за цей план,
Як тягло у ресторан
Чи на виставочку, щоб
Обновити гардероб.
І у випадках обох
Через те лише не здох,
Що ходив при Струмових
У чоботях гумових.

ЕЛЕКТРОБАЛАДА

У місті Струм скромненький Ват
Завів з Розеточкою блат,
Що переріс в іскророман,
Де був м'якесенький диван,
І за коротку досить мить
Зумів маєток спопелить.

**БАЛАДА
ПРО НАДЗВИЧАЙНУ ПРИГОДУ**

Їхав потяг «Київ – Львів»,
Їхав згідно з графіком.
Депутат у нім сидів,
Обмотавшись шарфіком.
Любувавсь через вікно
Дивною природою...
Та покликаний був сном
На полицю з ковдрою.
Взявсь рукою за «диван»,
Щоб наверх забратися,
А спання вагонний пан
Розпочав ламатися.
Впав і мало не прибив
Пасажира нижнього,
Який крику наробив:
– Убивають ближнього!!!
Збіглись миттю у купе
Провідниці злякані:
– Що стряслось? Яка НП?
Жертви де заплакані?
Депутат плечем підпер
Ту полицю зламану,
А сусіда-панікер
Чухає подряпину:
– Споглядав я дивний сон,
Коли лихо сталося.
Та хитнувся весь вагон,
Мов щось відірвалося.
Я прокинувся – дивлюсь:
Наді мною – пикище

Нахилилося чомусь
І пита: – Ти дишеш ще?
Тож подумалось мені:
«Я зустрівсь з убивцею
Наяву, а не у сні,
Що вбива поліцею...».
Пояснили бідаку,
Що за казус трапився.
– А лежав хто на вершку? –
Дядько поцікавився.
Депутат йому ураз:
– Та немає приводу,
Щоб приховувать од вас
Якова Поливоду.
Я ним є! І не лежав
На верхах ізмалечку,
А постійно працював
Зовсім не для галочки.
Ось у Львів і нині мчу
На проблеми знищення.
І якщо я вже лечу –
То лиш на підвищення!
Панікер: – Чудова хіть,
Володієш чарами.
Може, вдасться й долетіть
В пекло, що за хмарами!
Чим завершивсь діалог?
Почали миритися?
Повезли в СІЗО обох,
Бо взялися битися...

БАЛАДА ПРО ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ

*У січні 2019 року 22 нардепи не взяли
участь у жодному засіданні Верховної Ради.*

Про обов'язки й права
Чуєм змалку, та овва,
Констатуєм знов і знов:
Різна в нас до них любов.
Ще в доленінську добу
Ми включились в боротьбу
За права свої й чужі,
Навіть брались за ножі.
А у час більшовиків
Як її вогонь горів!
Від тієї боротьби
В інші вскочили раби –
Про обов'язки чомусь
Лиш нагадуєм комусь.
Особливо чуть про них
Від осіб від керівних,
Що сидять як у сільрадах,
Так і там, де Вища Рада.
А який же результат?
Скоротився чесних штат,
Усе більше хитрунів
І броньованих панів,
Що привласнили права.
А обов'язки? Овва.
Через те, як свіжі біди,
Пруть у владу дармоїди,
Котрі знають, де що вкрасти,

У які пролізти трасти,
Як підвищить зарплатню
Й забезпечить всім рідню,
На які насісти пільги,
У які включиться біги –
Привілейні чи хабарні?
І у цім вони є справжні!
Що НАБУ їм ачи суд,
Якщо прав у них – аж пуд!
Мають право взять хабар,
Відкупитися від нар
І податись на Мальдіви
В час, коли ідуть посіви
У країні чи жнива.
Запорукою – права!
І стиду у них нема,
Що їдять хліб задарма,
Що навчилися топтати
Право чесно працювати,
Що лукавлять, продаються,
За достатки власні б'ються,
Що прилипли до корит –
І жеруть без норм і мит.
Сподівається з них всяк
Вік прожити надурняк.
А такого не бува,
Бо й в народу є права,
Дороженькі дармоїди,
Вас в три шиї гнати й звідти,
Де живе недоторканність,
А із нею – і нахабність!

БАЛАДА ПРО ОПИТУВАННЯ

По квартирах вечорами
Ходять активісти,
Щоби у політпрограми
Виборців залізи.
Забрели й до тітки Соні.
– Хочем, – кажуть, – знати,
Чи готові ви сьогодні
Йти в ЄС і НАТО?
Тітка Соня – їм питання:
– А яка це сила
В мене точні такі дані
Взяти поручила?
А бабусі-активісти
Почали стогнати:
– Дайте нам на щось присісти,
Щоб розтолкувати.
Примостила їх, бідових,
Тітка на дивані.
Ті дістали список довгий
Й окуляри знані.
Як особи, шани варті,
Ще й почаювали –
І до ранку усіх партій
Назви прочитали.
А коли зібрались сонні
В путь, то ненароком
Зауважили, що Соня
Спить у них під боком.
Тож промовили: – Всяк бачить,
І ти бачиш, хато:
Як мовчить – не проти, значить,
Йти в ЄС і НАТО!

**БАЛАДА
ПРО ВДЯЧНІСТЬ**

Якось пса-приблуду стрів
У морозну днину,
Котрий містом кудись брів,
Проковтнувши слину.
Стало жаль його мені,
Тож дістав ковбаску:
– На, ласуй, ти ж зголоднів,
Та мою знай ласку!
Радо пес крутнув хвостом
Й при мені наївся...
Через день із тим же псом
В тому ж місці стрівся.
Та не мав, що дати я
Голодранцю жерти.
Той на мене глянув, як
На дві в купі жертви.
Вмить підскочив, за рукав
Учепивсь зубами.
І, напевне б, розірвав,
Зжер із потрохами.
Та нагаявсь чоловік.
Завдяки цеглині
Він мені продовжив вік,
Давши псу по спині.
І дотримуюсь з тих пір
Заповіді, братці:
Навіть ситому не вір
Стрічному собаці!

БАЛАДА ПРО СОН

Вранці скаржиться батькам

Син, що м'ясо любить:

– Був потрапив я вовкам

Уночі у зуби.

Після того, як я з'їв

Порося печене

І у ліжку захропів,

Кинулись на мене.

Налітали зусебіч,

Всяк гризнуть старався,

А я, зляканий, всю ніч

Від них відбивався.

І якби ось не проснувсь,

Згризли б на цурпалку.

Ще і досі я трясусь

З того переляку.

Надививсь на вік страхіть

Через сон проклятий.

Що б він значив, підкажіть,

Бо холонуть п'яти...

Батько сплюнув, трішки зблід –

І зміст розтлумачив:

– Менше, сину, жерти слід,

Перед сном – тим паче!

ВЕСЕЛА БАЛАДА ПРО СУМНЕ

*На Волині десятки населених пунктів
опинилися перед загрозою затоплення
через... бобрів.*

Підривають дамби та дороги,
Гатять заповзято течію
Річкові конструктори від Бога,
Що в Червоній книзі – як в раю.
Чи ж хіба це роблять нарочито?
Чи ж зі злості чи якоїсь мсти
Хочуть нас із вами затопити,
Знісши на шляху усі мости?
Розплодилось, кажуть, забагато.
Але як бобрам тим підказать,
Що потрібно хист свій вгамувати,
Щоб потопу не відкрити гать?
Засипати нори їм пісками?
Пострілами, криками лякать?
А мені здається, що з бобрами
Треба нам угоду укладать.
Викликають найстаршого в управу,
Похвалить, що він – не казнокрад,
І сказать: – Пора стару забаву
Спрямувать на користь всіх громад!
Слід, мовляв, не дамби підривати,
А маетки прихвостням крутим,
Та перекривать їм шлях до влади,
Гризти їхні візи й паспорти.
А якщо почне своє він гнути,
Шлях мостить візьметься хабарам,
Можна й стоматологом лякнути:
– Вирвем зуби за два дні бобрам!

**БАЛАДА
ПРО СПРАВЖНЄ ЛИХО**

Тиснуть конкуренти,
Ціни і тарифи.
Та від них щоб вмерти?
Це ж дрібнючі рифи.
Легше (всяк хай чує)
Простягнути ноги,
Якщо тиск зруйнує
Судини хоч трохи.

БАЛАДА ПРО ТИСК

Замість нар на лікарнянім
Опинився ліжку,
Бо здоров'я, кажуть, в'яне –
Тиск накинув віжки.
І чиновник цього прагнув,
Адже слідство ждало.
А підскочив тиск від рани,
Що поцупив мало.

БАЛАДА ПРО КОНКУРЕНТА

– Зауважте, стільки літ
Пише книги наш сусід!
– Я б зайнятись цим не проти,
Але маю тьму роботи.
– Є у вас крилатий кінь?
– Чи ж принижувать не лінь?
Час нових сьогодні сил.
В мене – власний гвинтокрил!

БАЛАДА ПРО ДОБРЯКА

Не пес – а лев! Стоїть стіною
І лиш хитає головою.
Його тягти за повідок
Узявсь дрібнесенький дідок:
– Спускайся в підземний перехід –
Нам поспішати уже слід!
Бо як вовтузитимось так,
Прогавим виставку собак!
А пес – ні з місця. В нього ляк:
«Під землю лізти, мов черв'як?
Я через трасу навпростець
Ходити звик, а хай їй грець.
Хоч там свистки і матюки,
Але коротший шлях таки!».
Дідка дратує псяча хіть –
Він кличе люд: – Допоможіть!
Тварина ця – такий добряк,
Хоча і впертий, як ішак...
Знайшовсь сміливців цілий гурт.
Були жінки і діти тут.
Вхопили пса за хвіст як слід –
І потягли у перехід...
А ось дісталися уже
На другий бік із «багажем».
Усім подякував дідок,
Узяв у руки повідок.
І пес, ракета та неначе,
Зірвавсь з місця – й на собаче
Велике свято, попри вік,
Дідка асфальтом поволік...
Дивились вслід помічники

На диво те із-під руки.
Хрестився старанно усяк
І промовляв: – Ото добряк...

БАЛАДА ПРО ІМЕНА

Неля, Неллі, Неоніла,
Нельця, Нелюся, Нінель,
Ніля, Ниличка та Ніла...
Іменна, глянь, карусель!
А як глянути не вузько,
То й Онилю слід додати,
І Нелюсечку, Нелюську
Та іще імен зо п'ять.
Заздрю щиро я сусіду:
Свіжу має він жону
До сніданку, до обіду,
До вечері і до сну.
І у свята, і у будні
Різна в нього є вона,
Як і в миті незабутні,
Коли гризти почина.
А в дружини Цецілія,
Бач, потрапила мені.
Скажеш Целя, Цеся, Ціля –
Та й заснеш у бузині...

БАЛАДА ПРО ВИБІР

Сперечались не на жарт
Літні люди – Клим і Гнат:
Чи щасливі ті батьки,
Котрих діти залюбки,
Гроші маючи і блат,

Відправляють в інтернат?
– Полишати власний дім
Дуже боляче усім,
Хоч під соусом яким, –
Не вгавав постійно Клим. –
Бо чужий ніколи рай
Не замінить рідний край.
Вже не кажучи про те,
Що кубло своє – святе,
Що в родиннім колі всяк,
Де шанують предків знак,
Менше серце їсть жура,
Більше спокою й добра!..
Гнат позицію свою
Тут зайняв, як у бою:
– Що там вигріте кубло!
Розкіш, слуги – це не зло.
Покупають, нагодують,
Одягнуть і підрихтують.
А ти їж, гуляй чи спи
Та збирай літа з копи.
Інтернати в цілім світі –
Втіха і старій еліті!
Клим зітхнув, на лавку сів:
– Я побачити б хотів,
Як ти, згорблений геть Гнат,
Будеш бігти в інтернат.
– Не діждешся! – Гнат прорік. –
Я запася всім на вік!
А біжить хай в інтернат
Бідний пролетаріат!

БАЛАДА ПРО ПРОРОЧИЙ СОН

У поліському селі
Стрілися два Василі.
Першому – вісімдесят,
А ще старший – його сват.
Привітались, як годиться,
І взялись хто чим хвалиться.
Ось молодший перевів
Мову про пророцтво снів:
– Я зізнатись хочу вам,
Що приснився Путін-хам.
Ніби йшов я в магазин –
І він стрівся, сучий син.
Незворушливо стоїть,
Як сибірський той ведмідь,
Посміхається ехидно
І таке гугнявить спритно:
«Дайте сала, часнока,
Ібо вбйот меня тоска!».
Я на нього подививсь,
Сім разів перехрестивсь
І без шуму-гаму-крику
Плюнув гадові у пику!
– А що потім то було? –
Старший мокре втер чоло.
– Посіпака, що приснився,
В моїй слині розчинись.
– О, – промовив старший сват, –
Натяк це, що окупант
Забереться геть від нас,
Стануть вільні Крим, Донбас,

А кремлівські верховоди,
Відійдуть, як талі води.
Та питання ще по суті:
В що одягнений був Путін?
В чорне, сіре чи рябе?
Чи мав напис «КГБ»?
Бо без цього, як здається,
Він нікуди не попреться.
Сват молодший тут зітхнув:
– Голим щур кремлівський був.
Але напис мав живіт:
«Я – транзитом на той світ!».

СТУДЕНТСЬКА БАЛАДА

У вівторок – на науку,
У четвер – додому.
Вміло здрібнюючи муку,
Прем навстріч диплому!

ГРИБНА БАЛАДА

Повний кошичок грибів
Вполювать Вадим зумів.
Довелося всякі брати,
Бо не вмів їх розрізняти.
Результати його праці
Такі самі грибознавці
Оцінили так, як слід:
Спожили все на обід.
Після того лиш один
Врятувався від біди...
Нагадать про цю пригоду
Маю нині я нагоду,

Коли в кошик претендентів
Влізла сотня опонентів.
Що на фініші їх жде,
Грибоїд живий зна те.

БАЛАДА ПРО ВОВКА

Про вовка промовка,
А він – уже тут.
Хоч шкура намокла,
Та звершив маршрут.
В кафе "Чашка лою"
Дістався із хащ,
Щоб свійський зі мною
Попробувать харч.
Сорокою вранці
Послав новину,
Що піцу баранчик
Готує смачну.
Отож і притопав
В кафе сірий вовк,
Баранчика злопав
Й мене ще натовк,
Бо я був без міри
Наївний їжак,
Що вовку повірив,
Як дурню баняк.

БУДЕННА БАЛАДА

Мале, кудлате та худе
Кудись, не кваплячись, іде.
Нехай би вже собі чвалало,
Уваги б лиш не привертало.

Але в мобільний телефон
Комусь кричить на весь район:
– Привіт, мой свет! Це я звоню!
Я счас на главном авеню!
Успела кльово отдохнуть!
Попілі водкі – просто жуть!
Потом бил секс і похмельож!
Ну, словом, целый день – балдьож!
Спешу домой, наведено предки
Жрут от волнення таблетки!..
Спинились тітка, дядько, дід:
– Що за придурок-пішохід?
Мале, кудлате та худе
Їм зверхньо мовило на те:
– Что позволяете себе?!
Я Лара Вальс з восьмого «Б»!
Отец мой – старий депутат,
А мать везде імеет блат!
Цигарку хвацько закурило –
І далі з криком повалило...

БАЛАДА ПРО ВАРВАРУ

Він пере та куховарить,
Мие, прибирає.
І від того у Варвари
Серце завмирає.
Ходить мовчки, як амеба,
Стежить пильно дуже,
Чи все зробить муж, як треба,
Чи його задушить...

БАЛАДА ПРО САРКОФАГ

Дім-фортецю звів Петро
Та ще мур добрячий,
Щоб ніхто не зміг добро
Крадене побачить.
Вгамувався б і сидів
У норі загреба,
Та сховатись захотів
Раптом і від неба.
Взяти кельму змусив страх:
«Має очі птаство!».
Тож гранітний саркофаг
Вмить накрив багатство.
Темне вклинилось життя
У злодійську долю.
Чути лиш з-під накриття:
– Випустіть на волю!!!
Та чи зможе ця біда
Людям привід дати
Того, хто їх обкрада,
Із мішка дістати?

БАЛАДА ПРО ЗАРОБІТКИ

Притисла ледаря біда –
Потреба у копійці,
Бо слово джентльмена дав
Купити віник жінці.
Нічого хоч робить не вмів,
Узявсь за заробітки –
Найнявся бити комарів
На дачі у сусідки.
Вже третій рік там пропада,

Шле вістки жінці звідти,
Що злих комах – страшна орда,
Що є над чим потіти.
І жінка вірою живе,
Що муж здолає втому
І підмітайло те нове
Таки припре додому.
Недавно я зустрів її –
Сказала, що бідує,
Що муж тепер вже солов'їв
Сусідчиних годує,
Що є можливість заробить
Солідну суму досить.
І ще літ п'ять самій пожить
Задля достатку просить.

УБОЛІВАЛЬНИЦЬКА

БАЛАДА

Випили по чарці,
Потім – ще по п'ять,
Та й взялись до праці –
Матч свій споглядать.
Гра футбольна мало
Хвилювала нас,
Бо було ще сало
І міцненький квас.
Встигли до перерви
(О життя красо!)
Згризти фанам нерви
Й сісти у СІЗО.

БАЛАДА ПРО ЯМУ

Вона, глибока та широка,
Не сумувала на шляху.
Була від неї всім морока,
Хто їздив часто. Тьху-тьху-тьху.
Ламались різних марок авта,
Та іноземні – повсякчас.
Їх водіям роль астронавта
Вручала яма ця не раз.
Шибки і голови летіли,
Тріщав метал, здіймався крик.
А пішоходи гомоніли:
– Скільком ще буде тут гаплик...
Однак ніхто не брався яму
Кудись із траси прибирать,
Хоча про цю примхливу даму
Гарненько знала владна рать.
Бували люкс-спеціалісти,
Досліджень купу провели
І навіть суміш, котра містить
Бетонну силу, завезли.
Жила б ця ямонька і досі,
Як та природна міна з мін,
Біду вручала б на дорозі
Під скрегіт гальм і бляхи дзвін.
Одначе дві години тому
Змінився траси колорит:
Як грім, з небесного огрому
У яму впав метеорит.
І вмить з'явилася табличка:
«Рух заборонено навік.
Лежить тут штука історична,
Що кількість зменшила калік».

**БАЛАДА
ПРО СТРІЛЯНУ ВОРОНУ**

У відділенні поштовім
Оформляв посилку –
Книги слав подарункові
З Києва в Олику.
Краля, котра пакувала
Й мала вигляд панський,
На одній з них прочитала
Прізвище: – Руданський.
Подивилася на мене,
Як на типа з Марсу,
І сказала: – Ім'я вчене,
Здогадалась зразу.
Багача впізнати можу,
Це долярник ситий!
Ех, за цього би вельможу
Мені заміж вийти...
Я скривився мимоволі:
-Ні, це сміхотворець
Непростої досить долі,
Вічний зла поборець.
В кралі очі після того
Вилізли на лоба:
– Е, я маю вже такого
В себе вдома жлоба!

БАЛАДА ПРО ОРБИТУ

Є таки виходити резон
На орбіту керівних персон.
Крутишся, аж заздрять вороги,
Набираєш стажу і ваги.

Тиснеш на потрібні важелі –
І стаєш на вищі все щаблі!
Головне – усім, хто підпиха,
Вчасно намастити пирога.
Навіть слід нікчемні вказівки
Брати до уваги залюбки.
А як вчать лукавить і брехать,
Це сприймай як Божу благодать.
І тоді з орбіти не впадеш –
Тут, як той супутник, і помреш.
А за час кружляння встигнеш ти
І синів, і внуків підтягти,
Щоб вертілись не один сезон
На орбіті керівних персон,
Набирались стажу і ваги,
І мастили іншим пироги.
Щоб позаорбітники про них
Гомоніли, як про швидкісних,
Котрі устигають за життя,
Плюнувши на гріх і каяття,
Так наситить жадібне нутро,
Що від гніву закипа Дніпро!
І орбіта буде ця жива,
Поки є порука кругова.

БАЛАДА ПРО ПУНКТ ПРИЗНАЧЕННЯ

Випили добряче
Без закуски, звісно,
Й помудріли наче,
Мислям стало тісно.
Попри спотикання

І раптово втому,
Зразу без вагання
Рушили додому.
Сил була ще крапля,
Тож цікавість перла:
А куди потраплять –
В рай ачи до пекла?
Та коли проснулись
Спиртолюби дужі,
Вмент один збагнули,
Що лежать в калюжі!

БАЛАДА ПРО ЗАХИСНИЦЮ

Живе в сусідньому будинку
Красуня, правда, вже в літах,
Що кожну вуличну тваринку
Годує і дає їй дах.
Найбільш шкодує псів бездомних,
Якими місто аж кишить
І котрі в пошуках невтомних,
Кого б злякати чи вкусить.
Тварин завзята захисниця
Все буди зводить у дворах,
Аби було де прихиститься
Всім зграям, що нагонять страх.
Та біля власного будинку
Хатам собачим завжди – зась!
Бо квітку стопчуть чи травинку,
Бо тут гуля її Івась.
Така дволика поведінка
Дивує збуджений народ,

Тож багатьох відносить жінка
До ворогів живих істот.
А ще погрожує судами:
– Якщо хто суку ачи пса
Прогнать насмілиться – роками
Не позирне на небеса!
Та, перепрошую, ось щойно
Цю жінку, на початку дня,
«Швидка» забрала, бо достойно
Її погризла собачня.

БАЛАДА ПРО СТАЛІСТЬ

Переставивши додатки,
Суму не змінити.
Та у правила порядки
Можна свіжість влити.
Стах мільйони вкрав чотири
І сім з копійками,
А в наступні спроби цифри
Поміняв місцями.
Щодо суми, то даремні
Щось змінить потуги.
Мав один умовний термін,
І таким є другий!

БАЛАДА ПРО НОВИНИ

В Іри – з радіо новини,
З телека – в Мирона,
Із комп'ютера – в Марини,
В Кості – зі смартфона.
Як зійдуться, як візьмуться
Переповідати,

Від новин тих застаються
Виходу лиш дати.
А щоб людям залишити
Вістку хоч одненьку,
Наловчилися ліпити
Власну побрехеньку.

БАЛАДА ПРО ДУНДУКА

Стах повільно міряв кроки,
Роздивлявся, чи нове
В місті щось з'явилось, поки
В краї був, де кум живе.
Ген «Аптека» ще на місці...
І «Весільний павільйон»...
Бутік «Тим, які у віці»
Бачить той же звичний сон...
Не змінилася прописка
І торгцентру «Все твоє»...
А оце – нове щось. Зблизька
Придивився – «Атель є».
«Е, якийсь оригінальний
Продають товар – атель!» –
Погляд прояснів печальний. –
Мо', придбаю для Нінель».
Завернув – та у красуні,
Що назустріч йшла якраз,
Запитав: – Атель манюня
Скільки коштують у вас?
Тут красуні личко біле
Почорнила раптом злість:
– Чи ви бачили дебіла?!
Зараз швабру спина з'їсть!!!

З переляку Стах – у двері,
Тільки блиснула матня...
Зупинився аж у сквері
І прорік: – Що за фігня?
Підійшла в цю мить знайома –
Кандидатка ще й наук.
Розповів про все сірома...
І та мовила: – Дундук.
Не була б чужою мова –
Не втікав би від ганьби.
За пів метра хтось від слова
Одну літеру прибив!

**БАЛАДА
ПРО ВОЛЮ ТА ЧОРТИКА**

Воля їхала на возі...
Раптом – Чортик на дорозі:
– Стій, стара, куди це преш?
Може, сяду – підвезеш?
А йому сердешна Воля:
– Душі ось вбієнних з поля,
Що за мене полягли
Як Всевишнього послі
Я доправить швидко маю
До заслуженого раю.
Вбили ж їх твої брати,
Щоби пекло зберегти.
Тож не знаю, а хоч трісни,
Як ти зможеш поруч сісти.
Убієнних вічний дух
Тебе скине на ходу...
Захитав рогами Чортик

І відкрив брехливий ротик:
– Мертвим віз, скажи, для чого?
Ти вези мене, живого.
І тебе, коли помреш,
Заберу у пекло теж!
Зупинила Воля коні,
Тихо сплеснула в долоні:
– Ну, гаразд, гривастим ти
Закрути лишень хвости,
Щоб в бігу не мали змоги
Зачепить тебе за роги...
Чортик, звісно, так зрадів,
Що потягся до хвостів.
Тут його гривасті в лоб
Копитами – трісь! І цоб!
Чортик здох чи ні, не знаю,
Але віз помчав до раю...

БАЛАДА ПРО ПЕНСІЙНИЙ СЕЗОН

Найкоротшим є сон
У пенсійний сезон.
Цей сезон не такий
До розслаблень хапкий,
Коли був молодим
Й на роботу ходив.
Не для того він, щоб
До всіляких хвороб
Прислухатись або
Поспішати на футбол,
У театри ходити,
Рибку в річці ловити,

Вирушати в турне
Чи ковтати спиртне.
Найзручніша це мить
Всім своїм підсобить:
І синам, і дочкам,
І зятям, невісткам,
І онукам, що теж
Люблять гроші без меж,
Ну і решті пра...пра,
Примх в якої – гора!

БЕРЕЗНЕВА БАЛАДА

Завесніло, потепліло,
Все довкіл повеселіло:
І собаки безпритульні,
І валютники, й патрульні,
Птахи, кішки і дерева,
Двірники й бабуся Єва.
Одягла стара онуку,
Узяла її за руку –
І пішли вони до парку
Привітати білку Клавку.
Чимчикують, ще й не спішно,
А онуці дуже смішно,
Що такі дрібненькі кроки
У бабусі, як в сороки.
Зліва ген – сміттєві баки,
Зачекались небораки,
Хто їм перший для життя
Дасть всіякого сміття –
Скла чи пластику й паперу,
Щоб було чистіше скверу.

Зупинилася онука:
– Ой, яка у баків скука!
Треба вкинуть щось у них,
Бо не мають вихідних!
Вмить дістала із кишені
Різних фантиків півжмені.
А бабусі жаль їх стало:
– Цього бакам буде мало!
Їм така потрібна здоба,
Щоб наповнилась утроба.
Та й взялася поглядати,
Як з дупла вилазить дятел...
Через мить якусь гукає
Їй онука, аж стрибає:
– Вже утроба в баків повна –
Я їм вкинула смартфона,
Шапку, ручку, рукавиці
І твої в'язальні спиці!

БАЛАДА ПРО СЛАВУ

В Гриця жінка – невеличка,
Симпатична дуже з личка,
Працьовита, товариська,
А ще вона – бандуристка.
Заспіва козацьку думу –
Нажене печалі-суму.
А втне пісню жартівливу –
Пустить сміху справжню зливу.
Пише музику душею
І слова разом із нею.
Народила купу творів
І в мінорі, і в мажорі.

Слухачі так аплодують,
Що зірки на небі чують.
А у Гриця – вічний клопіт
І ряснючий піт на лобі:
Мусить він носити бандуру,
Котра ма' складну натуру,
Ще й вагою – не сопілка,
А така, як рідна жінка.
Вже давненько бандуристка
Є заслужена артистка.
Визнання і шану має
Навіть в тих, хто не співає.
І Грицьку радить охота,
Бо постійна є робота,
Й бачить власними очима:
Слава – в нього за плечима!

ВУЛИЧНА БАЛАДА

Вони – ті самі, в тому ж місті,
З плачем гірким, на тому ж місці.
В руках – торбини і плакати
З портретом бідного дитяти.
Благають швидше якомога:
– Подайте, люди, ради Бога!
Але на них ніхто уваги
Вже не зверта. Вони – як птахи,
Що в перехожих під ногами
Не хліба ждуть, а з неба манни.
В очах жебрачок – смуток з пилу,
Що прикрива обману силу,
І віра в те, що вдасться зранку
Пожертв зібрати... на гулянку.

БАЛАДА ПРО ГОРОБЦІВ

Зникли в місті горобці!
Припускають мудреці:
– У Китай подався цей птах
Зароблять на шкідниках!
Гомонять природолюби:
– Екологія їх губить.
Наплодили хімікатів,
Що не всидіти і в хаті!
Гордо крикають ворони:
– Смітники всі – наші трони!
А братів юрба весела
Перебралася у села.
Про проблеми горобцеві
Вчені ще мовчать місцеві.
Додали мені вони
Цим тривога: де цвіркуни?
Я по місту сумовито
Походжаю слідопитом,
Все шукаю, де кінці
Заховали горобці.
А сьогодні був у парку,
Зазираю під кожну лавку,
Чи нема яких слідів
Сірокрилих диваків.
І надібав, хоч не хутко,
Трансформаторну там будку,
А на ній як дар митця
Світлий образ горобця!
Тож я знаю і своє:
Горобці у місті є!

БАЛАДА-ЗІЗНАННЯ

Не вдавай ти солов'я,

бо машина не твоя.

Любов Пиєнична

На прогулянку у місто
Вийшов я раненько, звісно,
Поки транспорт ще дріма
І людських штовхань нема,
Лиш берізка із каштаном
Тішать світ осіннім танго.
Походив довкіл озерця,
Пригорнув сум хвиль до серця,
Чув, як пара лебедина
Щось нашіптувала дивне,
А дві вивірки з ялин
Сон стрясали в ранку млин.
А коли вже находився,
Жовтим листям нажурився,
По дорозі до домівки
Зупинивсь біля автівки,
Котра служить багачеві,
І зробив із нею селфі!
Розмістив оцю світлину
У Фейсбуці за хвилину,
Підписав її строфою
Жартівливою й простою:
«Ой послухався дружину –
І придбав собі машину.
І тепер мені машина –
І робота, і дружина».
І з'явилися у грі
Лайки та коментарі.

Хтось сміявся, хтось реготав,
А хтось заздрість виливав:
«Та не може бути! Як,
Авто ма' поет-бідняк?
Та за книги у наш час
Не заробиш і на квас!
Тож нажився гад на владі
Завдяки якомусь дяді!».
І я вкотре зрозумів:
Успіх – ворог ворогів.

БАЛАДА ПРО ПЕРЕПАДИ

Черговий почав свій тур
Перепад температур.
То морозить, то тепло
Зігріва тобі чоло.
З дощових умить краплинок
Виростає гурт сніжинок.
Млявість сунеться, і болі
В голові різкі доволі.
І апатія в полон
Забира, й поганий сон.
Малюки, жінки вагітні
Та ще люди хворі й літні
В групі ризику є теж,
Гіпертоніки – найперш.
Щоб уникнуть зайвих бід,
Повноцінно спати слід,
Навантажень зменшить норму
І фізичну, й розумову.
А ще радять лікарі
Більш гуляти у дворі,

Пить чаї з ромашки, м'яти
І мелісу додавати.
Ще спасінь одна із версій –
Уникать найменших стресів.
Ось вона завжди якраз
І підводить усіх нас.
Бо у кожній є окрузі
Лапкових чимало «друзів»
І привладних, і таких,
Що воюють проти них.
Мають ті і ті талант
Вносить в біди власний лад.
То підкинуть лже-новинку,
То підсунуть просто свинку,
А то вручать резюме,
Що до вас кістлява жме.
І тоді людина рада
Й атмосферним перепадам.

БАЛАДА ПРО МУДРІСТЬ

Зустрілись на трасі
«Заварівка – Дачі»
Поет на Пегасі
І конюх на клячі.
– Привіт! – мовив зразу
Крилатого власник. –
Оце із Парнасу
Вертаюсь я, класик.
Про творчі зернини
Відзвітувався –
Та й знову перлини
Шукати зібрався.

А ти звідки, брате,
Й куди курс тримаєш?
– У поле орати.
– Таж плуга не маєш.
Із клячі зліз конюх
Й зізнався, до лоба
Приклавши долоню:
– А в мене – це проба!
Якщо на цій клятій
До поля доїду,
То плуга купляти
Подамся з обїду.
А ти яким чином
Тварину, що маєш,
На здатність, скажи-но,
Перевіряєш?
Поет мудрецеві
Потиснув правицю,
А потім вінцеву
Відкрив таємницю:
– Якщо крила в друга
Ворушаться класно,
Шукать йому плуга,
Повір, передчасно!

БАЛАДА ПРО ПЕРЕВТОМУ

Мав лисину й високий чин,
Коханок сім і п'ять дружин.
Збирав данину із підлеглих,
Аби був повним завжди келих.
Умів задобрювать начальство,
Щоб не прискіпувалось часто...

І площа лисини зростала,
І скнарість кендюх напихала.
Одна лиш мучила хвороба:
Злоба аж розпирала лоба!
Бо хоч житуха – як забава,
Ходила боком звабна слава.
Аби усунуть перекуси,
Узявсь строчити він доноси
На геть усіх талановитих
З метою слави відкусити.
І так тим ділом захопився,
Що лоб його перетомився.
Тому доноси, попри вік,
На себе пише восьмий рік...

БАЛАДА ПРО НЕГОДУ

Задощило по всій Україні,
Потягнулися хмари в Європу.
До моєї одвічної ліні
Додалась небезпека потопу.
Адже дах у моєму будинку –
Ну, не дах – продірявлена гідра!
Тож не можна заснуть і хвилинку –
Підставляти доводиться відра.
І на вулицю вийти не можна,
Бо проциндрив плаща й парасолю.
Та й колекторів сила спроможна
Лиш високій воді дати волю.
У печінці усілась негода,
Нетерпіння у нерви залізло.
І сидіти, роззявивши рота, –
Все одно, що жувати залізо.

Ситуація рве всі загати,
Але вихід таки бовваніє:
В забігайлівку треба втікати
І там ждати, покіль заясніє!

**БАЛАДА
ПРО ДІЄТИЧНЕ М'ЯСО**

На міському ринку
Зранку й допізна
Ореста Шкоринки
Голосок луна:
– Правило класичне
Пригадати час:
М'ясо дієтичне –
То здоров'ю шанс!
Треба купувати
Тільки індуків,
Щоб фігуру мати
Й жити сто віків!
Люди, підійшовши,
Бачать: продавець –
Ширший, аніж довший,
Та іще юнець.
Тож всяк пальцем тиче:
– Як збагнути це?
Ти своє індиче
Не їси м'ясце?
Орест кривить губи:
– Бачте, в тому суть,
Що у мене зуби
Тільки-но ростуть!

**БАЛАДА
ПРО КОРИСНУ ЇЖУ**
Науковці довели,
Що курячі яйця
Будуть шкодити, коли
Ними об'їдається.
Більше двох вминать щодня,
Щоб не втратить силу, –
Все одно, що із коня
Падати в могилу.
На сніданок чи обід
Їсти м'ясо варто,
Щоб не мати інсультних бід,
Не конати в інфарктах.
Рибу треба споживати,
Овочі і фрукти
Їсти в день разів із п'ять,
Зернові продукти.
Споживати і часник
Радять із любов'ю,
Бо він – перший помічник
Нашому здоров'ю.
Справжні соки пити слід,
Не минати сметану
Й екзотичний всякий плід
Для тонкого стану...
– Допоможе нам ця вість, –
Каже Лесь Качалка, –
За умови, що не з'їсть
Гроші комуналка!

**БАЛАДА
ПРО МАЙБУТНЬОГО СУДДЮ**

Навантаживши пів буса
Усього, що п'ють-жують,
Кир погладив сиві вуса
Й зранку вирушив у путь.
Їде селищем і втішно
Всім вигукує: – Адью!
Везу сину їсти спішно –
Буде вчитись на суддю!
Баба Віра, що корову
На пасовище вела,
Місце в'їдливому слову
В ту ж хвилиноньку знайшла:
– В тебе вилупок – на славу!
Покажи ж но, чорт візьми!
Кир їй: – Завтра під заставу
Його випустять з тюрми!..

**БАЛАДА
ПРО ПОЛІСЬКЕ ЧУДО**

Чудо сталось! Ще й яке!
Люди не з достатку
Брали на таке й сяке
Позику у банку.
Потім чесно та у строк
Гроші повертали,
Щоб подалі від морок,
Щоб «піни» не мали.
Брали, звісно, залюбки
Довідки у банку,
Що вони – не боржники,
Що усе в порядку.

Та невдовзі вістки їм
На голови впали,
Як отой небесний грім,
Котрого не ждали:
«Є у вас кредитний борг!
Слід його вертати,
Бо скарають суд і Бог!».
Й що було казати?
Охопив клієнтів страх
Від такого чуда,
Що нагадувало жах
З фільмів Голлівуда.
Довелося їм шукать
Ниточку до правди
Не один раз і не п'ять
З думкою про грати...
І «А-Банк» зізнавсь: вина
Їхньої красуні
Молоденької. Вона
Всіх пошила в дурні.
Видавала (хто б зумів?)
Людам в дні щасливі
Про погашення боргів
Довідки... фальшиві.
Чудотворці – двадцять три,
А вже роги має,
Й до тюремної нори
Шлях їй пролягає.
На додачу скажем так:
Дорогі банкіри,
Чудо це – як перший знак
Вбитої довіри!

**БАЛАДА
ПРО ЗНИКЛИЙ ІНТЕРНЕТ**

Пропав у мене Інтернет.
Сигналю фірмі «Вінегрет»,
Належать послуги якій:
– Зв'язок зі світом де вже мій?
Почув жіночий голос в трубці:
– Не скавучіть, як пес у будці.
Уклали вчора лиш угоду –
І ждете зручності всі сходу.
По-перше, в нас ви – не один.
По-друге, кілька був годин
У вас у хаті Інтернет.
А він теж шкодить, не секрет.
Тому радіти слід, коли
Для вас тайм-аут надали.
Нехай спочинуть ваші очі,
Хай нерви вляжуться жіночі.
Дитині книжку прочитайте
І на природі погуляйте!
Послухав я оцю пораду –
І вгамувавсь ураз, на правду.
Комп'ютер вимкнув без відчаю –
І світ довколишній вивчаю.
А Інтернет нехай пожде,
Бо все, що поруч, то святе.

**БАЛАДА
ПРО НЕПРИСТУПНИЙ ОБ'ЄКТ**

У славнім місті Х – об'єктів тьма,
Які в обіймах мафія трима.
Але з-поміж таких знайшовсь один,
Якого не мина лиш пес Мартин.

Могутні стіни він хоча і ма',
Стоїть самотній, як покари тьма.
Ні вікон, ні дверей, дірявий дах,
У ролі варти – перелітний птах.
Десятки літ в іксистів на очах
Він сиротів, печалився і чах.
Турист на нього звично зирить скоса,
Місцевий відвертає завжди носа.
Вмира душа у нього лиш тому,
Що не знайшлось господаря йому.
У боротьбі за жирний зиску шмат
Про нього геть забув привладний брат.
Причина неприступності проста:
Об'єкт увагу цей не приверта,
Бо біля стадіону як розвальні
Нема роботи в нього як вбиральні.

БАЛАДА

ПРО ЛІТАЮЧИЙ СУП

Запитав Ганнусю дід:
– Що смачненьке на обід
Подала тобі матуся?
Посміхнулася Ганнуся,
Очі блиснули з-під брів:
– Ти такого ще не їв!
Страва ця була із круп.
– Смакувала, певне, суп.
Сяє личко в дівчинятки:
– Так, та це лиш піввідгадки.
Бо матуся моя мила
Суп літаючий зварила!
– Що за суп? – дід запитав. –
Я такого геть не знав...

Узялась онука в боки:
– Задаєш мені мороки.
Здогадатись міг би: суп
З крилець курки був і круп!

БАЗАРНА БАЛАДА

Купив на базарі
Лопату. Діла!
– Чи можна у парі
До неї чохла? –
Запитую чемно
Дідка-продавця. –
Бо гостра, напевно,
Є штука оця.
Везтиму в маршрутці
Її, вам скажу.
Якісь, може, злюці
Ще не догожу...
Дідок усміхнувся
І мовив отак:
– Ти, певне, звигнувся
Чи з роду дивак.
Хоч раз наші люди
Обурились, га,
Що з вилами всюди
Ляшко сновига?

БАЛАДА ПРО МАРТИНА ТА ЙОГО СИНА

Одруживсь лінько Мартин.
А з'явивсь синочок –
Втік подалі в мент один
Він од заморочок.

По світах не рік блукав,
Од судів ховався.
Лиш на старість пригадав,
Що десь син зостався.
Та й додому, бо безвіз,
Полетів, мов птиця...
Сину ролики привіз
Як супергостинця.
А синочку – сорок літ,
Вже й сам в ролі татка.
Як же виїде у світ
Він на коліщатках?
І біда найбільша в тім,
Що не вміє їхать.
Гримне з роликів, як грім, –
От всім буде втіха!
Тож печаль обох гірка
Почала діймати...
Вчить вночі Мартин синка
Ролики сідлати.
Менший їде, поки сплять,
Старший підпирає.
Як впадуть, годин із п'ять
Стогін не втихає.
Обчухрали до кісток
Лікті та коліна,
Зате тішиться синок:
– В мене річ є цінна!
Гордість старшого пройма,
Що перед нащадком
В нього боргу вже нема,
Що є гарним татком.

БАЛАДА ПРО СУД

Вони зустрілись у кафе «Відкат» –
Досвідчені суддя та адвокат.
Коньяк, вино, криветки та балик
Їх об'єднали, як луно і крик.
Сиділи, тихо стукались чарками,
Паперами ділились і думками.
Розцілювалися на розвітання,
Коли в кафе заглянуло смеркання...
Судили вбивцю пішоходів двох
Так довго, що втомився б, мабуть, Бог.
І виніс вирок суд, як і годиться:
Він виправдав нахабного злочинця.
Ось що таке просте кафе «Відкат»,
Де бачились суддя та адвокат!

**БАЛАДА
ПРО ДВОХ КОЗЛІВ**

Наш земляк Левко Линок
Любить їжу та жінок.
І його усім селом
Звали диким все козлом.
Віднедавна (чули, мо'?)
Свійським бекалом звемо.
Бо раніше волю мав –
Де хотів, там і гуляв,
Там шукав собі ловкач
Шлунку й серцю свіжий харч.
А оце козел з козлів
У сімейний втрапив хлів,
Де не бачить ні жінок,
Ні харчів – лише куток.

БАЛАДА ПРО СЮРПРИЗ

У Варвари-спекулянтки
Та хапуги Яця
Доця виросла, Улянка,
Здатна лиш кохаться.
І була у ній присутня
Звабниці манера.
Тож пригрілася красуня
В секретарках мера.
Подавала до обіду
Каву й бутерброди,
А опісля її сліду
Шеф вже не знаходив.
Удесяте владу в місті
Вчора поміняли,
А Улянка – все на місці,
Тільки більше смалить
Й завела нові порядки:
Для прийому модні
Як пароль не шоколадки,
А конверти повні.
Втім, сьогодні, десь по третій,
Нишком для Улянки
Хтось підсунув у конверті
Сховані... кайданки.

ДОСЛІДНИЦЬКА БАЛАДА

Дід Оксент улітку якось
В місто вибравсь раз на вік,
Щоб побачити, чи всяку
Страву їсть там чоловік.
Заирнув до ресторану,

Тишком всунувся в буфет –
І відкрив собі неждану
Таємницю у момент.
На полиці з алкоголем
Слово «Воздух» прочитав.
– Вже повітря, – мовив з боєм, –
Споживають замість страв!

БАЛАДА

ПРО НЕХОДОВІ РЕЧІ

Захотілося на ринку
Раптом Гнату мандаринку.
Підійшов до продавця
І спитав: – Ягідка ця
Скільки коштує одна?
Той в одвіт: – Ціна – смішна.
– Ну, тоді, – промовив Гнат, –
Зважте – буду тільки рад.
Продавець хутенько плід
На вагу поклав і вслід
Покупцю назвав ціну.
Гнат рукою вмить пірнув
У кишеню піджака –
І дістав міні-мішка,
Із якого на прилавок
Копійок сипнув чимало:
– Не належу я до скнар.
Ось візьміть за свій товар!
В боки взявся продавець:
– Увірвавсь мені терпець.
Я ніякі копійки
Не беру вже три деньки.

І од вас купюри жду,
Бо вони лише в ходу!
Гнат скривився і собі:
– Це нове щось, далєбі.
Якщо ти такий вже, синку,
Не візьму я мандаринку.
І затям: тепер маршрут
Покупців не в моді тут!

БАЛАДА ПРО РАДІСТЬ

Мати вигнала із дому
Ледащицю дівку Тому,
Що обожнювала моду
Та кімнатну прохолоду.
– Йди, – сказала спересердя, –
З олівця немов осердя,
Із душі тебе виймаю –
Та й шукай для себе раю!
Подалася Тома з дому
У країну невідому,
Матюків роздавши масу
Та вкрутивши в ніс прикрасу...
Сорок літ не знала мати,
Де пропасницю шукати,
Щоб спитати в ледащиці,
Чи вона при годівниці.
І поволі постаріла...
Вже і сотня їй набігла.
А це якось крізь віконце
В двір зиркнула: – Ой, а хто це?
Із рудого лімузина
Вийшли краля та мужчина,

А за ними – із десяток
Різновікових дитяток.
Ось уже і на порозі:
– Ми все к родственіце Фросе!
Ми од мамкі й бабкі Томи
У ейо прішлі хороми,
Ведь она пока что в скромних
У местах неоддальонних.
І она нам для начала
Супержізнь здесь обещала!
Мати слізоньку утерла –
І від радості... померла.

БАЛАДА ПРО БЕЗПРИТУЛЬНОГО

Щодня в один і той же ранній час
Його побачить може кожен з нас.
З простягнутим кашкетом у руці
Стоїть він, як усі стоять сліпці.
Ні слова з уст, лише печаль в очах,
Що свідчить про безвихідності жах.
Проходять люди – їх проймає жаль,
Що доля в чоловіка – не медаль.
Хто скільки може, кидає в кашкет
На хліб чи, мо', коробку сигарет.
Шепочуться про нього хлопчакі:
– Він – безпритульний, киньмо копійки...
Бабусь стареньких чути голоси:
– Дай, Боже, сил біднязі і спаси...
Подачки мовчки чоловік прийма,
В кашкет вчепившись міцно обома...
Коли ж збігає день, у прошака
Народжується усмішка гірка.
Він «прозріває», одяга кашкет –

І поспішає з грішми... у буфет.
Там замовляє пляшку коньяку,
Кільце ковбаски, пивонька ріку –
Й гуляє повен сил і щастя муж,
Розказуючи казку одну й ту ж,
Яку вже знає й плюшевий ведмідь:
– Роботать надо – да і будеш жіть!

БАЛАДА ПРО ПРИРОДНІСТЬ

Баба Оля й дід Панас
Із ріднею вкупі
Побували якось раз
На концерті в клубі.
Повертаючись гуртом
З рідкісного дійства,
Запитав онук Антон
В баби та у діда:
– Як вам виступ співаків,
Друзів депутата,
Що взяли за міні-спів
Добрі грошенята?
Подививсь на бабу дід,
Що вдяглася модно,
І сказав онуку вслід:
– Все було природно.
Ані одягу у них
Не було людського,
Ні пісень, ні од людських,
Ні обличчя свого.
Це були не співаки,
Котрих запросили,
А обжерливі вовки,
Що завзято вили!

БАЛАДА ПРО КОРЕЮ

А ви колись були в Кореї?
Як жаль, що це одна із мрій...
А я ось днини однієї
Сюди, як в дім потрапив свій.
Тут чув я гарну українську,
Попри російський штокалом,
Їв сало, хрін, будівель війську
Сердечно й низько бив чолом.
У теплій затишній маршрутці
Під сплеск порад і побажань
Я слухав жарти довгі й куці
Про міх Зеленського бажань.
Відпочивав у тім готелі,
Де земляків відчув тепло
І де на зоряній тарелі
Прозрінь побачив наших тло.
Тут жарти сипали дівчата,
Мені, старому козаку:
– У вас ще доля непочата,
Якщо не возять у візку!
Ви у Кореї не бували?
Тоді у Вінницю чимдуж!
Мікрорайон там так назвали,
Де стільки стрів я щирих душ!

НАПУТНЯ БАЛАДА

Зустрілися ми з другом у кафе
З поважної й важливої нагоди,
Адже він тіло повернув живе
З курорту за чотири перельоти!
Взяли велику пляшку коньяку

І з молоком гарячого какао –
Та й розповідь почав друг нешвидку,
На власний ніс поглянувши ласкаво:
– Я знаю: ти ніколи не літав,
Та висота – людині не завада.
Єдине у польоті, щоб ти знав,
Потрібно знати: в паніку не падать!
Коли тобі закрутить під грудьми,
І серце калатать почне страшенно,
Хутесенько кулька собі візьми
І викидай з нутра непотріб чемно.
Коли ж на тебе нападе ще страх,
Що можуть враз відпасти в тачки крила,
Ти просто уяви, що ти є птах,
Якому висота – звичайність мила.
І поки буде нутрощі трясти,
Й кружлятимуть в очах пекельні кола,
Немов у пеклі злякані чорти,
Сиди і жди обуха чи укола.
Якщо ж візьме гіпертонічний криз,
І ти ковтнеш пігулочку останню,
Не бійсь, не полетиш із неба вниз –
Тебе літак доставить у трупарню.
Я теж у цю халепу потрапляв,
Коли рушав, а потім повертався.
Хвалити Бога, в хмарах не охляв,
Хоч п'ять разів із коми повертався.
Тому не вір підступним відчуттям,
Що в літаку простягнеш раптом ноги.
Хто не ризикує, брате мій, життям,
Той не руша в незвідані дороги!..
І що ж, подіяв друг на мене так,

Що я сьогодні, попри два інфаркти,
Коли побачу здалеку літак,
«Швидку» прошу негайно викликати.

БАЛАДА ПРО РЕМОНТ

Рятувать бібліотеку
Узялись хутенько,
Що в руйнації пащеку
Втрапила давненько
За свій вік цей заклад лише
Раз ремонтувався,
Як змивали напис: «Гриша
Тут колись кохався».
А тепер знайшлися кошти
І потрібні сили...
За два місяці роботи
Заклад оновили:
Вікна, двері поміняли,
Стіни укріпили,
В кольори розфарбували,
Ринви почепили.
А закинуті підвали,
Де валялись брили,
У шикарні світлі зали
Всі перетворили.
Ще й асфальт з'явивсь довкола,
І паркан – дай Боже,
На який ніхто ніколи
Видертись не зможе!
Поглядає на усе це
Мудра баба Степа
І хапається за серце:
– Чи ж я вже дурепа...

Як з нічого роблять класні
Форми, хай всяк чує,
Значить, це майбутня власність
Тих, хто ремонтує!

БАЛАДА ПРО КОРИСНУ ЇЖУ

Курячу гомілку
Федір обгриза
І пиляє жінку:
– Ріжеш без ножа!
Харч для мене грубий –
Що вовк для козла.
В мене стерлись зуби
Від твого їдла!
Жінка довкіл ходить
І доповіда:
– Харч твердий не шкодить,
Він є не біда.
Новина остання
З Інтернету ось:
Вік людині давній
Їсти довелось
Зерна та горіхи
В час утіх і скрут.
І з'їдали міхи,
І його був збут!
Федір на тарілку
Кістку пожбурнув
І на вперту жінку
Наступ розгорнув:
– Я тобі, по-перше,
Не якийсь дикун,

А сучасний пень вже,
Й болячок табун.
Плюс щелепу маю
Не свою – вставну.
Нею я пиляю
Легко рідину...
І почув од жінки:
– Курочко, прощай!
Буду тобі тільки
Готувати чай!

БАЛАДА ПРО СПРАВЖНІСТЬ

В кафе, якому б назву «ФЕ»,
Вона купила келих сурогату
І під, як мовиться, шафе,
У чоловічу заштовхалась «хату».
Пропита вже давно душа
Пригод шукала, як нечиста сила.
– Ну, пацани, – сказала, – ша!
Сейчас я вас на зустріч пригласіла!
Ви мне понравілись в тот час,
Когда свою любов я потерала...
А чоловік, що їв якраз,
Непроханій сказав: – Вже задовбала!
Не розумію твій «язик»,
Іди шукати іншого десь раю...
А та: – Неграмотний мужик,
По-українські я же вель болтаю!
А чоловік в одвіт своє:
– Скажу тобі, шановна, на дорогу:
Якщо моя це мова є,
То зріст Петра у Путіна, їй-богу!

**БАЛАДА
ПРО СИТЕ ЖИТТЯ**

Коли б у гості до Марини
Не завітав Сень-холостяк,
Та додавала до чарчини
Яець ще варених друшляк.
Марину взять за жінку мріяв,
Тож не один до неї рік
Ходив і долечку леліав:
– Із нею буду ситий вік...
Та ось відгепали весілля –
І осідлало вмить коня
Життя без чарок і похмілля.
Та яйця варені – щодня!..
Деся місяць Сень сидів на яйцях,
Боявся сварок, як огню.
А там насмілився дізнатися,
Чому скупе таке меню.
Взяла за барки жінка Сеню
І прошипіла, як змія:
– Бо готувать мене смаженю
Не вчила матінка моя.

**БАЛАДА
ПРО ПРОГРЕС**

Верблюжа – статура,
Свиняча – культура,
Світогляд – кротячий,
А розум – ослячий,
Їжача – натура,
Бараняча – шкура,
Хруща – працелюбність,

Акулина – чуйність,
Харчі – горобині,
Тож сили – мушині.
Робота ж – слоняча,
Зарплата – котяча,
Ведмеже – кубло,
Собаче – тепло.
Характер – осиний
У нього й дружини.
Людський – тільки секс.
Ось весь і прогрес!

**БАЛАДА
ПРО СЛУХНЯНОГО ЧОЛОВІКА**

Залишила чоловіка
На хазяйстві Ніна,
А сама на тижнів кілька –
Погулять в Афінах.
Прорекла на честь розлуки:
– Вчися готувати
І нічого, крім пилюки,
Не винось із хати!
...Повернулася із мандрів
Геть гоноровита,
Бо наїлася кальмарів
Й чула ще про Крита.
Увійшла у хату тихо,
В кухню зазирнула,
Ну а там – суцільне лихо,
Від якого чхнула:
Стоси посуду брудного,
Запахи несвіжі,

А довкола всього того –
Три мішки екс-їжі...
Чоловіка, звісно, в спальні
Сонного застала –
І слова проклять останні
Рідному сказала:
– Щоб Кассандри ти не бачив,
Ні Афону неба,
Халкідіки – то тим паче,
Як і я, дурепа!
Поки зуби мої рибу
Й мідії жували,
Мудрі люди скарбів глибу
Вже перевертали...
І про те, що ти свинячиш,
В Греції не знала.
Восьминогам себе краще
Була б згодувала!
Чоловік промовив: – Досить!
Чого набирати?
Як просила, не виносив
Я нічого з хати!

ДОЩОВА БАЛАДА

В однім кафе я бачив дивину,
Та не одну, їй-богу, не одну.
Ховаючись од напасті дощу,
Забрів сюди сюрбнути я борщу.
Сидів і думав, хто в нас президент,
І за який купився він процент.
Ковтав какао тепле з молоком
І оглядав довкола все тайком...

Аж бачу раптом: жіночка така,
Котра фігуру вкрала у бика,
За столик сіла разом з молодим
З колегою, що сивий, наче дим.
Замовили по чашці коньяку –
І в мить чекання ринули терпку...
А ось і він – без сумніву, студент,
Що на присіст купив абонемент.
На жіночку з фізданими бика
Зиркнув, неначе на амебу РНК,
Дістав пакет і крадькома на стіл
Поклав, як в горло вовку тіло віл.
Кивнули жінка та її партнер –
І зник з очей науки піонер...
А тут в кафе зайшли, мов мимохить,
Один – як мавпа, інший – як ведмідь.
В кутку присіли, обтрусили дощ,
Якого принесли з весняних площ,
Зітхнули важко, мов старі воли,
І рахувать готівку почали...
Опісля дужчий із тих двох осіб
Нещасні гривні у кишеню згріб,
Купив для «інкасатора» вина
Й прорік: – Працюй, щоб повнилась казна!
Забув одразу я про свіжий борщ,
Про невгамовний і холодний дощ,,
Згадав про наше славне СБУ
Та служби інші, котрі в нас в боргу...

**БАЛАДА
ПРО РАДІСТЬ І ПЕЧАЛЬ**

Позаздрив сусідові: має він пса,
З ним досвіта ходить гуляти.
А я коли встану – вже зникла роса,
Затихли пташині рулади,
І сонце добряче тоді припіка,
І свіже повітря зникає...
Відтак я на свого розжився Дружка.
Та серце печаль тільки крає:
Із хати виходити, хоч чи не хоч,
Доводиться в будь-яку пору,
Коли грімкотить ачи падає дощ,
І в пошуках ліків і корму...
Але у безхатки не можу Дружка
Відправити – не личить людині.
Тому передав я із ним повідка
Сьогодні назавжди дружині!

**БАЛАДА
ПРО ВДЯЧНІСТЬ**

Осідлавши власний «чобіток»,
Віз Данило крадений пісок
По слизькій дорозі, наче скло.
І машину раптом понесло...
Перекинувсь транспорт тричі аж,
Витрусив Данила і вантаж...
І на місці цього ДТП
Водії спиняються й тепер,
Квіти покладають при стовпі,
І Данила згадують в журбі:
– Він став першим, хто за десять зим
Шлях посипав, щоб не був слизьким...

БАЛАДА ПРО МИНУ

Є сусід у мене Мина.
Він – допитлива людина,
Що цікавиться щодня,
Як живу і я, й рідня.
І йому при кожній стрічі
Я казати звик у вічі
Про сумне, страшне та біди,
Котрі змушують терпіти.
А про успіхи й удачі –
Ані слова. Зникли наче.
Бо як тільки вчує Мина,
Що щаслива в нас година,
Перейме, хоч поміч клич:
– А де, друже, могорич?
А поставиш – буде нити:
– Мусиш, брате, похмелити!
І лише людське нещастя
Не штовхає на причастя.

БАЛАДА ПРО ЮВІЛЕЙ

П'ятдесят минуло літ,
Як пішли зі школи в світ.
Тож зібрались ювілей
Відзначати дід Тадей,
Баба Віка та ще я –
Найдружніша братія.
Приступили до шукать
Місця наших святкувань.
Обійшли усе село –
Та нічого, як на зло,
Не змогли собі знайти,
Де би душу відвести.

Як останній варіант
Ми обрали бар «Гігант».
Та втекли і звідти ми,
Стрівшись з п'яними дітьми.
І сказав тоді я так:
– Йдем до мене, позаяк
Хату маю – наче клуб,
У якій є кілька груб,
Піч, плита та те усе,
Що нам радість принесе!
– Вихід це, – прорік Тадей. –
Без сторонніх там очей
Поспілкуємось, гульнем,
Наїмося і зап'єм.
Погодилися. До справ
Я дружину доєднав.
За годиноньку якусь
В нас були питво й закусь...
Цілий день і ніч гули,
Їли смачно та пили.
А стомилися коли,
Внуки нам допомогли:
Дозу випити спиртну
Спромоглися не одну,
А, почистивши столи,
Танцювали, як могли:
Хто стрибав на власні дві,
Хто стояв на голові,
А найменшенький із них
Дав мені іще під дих
І повів свій полк, як франт,
На похмілля у «Гігант»...

Як, старі ми, розійшлись,
Розкажу я вам колись.
Головне, що ювілей
Без чужих пройшов очей.

**БАЛАДА
ПРО СКРОМНУ ПЕРСОНУ**

Попрацює – й спочиває.
А спочивши, знову
Трударя кладе права
У надбань основу.
І не скиглить, не бурчить,
Губ не надуває,
Що мала зарплата чи
Вихідних не має.
Догоджати звикла всім,
Чесно робить справу
І не думає при тім
Про ніяку славу.
Цю персону всяка зна
На Землі людина:
І розумна, і дурна,
Юна і в сивинах.
Бо живе багато літ
В кожному обійсті,
В кожному селищі, селі
І, звичайно, місті.
Скромно трудиться вона
І не задається.
Холодильником здавна
Ця персона зветься.

ДВІРНА БАЛАДА

У дворі будинку
Вгледів я картинку:
Дві дівулі дужі
Бавляться в калюжі,
Миються водою
Із дощу брудною,
Хвицяють ногами
І здіймають гамір:
– Добре, що ми Таню,
Вийшли в пору ранню!
– Спряжемось на сонці –
Й попливем до хлопців!
– Хай мужі щасливо
Хлещуть в барі пиво!
– Ну а дітки, Ганю,
Носять їм тараню!
– Вже в печінці в мене
Це життя сімейне!
– Я у шлюбні лапи
Вдруге не пішла би!
– Дяка чоловіку
Тільки за путівку!
– Маєм трохи змоги
Виставити роги!..
У куцах ховався,
Поки не дізнався:
Це ці доці босів,
Що на морі й досі,
Як акселерати
Мам взялися грати...

**БАЛАДА
ПРО ВИПРАВДАННЯ**

Тлушта вкурена дівиця,
На якій – прозора
В плямах зім'ята спідниця,
В ролі ревізора.
Подає квиток неспішно
Дід їй з бородою,
Роздивляється – й неvtішно
Хита головою:
– Ех, не жіночка – халтура,
Ні стиду, ні стилю...
А дівиця: – Ну й ти шкура...
Зараз як загилю!
Ти оцінку рідній бабі
Можеш, сизокрилий,
Виставляти на етапі
До її могили!
Ти мені – ніяк не рівня.
Тож сиди без писку,
Бо як лопне вже терпіння –
Зроблю з лоба миску!
Дід зіщулився від страху
І перехрестився:
– Очевидно, дав я маху,
Коли придивився.
Бог ніяку не халтуру
Сотворив із тебе.
У тобі звичайну дуру
Впізнавати треба!

БАЛАДА ПРО ОБРАЖЕНОГО СИНОЧКА

На салі й маслі виріс швидко
(Поживна ж їжа то своя!),
Аж стало всім в селі завидно,
Що збив статуру бугая.
Сховав із одягом валізу
На «чорний день» Олекса Дріт –
І від батьків, як вовк із лісу,
Вивчать чкурнув широкий світ...
Коли вернувся помирати,
Вже не застав ані батьків,
Ані старесенької хати,
Ані валізи «чорних днів».
Присів на землю чорнобровий,
Звів на пустирище баньки
І, геть ображений, промовив:
– Які невігласи батьки!
Не дочекалися синочка,
Щоб розпитать, як де живуть,
Щоб одягти мені сорочку
І провести в останню путь...
Дістав із джипа пляшку віскі,
Шмат балика та апельсин,
Хильнув одразу два по двісті
Та апетитно закусив.
Опісля звівся, обтрусився,
Порожню пляшку в рів жбурнув,
Довкола пильно подивився –
І світ вивчати знов рвонув...

БАЛАДА ПРО ТОРГИ

Спішить народ, дивлюся, на базар –
Продать хтось хоче, хтось купити, звісно,
А хтось поглянуть просто на товар,
Адже сидіть без діла в хаті тісно.
Ще хтось послухать любить балачки
Про вказівки нового президента
Чи комунально-субсидійні гаплички,
Про неминучу гибель інтервента.
А хтось чимдуж жене на «п'ятачок»,
Щоб долар обмінять на свіже евро...
Лиш з мене нікудісінський ділок,
Бо я дружу із ручкою й папером.
Плекаю слово (кажуть, Божий дар!),
На лірику тисну і на сатиру,
Хоча за це не платять гонорар
І голим пустять як митця по миру.
Однак сьогодні – знову свято свят:
Музейні кличуть у свій двір гостини!
Візьму книжок своїх із п'ятдесят –
І буду роздавати їх пів днини.
Нехай читають чи хоч бережуть
І знають: щось і я в цім світі значу.
А як за книгу гроші покладуть,
Йй-богу, дам автограф та ще здачу!

ТРАГЕДІЙНА БАЛАДА

Ми з кумом – хлопці не чужі,
Хоча із ним – старі бомжі.
Прорвались якомсь ми в під'їзд,
Де відбувався безхатків з'їзд.
Дістали з торбоньки спиртне,

Що чортом здохлим хвацько тхне,
Закуску – кислі огірки,
Які вбивають всі жуки,
І подали те на-гора
Що миттю клепку відбира!
Але як тільки в келих кум
Налив безсмертний хмелешум,
В під'їзді (ох і срамота!)
Нас огорнула темнота...
І зрозуміли з кумом вмить:
Аби зуміли ми налить,
Потрібно шиєю вертіти,
Аби освітлення зустріти,
І що детектор руху нам
Дозволить випить лиш сто грам!

БАЛАДА ПРО ЗАЗДРІСНИКА

Інші погляди, думки,
Звички, вподобання –
Для Ананія містки
До ворогування.
А якщо людина ще
Кращий є господар,
То для серця його – щем
І злягти нагода.
Як дізнається, що хтось
Мед ласує з кварти
Або виграв раптом щось,
Зразу – три інфаркти!
А сьогодні придививсь,
Що сусід мудріший –

І пішла душа у вись,
В світ, як кажуть, інший...
Спантеличена сім'я
Ойкає і плаче,
А весь люд, поглянь, сія,
Народився наче!
Вчинок цей – не зі святих,
Все ж, в родини – втрата.
Але смерть осіб таких
Має присмак свята.

БАЛАДА ПРО ЯЗИКАТИХ

Він їй промовив слово –
Вона сказала два.
Та й говорили довго,
Покіль були слова...
Лялякання невдовзі
В балачку перейшло.
І він повідав Фросі,
Прорікши, як на зло:
– Гутарити – не тьохкать,
Цвірінкать – не співають,
Шкабарчать – річ не ловка.
Нам ліпше лепетать.
Я цвенькати не хочу,
Та цвікну разів п'ять,
Що лайку перескочу,
Щоб не пащекувать.
А Фрося туркотіла:
– Чи ж триндити не лінь?
Нам ближче є до тіла
Сорочка із верзінь!

– Не наговорюй, рідна, –
Він вереднув ураз. –
Людина та не бідна,
Яка верзе весь час!
Не в'якать, а звіщати
Навчись без галдичні,
Бо можу загарчати
І скиснуть в мурмотні.
– Не ляпай, – йому Фрося
Шепнула ув одвіт. –
Бельмеків розвелося,
Що гине білий світ.
Ач, звикли воркотати
Й талдичити щомить,
Журчати та бурчати,
Квоктать, журить і кпить.
– Напучувати грішно! –
Заголосив тут він. –
Патякать – просто смішно,
Коли ти – пустодзвін!
– Так-так, шановний, брякай, –
Вдалась до теревень
Фросина з переляку. –
Помреш дурним, як пень!
Прошпетити б, юначе,
Тебе за триндичню,
Аби почув-побачив
Свою ти м'ямлитню!
Не став галасувати
Тоді він і бубніть,
До клепки закликати,
Тим паче терендіть.

Поглянув лиш на Фросю –
Й патякнув замість мсти:
– Майстерно я гундосою,
Галдієш вміло ти!

БАЛАДА ПРО АКРЕДИТАЦІЮ

В заклад наш оце прийшла
Знов акредитація,
На яку і прибула
Вчених делегація.
В ній – чотири доктори
З міністерським стажем
І чиновників ще три
З власним екіпажем.
Справу гості почали
Зі знайомства з нами.
Тож накрилися столи
Миттю шашликами.
Щоб пролазило м'ясце
Горлом без зупинки,
Розмішали ми пивцем
Наші спиртновинки.
Найняли також дівчат
З клубу «Ніч кохання»,
Щоб піднять усім азарт
До перевіряння.
Смакували кілька днів,
Заодно кохалися.
Трьох вмололи кабанів
І понапивалися.
А тоді взялись гуртом
Акредитуватися.

Підписали актів сто
За хвилин п'ятнадцять!
Заклад визнали таким,
Де росте майстерство,
Що не згине разом з ним
Бідне міністерство.
На фінал ще два деньки
З гостями прощалися,
Пхали їм в легковики
Все, за що хапалися.
А коли козацький марш
Гучно обіззався,
Зрозуміли, що виш наш
Акредитувався!
Перевірка відгула
Завдяки ресурсам,
Що держава нам дала.
Тож закритись мусим.

БАЛАДА ПРО ХАРЦИЗЯКУ

Дід Ярko розплющив очі,
Бо почув кістками
У будинку серед ночі
Голос пилорами.
«Не сусід – тупа пательня! –
Вистрілила думка. –
Що житло не є майстерня,
Навіть не дотумка».
Зліз із ліжка, одягнувся,
Позаяк не спиться,
Делікатно матюкнувся –
Й рушив до злочинця.

Стука в двері, що навпроти,
Гуркіт за якими,
І шепоче: – Ідіоти...
Що робити з ними?..
Ждати довго довелося
Клятого сусіда...
Вийшов той.
– А що стряслося? –
Запитав у діда.
А Ярکو йому відразу
І про пилораму,
І про завдану образу,
Й про покару хаму.
А сусід – ні слова, поки
Дід старавсь повчати.
А опісля з вух два корки
Витягнув із вати.
– А, – сказав, як з переляку, –
Ви, мабуть почули
Мого щойно харцизяку –
І про сон забули!
Та облиште нервів трату.
Це життя буденне:
Холодильника по блату
Продали для мене!

**БАЛАДА
ПРО МОЖЛИВУ БІДУ**

Біля озера гуляє
Та сімечка з сімей,
Котрим часу не стає
На увагу до дітей.

Очі мамині – в смартфоні,
Тато втупився в дівчат.
А маленькій їхній доні
Шанс спіймати каченят.
Ремінці мала зуміла
Розстібнуть за два ходи –
Та й тихцем потупотіла,
Як горобчик, до води...
Хтось кричить із перехожих:
– Гей, народ, чиє дитя?!
Зупиніть, бо, не дай Боже,
Забере глибінь життя!
Підняла мамуся очі
І штовхає тата в бік:
– Доганяй, бо я ще хочу
Плаття вибрати собі.
Той на неї переводить
Погляд і мовля без зла:
– В тебе краще це виходить,
Бо ти курси всі пройшла!
Знов дитя їм врятували,
Знов їх шпетять: – Думать час!
А в одвіт: – Ми не прохали,
Обійшлися б і без вас!
Чи ж одна хіба гуляє
Та сімечка з сімей,
Котрим часу не стає
На увагу до дітей...

БАЛАДА ПРО СВЯТО З ГІРЧИНКОЮ

Не жовтнева днина – райська:
Мед-повітря, сонця ласка.
На майдані біля вишу
Прапори вітри колишуть -
Жовто-синій як державний
І повстанців прапор славний.
У козацьких одностроях,
Вишиванках і при ролях
Юнаки й дівчата вранці
Почали пісні і танці
Під музики заповзяті
На Покрови диво-святі.
Позмагались є охочі.
В казані куліш булькоче.
А поважне, глянь журі
Визнача найкращих в грі!
Славлять молоді артисти
(Їх зібралось зо треста)
І Покрову, і героїв,
Що й тепер на полі бою
Із ординською чумою
При знаменах і при зброї...
І душа від того сяє,
Що шануєм, пам'ятаєм.
Але й розпач обійма:
Глядачів, на жаль, нема...

СЕЛЮКИ*(Балада-спогад)*

Це було в літа ще енські.
У село, дитинства штат,
На канікули студентські
Завітали я і брат.
Роздавало щедре літо
Голубінь ясних небес,
Заливалось буйним цвітом,
Рохкав кнур і гавкав пес.
Аж душились співом півні,
Кудкудакав хор курей,
Кіт уморювавсь од ліні,
Медом пах сусід-еврей.
В мамі й тата – свіжа радість,
Бо діждалися синів,
Що так мало, як по правді,
Мали зовсім вільних днів.
Ось неділенька настала.
За столом взялись говіть.
Ну а мама так сказала:
– Їжте, пийте та хваліть!
Від душі посмакували
Ми із братом тим і сим,
А опісля побажали
Для батьків сто літ і зим.
І тоді озвався тато,
Що носив ще галіфе:
– Позаяк сьогодні – свято,
Йдем на пиво у кафе!
Мама зразу заявила:
– Одягайтеся як слід,

Щоб сусідка похвалила
І позаздрить міг сусід.
У костюми та краватки
Одягнула нас вона
Й нагадала для порядку:
– Повертайтеся завидна!
У кафе тоді сільському
Від клієнтів аж гуло.
Досить швидко й нам у ньому,
Як удома, вже було.
Свіже пиво і тараню
Споживали з усіма,
Хто копійку хтів останню
З нами витратить трьома.
Були танці, попри втому,
Перекури, трата слів...
Повернулися додому
Без краваток й піджаків.
Не спитала, де манатки,
Мама нас, але таки
Гуморнула: – Що краватки,
Як від роду – селюки!
З того часу ми із братом
Без краваток – будь-куди!
Ех, піти б на пиво з татом...
Але тата не знайти.

БАЛАДА ПРО СЛАВУ

Віку, люди, доживаю
А тону в печалі,
Бо ні грамоти не маю,
Ні тобі медалі.

Узяла така досада,
Що не міг дихнути.
І надумався, це правда,
З відчаю хильнути.
В супермаркеті взяв пляшку,
Сала й цибулину
І тихенько, бідолашка,
На природу двинув.
Біля річечки під кленом,
Всівся спозарану.
Пом'янув партійний пленум,
Де дали догану,
Конференцію ще звітну,
На якій без торгу
Дулю я вручив тендітну
Власному парторгу.
Випив чарочку повненьку
За відхід радвледи,
За Україну рідну, неньку,
Де зібравсь вмирати.
Випив ще за безпритульних,
Став жувати сало...
Аж тут двох велопатрульних,
Як на гріх, припхало!
Ті машини зупинили,
Дружно козирнули,
Келих в мене попросили
Й старанно нюхнули.
– О, – промовив нижчий зростом, –
Вцілили в десятку:
Упіймали ще за тостом...
Документи, дядку!

Громадський порядок треба
Завжди поважати,
А відтак в нас є потреба
Вас оштрафувати!
Я злякався, як ніколи,
Вибачатись взявся:
– Від спиртного після школи
Зразу відцурався.
Не вживав я вік отрути,
Молоко пив славне,
Та схотілося хильнути
За життя безбарвне.
А у хаті – жінка, діти,
Біля хати – люди.
Тож надумав здичавіти...
Більше так не буде!
Подививсь на чорта наче
Хлопець чорновусий:
– Ми відпустимо, одначе
Попередить мусим.
Вмить заповнив паперяку:
– За пиття горілки
Вас у базу даних, дядьку,
Ми внесемо тільки...
У свій дім летів на крилах
З настроєм я гарним,
Бо ж поліція зробила
Мене популярним!

БАЛАДА ПРО ЗЛОГО ГОСПОДАРЯ

Якщо йде до хати,
Аж трясуться сходи,
Мусить кожен знати:
Все це до негоди.
Буде буря дужа
У сім'ї до ночі
Та у сліз калюжах
Жінки й діток очі.
Збудить Богом даний
Грім патрульних потім –
І кінець настане
Волі та негоді.

БАЛАДА ПРО ХИТРОГО ДІДА

(За народними мотивами)

Посварилась баба з дідом
Вчора ще перед обідом.
Бо заки відпочивала,
З часником шматочок сала
Умолов старий зубами
Не своїми, ні, а баби.
Тож не може з часу того
Баба їсти вже нічого.
П'є узвари, а щелепу,
Що потрапила в халепу,
В порошок все вимиває
Та старого свого лас:
– В тебе (щоб ти здох, Ониську)
Власні ж є вставні зубиська!

А в одвіт від чоловіка
Чує слів постійно кілька:
– Власні я не взяв з полиці,
Бо збиравсь на вечорниці.
А хотілось, щоб ти знала,
З часником шматочок сала...

БАЛАДА ПРО ВАЗОН

Подарував Паньку сусід
Вазона, що постійно квіт.
– На ось, – прорік, – цей мінірай –
І поливать не забувай!
Панько вазона з перших днів
Так поливав, що аж потів.
І результат приніс той піт:
Вазон зів'яв, згубивши цвіт...
Панько розгніваний прибіг
В дім до сусіда: – Як ти міг
Абищо всучите таке,
Що зробить капосне піке?!
Води, як слон, цей пив вазон,
Але пропав, неначе сон!..
Ну що було казати Паньку
На річ обурливу таку?
І правду він почув крізь сум:
– Йому не підійшов твій ум...

БАЛАДА ПРО ПЕРЕЖИВАННЯ ТА ПОБАЖАННЯ

Спохопивсь поет: – Агов!
Лайкарі припишкли знов,
Хоч минув сезон сівби

Та не час ще молотьби.
Набирає літо сили,
Коли все вже посадили
(Крім привладних хапунів
І державних брехунів) –
І, щоб втому зняти з рук,
Можна взятись за Фейсбук!
А поету в мережі
Отакі спік хтось коржі:
– Не хвилюйся за читачів.
Так, завершили посів –
І чекає врожаю
Всяк у рідному краю.
Є хвилина для читать
І для співпереживань.
Та тому не лайка люд,
Що збагнув: ти – словоблуд.
Тож облиш писать вірші –
Й при до нас у сторожі.
Вартувати будеш хліб
Од особин та осіб –
І заробиш замість лайки
Гудзик справжній до куфайки!
І зактив Фейсбук поет.
Де тепер він? Це секрет!

БАЛАДА ПРО ВІДОМОГО МУСЛІМА

Наш сусідонька Муслім
Полишать не любить дім,
Бо, як кіт старий, ледачий
І характер має сплячий.

За свій вік Муслім зумів
Вийти в люди п'ять разів:
Коли дім горів; як град
Нищив тещин виноград;
Коли гречку роздавали
Тим, що не голосували;
Як покликав дід Альфред
На чарчину у буфет;
І як випав у вікно
(А було це так давно)
З рота шмат смачного сала,
Котре матінка прислала...
Та Мусліма всі сьогодні
Знають у мікрорайоні.
Бо коли укусить муха,
Так кричить, що в'януть вуха!

ПРОТИСПЕКОТНА БАЛАДА

Така спекота – хоч вмирай!
Біда, міркую, велелюдська...
Пішла в холодний, певне, край
Вся братія моя фейсбуцька...
Аж ні, залажу в мережу,
Немов є в ній якийсь махайло,
І бачу, попри злий кожух:
Працює Пасічник Михайло!
Не склала рук і Н.Левчун-
Сирцова в спеку люту –
Поезій трепетну свічу
Тихцем запалює для люду.
А лайка хто? Ага, мені
І тим, що в мережі присутні,

Свої думки всепрохідні
Тчуть Заборовський і В.Ундір!
Тож перевівши творчий дух,
Узявсь товкти клавіатуру –
Й рядки про справжніх відчайдуш
Попхав у світ, як з тінню хуру...

**БАЛАДА
ПРО НАШОГО БРАТА**

Неголені, некупані,
Наколоті, накурені,
Патлаті, заматюжені,
Голодні, набундючені,
Набріхані, накрадені,
Снують, подібно гадині.
Є прізвисько у кожного
Набожника безбожного.
Особи різновікові,
Тузи є й дами пікові,
Є королі і шісточки –
Підступні вертихвісточки.
Здорові і калічені,
Хворобами помічені,
У спеку та хурделицю,
У дощ та ожеледицю,
По буднях та у святечко,
І вечором, і раночком,
У скверах, на зупиночках,
На вулицях і риночках,
Під храмами-соборами
Всі зайняті поборами...

БАЛАДА ПРО ЦІННІСТЬ

Люблю горіхів смак і міцність,
Волоських, з рідного села,
Якими предки мої рідні
Хвалились: – Молодість зроста!
З'їдаю кілька їх із чаєм –
І користь, й згадую батьків.
А ще я ними пригощаю
Сусідів, друзів, земляків.
Аж якось стрівсь мені знайомий –
Дістав...горіхів із кулька:
– Візьми гостинця – плід утоми
Моєї як садівника!
Приніс додому ті горіхи
І до своїх сипнув...Гляди,
Які великі! Як для втіхи!
Неначе справжні спецплоди!
Одного взяв, аби розлущить.
А він – мов камінь. Молотка
Вхопив – і вдарив цвяха дужче!
І розтрощив... порожняка.
Тоді й прийшла до мене думка,
Яка повік не полиша:
І в зовні гарного дарунка
Буває вичахла душа.

БАЛАДА ПРО ПОСАДИ

У селі біля воріт
Гнат сидить на лавці
І хвальбу на всенький світ
Роздає уранці:
– Маю доньок золотих:

З власної ж бо волі
На наставників отих
Вчаться, що у школі!
Закопилити губу
Спонукав цим Гриця:
– Педагогом стать, мабуть,
Нині – що втопиться!
Свого я послав синка
Вчитися у місто
На директора ларька,
Що торгує тістом!
Варка риску підвела
В діалозі тому:
– Я вже бачила козла
В кріслі керівному.
Підкажи лише мені
(Хай усі почують):
На посади керівні,
Де козлів готують?
І зізнавсь Гриць землякам:
– Людоньки хороші,
Роздають посади там,
Де великі гроші!

БАЛАДА ПРО БРАК

Серед ночі графоман
Розпочав новий роман.
Та зостався вмить без діла:
Лампочка перегоріла!
– Гарантійний строк – і так?! –
Заволав зі зла мастак.
Вранці в лавку почухрав,

В котрій лампочку придбав.
Обміняли там її,
Ще й пробачення свої
Піднесли для покупця:
– Хай вам краще світить ця!
Серед ночі графоман
Сів продовжувать роман.
Зліпить щось цей пустослов –
Й читачу підсуне знов.
Та пробачення однак
Не попросить за свій брак,
Хоч кричить на всі боки,
Що він творить на віки...

БАЛАДА

ПРО СУЧКУ-НЕСУЧКУ

Від села та до села
Ходить свіжа звістка:
– Перший раз яйце знесла
Сучка-вертихвістка!!!
Люд сприйма її як жарт,
Бо ще клепку має.
А в тварин вона азарт,
Заздрість викликає.
Заходились барани
Їй аплодувати,
Кури всі від дивини
Встигли заквоктати.
– Слава Сучці! – без кінця
Чути лай собачий,
Хоч ніхто ніде яйця
Сучки і не бачив.

І несучку понесло:
– Я – чудес початок!
Має кожне це село
Знати й величати!
Тільки Миша з купи дров
Пискнула нерадо:
– Сучка вдарилася знов
Головою в авто...

**ПІСЕНЬКА
ПРО ПРИКОЛІСТІВ**

Що та ефективність!
Хочеться ефекту,
Щоб із груші дині
Падали в карету.
Ваблять лиш красуні,
Випивки, забави,
Загасає чуйність
До проблем держави.
Лідера обрали
Хвацько – по приколу
І подарували
Долі хід по колу.
В політичні смішки
Гратись веселіше,
Щоби на горішки
Заробить – не більше.
Знають приколісти
Спосіб жить єдиний:
Тихо рачки лізти
Й оминать вершини.
А коли невдача

Вдарить бумерангом,
Кожен з них заплаче:
– Не поднялся рангом...
І чкурнуть, як миші,
З велелюддя в нори,
Де і створять в тиші
Страдників офшори.
Кумівство у владі
Рознесли ж наразі,
Щоби власній банді
Жерти мед в екстазі.
Бо що ефективність!
Хочеться ефекту,
Щоб із груші дині
Падали в карету.

БАЛАДА

ПРО НЕВТОМНИХ БАБУСЬ

Доглядали дві бабусі внученька Антошку:
Посадили у візочок, дали в зуби соску.
Довезли його по черзі до першої лавки –
Та й присіли, щоб пенсійні лаяти надбавки.
Поки тези розгортали про нужду народу,
Із візка упав Антошка на кущисько глоду
І почав так верещати, що всі пси прибудні
За хвилину біля нього вже були присутні.
Не продовжили бабусі теж байдикувати –
Вони кинулись малого з глоду витягати.
Руки, ноги покололи глибоко, до крові,
Поки внучок опинився знову у візкові.
А тоді війну негайно псам оголосили –
І за ними гнались, поки не зів'яли сили.

До візка коли вернулись стомлені, й не трішки,
Внук горланив знов у глоді на очах у кішки.
Операцію не стали, звісно, відкладати:
Внука вклали й за створінням кинулись хвостатим.
Повернулись на місце непечальні наче,
А онук в кущі тім самім при воронах плаче!
Тож захекані бабусі зволікать не стали –
У візок дитя поклали і пташок погнали...
Із прогулянки старенькі ледь чимчикували,
Їм візка з онуком жвавим два патрульні пхали...

БАЛАДА ПРО НЕОБІЗНАНІСТЬ

Біля урни для сміття,
Що при вході в бар «Життя»,
Прибиральниця Секлета
Лупить віником клієнта:
– Щойно я від сигарет
Цей очистила об'єкт,
А ти, п'яне потороччя,
Знов його наповнить хочеш?!
Бідолаха стогне: – Боже,
Так знущатися не гоже...
Де тут є хоч натякання,
Що ця урна для блювання?..

**БАЛАДА
ПРО ЗМІНУ ЗВИЧКИ**

Повертались хлопці
Із нічного клубу
Геть вже не при сонці.
І під звичку грубу
Вилітала з горла
П'яного не пісня,
А гутірка гола
Й матюкливо-грізна.
Їх почули, звісно,
Вуличні собаки,
Котрі теж так пізно
Роздавали гавки.
І така в них вийшла
Спільна крикосцена,
Що умить завила
І поліцсирена.
А за пів години
Галасливі хлопці
Розминали спини
У СІЗО-коробці...
З того часу хлопці
Мають звичку любу:
Мовчки не при сонці
Чимчикують з клубу.

РОЗПЛЮЩМО ОЧІ

*На подвір'ї 45-річного жителя села
Сіянци Острозького району Рівненщини
на глибині півтора метра правоохоронці
виявили закопаний схрон боєприпасів:
109 корпусів гранати РГД-5,
39 – корпусів гранати Ф1,
126 запалів до гранат типу УЗРГМ-2,
28 – підствольних гранат ВОГ-25,
6 – протитанкових гранат РПП-7М,
29 – реактивних протитанкових
гранат РПП-22, 6 – реактивних
протитанкових гранат РПП-26,
5 ящиків набоїв калібру 7,63
і один – калібру 9,00.*

Війна – на сході лиш? О ні!
Вона – в тобі, у нім, в мені.
Її кремлівський сатана
Розмножить прагне не дарма
По українській всій землі
За гроші досить немалі.
Тому й найма «садівників»
З продажних виродків-ділків,
Аби садили на час Ікс
Людської смерті чорний ліс.
Пощо їм честь ачи ганьба –
У них йде зиску молотьба!
Хоча їдять вкраїнський хліб
І носять добротворців німб.
Лиш озирнімося довкіл:
Вони – із наших міст і сіл.
Тарас про їхню мовив суть –
Це ті, що й матір продадуть.

Це учні тих, хто з давніх пір
Гнав українців у Сибір.
Бо не гвинтівочку одну,
Щоб вполювати дичину,
Зарили в тихому дворі
Ловці грошей в смертельній грі.
В них мрія щодо України –
Перетворить її в руїни.
Цю гниль розхристана чума
Й штовха до нашого керма.
В них, як сказав наш жартівник,
Не мова є, а лиш язик.
Ці допоможуть зиску ради
Нам тільки капітулювати.
Розплющмо очі, хто їх має,
Покіль рабів сурма не грає!

БАЛАДА ПРО ПРАЦЬОВИТІСТЬ

Українцю праця –
Джерело бездонне.
Йому вона – радість
Навіть за кордоном.
Ген Андрій з Полісся
Здійснив давню мрію –
Заснувать спромігся
В Римі піцерію.
А Петро з Поділля
Як супермузика
Грає на весіллях,
Де пустеля дика.
А Сень-галичанин

В Лондоні таксує
Та ще має плани,
Що і затанцює.
А Орися, дівка
Славна з Буковини,
Перша в Чаді жінка,
Котра милить спини.
А вродлива Катя,
Не довчившись в школі,
З свого Закарпаття
Втекла до монголів,
Де навчає мови
Згідно із законом
Задля паперових
Знаків з Вашингтоном.
Не сидить без діла
І Яшко з Одеси.
В Делі – в нього вілла
Й лімузинів десять.
Сауна й майстерня –
В Ділі і Джебутті.
Магазин варення
Й лазня – у Бейруті.
Фабрика протезів –
Аж у Веллінгтоні.
Клуб красунь – в Гетезі,
Пральня – в Лісабоні.
Фірми «Максі й міні» –
У Малє, Оттаві,
Бастері, Берліні,
Празі та Варшаві.
В Бонні – перукарня

Два салони модні
Та ще буцегарня,
В котру сів сьогодні.

**БАЛАДА
ПРО ВДОСКОНАЛЕННЯ**

Вдосконалювати душу
Та старече тіло,
Вам зізнатись щиро мушу,
Вельми закортіло.
Бо побачив якомсь в парку
Збірну йогоманів,
Піднімала котра марку
Власну на світанні.
Приєднався я до неї,
Очі вмить зажмурих –
І почав довкіл своєї
Чаклувать фігури.
Як показував наставник,
Дуги гнув руками,
Бив поклони, як ударник,
І махав ногами.
Ще й повторював молитву
Подумки, як інші.
Словом, вів натхненно битву
За духовні ніші.
Зграя псів спостерігала
Із кущів за нами,
І хвостами теж махала,
Клацала зубами.
А як тільки ми всі радо
На коліна впали,

Пси із гавкотом завзято
Нас атакували!
Утікали, аж тремтіла
Земля під ногами,
Завдяки розминці тіла
Разом із думками.
Уцілили, хоча дрантя
Втрапило до гадів...
Після того на заняття
Ходжу психопатів.

БАЛАДА ПРО ХИТРИСТЬ

Відчувши, що вже смерть ось-ось,
Свою дурну нажиту славу
Надумав помінять Федось
На ту, що пустить в рай по праву.
Тож покупався, одягнув
Одежу чисту, ліг на лаву,
Рідню хутесенько гукнув
І мовив: – Доручаю справу.
Нарешті, любі, час настав
Мое багатство тим роздати,
У кого я його украв.
Зробіть це правдоньки заради!
І дух спустив... Хрестить лоби
Рідня не стала у печалі –
Взялася поспіхом скарби
Всі витягати із підвалів...
І що, Федосю заповіт
Перетворивсь на справу вчасну?
Добро усяк з рідні, мов кріт,
В нору сховав негайно власну.

БАЛАДА**ПРО ОДНОГО ТИПА**

Українець, прикарпатець,
Розмовляє рідною,
Любить сало та поспати
З кралечкою вірною.
Одягає вишиванку,
Має держквартироньку
І маєток, де при ганку
Звів капличку щиреньку.
Мав посади, служить й далі
Для нової владоньки,
Й тисне знов на партпедалі
Що женуть од правдоньки.
А душа – така червива!
А у ній – радянщина
Булькотить, така спесива,
Як прокляття спадщина!
Все страшить національне,
Окрім оковитої.
І суспільство ідеальне
Бачить з московитами.
Хто вщипне оцю заразу
В маскхалаті генія,
Чує зверхницьке одразу:
– Ти не знаєш Леніна!
Вчора був цей тип пихатий
До стовпа пришпилений:
– Ти, повір, не прикарпатець,
А дундук пришиблений!

**БАЛАДА ПРО СПЕКУЛЯНТА,
П'ЯНИЧКУ І ЗЛОДЮЖКУ**

Спекулянт Охрім Навар
Пропонує знов товар
(У сусідоньки редиску
Він скупив заради зиску).
Забілів заледве світ –
Овоч вже біля воріт
У відерцях із ціною
Неймовірно замашною.
Ліг Охрім на розкладачку
І розв'язує задачу:
За який сьогодні час
Вдасться збути весь запас?
А п'яничка Сава Прут
Біля нього – тут як тут:
– Пропоную для доважку
За удачу випить пляшку!
П'ють п'яничка й спекулянт...
А злодюжка Мись Гідрант
Непомітно, наче кіт,
Підібрався до воріт
І поцупив всю редиску,
Залишивши лиш записку:
«Й інші душечки живі
Люблять гроші дармові».

БАЛАДА ПРО ФЕДЮ

Літ, мабуть, із сорок тому
На екзамені шкільному
Із історії в селі
Мали клопіт вчителі –

Десь годину уже третю
Все допитували Федю:
– Генеральний хто тепер
Секретар у ССРСР?
Як назвеш, без каяття
Ми відпустимо в життя!
Федя учнем був ніяким,
Заробляв одні «трояки»,
Пропускав уроки часто,
Бо любив більш господарство,
Що батьки багатодітні
Розвели, як всі амбітні.
Тож заради атестата
Побілів, неначе вата,
Зморщив лоба, як гармошку,
І почав казати потрошку:
Генеральний... секретар...
Це... Гомуленко Макар...
Феді відповідь в усіх
Народила щедрий сміх,
Бо відомим був Макар
Як сільради секретар.
– Знаєш владу! Молодець! –
Похвалили накінець. –
Ти оцінку «задовільно»
Заробив, і не підпільно.
Школа право надала
Активістом бути села!..
Проминуло літ чимало,
Але факт відомий мало,
Що той Федя без медалі –
У парламентській вже залі!

ЗАЛІЗНИЧНА БАЛАДА

Залізничний шлях – дорога долі.
То його простуджені вокзали
Прихисток літам все надавали,
Як долини вітру в чистім полі.
Старт дала для долі Шепетівка,
Рівне обняло студентським братством,
А Рокитне – перша вчителівка,
А Острог потішив газетярством.
У приймацтво запросив Здолбунів,
Львів благословив же першу книжку,
Київ – другу і повіз у будні,
Попри кашель, втому та задишку.
Через Сарни, Дубно і Славуту
Задля втіхи, роздумів і стресу
Мчала доля, чхаючи на скруту,
У Костопіль, Ужгород, Одесу.
Гостювать у Вінницю спішила
Крізь Бердичів і Козятин, звісно...
Залізничний шлях – вагонів сила,
У яких для спогадів не тісно!

БАЛАДА ПРО ДВЕРІ

Із крамниці «Все для мами»
Жінка сунеться з торбами.
Стала враз перед дверима
І ногами у них грима!
Біля неї за хвилину
Люд зібравсь, штовхає в спину
Та обурення своє
На-гора все видає:
– Корчить з себе відьма цяцю!

– На чужу чекає працю!
– Сподівання в орхідеї:
Двері хтось штовхне за неї!
І накинувся на жінку,
Як болячка на печінку.
Від душі натовк боки –
І розбігсь під матюки...
Вмить наповнилась крамниця
Усіма, хто звик хвалиться:
Прокурорами і тими,
Що годуються із ними.
Потерпілу розпитали,
Протоколів сотню склали.
А опісля, попри вік,
Ще допитували рік.
І в суді постановили:
«Жінка мала власні сили,
Щоби двері відчинить,
Та взялась людей дражнить.
Їхній спокій цим убила.
Тож в'язницю заслужила.
Щоб таких уникають бід,
Без дверей все зводить слід».

**БАЛАДА
ПРО ДАШУ-КОМЕНДАНТШУ**
Що там корупціонери!
Ну, наїли будки,
Ну, пробились в мільярдери –
Та й усі набутки.
А ось Даша-комендантша
Зі студгуртожитку

В сто разів од них багатша
В розрізі нажитку.
Окрім лівої копійки,
Винайшла посаду
І для подружки Марійки,
І сестрі, і брату.
Юних мешканців навчила
Здійснювать ремонти
Й звітувати: «Залучила
Комендантша фонди!».
У кімнати заселяти
Вміє ліві душі,
Щоб з них гроші файні брати
На прання та душі.
Виставля щодня обіди
І сестрі, і брату,
Котрі ділять з нею біди
За чужу оплату.
Та й навчилась наша Даша
Вибивать фінанси
У начальства, котре завше
Надає їй шанси.
Їх уміє відмивати,
Піддаючись мукам,
Щоб маєтки будувати
Дітям та онукам.
Їй ніскілечки не шкодять
Вміння нападати
На тих слідчих, що приходять
Істину шукати.
Комендантша вчора зранку,
Дякуючи чуду,

Весь турнула у відставку
Склад міського суду.
А що буде дала, знає
Тільки сама Даша,
Що на всі закони чхає,
Бо її папаша –
Перший злодій у законі,
Що сидить у Раді,
Облаштовуючи доні
Рай у власній хаті.
П'ять хвилин тому зустрівся
З Дашею на трасі...
Тепер моє перенісся –
У мізковій масі.

БАЛАДА ПРО ВИПАЛУ СВИНЮ

Із фургона на дорогу
В центрі міста серед дня
Не на когось, слава Богу,
Раптом випала свиня!
Перехожі в ту ж хвилину
Підняли шалений крик:
– Ти поглянь, згубив тварину!!!
– І з очей, паскудник, зник!!!
– Ну не шофер, а чудило!!!
– А якби яке дитя
Їй потрапило під рило?!!
– Ні мізків, ні каяття!!!
А мужчина, котрий хутко
Риболовити ішов,
На свиню закинув вудку –

І спіймав за хвіст улов!
Закувікала свиняка
(Очевидно, страх набіг)
Та й упала, як ломака,
На асфальт із куцих ніг.
Свинолова перехожі
Обступили в одну мить:
– Ах ти, варвар!!!
– Дай у спину!!!
– Ах ти, клятий браконьєр!!!
– Покалічив безневинну!!!
– З нею буде що тепер?!!
І якби не поліцейські,
Й не з'явилася «швидка»,
Були б досить справи кепські
В свинолова-рибака.

БАЛАДА

ПРО ПОШТОВЕ ДИВО

Той Микола з Коломиї,
Що сміятись файно вміє,
Що крізь спів зло, як крізь сито,
Просіва талановито,
Той завзятий філумен,
Гуморофіл, шоумен,
Фольклорист і краєзнавець,
Мандрівник, музеєславець,
Пропозицію подав
(Він мене й раніше знав)
Обмін свіжими книжками
Провести новий між нами.
І добро своє безцінне

Він мені відправив в Рівне.
Я натомість – для Миколи
В край, де він ходив до школи.
І тут диво геть неждане
Сталося передріздвяне:
Не минуло й кілька днів,
Як Микола доповів:
– Все надіслане дійшло.
Б'ю тобі за це чолом!
А гостинець з Коломиї
Я відчув на мокрій шиї,
Бо шукать його, овва,
Довелося тижнів два.
Підвела, бач, невелика
Несуттєва заковика:
Ми до послуг необачно
Різних пошт вдались, аж лячно.
Я – «Нової», а Микола –
«Укрпошти». Правда гола!

БАЛАДА ПРО СТАРЕ

Обіцяли, що фонтан
Буде музикальний.
Вклали коштів океан
В план оригінальний.
Та всього чотири дні
Музика звучала,
А опісля, як у сні
Дивному, пропала.
А сьогодні цілий гурт
Спеців спозарану,
Воду випустивши в ґрунт,

Міють дно фонтану.
Перехожим невтямки,
Що тут далі буде.
Знає тільки дід Яким,
Що буває всюди:
– Голова наш – хоч дундук,
Та не звик дримати:
Ще мільйон знайшов, щоб звук
Зниклий відшукати!

БАЛАДА ПРО ВИРУЧАЛОЧКУ

У торгівлі Аллочку
Прописали змалечку.
Стажу назбиралося –
В трудову не впхалося!
Але й досі з трепетом
Плута кредит з дебетом.
Та не в збитках Аллочка –
Є ж бо виручалочка:
Щоби наварити,
Вміє обдурити!

БАЛАДА ПРО ПЕРЕТВОРЕННЯ

*В Італії спроектували яхту, що
перетворюється на підводний човен.
(З Інтернет-новин)*

Це не перше в світі диво.
Перетворюють давно
У Союзі вміли пиво
На водицю, як й вино.
У рекордах із доїння

Сухоребрих корівок
Був той самий (чи ж не вміння?)
Перетворювальний толк.
Не одна рекла доярка:
– Бить рекорди – ерунда!
Та надоїв пада марка,
Бо з корів тече вода...
І котлети вміли вправно
Перетворюють в хлібці,
А з брехні робити правду,
З документів – папірці.
І сьогодні в Україні
Цей талант – не на межі.
Із бандитів вельми цінні
Виростають держмужі.
Як у казці, із безмізких
І продажних, не секрет,
Роблять тих, що у валізках
Власних носять держбюджет.
Із невинних ліплять винних,
З винних – ангелів земних...
Ще б навчились в домовини
Класти іродів живих!

**БАЛАДА
ПРО СПИРИДОНА**

На курорт за кордон
Полетів Спиридон,
Бо можливості є:
В Раді мухи він б'є.
З чужини залюбки
Шле дружині дзвінки.

Кожен день не вгава:
– Атмосфера нова!
Впав набридливий тиск,
У вухах влігся писк,
Зникло в серці ниття,
А в колінах – тертя.
Не турбує гастрит,
Відновивсь апетит.
Лиш ходжу на масаж
За кварталів п'ять аж.
Фахівець тут – що тра,
Хоч і баба стара.
Ні зубів, ні грудей,
Ну а губи – як клей.
Ненароком торкнувсь –
Сам вже не відірвусь.
Вправи тож рятівні
Приписали мені.
Так вигоню дурман,
Що розсипавсь диван!..
Жінка, мудра, на жаль,
Підказала деталь:
– Як дурман проженеш,
Там прописуйся теж.
Бо закінчиться клей –
Буде купа дітей!

**БАЛАДА
ПРО ПРИХОВАНОВОГО ГАДА**
Такий, як всі, цей чоловік:
Середній зріст, середній вік,
Ще є сяка-така чуприна,
Ще не горбата в нього спина,

Без окулярів сірі очі,
Язик і вуха ще робочі.
Прихильник нешвидкого кроку,
Та й одягається нівроку:
В однім костюмі день стрічає,
А в іншому вечором гуляє.
Та ще одне впада у вічі:
Постійно в нього в місті стрічі
З чоловіками аж до ночі,
Які до здибанок охочі.
Веде розмови неквапливо
Про Україну, як на диво.
Про те, що крах їй без Росії,
Що Україна війни сіє.
І, щоб не стерли її з світу,
Слід на стару вернуть орбіту...
У співбесідники до нього
І я потрапив дня одного,
Коли прогулювався парком,
Бо в місті вельми було парко.
Немов до приятеля, щиро
Звернувсь до мене: – Друже, з миром!
А далі взявся за сценарій,
Який давно із ним у парі,
Де Україна – агресивна,
А влада в ній – нелегітимна...
Я правду мовив не чужу:
– Ще раз зустріну – задушю!
Ковтнув той слину, мов отруту,
І проказав: – Я більш не буду...
Відтоді того я месію
Не бачив... Може, втік в Росію?

БАЛАДА ПРО БАГАЧА

Підстригався донедавна
В перукарні «Ярославна»,
Де за зачіску ціна –
Як за супербарана.
А тепер вже на домівку
Виклика стригти голівку,
За що платить кожен раз,
Як сусід за світло й газ.
Запевнять взялися свідки:
– Задля модної борідки
Майстра власного шука
Із окладом двірника.
А один його знайомий
Переконає без втоми:
– Фахівця він теж найняв,
Щоби мив та одягав!
Тож почувши це, дід Осип
Запитав доречно досить:
– Чи не тра для багача
І могилокопача?

НЕОЧІКУВАНА БАЛАДА

Сів писать сатиру чергову
На країноненависницьку Москву.
Десь рядків із п'ять, напевно, втяв,
Як і записався до роззяв:
Своєчасно вгледіти не встиг,
Що зі слів усіх моїх крутих,
Муха, котра сіла на екран,
Слово уподобала «Вован».
І сидить на ньому, як на пні,

Ніби натякаючи мені,
Що й вона на лідері орди
Хоче залишить свої сліди.
Я дмухнув, але вона – ні руш,
Ніби прикипіла. Я: – Ану ж,
Монітор новенький не гиди,
А в Расею-матушку лети,
Відшукай Вована у Кремлі,
Приземлися на яснім чолі,
А тоді вже, як бажаєш, гадь
Так, щоб із лица зробилась гладь
Замість носа, рота та очей!
Хай ковта і нюха дар оцей,
Хай не бачить світу днів чотири,
Поки не закінчу я сатири!
Муха стала схожа на джмеля –
Й полетіла в напрямку Кремля.
Жаль мені зробилося її,
Що в ординські рушила краї,
Бо і їй, видать, огид Вован...
Але помсти план є помсти план.

БАЛАДА ПРО АНГЕЛА

Квартирант лиша житло,
Дякує хазяйці:
– Жити тут мені було,
Як у справжній казці.
А хазяйка від жалю
Мало не заплаче:
– Поживіте ще, молю,
Ви – мій ангел наче...

Дуже легко зрозуміть
Суть її печалі:
А кого скупій, скажіть,
Обдирати далі?

БАЛАДА

ПРО ОДИН ГОЛОС

Просять люди фахівця,
Господа неначе:
– Вас волієм, молодця,
В ролі шефа бачить!
Колектив наш пропаде,
Згине виробництво
Із директором, що йде
За гріхи під слідство...
Погодився б фахівець,
Адже небайдужий
До біди (а хай їй грець!),
Яка справу душить,
Та прийти не має прав
Без голосування
В раді, котру люд обрав
Для свого зростання.
Засіда вона весь час
І без вихідного,
Та бракує кожен раз
Голосу одного.
Рік минув... Минуло два...
Й ось прорік народу
Ради впрілий голова:
– Ми даємо згоду!
В колектив прийшов як шеф
Фахівець під зиму,

А від того тільки шлейф
Залишився диму.
За два роки дуба дав
Разом з виробництвом,
Поки голос свій додав
Той, який... під слідством.

БАЛАДА ПРО ЗДОРОВ'Я

Звідусюд течуть поради,
Як здоров'я зберігати.
Кажуть, їж в день два горіхи –
І вмиратимеш од втіхи!
А якщо ще два банани,
Ложку меду й пісний пряник,
Яблукових серцевинок
Із десяток без червинок,
Жменю спіленьких чорничок –
Побіжиш до молодичок!
А як музика з тобою
Буде разом із водою,
Раювати будуть нерви
Без усякої перерви!
До уваги взяв усе це,
Щоб зміцнити тіло й серце,
І подався купувати
Те, що має помагати.
А на другий день ізрання
Приступив до наминання.
Два горіхи роздобав,
Два банани обібрав,
Вийняв з яблук серцевинок
Два наперстки без червинок

І налив чорниць пів склянки,
Ще й дістав коржа з вівсянки
Та медку черпнув не трошки,
А чотири чайних ложки.
І закинувши в пащеку
Всю оцю живу аптеку,
Загасив її водою
Не якоюсь – дорогою.
Увімкнув магнітофон,
Сів у крісло, як піжон,
І почав завзято ждати
На потрібні результати...
В животі гуло-бурчало,
Натякаючи на... сало.
Нерви спершу уляглися,
А опісля піднялися.
Не пройшло і пів години,
Як відчув я наступ слини,
І мені, старому дурню,
Хтось шепнув: – Іди на кухню...
Умолів за п'ять хвилин
Сім в мундирах картоплин
Із сальцем і часничком –
І запив це молочком.
А тоді відчув лиш знов я,
Що вернулося здоров'я!

БАЛАДА ПРО СИЛУ

Там, де поворот у сквер
Робить стежечка міська,
Гральний автомат «Боксер»
Зупинив Мишка й Федька.

Давні друзі-молодці
З'ясувать взялися вмить,
В кого з них у кулаці
Більша силюнька сидить.
Вкинув кошти в автомат
Першим радісний Мишко,
Щоби дати змаганню старт.
Й кулю вдарив кулаком!
Краля гумова ураз
Затремтіла – й автомат
Показав у той же час
Хлопцям сили результат.
Тут Федько влупив під крик,
Аж довкола загуло!
Та той самий показник
Засвітився на табло.
Обнялися хлопчаки.
І Федько Мишку прорік:
– Значить, рівні ми таки
Є на вік багатирі!

СУМНА БАЛАДА

Чую твердження: – Письменник –
Той, кого читає всяк,
Навіть штокальник Каленик,
Що себе продасть за так,
А не автор, у якого
Про високий світ книжки.
Читачі одні в такого:
Щирі й чесні простаки...
І кажу, гнів приховавши:
– В тому сумніву нема,

Що майстрів варити кашу
Бездуховності – вже тьма.
І та маса споживає
Цю словесну баланду,
Що на рідних предків чхає
Й голосує за орду!

БАЛАДА ПРО УРОК

Прогулюючись парком щосвітанку,
Стрічав екс-депутат двірничку Ганку,
Що працювала старанно мітлою
Весною й літом, восени й зимою.
Її він бачив й нинішнього серпня,
Коли стояла спекота нестерпна,
І все бурчав: – Шановна, разом з листям
Пилюку піднімати не годиться.
Адже вона за вітром, не дай Боже,
Потрапить на костюм елітний може!
Спинялася двірничка в ту хвилину
І ждала мовчки не одну годину,
Допоки землячок недоторканий
Із парку рушить на цілющі ванни.
Сьогодні теж старій віддався звичці,
Та впав під ноги зляканій двірничці –
Серцевий напад ставсь в екс-депутата...
Померла б, глянь, особина пихата,
Облишивши претензії навіки,
Якби не своєчасні... Ганки ліки.
...Прогулюється парком щосвітанку
Екс-депутат, стріча двірничку Ганку,
Та не бурчить – двірничкою гордиться
І промовля: – Як пахне ваше листя!..

**БАЛАДА
ПРО ВРЕДНУ ФЕКЛУ**

Не відаю, була ким в неї мама,
Та знаю точно: циганом був дід.
Із сестрами двома ця хитра дама
Із хати подалась ловити світ.
Рвонули, наче спринтерки, з оселі,
Бо їм набридли хутір і свиня...
Щоправда, зупинились каруселі
Для двох із трьох наступного вже дня.
А ось найстарша – Фекла чорнокоса
Таки у світ невіданий пішла,
Та й заміж вийшла аж за экс-матроса,
Й бухгалтера диплома здобула.
А там з'явилися діти та робота,
Коханці та гулянки кожен день,
Сімейні чвари за наказом чорта
Й заяви: – Я покину тебе, пень!
Віддушиною Феклиного щастя
Були години, котрі провела
У кабінетах слідчих і на танцях
За участі двоногого козла,
Який упав для Фекли зразу в око,
Коли у груди вдарив їй чолом,
А ось вона торкнулась ненароком
Його руки оголеним стегном...
Життя на фірмі, де трудилась Фекла,
Буяло, било струменем, цвіло.
Сімейне ж перевтілювалось в пекло,
Де злило, лихоманило й трясло,
Де экс-матрос хапав пройдоху любу
За витончене горло і душив,

Спускав з балкона у трояндну клумбу
І навіть дві спідниці їй спалив.
Але вручив чорт Феклі силу дужу –
Могла і двері з петель миттю знять
І спритно їх закинути на грушу,
Причому, за хвилину разів п'ять!
Розбіглися по світу з ляку діти,
Коханці постарили й екс-матрос.
І Фекла почала сама старіти,
Жалітися на зуби і пронос.
На пенсію відправило здоров'я
(Ах, скільки прогуляла Фекла снів!).
Тож часу для зітхань мабуть утросе
Побільшало, і розум прояснів.
Однак велика радість екс-матроса
Відправила вивчати небесний світ,
Вручивши Феклі, що лишилась боса,
На довгі муки пам'ятний завіт.
Та Фекла знов на вигоди сторожі –
Гуляє там, де осоковів ряд,
І жде, щоб впав як натяк їй про гроші
Воронячий на голову снаряд.
Знімають незнайомці капелюхи,
Кивають екс-коханці звіддала,
І навіть настрої піднімають мухи,
А грім раптовий Феклу звеселя.
Їй бачиться на хуторі оселя,
З якої подалася у життя,
Забувши, що упасти може стеля,
Якщо діряве хатне покриття.
...Та ось прийшла пора – і вмерла Фекла.
Оскільки вельми мріяла про рай,

Потрапила прямисінько до пекла
І чорту наказала: – Жару дай!
В котлі смола хутенько закипіла,
Обслуга трап проклала вправно їй –
І втрапила клієнтка, вже без тіла,
В компанію старих земних повій.
Вони у чорній піні дружно мліли,
Ковтаючи шматки смоли густі,
Що в кожному екс-роті клекотіли
І в кожному пекли екс-животі.
Згадала Фекла тут козла отого,
З яким гуляла, маючи сім'ю,
І екс-матроса, для якого роги
Любила наставлять, і лінь свою.
Проте думки відкинула печальні –
І втріскалася в чорта-ватажка,
Що роги мав у пеклі персональні
І вмів огонь робить без сірника.
– Не зможу муки я терпіть без тебе, –
Сказала Фекла, глянувши на хвіст. –
Якщо ти є, то й дров мені не треба,
З тобою я говітиму і в піст...
Скривився чорт на ті слова спочатку,
А потім носа витер від смоли
І приліпив на лобі їй печатку:
– Ну що ж, живи і зайве не мели!
Від подиву екс-очі, як жаринки,
У Фекли загорілися умить:
– То принеси на снідання свининки
І не забудь шампанського налить!
І хоч – не хоч, чорт мусив підкоритись,
Адже затвердив дружби документ.

Тоді, як Фекла, і навчився пити
Й знаходити для любощів момент.
Невдовзі Феклі поміняли хату –
З котла повій до чорта в дім пішла
І як бухгалтер стала рахувати
Витрати всі на кожного котла.
Отут талант злодійки й проявився:
Сто грішників замерзло без вогню,
Смоли і дров. Пікети почалися
Через усю цю хитру чортівню.
Сам старший чорт відправивсь у відставку,
А ось клієнтів розізлило вкрай:
– Якщо ми не отримаєм добавку
До наших мук, втечем із пекла в рай!
І Феклин чорт прорік категорично:
– Якщо ти, лярво, лад не наведеш,
Я у смолі втоплюся артистично,
І ти зі мною захлинешся теж!
Трусити почало повію Феклу
І кидати в холодний вельми піт.
Тому і рознесла чутки по пеклу:
Для грішників новий будують світ!
У ньому всі – обслуга і клієнти –
Кипітимуть у спільному котлі,
І матимуть за це ще дивіденди,
Що знадобляться потім на Землі.
Адже Всевишній грішникам дав пільги
І схему розробив координат:
Кому табу на райські буде втіхи,
Здобуде право йти в спецінтернат!
І в пеклі мир настав, порозуміння
Прийшло, й вернувсь спокут курорт:

В котлах розпочалось нове кипіння.
І Фекла з того часу – старший чорт.
У пеклі Фекла шайку сколотила,
Як це робила у земнім житті.
Смолу збувати вигідно навчила
Як піднебесні злитки золоті.
Крутилися чорти, а диригентом
Був Феклин чорт при сивій бороді.
В котлах старі обкрадені клієнти
Варились у присмоленій воді.
І на-гора товар той подавали
Чорти кмітливі крізь земну пітьму.
Ну а козел робив із нього шпали
Під рейки, що вестимуть у тюрму.
За час короткий всі смоли запаси
Осіли на земних складах козла,
Який вмирав уже чотири рази,
Але «швидка» від пекла, все ж, спасла.
Зв'язок з козлом тримала міцно Фекла,
Вигонячи на Землю дим гіркий
Із бази підприємливого пекла.
Той дим козел уловлював глухий.
Коли ж смоли не стало, миттю дрова
Пішли у хід як засіб наживань.
А потім і котлів знайшла дорога
На Землю в руслі Феклиних бажань.
А грішникам підвалля зосталося,
Вірніше, відокремлений район,
Куди угодних Богів не просять,
Де в моді матюки та самогон.
Що ж їм робити при таких розкладі?
В яких гріхи сповідувать огнях?

І грішники у повному геті складі
Обрали в невідомість довгий шлях.
А Фекла, що залишилась з чортами
І не згубила окаянний дар,
Згадала спритність ще земної дами –
Й створила фірму зі збування хмар.
Її надія світла зігриває,
Що вріже дуба все-таки козел
І ось сюди, до неї завітає,
Ще й за смолу «зелені» привезе!
Тоді вона сипне чортам отрути,
Придбавши перед цим в них трохи сил –
Та й із козлом новий роман закрутить,
Чкурнувши мукам у глибокий тил.
...Умер козел – і завітав до Фекли,
Що безробітних няньчила чортів
У голих стінах проданого пекла.
Зраділа стрічі. Він – і поготів.
Зібрала враз розширену нараду
Й висловила плани свої так:
– Майбутнього пресвітлого заради
Скоштуємо, антихристи, первак!
Дістала пляшку з пазухи своєї,
Наповнену настоєм із гріхів,
І виляла до краплі однієї
У келихи для збуджених чортів.
Чарки рогаті підняли хвостами –
І випили до дна оту бурду.
А через мить задрігали ногами,
Спустивши свій пекельнокислий дух...
В обійми Фекла кинулась козлові –
І пісню розвеселу затагли:

– Які у пеклі вечори люксові,
Коли нема чортів ані смоли!..
А наспівавшись, пожвавіла Фекла
Й притисла до стіни печер козла:
– То де із Вашингтоном, любий, перла
За те, що пекло за безцінь збула?!
Козел безрогий й, звісно, безголовий
Вхопивсь за місце, де колись було
Холодне серце ловеласолове,
І полетів углиб, аж загуло!
В істеричі забилась Фекла бідна:
– Ну ось, танцюй прощальний свій гопак!
Якби була комісія ліквідна,
Мене списала б як небесний брак.
А так я мушу вдатись до нахабства
І райську прошмигнути прохідну.
Вже там я нагребу собі багатства,
А може, й Бога із небес стягну!..
Одначе в рай не піднялася Фекла,
Знайшовсь для цього праведний мотив:
Хтось вихід з нею знищеного пекла
Смолою зовні свіжою залив.

ЗАПІЗНІЛА НОВИНА

У Китаї відкопали
Стародавнє диво:
Те, із чого виробляли
Неповторне пиво.
Рештки виявили вчені
В глечиках на споді
Хмелю, зерен та ячменю,
Ще й коренеплодів,
Котрим п'ять і більше тисяч

Років, любий друже.
Ось цим фактом і Марися
Поділилась з мужем.
Той до неї посміхнувся
І махнув рукою:
– Ти цією не дивуйся,
Жінко, дивиною.
Що навчились виробляти
Цей напій пінистий
Ще тоді, коли салати
З листя вміли гризти,
Я здогадувавсь відтоді,
Як на ноги звівся
Й завдяки ще сосці в роті
Пивом отруївся!

ІДЕАЛЬНА ПАРА

Вона – струнка та молода,
У нього – горб і борода.
Радіє він: коли скона,
То похова його жона.
Її ж надія зігрива:
«Пень проживе ще день чи два».

ПОМІЧ КАДЕБІСТА

Перед смертю кадебіст
Доповів дружині:
– Я, дізнань спеціаліст,
Допоміг людині.
Донесла одна свиня:
«Першому райкому
З баз постійно серед дня
Возять все додому».

Тож зустрівсь негайно з ним,
В кабінеті, звісно,
І рубнув з плеча: «Таким
Вас займатись грішно!
Бачить всяк громадянин
Отакі діяння –
І в дорозі до вершин
Виникнуть вагання!».
І порадив у ту ж мить
Тактику змінити.
«Уночі, – сказав, – возить
Треба дефіцити!».

ТРАДИЦІЯ

Злочинці – в кріслах керівних?
Так це ж традиція у них.
Той замовляти звик убивць,
Той виборців підкупить
Чи в декларації дрібниць
На тисяч сто загубить.
А той і премій, і зарплат
Вкраде на всі століття
І роздавать їх буде рад
Батькам, дружині, дітям.
І не одну з держтаємниць
Збули злочинці в кріслах
Заради знакових петлиць
І долі, що не трісла.
Підсудних лава – їх рідня,
Але, на жаль, далека,
Бо вміють склеїти горня
З судами ачи глека.

ТЕАТР ДВОХ АКТОРІВ

- В мого тата – грошей купа.
- А у мого – влада, блат.
- О, тоді мені ти – люба!
- І мені ти став як брат!..
- Твій як злодій – у в'язниці.
- Твій – в могилі як бандит.
- Ах, яке ж ти стерво нице!
- Ох, який зразок ти гнид!

ВАГОМА ПРИЧИНА

- Вже сьома ранку є, Андрійку?
 - Не знаю, хоч сказати рад.
- Я перевів, кохана, стрілку
На дві годиноньки назад.
- Це що за жарти, шалапуте?
 - Та хочу виспатись хоч раз,
Бо переходить треба буде
Через добу на літній час!

НЕЗАМІННИЙ ДРУГ

Подався друг наш за кордон
Провідати онука...
По нім сумую я, Мирон,
І Геню мучить скука.
Де справжній водиться первак,
Відомо другу лише.
І сам готує закусяк,
Що пальчики оближеш!
До біса зна застільних тем
І зайве не базіка.
Ну а якщо переберем –
Розводить по домівках.

ЗАМІСТЬ СНУ

Що, гетьмани, битву знову
Починаєм чергову
Не за доленьку зразкову,
А лише за булаву?
Цей порив дурманнохвацький
Нас губив уже не раз.
Де подівся Скоропадський?
Чом запал Петлюри згас?
Хто привів орду московську,
Поки чубрилися ми,
Набиваючи авоську
Амбіційної п'їтьми?
Хто бандюгу-шапкокрада
Приволік і як на трон,
Щоб примчав, як чорт, на «Градах»
В дім наш путоескадрон?
Ех гетьмани злих обманів...
Ви почубритися днесь,
А ось завтра буде крайнім
Не хтось з вас – народ увесь!
Обніміться ж, не баріться,
Як Тарас заповідав,
Бо біди в нас – вже по вінця,
Як і виборчих забав.

ЩАСЛИВЧИК

– Зізнаюся: п'ю багато,
Бо щодня у мене свято.
– А яке, як не секрет?
– Потрапляю у буфет!

ЖАРТУНИ

Світлої пам'яті батьків

У дитинстві ми були з братом жартунами,
Через це не раз батьки мали клопіт з нами.
На годиноньку вони якось вийшли з хати,
Доручивши нам сестру меншу доглядати.
Ми сестричку одягли і самі зібрались –
Та й на вулицю гулять з радістю попхались.
А там дощик моросив, додавав нам втіхи.
Тож згадали, що за це буде на горіхи.
Повернулися у дім, хутко роздяглися
І сестричку чимскоріш рятувать взялися.
За петельку, що в пальті, на вішак сестричку
Почепили, бо й вона втрапила під мжичку.
Теліпається мала, верещить бідова,
Ми ж втішаємо: – Терпи – будеш вік здорова!
Та побачили батьки цю картину раптом...
На усе життя урок нам дали із братом.
І тепер, коли у нас є вже власні діти,
Пам'ятаєм: жартувать треба іще вміти.

ДИВАК

– Не покинув я дружину,
А залишив на хвилину.
– А чому її, дивись,
В РАГС мужик повів якийсь?
– Ну й, Охріме, ти дивак!
Вільний час проводить так!

ПОСЛАННЯ

О Миколаю Чудотворцю!
Одного я від тебе хочу:
Аби найбільше із чудес
Ти сотворив у нас, не десь,
В цій Україні, що є нині,
Що ходить у чужій свитині!
Дай розум, гідність українцям,
Отим бездумним чухраїнцям,
Які забули: зникне Мати –
Не будемо нічого мати!
Ну а проклятим ордопутам
Накинй на шиї вічні пута.

ДИВНЕ САЛО

– Ой купив я сало,
Бо була потреба.
Щоби зашкварчало,
Влить олії треба.
Пахне, як гидота,
І немає смаку.
Як візьмеш до рота,
Мов жуєш ломаку...
– Ви далекі, бачу,
Куме, від секретів.
Просто цей кабанчик
Сидів на дієті!

ОДКРОВЕННЯ**ДІДА ФЕДЯ**

Кажуть лондонські світила,
Що любов до кави –
То не та нечиста сила,
Котрою лякали.
Після дослідів серйозних
Думка впливає,
Що для судин кровоносних
В кави норм немає.
В день людина вихилати
Чашок може й тридцять,
Не лякаючись зів'яти
Чи із ніг звалиться.
Сперечатися не буду
З вченими думками.
Хай ту каву п'ють повсюду
Навіть баняками.
Та клювати я не стану
На ці штуки модні.
Пив і питиму сметану,
Хоч два дні – до сотні!

УЛЮБЛЕНІ КРИЛЬЦЯ

У продмазі «Все для вас»
Став у чергу Опанас...
Ось і мить його настала.
Продавщиця запитала:
– Що хотіли? Не баріться!
Опанас їй: – Дайте крильця
Ген ті курячі та сині,
Що zostались у вітрині.
А господарка прилавка:

– Їх не їстиме собака.
Краще ви купіте спинок.
Їх так любить мій Патинок!
Як поснідає – до ночі
В дім заходити не хоче!
Опанас їй: – Я – у шоці...
Вчать тебе на кожнім кроці.
Що мені ти, жінко, плещеш?
Крильця любить моя теща!

ПЕНСІОНЕРСЬКА ПОДЯКА

В цих корпусах – наш порятунок,
Пенсіонерська благодать.
Вони – як доленьки дарунок,
З яким простіше виживать.
Подяка щира та велика
Творцям дешевих корпусів,
Які від курки та індика
Нам застаються, не для псів.

ПОЕТОВЕ СУМЛІННЯ

Жінка мовила поету:
– Стільки чула усних слів,
Що обожнюєш мене ти,
А в поезію не ввів...
Подививсь митець уважно
В очі подрузі своїй
І прорік в одвіт поважно:
– Цьому, люба, лиш радій.
Спрацювало ж бо сумління:
Побоявся увести,
Щоб не вийшла героїня,
Симпатичніша, ніж ти!

ДЕТАЛЬ

– Він – у Римі, а вона –
У Варшаві. Дивина.
П'ять літ порізно живуть,
Ну а шлюб не розірвуть.
– Звідкіля деталь така?
– Не ділили ще ставка!

ЗІЗНАННЯ**ДВОПОЛЮСНОЇ ЛЮДИНИ**

Зізнаюсь, я – двополюсна людина,
В якій сидять і мінуси, й плюси.
І зна про це лише одна личина –
Це я, хитрун Дволиченко Максим.
Я – з роду працьовитих, а водночас
І пальцем не торкнуся до води.
Хроплю і матюкаюся по ночах,
А вдень мене ти спробуй розбуди!
До церкви не ходжу, не вірю в Бога,
Однак грошам молитися люблю.
Приваблює у комунізм дорога,
Хоча капіталізму здібності хвалю.
Ненавиджу спиртне та сигарети,
Але пиячу щедро та смалю.
Я видам з потрохами всім секрети,
Коли з якоюсь пройдою посплю.
За паспортом я – українець, звісно,
Та по-москальськи гаварю завжди,
Оскільки в рідній мові дуже тісно
Тим матюкам, що родом із орди.
Мені ті президенти до вподоби,
Які до обіцянок мастаки,

Та голосую лиш за ті подоби,
Котрим підставить ногу не з руки.
А сил у мене – більше, як в слониська,
Хоча і скиглю, що валюся з ніг.
І планів геніальних – ціла низка,
Одначе знаю: перевтомлюватись – гріх.
Горнусь до правди чистої думками,
Але брехати і лукавить звик.
Ношу важкий за пазухою камінь,
Проте легким у мене є язик.
Хотів би будувати Україну –
Державоньку достатку та добра.
Та як же я гулянки всі покину,
Коли вже на спочинок йти пора.
Про славу мрію, ситість і багатство,
Хотів би після смерті жить в раю.
Але мені підказує чорт часто,
Що в пеклі неодмінно зогнию!

МАКАРОВА ПРИМАНКА

Дід Макар давно таки
Має власні два ставки.
Та соми й лини з одного
Витягає – із малого,
Де ні будки, ні таблички,
Ані іншої дрібнички,
Що нагадувать спроможна:
«Риболовити не можна!».
А із більшого, довкола
Де паркан із частоколу,
Де на кожнім кроці стовп
Та об'ява «Ловлі – стоп!

За порушення – покара
Від сердитого Макара!»,
За весь час для дідуся
Не дісталось й карася.
Бо в нім риби не розводить,
Лиш оглянути виходить.
А злодюги-рибаки
Закидають тут вудки...

РЯТІВНИЦЯ

За вікном – вже січень,
А топити нічим.
Вітер дме крізь шибку,
Чуб у мене – дибки,
Посиніло тіло,
Задерев'яніло...
Мав би врзатъ дуба,
Та з'явилась люба.
Глянула на шибку –
І засклила швидко.
Тож якби не люба,
Вийшла б з мене згуба.
Вчора чорноброва
Привезла вже дрова.
І тепер до хати
Можу жінку взяти.

ВИБІР

Мчить юнак, як легковик,
Радісний у роботі.
За плечима – дробовик
І калач у торбі...

Переймає постовий
Бігуна й питає:
– Ти куди, як навісний?
Що так підганяє?
І навіщо, не збагну,
Зброя, небораче?
Полювать на дичину
Не сезон неначе.
При тобі – іще калач.
Мо', на свайбі, хлопче,
Учинив розбій і, бач,
Замести слід хочеш?
Спринтер гонку обірвав,
У годинник вп'явся –
Й поліцейському сказав:
– Сватати зібрався.
У мережах я знайшов
Наречену Азу.
Й маю вибір: чи любов,
Чи застрелюсь зразу!

ЯК СПАСАТИ ДИВАКА

Депутат – не кандидат:
Є у нього вже мандат,
Привілеї та держхата,
Некуцесенька зарплата,
Помічник (і не один),
Охоронці, парк машин.
Є свята недоторканність
І їдло у ресторані.
Чути геть перестас
Того, в кого скарги є.

І проблем не поміча
Без бабла-могорича.
А брехати почина
Так, що заздрить Сатана.
Ось і думка виника:
Як спасати дивака?
Спершу, мабуть, в цього «брата»
Відібрати слід мандата,
А тоді усе, чим встиг
Досить швидко обрости.
Потім дати спеціалістам
Щось зліпити з того тіста
Із коротким язиком,
Слухом, зором і стидом,
Ще й із пам'яттю такою,
Котра дружить з головою.
Втім, це повен міх затрат!
Тож є інший варіант:
Щоб нічого не міняти,
В божевільню треба здати.

ЛИСТ УКРАЇНСЬКИМ ВОЯКАМ

від сестер, братів, батьків і мам

Дорогим був до безмір'я
Українець москалю,
Що, як з півня, шкуру з пір'ям
Звик здирати без жалю,
Примірять його папаху
І привласнювать ім'я,
Та робить з одного маху
З нього блазня-холуя.

Та найшла коса на камінь –
Правда силу виверга.
З москалем уже віками
Не ділити пирога.
Обтрусив брехні пилюку
Українець назавжди
Й ненажерливу падлюку
Духом вдавить молодим.
Тільки є ще потреба
Власним блазням-холуям
Почухрати добре ребра,
Як і зайдам-москалям!

ХОДЯТЬ ЗДОГАДИ-ЧУТКИ...

*За офіційними даними, лише
в Києві нині налічується
не менше 600 кинутих «євроблях».*

Ну й втяли автоорли!
«Євроблях», глянь, навезли
В Україну цілі парки!
Тут всілякі іномарки
Усіляких кольорів
І, звичайно, номерів.
Мчали, часом підпихали
Та прибутки рахували,
Економлячи валюту,
Бо вдалось всіх обманути.
Але сталось раптом те,
Що покарою цвіте.
І тоді автоорли,
Що образились були,
Залишать взялись бляхаще,

Як сміття, напризволяще.
Влада думає-гадає,
Хто й куди їх діти має.
Продавать металоклад
Чи віддати для громад?
Поки диспути тривають,
Вже від краю і до краю
Ходять здогади-чутки,
Що минуть-таки роки –
І навезлі «євробляхи»,
Попри різні охи й ахи,
Статус матимуть незвичних
Раритетів історичних.
Будуть їх всі оглядати,
В Інтернеті виставляти
І доводити той факт,
Що це древній артефакт!
За дослідницький же труд
Вчений візьметься наш люд.
Будуть свіжі відкриття,
Котрі змінять все життя.
Й кожен автомонумент
Розбиратимуть в момент
Крадькома на сувеніри
Туристичні бузовіри
З тих країн, з яких орли
«Євробляхи» завезли.
Ось такий культурний рух
Непотрібний знищить брухт.

А ПОЛЯ – ЦЕ ГРОШІ!

*Слідчі поліції проводять досудове
розслідування за статтями 239 та 247
Кримінального кодексу України за фактами
загибелі бджіл у Корецькому, Гоцанському
та Рівненському районах Рівненщини.*

Наплодилось агрофірм –
Зіб'єшся з рахунку.
І їм хочеться усім
Від землі прибутку.
Доглядаючи поля,
Всяк шукає зиску,
Щоб віддячила рілля
Й гаманцю, і писку.
Хтось поліпшує сівбу,
Оранку – хтось інший.
Не накладено табу
На ходи і інші.
Попри те, що гине світ,
Що природі – збитки,
Пестициди йдуть у хід
Теж задля калитки.
Що від того хапуну
І скоробагатьку,
Як бджолу (і не одну!)
Вб'є якомусь дядьку.
Як від пасік тільки тінь
Лишать ці жмикрути,
Як не буде вже спасінь
Людям від отрути!
Тож наймають літаки,
Техніку сучасну –

І все трують залюбки
Нивку свою власну...
Не мовчить поліський люд,
Шле до влади скарги:
«Порятуйте від отрут!
Чом нема покари?».
Та збагнула (вперше чи ж?):
Наслідки ждуть кепські.
І взяли до експертиз
Слідчі поліцейські.
Розіклали по столах
Купи бджілок мертвих –
І біди шукають пах
Злякані експерти,
Щоби рішення прийнять
Вже процесуальні.
Може, десь за років п'ять
Будуть точні дані:
Хто довкілля й чим труїв,
Хто на лаву сяде.
А тим часом хазяї
Йдуть врожай спасати.
Кроплять нишком знов поля
Й пасіки вельможі,
Бо для них закони – тля,
А поля – це гроші!

ЗМІНА КУРСУ

Агітнамет – серед майдану,
На нім – відоме гасло всім
Про курс новий, небесну манну,
Щасливий вкрай суспільний дім.

Однак його зміг прочитати
Лиш агітатор Сава Хрусь,
Який брезент на прутолати
Натяг навиворіт чомусь.
Тому озвучувать програму
Взялись якісь чоловіки:
– Глянь, потягло відому даму
На курс державний навпаки!

ЩОДО НЕБЕЗПЕКИ

І мудрі знають, і балбеси:
Найнебезпечнішою є
З усіх професій – стюардеси,
Бо бід найбільше завдає.
В повітрі праця – не забава,
А лиш проблеми непрості,
Що можуть, як огненна лава,
Поставить хрест і на житті.
Та проти твердження такого –
Зять Ярко з нашого села.
Найбільший ризик, як на нього,
Ходити в статусі козла!

ДИВНЕ ЗАПИТАННЯ

В парку дід сидить на лавці,
Тихо розмовляє.
Біля нього, видно бабці,
Ні душі немає.
Тож за мить – вже там, де лавка,
І пита з розгону:
– Де навчилися балакать,
Пане, по смартфону?

Дід оглянувся навколо:
– Що у вас за жарти?
Й тут про владу нашу вголос
Не дають сказати!

НА АВТОВОКЗАЛІ

У віконце до касира
Заліта крик пасажира:
– Чи дасте мені квитка
Тут як для пільговика?!
Вилітає ув одвіт:
– Чи ж ти, хлопче, – кволий дід?!
Зі статури і лица –
Як два в купі кабанця!
А натомість чути враз:
– Тільки, тітко, без образ!
Я – насправді ще не дід,
Зі здоров'ям все як слід!
Та за статусом однак
Я – задовбаний приймак!

ДОБРА ДУША

Всюдисуща баба Ліда
Запитала у сусіда:
– Ти годинник під указ
Перевів на літній час?
А сусід почухав ніс:
– Нащо мучить механізм.
В розпорядок дня хутенько
Вніс поправочку маленьку,
Що примушує дружину
Спати менше на годину!

ЩОДО ПОЧАТКУ ДНЯ

Замість епіграфа

День знов розпочинається
На свій одвічний штиб, –
Вікно вікну всміхається
Множинним сонцем шиб...

Михайло Пасічник

Глава перша й остання

Усяко починається
В селі чи місті день.
Десь шибамі всміхається
Та річкою пісень,
Веселою балачкою
Та обміном новин,
А десь влітанням тачкою
У стовп якийсь чи тин.
Нової влади лайкою,
Прокляттям москалів,
Прогулянки з собакою
Чи продажем кролів,
В садочки та у школоньки
Відправленням дітей,
Ходінням на уколоньки
Чи гриманням дверей.
Десь зайвою цигаркою,
Чи порцією скрут...
А Едуард із Ларкою
Щоранку пруть у суд.
Вже літ, мабуть, з десяточок,
Як шлюб згорів умить,
Нажитого диванчика
Не можуть поділити.

СКЛАДНА СИТУАЦІЯ

– Як життя-буття, Сафате?
– Виганяє жінка з хати.
Хоче, мовлю по секрету,
Відірвать від Інтернету!

СУМНА ПОДІЯ

– Телевізор так набрид,
Що, немов метеорит,
Із вікна надвір учора
Полетів, – зізнався Жора.
– А чому в очах печаль? –
Запитав сусід. – Вже жаль?
Жорі в щоки лізе стид:
– То він жінці так набрид –
І розгнівана вона
Його гепнула з вікна.

НЕ ЗА АДРЕСОЮ

В рідний банк раненько так
Причалапав дід Онисько,
Та й вклонився, як козак,
Працівницям низько-низько.
Потім сів за вільний стіл,
Що в кутку стояв кімнати,
І сказав: – Я – з ближніх сіл,
Хочу картку поміняти!
А жіночий дружний гурт
За пояснення взявсь звичні:
– Обслуговуються тут
Лиш особи юридичні.
А фізичні – ген отам,

Де дві черги невгамовні...
А Онисько: – Маю вам
Дати довідку, шановні:
Я, повірте, чоловік –
Не фізично-юридичний.
В мене нахил цілий вік
Був лише математичний!

ОДНА ПОРОДА

Однокласниці колишні
Стрілися на ринку.
Та, в якої груди пишні,
Піднесла журилку:
– Вийшла заміж за людину,
Здатну заробляти.
Та мені в нічну годину
Заважає спати.
Чоловік – письменник, Тіно,
Має душу голу,
Прокидається постійно
І біжить до столу...
І ота, в якої груди
Майже непомітні,
Почала і свого гудить:
– Ох, які ми бідні.
За таку ж і я породу
Вийшла, роззявляка.
Мій всю ніч холодну воду
Хлеще, як собака!

КОРИСНИЙ АПАРАТ

Лесь із кумом подалися
В «Торговельний ряд»,
Де придбати спромоглися
Мудрий апарат,
Котрий здатний відшукати
У стіні дроти
(Лесь їх в хаті поміняти
Хтів під три чорти).
Повертаючись додому,
У кафе зайшли –
Та й за успіх у спиртному
Душу відвели.
Попрощалися. А вранці
Лесю дзвонить кум:
– Апарат дарує радість?
Чи намацав струм?
А із трубки – голос жінки:
– Кляті пияки!
Лесь сказав, що він з печінки
Гонить болячки!
Цю тримать порадив штуку
На боку два дні,
А сам гепнувсь на подушку –
Та ще досі в сні!

ОХРИМОВЕ ЗІЗНАННЯ

Написав Охрім листа
Голові райради,
Що на нього суне мста –
Хочуть в шию гнати.
Бо дізнавсь народ, що він
Совість геть втрачає:

Йде бандитам на уклін
І зиск з того має!
Зауважив і таке
У листі писака:
«Нюхом чує все гірке
Виборець Піврака.
В нього звичка давня є
Всюди пхати носа.
Знаю, що й мене приб'є
За цього доноса».

ІНШИЙ РОК-Н-РОЛЛ

У всі епохи і часи
У бізнесі нетліннім
Були, як опади роси,
Традиції незмінні:
Завод чи фірму називав
Своїм ім'ям всяк власник
І за прилавок сам ставав,
Аби клієнта вкрати.
А нині інший рок-н-ролл:
Того, хто зиск звик мати,
Не може навіть Інтерпол
Могутній розшукати.

ВДЯЧНІСТЬ

Поспішали на базар
Вранці Настя та Назар.
Коли дивляться – свояк
В ресторан очима вкляк
І все молиться, немов
В заклад той Господь зайшов.

Підійшли і жартома
Запитали: – А Хома
З храмом заклад для питва
Не поплутав тут, бува?
Вмить свояк зиркнув на них,
Як на геть людей дурних,
Витер губи об рукав
І пояснення надав:
– Для молитви є мотив:
Всю зарплату не пропив!

СЕКЛЕТИНІ НАДІЇ

В США на дослідній основі
Відкриття зробили:
Відмовлятися від крові
Комарів навчили.
Це дає надію зразу
Для усього люду,
Що розносити заразу
Кусачі не будуть.
– Але це – напівутіха, –
Сум пройма Секлету. –
Більших ще досягнень віха
Жде усю планету.
Доберуться ще до змоги
Вчені (буду ждати),
Щоб зажерливцям двоногим
Апетит вбивати!

ЩОДО НАЙДРЕВНІШОЇ ПРОФЕСІЇ

Вважали досі: найдревніша
З усіх професія повій.
Та ось гіпотеза новіша:
Шамани – перші в ланці цій.
Напевно, будуть суперечки
Поміж знавців конкретних справ.
Нехай, мо', з того буде гречка,
Як дід частенько мій казав.
У мене ж думка дещо інша,
З далеких знана ще віків:
З усіх професій найдревніша –
Великих дурнів-мудраків.

ПОЗА ЗОНОЮ

Репетує у трубку Павло:
– Найдорожчий мій друже, алло!!!
Але трубка у відповідь та ж:
– Абонент поза зоною ваш!
Покотились сльозини зі щік:
– Яка радість! З в'язниці друг втік!

НЕ ТІЛЬКИ КРИЛА

– Ой як густо коси Полі
Сивина накрила!
Очевидно, в її долі
Поламались крила...
– Ех, якби-то крила тільки.
А то ж інші рамки:
Залишилися у дівки
Від «Пежо» уламки.

ТРАДИЦІЙНЕ

Свіжовмощений глава
Зчохлого району
Підприємств відвідав два,
Що в роботі тонуть.
Суть проблем обговорив
Із керівниками
І націлив на прорив
Із показниками.
А завершився візит
У знайомім місці,
Де дають безплатно спирт
І потрошать вівці.

ЗІЗНАННЯ**ГОТЕЛЬНОГО ПОСТОЯЛЬЦЯ**

Ех, пройшли літа хороші,
Не забудь які повік!
Так клопи кусали й воші,
Що не стулиш і повік.
Замість сну – постійні вправи
З чухань, лапань і сякань.
Не було на секс-забави
Ні часу, ані бажань.
А тепер, в культурну пору,
Чистота де лиш сама,
Мушиш кралечку до вморю
Запевнять, що сил нема.

СВОБОДОЛЮБЦІ

– У не юному вже віці
Усю зиму у криївці
Переховувавсь Артур
Од ув'язнення й тортур...
– Ти поглянь, а я не знав,
Що цей дядько так страждав!
А в які то він часи
Боронивсь од ворожих сил?
– Як в які? У наші дні,
А точніш – у вихідні.
– А криївка де була:
В лісі? В полі? Край села?
– Та чому була? Є й досі
В центрі міста при дорозі.
Неоднораз і я там
Їв шашлик і пив сто грам,
Втікши з дому від дружини,
Як це роблять всі мужчини.
Бо криївкою, Кузьма,
Є справжнісінька корчма!

ДУРНА ПРИКМЕТА

Хвалить дядько продавця-
Дівчину на ринку:
– Будете у молодцях,
Продасте всю шинку.
Бо я – перший покупець,
Чоловік, сьогодні!
А зваблива продавець
У спідниці модній:
– Ви дурного не меліть,

Краще схаменіться
Й цю прикмету прикладіть
До одного місця.
Бо як першою стою
В черзі я, Таміла,
То за мною, не таю,
Хлопців – рота ціла!

НЕ ДУРНЕНЬКА

Із кімнати до кімнати
Ходить слідом стара мати
За дорослою донькою
Та хитає головою:
– Що робитимеш, не знаю,
Як заплющу очі, Раю.
Гашу світло після тебе,
Що горить геть без потреби,
Кран у ванній закриваю,
Чищу, постіль застеляю,
Підмітаю, посуд мию,
Милю спину тобі й шию,
Подаю парфуми, ложку...
Щось роби сама хоч трошки!
Позіхає ледащиця:
– Чом тобі та не мовчиться?
Не така я вже дурненька,
Як тобі здається, ненько.
Я сама сьогодні вранці
Віднайшла під ліжком капці.
А як мужа роздобуду,
Ще на нього гаркать буду!

**ПІСЕНЬКА
ПРО НЕВДАЛИЙ ПОХІД**

Я, Марко Патинок,
В дниноньку похмуру
Завітав на ринок
Розмінять купюру.
Лиш поліз в кишеню,
Як почув одразу
Тиху та душевну
Від клієнта фразу:
– Ось вам десять соток,
Що такі ще гарні,
Щоб на ідіоток
Тратить в ресторані...
«Як же міг ти знати
Про мій трюк, братухо?» –
Хтів я запитати,
Та почуло вухо:
– Правда, буде зміна –
Підете до хати,
Де висять на вікнах
Металеві ґрати!
І сказав я: – Боже,
Хід конем не вдався.
За підробку грошей,
Все-таки, попався...

ВІРНИЙ УЧЕНЬ

Всіх коханок вранці
Муркотусь провіда –
Й до своєї Цяці
Прибігає снідять...

Дивного нічого
В цім нема звичаї:
Прикладом для нього
Рідний є хазяїн!

НАСТРОЄВЕ

Було кохання, сон міцний,
Прекрасна ванна і сніданок,
Цілунок ніжний, вихідний,
Який приніс чудовий ранок.
В саду розквітлім соловей
Виводив неповторну пісню.
Й дружина мовила з дверей:
– Ти ж на вечерю не запізнюйся!
Я посміхнувся – і ходу дав,
Аби від горя не завити,
Адже до вечора я мав
Усе, що в списку, закупити!

ЗАСЛУЖЕНА КАРА

Зірвався вітер, аж бряжчать
Шибки і двері хати!
Андрій з Оксаною не сплять...
Ось муж почав зітхати:
– Несправедливість то ж яка:
Негода бешкетує,
А їй ніхто і копняка
За це не подарує.
А я легенько кулаком
Лиш вдарив по каструлі –
І ти набила друшляком
Мені дві гарні гулі...

А жінка: – Досі невтямки?
Товкмачу для довбешки:
Ти ще загнув два матюки,
А це – уже не бешкет...

НЕВДАЛИЙ РЕЦЕПТ

Перестріла Віку Алла:
– Як ти, рідна, похудала!
Спеціальні страви їла,
Щоби менше стало тіла?
– Ні, – в одвіт сказала Віка, –
Просто... гризла чоловіка.
Узялася Алла в боки:
– Сум пройняв мене глибокий.
Цим рецептом (от нещастя!)
Я не зможу скористатися,
Бо такий у мене любий,
Що за слово виб'є зуби!

СПРОСТУВАННЯ

З-ЗА КОЛЮЧОГО ДРОТУ

Вчені хваляться сьогодні,
Що мужчини, так сказати,
Ті в житті найбільш самотні,
Котрим – рівно тридцять п'ять.
Спростувати хочу, хлопці,
Ці оманливі слова:
Я нуджуся в самотності,
А мені – лиш двадцять два!

ВІСТКА – ЩО КІСТКА

– NASA на Марсі
Вітер почула, –
Віронька Васі
Вістку шепнула.
Вася їй строго:
– Вилізь з туману!
Де я такого
Вітру дістану!

ПІДКАЗКА

На дверях готелю – знак,
Що курить не можна.
Біля них – юрба дівак,
І цибучить кожна...
У готель заходить дід.
Глянув на це диво –
Зупинивсь, скривився, зблід
Та й сказав кусливо:
– Димом день увесь пропах.
Вам би як відзнаку
Почепити на лобах
По такому знаку...
А найстарша із курців
На знак позирає:
– Краще б хтось нам розповів,
Що він означає!
Дід задумався на мить
І зітхнув: – Тупиці,
Він про те усім гласить,
Що ви – попільниці!

ФЕДОСІЄВЕ ОБУРЕННЯ

Смеркло лиш – хапун Федосій
Із мішком подавсь туди,
Де горіх ріс при дорозі,
Дармові трусить плоди.
Підійшов, очиці втупив,
Видерсь, мацати почав...
А на гіллі – шкаралупи.
– Хтось був першим, – пробурчав. –
Ну не люд – свиняче рило:
Все хапає, попри гріх!
Зліз. І поки засіріло,
Став дровами той горіх.

**ХИТРА ВІРА
ТА ВЕСЕЛУН ОВЕРКО**

Рекламує покупцям
Куртку хитра Віра:
– Дуже модна річ оця,
Натуральна шкіра!
Може всяк носить її
В свято та у будень.
Хто придбає, той свої
Біди всі забуде!
На рекламу відгукнувсь
Веселун Оверко.
В куртку хутко одягнувсь:
– Ану, дай люстерко!
Я уважно подивлюсь,
Чи мені пасує.
Бо підозра є чомусь,
Що крізь неї дує.

Хитра Віра – зразу в крик:
– От дундук пихатий!
У люстерко себе звик
І на ринку пхати!
Де його візьму тобі?
Не навіюй втому!
А Оверко: – Що ж, побіг
Примірять додому...

ДІАЛОГ ЗЕМЛЯКІВ

– Алло, привіт! Як справи йдуть, земляче?
– Придбав маєток і чотири дачі,
Кафе, пивбар, аптеку, ресторан,
Очолив олігархів свіжий клан.
Дружині «джипа» знов подарував,
А сам вже пересів на пароплав.
Синка з країни вивіз в Тель-Авів,
Аби на фронт, бува, не заgrimів.
А доню турку у жінки віддав...
Якщо ж в цілому, не життя – біда.
При владі – всі злодюги й брехуни,
Які до суду тягнуть без вини
Та ще й уміють дорікати за те,
Що любиш все коштовне й золоте.
І їх скидати з трону нам пора,
Бо з ними не діждемося добра.
А як, земляче, поживаєш ти
У цьому морі зла і бідноти?
– Труджуся, мрію та борюсь зі злом,
Що тхне таким, як ти оце, козлом!

ЗДІБНА УЧЕНИЦЯ

Власник ресторану
«Кава до сніданку»
Хвалить юну Анну
Як офіціантку:
– Від мого агента
Щойно долетіло,
Що брехню клієнтам
Роздаєш уміло.
Можна й недешеву
Справу доручити...
Ну а Анна шефу:
– А хто ж мій учитель!

ЩОДО УДАРНИЦТВА

В Україну завезли
«Євроблях» найбільше
Львівські технікоорли.
І це слух не ріже.
Підсобляє в ділі цім
Ані «дах», ні «стріха» –
Просто дуже близько їм
До Європи їхать!

ЧЕСНИЙ МОЛОДЕЦЬ

Хвалить жінка чоловіка:
– Хоч із рота тхне горілка,
Бачу ти усе вберіг:
Голова є, пара ніг...
Чоловік очима кліпа:
– Це заслуга сумки, Ліпо.
А тому я, молодець,
Все привіз на холодець...

РАНКОВА КАРТИНКА

Шахряя внук Ярослав
Гераскутер осідлав –
Тротуаром шалапут
Мчить – зганя на трасу люд.
Зупиняються автівки,
Крики, лайка і не тільки.
І якийсь патлатий франт
Помогти дорослим рад:
– Потерпіте пів години
Задля розвитку дитини!..

ШКІДЛИВІ ПЕРЕПАДИ

Атмосферні перепади –
То найбільша із покар
Томі з вулиці Принади,
Котра ходить на базар.
Коли холодом запахне,
Гардероб перетрясе,
Поки з теплого натягне
На свою фігуру все.
А в спекотний день до вмору
Підбирає той наряд,
Що давати буде фору
Всім пропелерам підряд.
І в обох випадках Тому
Жде лише печаль сама:
Поки вирушить із дому,
Вже базару і нема.

РАДІСТЬ ЗАРОБІТЧАНИНА

Із бігборда в центрі міста
Пропозиція гука:
«Є робота програміста
В Польщі для одинака!».
А під нею меншим шрифтом:
«Офіс 20, поверх 5».
Прочитав рекламу спритно
Майстер швидко зароблять,
Витер слину, котра раптом
Потекла, немов аванс,
І сказав для себе радо:
– Польща, глянь, уже – у нас!

ПІСЕНЬКА НАХАБИ

Ой поїду я у гості
До старого друга,
До якого був зі злості
Гаркнув: «Здохла муха!»,
Бо він голкою моєю
У студентську пору
Взявсь без дозволу на тес
Зашивати штору.
Ой попхаюся у гості
До отого друга,
Перемив якому кості
Й мив брехнею вуха.
У його не раз кишнях
Я знаходив живо
Три-чотири повні жмені
Копійок на пиво.
Ой до друга заходився
Спішно вирушати,

Про якого, як женився,
Не зумів згадати.
Ой до міста доїжджаю,
Радості – по вінця.
Вийду з потяга й питаю,
Де його обійстя.
Не забути б лише бутля,,
Бо це будуть втрати,
Бо тоді куди не буде
Свіжий мед зливати.
Я дізнався в Інтернеті,
Що мій друг – здоровий
І що він на цій планеті –
Пасічний чудовий.
Сподіваюся, при стрічі
Друг мене не вкусить,
А за згадку раз в сторіччя
Дати меду мусить!

ПРО БЕЗПЛАТНУ ДУДКУ

На майданах міста,
В парках і на ринку
Музика гримиста
Все не зна спочинку.
Б'ють у барабани,
Виють-завивають –
Людам брехомани
Баки забивають.
І безплатну дудку
Пхають всім у вуха,
Щоб убити думку
«Виборець – не муха».

ПЕРЕВІРКА

Забруднивши в кров рукав,
Довго мацав Ярослав,
Чи в порядку ще печінка,
Серце, нирки, селезінка,
Чи ще легені й кишки
Не пустили запашки,
Бо до хати – далина,
Й може гавкнуть свіжина...

КУЛІНАРНА ПРОБЛЕМА

Оля вискочила заміж.
Прожила у парі
Днів із п'ять – і вістку мамі
Телефоном шпарить:
– Ждем тебе негайно з Ромцьом!
Вилітай хутенько,
Бо кума приїде в гості
Незабаром, ненько!
Я на стіл подати хочу
Із яець салати,
Котрі мають нам дівочу
Пору нагадати!
Узяла рецептів з двадцять
У сусідки Рити,
Та не пише в них, як яйця
У круту варити!

ЗЛОДІЙ-САМОГУБЕЦЬ

– Кинувсь злодій із вікна,
Щоб не втратить волю,
І тепер щодня кона
Від страшного болю.
– А який то поверх був,
Ви не чули, мамо,
Із якого він шугнув
У каліки прямо?
– Із підвалу утікав,
Де хотів щось вкрати,
Тож можливості не мав
З висоти упасти.
Зачепився лиш за цвях
Курткою холера –
Й опинився у руках
Вправного боксера.

РОЗБИТНА КРАЛЯ

Із вікна вагона
Краля молода
На хатини сонна
Вранці погляда:
– Ех, які щасливі
Власники цих дач...
Всяк на власній ниві
Має свій калач!
Їй дідусь, що також
Їхав у купе,
Мовив: – Неборако,
Ти – таке сліпе.
Зовсім це не дачі –

Кинуті хати,
Бо із них ледачі
Рушили в світи...
Глянувши на стелю,
Краля прорекла:
– Я свою оселю
Тітці продала!

СУМНА КАЗКА

День осінній причалапав
В дім лінивого Потапа,
Щоб укотре нагадати:
– Літо, голубе, проспав ти!
Забіліє як надворі,
Що знайдеш тоді в коморі?
Позіхнув на те господар:
– Щось небесний дасть володар.
Пережив торік зимину –
І у нинішню не згину.
Є в сусідки картоплина,
Капустина, квасолина,
Молоко, сметана, сало...
Це мене і виручало!
День осінній зажурився:
– Ось до чого ти дожився.
Звик у віці молодому
Все сидіти на чужому.
Та за сном ти знаєш звідки,
Що нема уже сусідки...

ГРИМЛИВА НЕВІСТКА

Принесла сусідці вістку
Дуня хвальковиту:
– Бог послав мені невістку
Гарну, працьовиту,
Скромну й лагідну доволі,
З чорними очима.
Є один лише недолік:
Гримає дверима.
Їй сусідка: – А якими
Саме грима, Дуню:
До гостинної, вхідними,
В спальню чи на кухню?
– Хто його, шановна, знає, –
Гостя проказала. –
Коли сплю, вона шукає
Сало і до сала!

СУМНІВНИЙ СПОСІБ

Старий професор, здибавши сусідку,
Що скаржилась на зайві кілограми,
Подав їй свіжу наукову вістку:
– Є гарний спосіб схуднення для дами!
Колеги дослідили нещодавно,
Що нюхання троянд вагу вбиває...
А та, зітхнувши: – Це звучить забавно,
Але життя на інше натякає.
Трояндами на ринок торгувати
Прийшла одна знайома геть мізерна,
А нині цю красуню не впізнати:
Фігурою зробилась – як цистерна!

КОРИСНА РОЗБІЖНІСТЬ

Поки місто спить, Аліна
Хвацько клеїть, попри страх,
Оголошення на стінах,
На парканах і стовпах.
А коли почне світати,
Чоловік Еміліан
Починає їх здирати,
Бо у нього також план.
Хто працює з них на кого?
Та Аліна – на ділків,
А Еміля стежить строго
За порядком доокіл.
І розбіжність у завданнях
Тільки зміцнює дует,
Бо можливість це остання
Свій поповнити бюджет.

ВЕСНЯНИЙ УРОЖАЙ... ХЛІБИН

*Перед початком польових робіт
недалеко від міжнародної траси Київ – Чоп
аграрники Рівненщини виявили велику
кількість зіпсованих хлібин в упаковках
львівського виробника...*

Плуга й зерен ждало поле,
Холодів прогнавши тьму,
Та відчуло раптом з болем:
В душу плюнув хтось йому!
Стрепенулось, аж вороння
Крик до неба підняло,
Наче чортова долоня
Впала прямо на чоло.

Пригадались полю раптом
Недорідь літа й посух,
Колосок, який за грати
Український кидав дух.
Вмить здійнявся хижий вітер,
Застогнала аж рілля:
– Що за виродок це, світе,
Хліб під ноги вже жбурля?!
Чи кінець всьому людському
Наближається вужем,
Коли вічному й святому
Б'ють у серденько ножем?!
Зажурилась стара мати,
Здивувалося дитя:
– Як же можна заганяти
Пам'ять в прірву забуття?!
Громом гнів гуде від жаху,
Котить полем суму пил:
– Наближаємось до краху,
В сатани набравшись сил?!
Не зіпсовані хлібини
Поле вкрили, наче смерть,
А то совість у людини
Вкрилась пліснявою геть!
Плуга й зерен ждало поле,
Холодів прогнавши тьму,
Та відчуло раптом з болем:
В душу плюнули йому!

ЧАСНИЧНА ВЕЛИЧАЛЬНА

*Україна стала першою у світі країною,
де розробили технології промислового
вищювання посадкового матеріалу
часнику нового типу.*

Зачасничимо весь світ –
І грошей заробим.
Додамо життєвих літ,
Бо вб'ємо хвороби.
Спекулянтів часнику
Витіснимо з ринку,
Заведем ціну таку,
Як на голку й нитку.
Любе Сало скаже: – Тпру!
Годі кирпу гнути!
Та й на будь-яку мару
Буде чим дихнути.

ВЕСІЛЬНА ПОХМІЛЬНА

*(З репертуару популярного
приєстрадного натовпу
«Карбюраторна іскра»)*

Тетерук і глухар
Солов'я мали дар.
Вили так, хай їм грець,
Аж трусивсь холодець!
В їхній щедрості світ
Задивлявсь юний кріт,
А розчулений слон
Свій топтав ранній сон.
Короп тисячу слів
В одне речення сплів.

Ну а рак-неборак
Свиснув голосно так,
Що корова стара
Проіржала: – Ура!
Черпаха ж умить
Зрозуміла: летить!
А бригада биків
З'їла гурт бугаїв.
З переляку вовки
Вкрали берег в ріки.
А кобила ряба
Зосталась без горба.
Муха прямо з вина
Поповзла до лайна,
Полюбить аби пса,
Що нажерся вівса...
І стрибали до хмар
Тетерук і глухар,
Бо класичний їм спів
Дати друзів зумів
Неповторних таких,
Як два кадуби лих.

(Далі буде)

ЖІНОЧА РАДІСТЬ

Річниця весілля сьогодні у нас!
Тож можуть усі привітати:
За цей коротесенький дуже вже час
Коханий лиш раз вигнав з хати!

ЩЕДРИЙ НА ПОХВАЛУ

Казимир години дві
Вихваляв Дениса:
– В тебе чуб – у голові,
Якщо вона – лиса...

ІВАСЬ ЗІЗНАВСЬ

У Всесвітній день футболу
Не пішов Івась у школу,
Заявивши мамі й тату:
– Я колекцію багату
Маю й так шибок розбитих.
Тож дозвольте відпочити!

СТАХ І ЙОГО СТРАХ

– Коронавірус в Пекіні
Вбив людину. Який страх!
Ох, які ми з вами бідні! –
Ухопивсь за серце Стах.
Зачепив цим бабу Зіну:
– Лицеміре, не свисти.
Чом не плачеш, що Україну
Продають такі, як ти?!

ПРИКМЕТА

Продавець біля вітрини
З розпачу волає:
– Відійшла на дві хвилини –
Й двох чобіт немає!!!
Лисий дядько зупинився:
– Дивина, їй-богу.
Хто ж на них та спокусився?

Всі ж – на праву ногу...
А господарка прилавка
Аж хрипить з відчаю:
– Буде мати злодіяка –
Я його спіймаю!
Дядько, глянувши на неї,
Мовив дещо строго:
– Із прикмет і однієї
Стачило б для того.
А нещасна відказала:
– Нехай зна убогий:
Я його запам'ятала,
Бо він – одноногий!

НАЙБІЛЬША ЗГУБА

Варка в парк пішла гуляти
Із малим Арсеном...
Як стомились, під крислатим
Зупинились кленом.
Внук умить повеселішав –
І питання рубя:
– А яка була найбільша
В тебе, бабо, згуба?
Мо', посіяла ти гроші
Чи якісь дукати?
А старенька: – Мій холоший
Усе хоче снати.
Хай це буде поміс нами:
Стався пломах глибокий –
Самість м'яса міс субами
Видовбала суби!

ВЧОРАШНІЙ РОЗУМНИК

Він зрозумів, що родич пня
(І це довкола всі збагнули),
Тож сів одразу на коня:
Почав хвалитися минулим:
– Вожатим був я з юних літ,
Парторгом – стукнув лиш тридцятий.
Секретарем обкому дід
Мені поміг у сорок стати.
У п'ятдесят очолив край,
І снівсь мені вже генеральний.
На жаль, комуністичний рай
Тут показав свій жест прощальний.
Я мав пайки, спецмагазин,
Із прокурором – родичання.
На «золоту» медаль мій син
Закінчив школу без навчання.
Якби сьогодні ті часи
Свободи, правди й оптимізму.
Нізащо б вас не запросив
На поминки я ленінізму!

КУЛЬТУРНИЙ ДЯДЬКО

Міє дядько коньяком
Руки в ресторані.
Ну а свідки всі гуртом:
– Чи ви зовсім п'яні?!
Дядько зразу ж доповів,
Ставши в позу горду:
– Я одному з багачів
Буду бити морду!

ШВИДКИЙ МУЖ

Яць сусідку вихваляє:
-Ти – щаслива Бета:
Муж не ходить, а літає,
Наче та ракета!
А сусідка: – Милий, дійсно,
Мусить газувати,
Бо його пронос постійно
Виганяє з хати...

ПРИЧИНА СТРАХУ

Йшов додому дід Антип...
Глянь – назустріч лисий тип,
Поряд гордо з ним пиля
Собацяюра – як теля.
І Антон, немов хлопчак,
Стрімко кинувсь у кущак!
Все те бачило дівча,
Тож спитало втікача,
Коли той через годину
Повернувся на стежину:
– Боїтеся дуже псів?
І Антон так відповів:
– Всякий звір – то є краса,
Та є люди – гірше пса.
Від отого лисака
Вже пів міста утіка!

ЩОДО ЗДОРОВ'Я

– Купуйте в мене, їжте моркву,
Бо це – здоров'я! – заклика
Людей вгодованка нівроку
І наминає шашлика...

ЄВГРАФ – У ВАПНЯРЦІ

15 квітня 2019 року в селі Іванів Калинівського району Вінницької області, де народився і живе автор знаменитого сатиричного роману «Аристократ із Вапнярки» Олег Черногуз, відбудеться вручення Міжнародної літературної премії імені творця образу ЄвГрафа Сідалковського, першому лауреату. Гостем свята буде й сам ЄвГраф, постамент якому з'явився у Вапнярці.

Спинивсь ЄвГраф навіки у Вапнярці,
Аристократ з колишнього Союзу,
Для вічно нестихаючих овацій
Його творцю – Олегу Черногузу.
В долоні плеще і село Іванів,
Вклоняється низенько землякові,
Який на сатиричному екрані
Подав дебілів образи зразкові.
Початок є уже лауреатству,
Що дух підніме чесності і правди,
І натякне сучасному теж панству:
ЄвГрафський лан пора переорати!

ЧИСТА ПРАВДА

Микита стрів у місті
Знайомого, було:
– Ти чув останні вісті,
Звідкіль життя пішло?
Учені закордонні
Дійшли до думки осьь,
Що не в морській безодні –
В ставках все почалось!

Знайомий до Микити:
– Це правда, ще й яка!
І я не міг би жити
Без власного ставка.

ОСОБИНА

Що йому якась орди агресія!
Він же у держави все узяв.
Персональна є у нього пенсія,
Статки, пільги – не як у роззяв.
Діти поховались за кордонами,
Де маєтків теж собі придбав.
А готівки у «зелених» – тоннами!
Про народ тепер думки хіба?
Продається будь-якому варвару,
Мову помінявши на язик.
І страхає Божою покарою
Тих, хто окупантів бити звик.
Та одне забула ця особина
З українським паспортом в трусах:
Душу, що у жадібності втоплена,
Сатана лиш жде на небесах.

ПОСТУПЛИВИЙ ДІД

Дід Олесь сидить на лавці
В приозернім парку,
Споглядає, як уранці
Палить сонце хмарку...
Аж раптово чоловічок
Підбіга худючий:
– Здрасте, дорогою да Вінча.
Ти всех в міре лучшій.

Продаю борбітурати,
І гашіш, і коку...
Вот возьми – і станеш братом
І орлу, і волку.
Будут птіци – как пантери,
Будеш сам в польоте,
Пропадут мгновенно нерви,
Й жізнь – как мйод в компоте!
Дід поглянув на прибулду:
– Зачекай хвилину...
Взяв за комір – і, як груду,
У водойму кинув!

ДУМКА, ЯКОЇ НІХТО НЕ СХРУМКА

Підводний човен «Запоріжжя»
Під ніж москальського грабіжжя
Пустить збираються-таки
Ті Катеринки байстриюки,
Яким козацький дух і досі
Сидить в печінці, крутить в носі,
В мізках пропутінських гуде...
Та знати мають: час прийде –
І волелюбців шабля гостра
Обезголовить ордомонстра!
І «Запоріжжя» не одне ще
Морськими хвилями заплеще,
Кремлівські стіни упадуть,
І рускомірська каламуть
Туди уламки понесе,
Де наш Макар телят пасе...

ПЕРЕДЧУТТЯ ПРОЙДИСВІТА

Червоне око світлофора
Спилило Августу і Флора.
І в ту ж секунду чоловік
Впав на коліна і прорік:
– Пробач, кохана, за образи,
Не обману тебе ні разу.
Всі обіцянки, котрі дав,
Спрямую в русло спільних справ.
Твої накази і прохання
Візьму, повір, до виконання.
А провинюся – на гілляці
Мені висіти як собаці!..
Пройдисвіт мав передчуття,
Що зараз скінчиться життя,
Якщо дружинонька як гід
Штовхне його на перехід...

ФАКТ ІЗ ЗАПИТАННЯМ

Зеленського дружина
Купила у Криму
В доанексійну днину
Пентхаус. Ось чому.
Вона вважала, знає,
Що дасть їй це каре:
Ще грошей назбирає –
Й пів-острів забере.
Якби вершину взяти
Вдалося їй тоді,
Чи путінські пілати
Украли б в неї дім?

РІДКІСНІ ВІДВІДУВАЧІ

Як помії ті брудні,
Ллються з плеєрів пісні.
Їх двоногі два козли
В парк ранковий принесли.
Попивають з пляшок пиво
І волають: – Яке диво!!!
Десь поділася пташня,
Поховалась комашня,
І кудись подався люд,
Коли ми з'явилися тут!
І лише патрульних п'ять
Поспішає нас стрічать...

ЗІЗНАННЯ ПРОЙДИСВІТА

Пішов би в президенти,
Якби не три моменти.
Один: рідня велика,
Ще й ненажерно дика –
Почне мене кусати,
Аби їй дав посади.
А другий: візьму владу –
В тюрму хутенько сяду,
Бо я – такий лапастий,
Що буду зразу ж красти.
І третій: першу леді
Утоплять в туалеті,
Оскільки має звичку
Жувать дурну травичку.
За неї вона, схоже,
Продать країну може.
Отож, не в президенти –
Платить йду аліменти.

ПОЛІСЬКА ПЕЧАЛЬ

Впала в розпач баба Варка
Від тієї новини,
Що нарили скарб словакам
В полі дикі кабани,
Що отримали селяни
Тьму монет не з мідяка,
Котрі витягли із ями
Разом з рештками горшка.
– А у нас, – криви́ла губи
Полісянка у літах, –
Дикі свині і пів бульби
Не лишають у грядках!

МЕТОД ПОПРАВКИ

На худющу, як те шило,
Продавщицю зирк Данило –
І зізнався: – Вперше бачу
Біля м'яса таку клячу...
Вмить з'явилась з-під прилавка
Жирна пика: – Хто там гавка?
Вріж йому між очі, дура,
Щоб подвоїлась фігура!

МАРНІ ПЕРЕЖИВАННЯ

Бідкається Настя:
– Ох, яке нещастя...
Уже років кілька
Мого чоловіка,
Дорогого Ваню,
Кладуть у лікарню.
Місяць, а то й більше,

Там його тримають,
А як стане гірше –
Зразу відпускають...
І ніхто не каже,
Що це за хвороба,
А пішла вже майже
Грошей ціла торба!
Що болить, питаю,
Бо постійно чахне,
А в одвіт: «Не знаю,
Та в лікарню тягне».
А сусідка: – Марні
Ці переживання.
В нього у лікарні
Завелось кохання!

МЕРЕЖОВА ПРОФОРІЄНТАЦІЯ

Цілувати смартфон
Заходився Андрон:
– У британських річках
У креветок тілах
Мудрих вчених загін
Вже знайшов кокаїн!
Тільки паспорт дадуть –
Зразу ж вирушу в путь.
В ті місця доберусь
І за ловлю візьмусь!

НЕЛПНИВИЙ ОНУК

Стрілись внук і дід
Через кілька літ.
І старий сказав:
– Слухай, не впізнав.
Лисий, борода,
Як в кози, руда.
Згорблений стоїш,
А не сто тобі ж!
Глянь, а я – стрункий,
Жвавий, говіркий,
Не курю, не п'ю,
Бігаю в гаю,
Кожен день голюсь,
Їсти не лінююсь.
А ти, балабон,
Стережеш смартфон?
Внук почервонів –
І в одвіт крізь гнів:
– Не принижуй так,
Бо я – не лайдак.
Я, смартфона крім,
Маю власний дім
І вминаю те,
Що в нас не росте.
– А що саме? – дід
Кинув хлопцю вслід.
Той, як з-під поли:
– Вуха нахили...
Їжу цю здавна
Лиш нарколог зна.

ЗАКЛОПОТАНА ЖІНКА

Стрів дідусь у центрі міста
Жінку, що як цяця:
У нічній сорочці й, звісно,
У кімнатних капцях.
– Наречений вигнав з хати? –
Поцікавивсь живо. –
Може, одяг який дати?
Холод – як на диво...
А вона дідусю в очі:
– Всі ви – хитрі півні.
Я його догнати хочу,
Бо утік з обіймів!

АКТИВНИЙ СТАХ

У фонтані у міському
Стах побачив копійки.
Їх надумалось старому
Позбирать на сірники.
А води в нім – аж по пояс!
Роздягнувся до трусів –
Й понесло углиб героя
Грошовий косить засів...
Нашукав монет з десяток –
Аж патрульних караван:
– Хто псувать дозволив свято?
Це ж не річка, а фонтан!
Враз упав Стах на коліна:
– Я – із руху «Не тону».
І моя сьогодні зміна
Мірять людям глибину!

ПРИЙШЛО СВЯТО

Гей миряни, на майдан!
Щойно там ожив фонтан –
Музикальний той піжон,
На який пішов мільйон!
Там мелодії для вас
Даруватиме Панас –
Віртуозний баяніст,
Мер уже десятка міст,
Що насправді вкрав мільйон
І придбав акордеон!

СЛАВКОВІ ХВОРОБИ

Радіє вже чотири дні
Славко, що майже виріс в сні:
– Мені батьки дарма товкли:
«Проснувся – ліжко застели!».
Ось прочитав у мережі
Про свіжі медиків коржі.
Вони доводять, що не слід
Згортати постіль – це до бід.
Бо можна астму так нажить
Чи алергію підхопить...
І ті ж чотири дні підряд
Славку говорить старший брат:
– Не захворів на астму ти ж,
Бо без задишки їсти мчиш.
А алергія (хто тут проти?)
У тебе змалку до роботи!..

НЕЩАСНИЙ МАТРОС

Внуку хвалиться Мефодій:
– Я колись служив на флоті...
А малий: – Та не свисти,
Таж не вмієш плавать ти!
А старий: – Де правду діти...
Якби вмів, утік би звідти.

ХТО ПІДСУНУВ СВИНЮ?

(Репліка українського вболівальника)

В час боїв за рівноправ'я
Цього вечора чекав я,
Як і більшість земляків,
З нетерпінням тьму деньків.
Ще б! За Кубок чемпіонів
На іспанським стадіоні
Мали стрітися в двобої
Попередніх ігр герої,
Чаклуни футбольних куль –
«Тоттенхем» і «Ліверпуль»!
Відшукав за п'ять хвилин
Я канал «Футбол-1».
І повів мене у свято
Українських коментатор...
Грали хлопці, як могли,
Тож емоцій додали,
Як і пристрастей огню.
Та підсунув хтось свиню
В поєдинку раптом цьому,
Й не мені, мабуть, одному:
Як канал наш розгулявся –
На російський помінявся.

А невдовзі (Йосипуськи!)
Перевтіливсь в білоруський.
Доки пара грандів грала,
Мова ленінська звучала...
Тож скажи мені, державо:
А яке ти мала право
Через майже тридцять літ
Пхать мене в союзу кліть?
А чи владонька нова
За такі взялась права?

ТУРБОТЛИВИЙ СИНОЧОК

Прокидається раненько –
І гукає з ліжка: – Ненько!
Принеси хутчій сніданок
Та водиці кілька склянок!
Маю голод вгамувати,
Поки день зайде до хати.
Бо уже через годину
Сонце милитиме спину.
І тоді для мене живо
Тарабанитимеш пиво!

ПРАЦЕЛЮБИ

Вивіска «Аналізи» –
На фасаді хати,
А під нею вклялися
Два безхатьки спати.
Люди зупиняються,
Хвалять сонну двійку:
– Черги дожидаються –
Хочуть мать копійку!..

МАСАЖНИЙ ДЕНЬ

- Ой, куди так поспішаєш, соколе ти наш,
Що піт капає із лоба і захекався аж?
- На масаж біжу, спізнитись хоч на мить боюсь.
- А куди? Здоров'я в тебе – ще ого, дивлюсь!
Ти ще будеш так гасати років двадцять п'ять...
- В раду пры. Мізки там будуть знов масажувать.

ПРИПУЩЕННЯ

Дайвери британські в моря каламуті
Здибали медузу зростом – майже Путін!
Диво це гігантське довго роздивлялись,
Та його торкнутись навіть побоялись.
Дайвери, напевно, прийняли медузу
За створіння, котре тягне до Союзу...

ІМЕННИЙ ТОВАР

М'ясне на ринку дядько продає.
На ящиках, в яких ковбаси й шинка,
Чотири написи яскраві є:
«Лариса», «Ганна», «Клава» та «Маринка».
Припущення вмить висунув єврей
(А ринок цей – під боком ув Одеси):
– Напевно, називали так свиней,
З яких оці спекли делікатеси...
Образивсь дядько: – Гей, старий пророк,
Облиш свої нікчемні сентименти!
Це імена усіх моїх жінок,
Яким платити маю аліменти!..

ХИТРИЙ ПІТОН

Новину почув Антон
Свіжу від дружини:
– Ген в Австралії пітон
Вдерся до хатини.
На ялинку в іграшках
Паразит забрався –
І там спав, забувши страх,
Поки не проспався.
А тоді так само щез,
Як і вліз в хатину...
От до чого цей прогрес
Вже довів тварину!
Закурив Антон: – Авжеж,
Пітон – дурень наче...
Не туди ще заповзеш,
Як хильнеш добряче!

ЩУЧИНА КОЛИСКА

Торгує шуками бабуся.
До неї покупець звернувся,
Низенький дядечко в літах:
– Росте товар цей на грядках?
На нього глянула старенька:
– Хіба така вже я дурненька,
Аби із рибою живою
Город тримати під водою?
У покупця трясуться руки:
– То де ж беруться ваші шуки?
І відповідь почув таку:
– Та де ж, у дідовім сачку!

РАДА ВДОСКОНАЛЮЄТЬСЯ

Депутат, потішний "Юзик",
Роздає уже квитки
На "квартильні" перекуси,
В залі Ради залюбки.
Зачекаємо ще трішки –
І парламент розпочне
Видавать "квартильні" смішки
Про життя своє нудне!

ПІДКАЗКА ДЛЯ ЗАВФЕРМИ

Це правда, а не смішки:
Їдять травицю кішки,
Аби в утробі ситій
Вбивати паразитів.
Почув цю новину
Завферми і збагнув,
Хто аж чотири рази
Вкрав сіна всі запаси!

ЗАМОК НА ГОРБІ

Триповерховий замок-дім
І всі будівлі, що при нім,
Мур височезний, як у міх,
Сховав од завидних усіх.
А в замку тім, що на горбі,
Замкнувсь відлюдько у собі.
Лише гарчання люте псів,
Що глушить брязкіт ланцюгів,
Знак перехожим подає,
Що тут жива душа ще є...

СПЛЮХА БЕЗ ГРІХА

Каже синові Сафон
Спересердя в телефон:
– Чом до полудня аж спиш?
Не старий, не хворий ти ж!
Я придбав для тебе дім,
Забезпечив геть усім.
Тож вставати вже пора
Спозаранку для добра!
А Сафону сонний син:
– Верещать нема причин.
Я постійно на світанку
Полишати звук гулянку!

ТУРБОТЛИВИЙ ЧОЛОВІК

Марта глибоко зітхнула
Й чоловіку натякнула:
– Як я мріяла, Арсентій,
Мандрувати по планеті...
Чоловік в одвіт до Марти:
– Облиш, серце, сумувати.
Завтра, якщо ти не проти,
Припру глобуса з роботи!

СИНОВІ ПОТРЕБИ

Носить мати із базару
У мішках продукти,
Щоби парубкові Лавру
Сили повернути.
Має він міцнющу спину,
Зростом – аж до стелі,
Ще й важезні кожну днину
Підніма гантелі!

ПЕРШИЙ СПОНСОР

На майдані з-під навісу
Виринається на люд,
Як волання вовче з лісу,
Чужомовний попсобруд.
Кам'яніють перехожі:
– Де у спеку взявся грім?
Окупанти, не дай Боже,
Вже у центрі обласнім...
До навісу більш сміливі
Заходились підступать,
Обережні ж і кмітливі –
СБУ повідомлять.
З'ясувалося невдовзі,
Що фанерний це дует
Гроші взявся на дорозі
Зароблять на спецпроект.
Тож один дідусь одразу
Заявив: – Усім кажу:
Лікуватися від сказу
Співакам допоможу!

ВИПРАВИВСЯ

Молодий аптекар ліки
Видав діду, що стогнав,
І, примруживши повіки:
«На здоров'я!» – проказав.
Діда наче підмінили –
Стогін перейшов у крик:
– Где тебе, скажі, учили?!
Ілі ти такой шутник?!
Хочеш, чтоб во мне останні
Сіли гахнул препарат?!

«Будь здоров!» при побажанні
Говорі дегенерат!
Хлопець знітивсь на хвилину
Через той переполох,
А як дід з аптеки двинув,
Мовив нишком: – Щоб ти здох...

РЕПЛІКА ДІДА ПЕТРИКА

Радить вивчена особа:
– Масажуйте шию й лоба,
Аби болі головні
Вас не мучили страшні.
Тож прислухавсь до порад –
Масажую все підряд:
Лоба, шию, носа, вуха...
А мізки – як з-під обуха!
І не знаю, ерудити,
Як на пенсію прожити.

БАГАТИЙ ОКЕАН

– Чи не їздив часом Флоре
Набиратись сил на море?
– Ні, не їздив, бо не пан,
А ходив. На океан!
– О, про це я чую вперше.
Що там бачив, як не брешеш?
– Вибір в нім – як ув аптеці:
Краби, кілька, оселедці,
Хек, креветки, камбала
Завбільшки у пів стола,
Осетрових – страшно аж...
Набирай – вари і смаж!

– Де ж цей саме океан?
– Ех, який же ти профан!
Ходу двадцять п'ять хвилин –
І там рибний магазин!

СУПЕРКОХАНЕЦЬ

Поділився свіжим тостом
Дід Олекса: – Ой, ах, ох...
За плечима – дев'яносто,
А коханок маю трьох!
У ту ж мить дружина Марта
Додала: – Підтверджу я:
Звуть коханок тих – простата,
Аритмія й печія!

НЕМІЧНИЙ СИНОК

Зупинивсь, не йде Руслан –
Проситься на руки.
Ну а мати: – Бачиш – пан,
Крокувать – вже муки!
І пустив сльозу синок:
– Кепська ти матуся...
Зараз кинусь у ставок
І на зло втоплюся!
Жалість матір пройняла:
– Швидше б вже женився!
І на плечах понесла
Бовдура, що спився...

БЛАГОДІЙНЕ ШОУ

Концертну сцену на майдані
Звели солідну – аж до хмар,
Аби на ній артисти знані
Свій відробляли гонорар.
Лунали опери й сонати,
Пісень добірка золота...
Усе робилося заради
Спасіння Тихона-кота,
Який живе в сім'ї магната.
Але натуронька дурна
Його до тої, що хвостата,
Погнала якимось затемна.
Відтак потрапив під колеса
Сліпого джипа у дворі.
Тож потребує він протеза
Та операцій на ребрі.
Тому магната серце рвійне
І невичерпна доброта
Зібрали шоу благодійне
На збір фінансів для kota.
Його дививсь і я, придбавши
Квиточка замість молока,
Адже подумав: «Кіт не скаже,
Що надурили мужика».

РІЗНІ СМАКИ

Мовчки йдуть він і вона.
Він – сумний, як та стіна,
А вона – уся цвіте!
Є пояснення на те:
Він триліє гарбуза,
В неї ж – із троянд краса!

Думку хтось пустив гірку:
– Не таланить юнаку.
Сватавсь, певно, а вона
Відкоша дала, дурна...
І насправді – в них таки
Досить різні є смаки:
Дівка квітів любить мову,
Хлопець – кашу гарбузову.

ТРАДИЦІЙНЕ

Свіжовмощений глава
Зчахлого району
Підприємств відвідав два,
Що в роботі тонуть.
Суть проблем обговорив
Із керівниками
І націлив на прорив
Із показниками.
А завершився візит
У знайомім місці,
Де дають безплатно спирт
І потрошать вівці.

СУЧАСНИЙ ПРОШАЧОК

Всівся юний прошачок
В люднім досить місці.
На нім – файний піджачок
За долярів двісті.
І кросівки, і штани –
З мод усіх столиці.
Ну а зачіска – торкни
Й сядеш до в'язниці.

Поруч сейф новий стоїть,
Відчинивши дверці,
Ніби каже: «Зазирніть –
Ні гроша на денці».
А в руках плакат кричить:
«Пощадіть піжона –
Поможіте заробити
Йому на смартфона!».

НЕЩАСНА ДОЛЯ

На вершечку липи,
Скорчившись од болю,
Дід сидить і хлипа –
Проклинає долю:
– Ой, чого ж я, браття,
На гачок попався?
Чом собаку зятя
Доглядати взявся?
Хай би ця скотина
Та була пропала,
Що мене, Мартина,
Аж сюди загнала!
Біля липи псина
Влігся, як в буфеті.
У зубах – штанина,
На вухах – спагеті...

ЗНАЮТЬ ІСТИНУ

*В Албанії протестна хвиля у зв'язку
із землетрусом призвела до арештів.
(З Інтернет-повідомлень)*

Потрусила Божа сила –
І містечка повалила,
Під камінням поховавши
Сотні жителів назавше.
В нас би впала гніву хмара
На Всевишнього: – Це кара!
І на тім би всі провини
Обірвались в дві хвилини.
А ось жах страшних руйнацій
На протест підняв албанців.
І знайшли провини підлі
Тих, що зводили будівлі
Задля вигоди і зиску,
Смертну ліплячи колиску...
Суть не в тім, які розплати
Будуть хитрих зодчих ждати.
Знають істину албанці:
В злі є завжди винуватці!

НЕОЧІКУВАНІ НАБУТКИ

Від любові до кохання –
Двісті грамів випивання.
Вже із першого Ясь разу
Залишив без гривні Азу.
А Улас наловеласив
Діточок чотири класи.
А старий Омелько звабив
На гутірки аж дві баби.

Від обіймів має Стах
Сто синців, ще й на ногах.
Гриць прийшов на рандеву,
А косив пів дня траву.
Обіцяв любити Нату
Влад за авто та за хату.
А Михась так закохавсь,
Що для хвойдоньки попавсь.
А Данила заманила
Ксеня в хату – і набила.
А в Остапа від моргання –
Тик нервовий, не кохання.
Поцілунками Дарусик
Вмитись Дусю тричі змусив.
Від тривалого зізнання
Геть отерп язик в Ананя.
Проводжання до світанку
Блуд підсунуло Іванку.
Переплутав Гринь стежину –
І зустрів свою дружину.
Мив Орісі Орест ноги,
Не бруднила щоб підлоги.
Іді слово дав Петро,
Що хильне вина відро.
Мала щастя з Киrom Настя
З джипом в лоб поцілуваться.
Хоч Нечипору – сто літ,
Він для Марти – ще не дід.
– Холостяк, – Лесь запевня.
Шлюб тому бере щодня.
У Славка були моменти
Обминути аліменти.
Втік Андрій од Рити й Алли,
Котрі б щось та відірвали...

ЩОДО ХАБАРА

– Ви спокусилися, шановний, на хабар?
Яка ж була для цього вже підстава?
– А я – один із тих пройдисвітів-нездар,
Які навчались в інституті права!

ЗГІДНО РЕКОМЕНДАЦІЙ

– Лікар рекомендував:
«Щоб здоров'я мати,
Неодмінно, друже, вам
Треба більш гуляти!».
– Й осіддали, як коня,
Подорожі ранні?
– Так, із восьмої щодня
Я – у ресторані!

НЕЗВИЧНИЙ ЖУК

На світ з'явився, як усі.
Ловив матнею карасі
У похіднім своїм ставку
І на траві, і на піску.
Ходить навчився і курить
На день раніш, як матом крить.
У першій класі залюбки
Пускав у хід вже кулаки.
А десь у п'ятому зумів
Дать керівничці стусанів.
Зі школи випхали в життя,
Бо заявив: – Я – не дитя!
На службу, звісно, не взяли,
Адже зізнався: – Батьки – осли!
Утік в столицю на таксі,
Як роблять це бандити всі.

Там кілька тижнів потинявсь –
І у «мінйали» влаштувавсь.
Відтак на любім «п'ятачку»
Валюту множить будь-яку.
За неї звів шикарний дім,
Купив машин всілякий сім,
Завів коханку та жону,
Що в дудку дують з ним одну.
Такенну мордоньку наїв,
Як в племінних тих бугаїв!
А за улюблений девіз:
«Найкраще їде повний віз!».
Один в політиці закон:
«Тисни на сало й самогон!».
Та любить, як в дитячі дні,
Носить додому все в матні...
І хто він, цей незвичний жук?
Звичайний хитрий поліщук.

ЩОДО РЕЗУЛЬТАТУ

У свято велике у місті Абу
На продаж спиртного – суворе табу.
Тут люди події значні відзначають
За чашкою кави, какао чи чаю.
І хоч непитущих в Абу – одиниці,
Терпінню такому всі заздять п'яниці!

ЗАСТОРОГА

На міському ринку
Бачив я картинку:
Пропонує мило
Лисий здоровило,

Погляд у якого,
Як в бульдога злого.
Поруч – невеличка
З написом табличка:
«Лаятись не гоже –
Пес вкусити може!».

ЩОДО ТАЛАНТУ

Є талант у Фоки
Надувати щоки.
Це зафіксувала
П'ятирічна Алла,
Глянувши на Фоку,
Що втнув справжній фокус:
Він надув єдину
Кульку за годину!

ЩОДО ТЕРПІННЯ

Серед ночі Ауріка
Розбудила чоловіка:
– Не хропи, собачий сину!
Дай поспати хоч годину!
Чоловік став запевняти:
– Спи, не буду заважати...
І до ранку (ну й терпіння!)
Слухав жінчине хропіння.

МУШИНА ВДАЧА

Хоч муха є комаха примітивна,
Набридлива й куслива у додачу,
Істот розумних також має вдачу:
Те саме споживає, що й людина!

ПРОБЛЕМА

Пре малий велосипедом, наче дурнуватий,
А слідом біжить із криком дядько бородатий:
– Поможіте, добрі люди, зупинить паршивця!
Через нього моє серце може зупиниться!
Хлопець, що сидів на лавці з дівчиною тихо,
Відгукнувся моментально на почуте лихо –
Кинувся наздоганяти велосипедиста...
І спіймав, здолавши шляху метрів десь зо триста.
Лупня доброго малому дав замість авансу,
А тоді його для дядька передав одразу:
– Натє вашого паршивця і робіть щось далі,
Щоб не міг крутити більше він чужі педалі.
Дядько трішечки відхекавсь і обняв малого:
– Я просив синка спіймати зовсім не для того.
Двоколісного купили я йому та мама,
А забули перед стартом перевірить гальма...

Гайок байок**БОБРОВА НАГОРОДА**

До стінки приперли,
Бо гатками жив,
І шкіроньку здерли.
Та й в крик: – Заслужив!!!

СІМЕЙНА ПРОБЛЕМА

Одружився Жайвір на Сові –
І тепер одне у голові:
Як зустрітись з милою ще раз,
Щоб сказати: «Розлучатись час!».

ЩОДО КРОВОГО ТАЛАНТУ

Талант розкривсь
На старість літ:
Піднявсь у вись
Безкрилий Кріт,
Коли забравсь
В гарматний ствол –
І постріл враз
Штовхнув ество!

ВОВЧИЦЯ ТА ЇЖАК

Вовчиця з'їла юного Козла,
Однак од суду утекти змогла.
Про це Їжак дав знати всій громаді,
Бо працював на писаря посаді.
Вовчиця перестріла Їжака
Із лайкою: – Ах погань ти така!
Ти що забувся, неприкаяна душа,

Як я тобі не поскупилась на Вужа,
Й віддячив злісним поговором,
Що розлетівся, як вороння, бором?!
Дала б тобі я, як Козлу, урок,
Якби на спині не носив голок.
Тому, щоб відігнать журу від серця,
Козла й старого з'їсти доведеться
Й підкинути громаді вість-сюрприз,
Що ти його, пройдисвіте, загриз!..
А за годину в лісі чули звірі крик –
То Вовк вбивав Вовчицю за дурний язик.

ТРАГЕДІЯ

В будку пес Дружок
Наносив кісток,
Сам же біля неї
Ночі однієї
Змерз, що не дай Бог,
Простудивсь – і здох.
Винен хто – кістки
Чи дурні мізки?
Втім, такий ось дар
І в двоногих скнар.

НЕПОСИДА

Різьба зірвалася у Гайки,
Тому полишила Болта...
Мораль цієї міні-байки:
Крутитись – справа непростя.

ЩОДО УГОДИ

Уклали угоду Свиня і Корито,
Що корму ні грама не буде зарито.

ЩОДО СКРОМНОСТІ

Невтомному промовив Солов'ю
Любитель підлестити: – Ай лав ю!
А той, спинивши трелі, відповів:
– Я ще, мій друже, не осоловів.

ПОХОРОН ОСОБИСТОСТІ

У путь останню відпровадили Тхора
З німого курникового двора...

ДАР ВІД КАБАНА

Змайстрував Кабан корито –
І запевнив урочисто
Однорильників своїх:
– Я зробив усе, що міг!
Відтепер родина наша
Буде гладша і багатша,
Позаяк, як і годиться,
Є солідна годівниця!
Щиру вдячність Кабану
За турботу неземну
Від свинячої громади
Всяк був висловити радий.
Не минуло і півдня,
Як поскаржилась Свиня,
А за нею – і свинком,
Що корито – під замком.
Та Кабан цього не чув,
Бо з хліва в царі чкурнув...
Отаких, як він, царів
У парламенті я стрів.

НЕПІДДАТЛИВЕ**КУРЧАТКО**

На Курчатко Пес набрів –
І позбувся всіх зубів,
Бо пташатко те рум'яне
Мало тіло дерев'яне.

АКТИВІСТКА

Глянь, лобода
Як молода
На лан спішить
Врожай глушить!..

ШАНУВАЛЬНИК

Пес теля
Вихваля:
– Їсть квітки –
Не кістки!

ТАЛАНОВИТЕ ЦУЦЕНЯ

Вовки у хащах серед дня
Знайшли живе ледь цуценя.
Над ним з годиноньку повили,
Обнюхали – і всиновили.
Невдовзі з того цуценяти
(Десь рік минув, щоб не збрехати)
Такий дебелий собацюра
Вже виріс, аж тріщала шкура!
Повадок вовчих нахапався,
Так само вміло розправлявся
Із жертвами, котрі (тьху-тьху!)
Йому стрічались на шляху,

Включаючи і сучку із села,
Яка його у світ цей привела.
Хист оцінили хижаки голодні:
За старшого призначили в районі,
Де розвелосся стільки диких кіз,
Що ними аж кишів старечий ліс.
Старалося колишне цуценя –
Загризло й лісничового коня!
І лишенько поперло звідусюд:
Облаву влаштував на зграю люд.
У лісі кров блищала, як роса,
В живих лишили лиш одного пса,
Бо він мисливцям в ноги впав
І лагідно заскавучав:
– У мене – день народження сьогодні!
У вовчій я перебував полоні!..

Така ось байка вийшла в час війни,
Що не знімає з хитрих псів вини.

СВИНЯЧА ВПЕРТІСТЬ

Свиня, побачивши, як Муха
Довкіл кружляє, мов літак,
Зітхнула, опустивши вуха:
– І я колись літала так...

ЧЕМНА ЛИСИЧКА

Курку злопавши, Лисичка
Оприлюднила заяву:
– Пробачайте, дурна звичка:
Їм, не нюхаючи, страву!

ПРОФЕСІЙНИЙ КРОК

Напросивсь Козлисько тлустий
В охоронці до Капусти...

РАНИМА ДУША

Образилась на Вовчика Коза,
Що обіцяє, та не загриза...

ОБРАЗА

– За що мене не поважає Дзвін? –
На землю впавши, мовив Макогін.

ЖАЛКУВАЛЬНИЦЯ

Вкусивши Пня, стара Оса ридала:
– Я необачно позбулася жала...

МИТЬ РАДОСТІ

Зраділа Воша, що отримала нагоду
Підтримать чухань вже забуту моду!

МСТИВИЙ ОСЕЛ

Ослон Осла назвав старий Їжак
За те, що заявив: «Я є рисак!».
Вухатий так образився умить,
Що вирішив: «Довічно буду мстити!».
Чекав нагоди. І вона прийшла:
Їжак Свині, що із Ослон жила,
Порадив записатися в гурток
Майстрів найбожевільніших пліток,
Адже вона повідала усім,
Що голова у неї – скарбу дім!
Зібравши гнів у скромний свій язик,
Осел підняв на всю округу крик:

– Ловіте розбишаку Їжака –
Він роги вкрав у грізного Бика!!!
Повірили Ослові, а чи ні,
Покажуть вже найближчі, друзі, дні.
Єдине, що Сорока рознесла:
Хтось ненароком проштрикнув Осла.

СИЛАЧКА

Хвалилась капосна Іржа:
– Я з'їла суперлемеша!..
А де була б вона тепер,
Якби старий орач не вмер?

ВОВЧА ДОЛЯ

П'яний Вовк забрів на ферму –
І почав робити мерву:
Задушив п'ять баранів
Та овечку жирну з'їв.
А тоді поправник прав
На тій фермі задрімав...
Де подівсь опісля Вовк?
Сторож вилами затовк.
Байка байкою, проте
Це вовків кремлівських жде.

ЩОДО ОБРАЗИ

Шибку Лід у штори брав:
– Ти нагрілась – я пропав!

ЩОДО ЗАЙНЯТОСТІ

За їжею Кабан ледачий
І світу Божого не бачить...

ЩОДО СТАРАННОСТІ

Господар харч несе вже,
Тому Пес хвацько бреше!

ГОРОБ'ЯЧИЙ ОБОВ'ЯЗОК

Не хотів, а полетів,
Двох угледівши Котів...

ЩОДО ГОСТИННОСТІ

Миша з нірки до Кота:
– В гості твого жду хвоста!

ЩОДО СТОСУНКІВ

Грім вмира від скуки –
Розминулись хмари...
В нас такі стосунки
Злочину і Кари.

ЩОДО ЖАЛА

Осине Жало хобі мало –
Воно у тілі застрявало...

СПЕЦІАЛІСТКА

Ожеледиця зухвала
Інтерв'ю всім роздавала:
– Закувала за годину
Не одну у гіпс людину!

ПЕРЕДЧУТТЯ

Закаркала згряя вороняча хором,
Що буде по-справжньому тьохкати скоро!

ЩОДО ХИСТУ

Поглянь, зерно
Пішло на дно,
А ось полова,
Хоч безголова,
Як горда пава,
Не тоне – плава...

ГОСПОДАР СЛОВА

Укотре клявсь Вовчисько: – На овець
Не буду нападати, хай їм грець!
І в бік отари глянути не смів,
Допоки не доїв двох баранів.

Кого для українців цей хижак
Нагадує, вам скаже, мабуть, всяк.

ШКОЛА ВИЖИВАННЯ

Відчувши, що смаленим пахне, Кабан
Підсвинку порадив: – Дурепо,
Допоки ти зробишся, як барабан,
Навчися злітати у небо!

ОБМАНУТИЙ КРІТ

Із нори на білий світ
Вибрався старезний Кріт.
Від землі обтряс чоло
І сказав: – Хом'як – брехло!
Запевняв: «Краса свята!».
А довкола – темнота...

Як цей Кріт, про білий світ
Має думку й мій сусід.

ЗМІНА ПЛАТІВКИ

Зроблю маленьку, друзі, спробу
Лукаву висміять особу.

...Хвалила Півника Лисиця,

Що визирав із курника:

– Яка статура! Як в бика!

На трон тобі сідять годиться!..

Та Півник здогадався вмить,

Чом в неї так язик свербить,

І кукурікнув до Бровка.

Дала Лисиця драпака...

З тих пір про Півника рече:

– Миршавий дурень і з нікчем!

ЖАБ'ЯЧА УМОВА

Сказала Жаба Журавлю:

– Обріжеш крила – полюблю!

ЩОДО ВДЯЧНОСТІ

– Тепер ти, Діжо, – зайва річ! –

Прорік Пиріг, залізши в піч.

Черінь зітхнула: – Як схолону,

І я набридну балабону...

ВИЧЕРПАНІ МОЖЛИВОСТІ

Вовк заявив своїй голодній зграї:

– Я відмовляюсь бути далі вожаком,

Бо перекрили всі стежки у краї,

Якими вас я на розбій водив тайком!

ЗАСЛУГА

Зухвало зашкварчало Сало:

– Скількох пияк я виручало!

РОЗУМНА КУРКА

Споглядаючи, як смачно
Курка просо дзьоба,
Горобець цвірінкнув лячно:
– Жде на вас хвороба.
Терміново ці потрібно
Зернята облишить,
Бо усе, що родить дрібно,
Нам підходить лише.
Курка глянула на Рембо
В образі базіки:
– Видам з послідом для тебе
Ще дрібніші ліки!

КОЗЛЯЧА МУДРІСТЬ

Козел прикинувся мудрецем
І надіслав депешу Вовку,
Щоб той з нахабним Горобцем
Провів розмову задля толку.
Бо, бач, цвіркун базікать став –
Чутки пускає по окрузі,
Що Вовку Щур відгриз хвоста,
Коли той, п'яний, спав на лузі!
Хоч це і правдонька була,
Якої адресат боявся,
Він, все ж, дослухавсь до Козла
І Горобця провчить зібрався.
Замовив ловлю смільчака
Старому Круку-блюдолизу,
А сам позичив у синка
Вставну щелепу для загризу.
Мабуть, не стало б Горобця,

Та Вовка звірі враз турнули
Із вожаків, бо про дільця
Його приховані почули.
Отож, наклепника Козла,
Як і безхвостого п'яницю,
Із довгим носом, як в орла,
Рать залишила, як годиться.
Вовк-відставник, ймовірно, здох.
А у Козла – страшна морока,
Що виклика переполох:
Позбувся він одного ока.
Хто виклював? Цікавість ця
Давно пропала в Горобця.

СВИНЯ НА ПОСАДІ

На зміну Півню-молодцю
(Віддав життя він холодцю)
У геть зажурений курник
Прийшов командувать Індик.
Хвилину-дві потупцював,
Пилюку крилами підняв,
Надувся, глянув у корито
Порожне і в дірках, як сито,
І мовив курям із досади:
– Я відрікаюсь від посади.
А замість мене, бідаки,
Свиню візьміть у вожаки!
Геть зовсім поруч її хлів,
Тож захистить од ворогів.
А ще зуміє вам вона
Дістать зерна і до зерна,
Адже господар їй щодня

Харчів дає, як для Коня.
Мене ж (я чув разів із п'ять)
На свято хоче зарубать.
Тож неминучу цю біду
В кубло своє ждять побреду...
Курник в проблеми того вник.
І ось Свиня – вже керівник.
Ще кілька днів, либонь, мине –
Й останню курку проковтне...

СОБАЧА ПЕЧАЛЬ

«Забрали з майдану, на жаль, новорічну
Ялинку, яка роздавала вогні,
Тому доведеться вже в нинішню нічку
Дрімати під кленом старим у п'їтми...».

САМОВПЕВНЕНИЙ ЩУР

Щур дістався до корита,
Де жила Свиня сердита
І яку старий Тиміш
Перед святом взяв під ніж.
Виїв залишки харчів,
На краю корита сів
І від щастя запищав:
– Я господарем тут став!
І години не мине,
Як всі знатимуть мене!
А було ж то як раніш?
Ставив пастки дід Тиміш,
Через що моя рідня
Постраждала серед дня.
А тепер, хвостатий пане,

Він сюди і не загляне,
Позаяк Свині нема.
Чом заходить дарма?..
Та зненацька позіхнув –
І враз ноги простягнув...
Щур не відав, що отрути
Встиг в корито дід сипнути.

Байка ніби про Щура,
А в очах – владомара.

АМБЦІЙНИЙ КАРАСЬ

– Я переріс купатися в ковбані! –
Сказав Карась... І опинивсь в сметані.

ВОГНЕТРИВКА РИБИНА

Не померла навіть в кип'ятку,
Позаяк складалася з піску.

ЗА ЗАСЛУГУ

Затягнув Черв'як городній
Величальну Псу сьогодні,
Котрий Півника дурного
Розірвав за крок од нього...

ЩОДО ЗМІН

У вовчій зграї помінявсь вожак.
І що змінилось? Апетит і смак!

ПИРІЄВА ПРАВДА

Хвалився Осоту старечий Пирій:
– А я на городі в ледачого – свій!

ДОЛЯ СТЕЛІ

Стеля вчора ще раділа:
– Танцював так зверху люд,
Що від радості тремтіла!..
А тепер – це купа груд.

В'ЮНОВЕ ПОКЛИКАННЯ

В'юн, хоч корупціонер,
Прохідний здолав бар'єр
І пробився в депутати,
Як не дивно, вже уп'яте.
А солідний мудрий Сом
Залишився за бортом,
Бо в законі, зрозумів,
Дірка тільки для В'юнів.

ЖАЛІСЛИВИЙ ТОНОМЕТР

Прощаючись з Тонометром, з досади
Старенькі батарейки прорекли:
– Дозволив нас на пенсію списати...
А ми ж тобі роботоньку дали!
І виправився той: – Та Бога ради,
Давай і далі будемо брехати!

ЩОДО ТАЛАНУ

Якби не Застілля,
Пропало б Похмілля.

АКТИВІСТКА ЩУКА

– Мілюзга в ріці пропала! –
Щука скаржитися стала.

ЗАСЛУГА

Плуг подивився зверхньо на Кобилу: – Дорога,
Якби не я, ти не відчула б смаку батога!

КОРЕКТУВАЛЬНИК

– Не той курс узяв, Щупаче, –
Рак, задкуючи, товкмачив.

ЩАСЛИВИЙ КОРОП

Здирають з Коропа луску,
А в нього очі превеселі:
– Набридло мучитись в ставку –
Іду, шановні, у моделі!

ЩОДО МІРИЛА

Напились води качки,
Налигавшись каші,
І закахкали: – Таки
Славні будні наші!..

ЩОДО ОДНОГО ВОВКА

Благородством Вовк старий проник –
Премію надумав заснувати,
Щоб її за найніжніший крик
Перед смертю кізонькам вручати...

ЩОДО ГОНОРУ

Народила Гора,
Ні, не Мишу, а Тінь.
Гору та підпира:
– Розвалила б, та лінь!

ЩОДО ДРУЗІВ

Так, другом по духу і часу
У жайвора є соловей.
Та кожен із них власну трасу
Прокласти спішить до людей.
Здіймається жайвір до неба,
Щоб пісню окрилить святу.
А другові вірному треба
На гілку присісти в саду.

СІМЕЙНА ІДИЛІЯ

Пошлюбила Сову й Крота
У юнім віці темнота.
І вік жила Сова в дуплі,
А чоловік її – в землі.

СПОДОБАЛЬНЕ

Кинулася Жаба
Ув обійми Раку...
І вже мучить зваба
Рака вбить Собаку.

ПЕРЕМОЖНЕ ЛОШАТКО

Суд виграло Лошатко у Кобили та Коня,
Здобувши право запрягатися у плуг щодня!

СМЛИВА МУХА

Вкусила Муха запальна
Старого велетня Слона.
Коли ж збагнула, що зробила,
Навіки з ляку склала крила.

ГОРОБЕЦЬ-МУДРЕЦЬ

Зацвірінькав Горобець:
– Невидимка Вітерець
Із-під граба сонне листя,
Гляньте, вкрасти норовиться!
Горобця тривожний клич
Крук почув, Сорока, Сич,
Дві Ворони та ще Кіт,
Що мишей нанюхав слід.
Вмить зібрались біля граба.
– Ну, то де, – кричать, – нахаба?!
П'ять годин довкіл гасали –
Вимітайла ж не впіймали.
Тож образивсь Горобець:
– От незграби, хай вам грець.
Щоби злодія впіймати,
Треба добру сітку мати!

БАЙКА З ПРИВОДУ

*НАБУ виявило недостовірні дані
в деклараціях чиновників
на майже 9 мільярдів гривень.*

Вовка Заєць-молодець
У полон узяв! Гордиться!
Завтра буде злу кінець –
Зайця з'їсть за це Лисиця.

НАТУРНЕ

Задротували рило для Свині.
А заздрий Пес: – Чому це не мені?!

НАУКОВЕ ВІДКРИТТЯ

На ювілеї Солов'я
Читала доповідь Змія:
– Це є такий талант співця,
Яким позаздрить і Вівця!
Одного лиш не вистача:
Не вміє так, як я, сичать...

ЩОДО РОБОЧОЇ ЗМІНИ

Допоки в коморі коти сплять у тиші,
Працюють завзято запасливі миші...
Ось байка і вся. А про кого вона,
Спитайте в державного ви кабана.

ЩОДО БАЙКАРЯ

Утішала в журний день
Рідних Алегорія:
– Байкаря не цвинтар жде –
Спільна територія...

РОЗЧУЛЕНА ОСА

Рій очолити бджолиний
Попросилася Оса:
– Мед ваш чистий, як сльоза,
Снився кожної хвилини!

ВОВЧИЙ ХІД

Висуває в депутати
Вовк худого Зайця,
Котрий буде пробивати
Право відгризатись...

ПСЯЧА НАТУРА

За Котом ганявся Пес
І гарчав: – А щоб ти щез!
Всіх курчат з'їв у дворі
Замість нищити щурів!..
А сьогодні Пес Коту
У зубах пре смакоту,
Бо неждано вредний Кіт
Старшим став біля воріт.

НЕЧЕМНЕ ЦУЦЕНЯ

Прибилось Цуценя до череди,
Що паслася на соковитім лузі.
Йому Бичок зізнався молодий:
– Якщо ти – чемне, то тобі ми – друзі.
Прадавні наші правила життя
Прийми відразу, щоб не постраждати.
Про гавкання забудь і про виття,
Бо можеш розізнати цим рогатих!
А Цуценя, що вредним геть було,
Повз вуха пропустило ту пораду
Й демонструвати череді на зло
Свою натуру почало зубату!
Терпіли його витівки дурні
Корівки у надії, що збагнути
Мале зуміє: наслідки сумні
Із витівок собачих можуть бути.
Та не діждались. А відтак Бичку
Дали завдання, так лиш, для зарядки...
І Цуценя сконало в рівчаку.
Мораль: завжди шануй чужі порядки!

ПРО ОПІКУНСТВО

Спритний Заєць на весь ліс
Новину з новин розніс,
Що самотній Вовчик-брат
Всиновив аж сто ягнят!
З цього приводу митьком
Лісовий зібравсь звірком,
Новину обговорив
І таке постановив:
«Похвалить сердечний жест
Вовка, що жив сам, як перст,
І за літо переїв
Всіх овець і баранів,
А тепер за розум взявсь
І сказав: «Розбоям – зась!»,
А відтак ягнят-сиріт
Хоче вивести у світ.
Хай виховує та вчить,
Як щасливо й чесно жить.
А для цього педагогу
Слід надати допомогу –
П'ять послать помічників
З недобитих хижаків.
Виховний процес і їх
Перетворить на своїх,
Вселить в душі доброту,
Зробить касту з них святу.
Стадо виросте овець,
І прийде гризні кінець».
Той же Заєць до загалу
Вмить доніс оцю ухвалу.
І який же результат?
Зжерли Вовк і Ко ягнят!

ЩОДО РАДОСТІ

Яка ж то радість Вінику бодай разочок
Знайти неметений століттями куточок!

ЩОДО ВАТАЖКА

Обрали Муху ватажком слони.
Спитаєте: з якої дивини?
Уклали хоботасті, бач, парі,
Що на престол не зйдуть комарі!

СВИНЯЧА ОЦІНКА

– Талант! – про Цапа мовила Свиня. –
З'їдає сіна дві копи щодня!

НЕЩАСНИЙ КОЛОБОК

Котився шляхом Колобок...
І намотав собі, бач, строк:
П'ять літ не бачитиме волі
На президентському престолі!

НЕЛЯКЛИВИЙ МУРКО

Ще крок, ще пів кроку –
Та й осені край.
Зимову мороку
Уже виглядай.
Та гарним є настроїм
В Мурка, далєбі.
Він шубу пухнасту
Трима при собі!

ПРОПОЗИЦІЯ ХИЖАЧКИ

Сом послухався сусідку
Щуку, що сказала:
– На роботу треба Плітку
Взять як вибивала!
Вона зроду – не незграба,
Знає усі шпарки,
А відтак усім нахабам
В річці дять припарки...
Пропозицію не зразу
Прийняла дрібненька,
Та почувши Сому фразу
«В мене – спритна пелька!»,
Погодилася, хоч горда
Виросла і сміла...
А лиш трапилась нагода,
Плітку Щука з'їла.

Байка ця – підказка, любі:
Із відкритим ротом
Поспішають гострозубі
На стріч із народом.

ЗАСЛУГА

Вручили премію Кобилі
За те, що спина в неї в милі,
Адже возила для журі
Два роки в хурі хабарі!

ПОМІЧНИЦЯ

– Якби не я, – гордилася Кватирка, –
Господар би не чув, як трактор дирка!..

ЗАЗДРІСНА ЛОМАКА

Валялася Ломака край дороги,
Від забуття пекла її нудьга...
Та заздрість враз прокинулась в небоги,
Коли почула посвист Батога.
Їй закортіло і собі у руку
Потрапить візнику хоча б на мить –
І цьохнути коня, щоб він пилюку
Позаду себе встиг лиш залишить!
Але не знала, як мети сягнути.
Тож кинулась гривастому до ніг,
Чим встигла візникові натякнути,
Що з курсу бричку збив його Батіг.
Спинив коня господар в ту ж хвилину –
І поламав зі злості Батога...
Отак Ломака і знайшла причину,
Аби від неї утекла нудьга.
А ще мені ця кралечка зухвала
Донощика одного нагадала.

КОЗЯЧА ЛОГІКА

Після виборів царя
В господарстві Тьми Зоря
Вихвалялись дві Кози:
– Віддали ми голоси
Не за мудрого Вола,
А за вредного Козла.
Хоч вернувсь з відомих місць,
Як і ми, капусту їсть!
Він Волові – не рівня,
Але дасть пожить пів дня.
Бо на всіх нас, не секрет,
Жде давно Вовків дует.

ОПОНЕНТ

– Корупційним хижакам
По руках дамо добряче! –
Заявив недавно сам
Лев, який уже не бачить.
І його підтримав клич
Весь гарем голодних звірів
За солідний могорич...
Крук єдиний не повірив.

ДОВІРЕНИЙ КРИТИК

Розпинав Кротисько Солов'я:
– Традиційна пісенька твоя.
Де сучасні віяння у ній?
Словом, рота розкривать не смій!..
Хто сліпця штовхнув на лихо се?
Кіт, якому сон – понад усе.

НЕ ОЦІНЕНА ВЕЛИЧ

Зиркнула Горобина на Калину –
І засміялась на усю долину:
– Ха-ха!!! Хоч піснетворцям ти миліша,
За тебе я, сусідонько, крупніша!!!

ГРКА ДОЛЯ

– Протирає всяк мене щодня, –
Скаржилась на доленьку Матня...

УЛЮБЛЕНА СПРАВА

Придбали Горобці ліцензію на вік
Від хапунів оберігати зернотік.

РУЧКА ТА ВИКРУТКА

Дверна управи Ручка

Хвалилася Рукам:

– Я – не простенька штучка,

А влада! Ясно вам?

Тут Викрутка з'явилась –

І Ручечку зняла,

Яка вмить зажурилась:

– Не світ, а купа зла...

ЗУХВАЛЬЦІ**ТА МОВЧАЗНІ ВУХА**

Частина кожна тіла

Зухвало лопотіла.

– Навіщо було думать?

І так би прожилося!

– А поворотів уйма

Для чого відбулося?

– А я для чого їжу

В кишках носив і шлунку?

Складав би краще в нішу

Купюри для рахунку!

– Навіщо ми ходили?

– Навіщо ми тягали?

– Не тратили б ми сили,

Якби нас роз'єднали!..

Мовчали тільки Вуха,

Що звикли дурість слухать.

НАЙПРАЦЬОВИТШИЙ КІТ

Засина останнім

З мордою в сметані...

ПОМІЧНИЦЯ

– Тобі у пекло чи у рай? –
Спитала Смерть Людину. –
Тоді, шановна, вибирай –
І лізь у домовину...

ХВАЛЬКОВИТЕ ЛИСТЯ

Землі торкнувшись, Листя
Їй почало хвалиться:
– Від бруньки до компосту –
Це шлях є мого росту!

КЕРІВНЕ КРІСЛО

Хто не сидів лиш у мені:
Мудрець, придурок, маг брехні,
Продажне бидло й патріот,
І просто круглий ідіот...
А в мене не питав порад!
Невічність звідси і посад.

КЕПКУВАЛЬНИК

Зимовий Час із літнього знущався:
– Ага, нахабо, вкотре вже догрався!
В людей сон обкрадав, хоч був я проти,
Тому й зостався знову без роботи...

НЕБАЙДУЖІ ОЧЕВИДЦІ

«Верхам» доповідали пацюки:
«Не хвалять працю Дятла шкідники...».

НА ЧАТАХ

Помітивши, що бруд пробравсь
під головний убір,
Тієї ж миті протрубили дружні воші збір!

ХВАЛЬКОВИТЕ ДНО

Хто ж похвалить тебе,
Як не сам ти себе!
Та на цьому давно
Не спиняється Дно,
Що у бочці було
І наскрізь прогнило.
Фразу ліпить одну:
– Я усе проковтну!!!

СВИНЯЧА ЗАЗДРИСТЬ

Відчувши, що за нею швайка плаче,
Позаздрила приблуді-псу Свиня:
– Яке прекрасне є життя собаче –
Його усяк постійно проганя!..

СОБАЧА НЕОБАЧНІСТЬ

Курку попросив Собака:
– Гей, сусідонько нова,
Перестала б кудкудакать,
Бо тріщить вже голова.
А йому на те несучка:
– Ти облиш копичить злість,
Бо тебе покине Сучка,
Що мої яєчка їсть!

ЩОДО ПЕРЕКОНАНОСТІ

– Далекі родичі ми – факт! –
Інфаркту мовив Артефакт.

КУРЯЧА СМІЛИВІСТЬ

Заклювали куроньки Собаку,
Котрий гавкнув двічі аж посмів
На старого Півня-забіяку,
Коли той Кота загнав на хлів.
А за мить вони вже сокорили:
– Мав Собака Півня загризати,
Бо неждано нам секрет відкрили:
Гребенястий – то Тхоровий зять!..
Та взяла сміливість кожну Курку
Не тому, що гарно хтось збрехав.
Вгледіли, що їхньому придурку
Голову господар відрубав.

**ВІДПОВІДАЛЬНА
СЛУЖБА**

День і ніч Собака
Заповзято гавка.
Стереже не хату –
Пайку скупувату.

КУРЯЧА РЕПЛІКА

«Зросло виробництво яєць!» –
Укотре «верхи» прокричали
І вкотре про нас не згадали,
Неначе несучкам – кінець.

Запотилічники**НАЙБІЛЬШЕ ЗЛО**

Найбільше зло – у кожному із нас,
Що розгляда у профіль та анфас
Невмерлу звичку мати все і вмить,
І ворогу при цьому догодить,
Аби не ображався, не кусавсь,
Щоб кендюх ненаситний набивавсь.
Отямитись давно б уже пора,
Та жадібність весь розум пожира.
І ворог розраховує на це,
Стискаючи свободу у кільце.
Як боляче із неба Кобзарю
Дивитися, як гасять мрій зорю!
Чи ж предки, що ішли на ешафот,
Таким хотіли бачити народ?
А ворог пащу ширше відкрива,
Ще дужче дика тішиться Москва.
Та купка непокірних відчайдух
Запалює-таки прозріння дух.

КРЕМЛІВСЬКА КАТАСТРОФА

«Гумконвоївець» з Кремля
Думку світу виправля:
– Не від влади сталось зло,
Й геноциду не було.
Люд валявся, наче дрова,
Бо прийшла гумкатастрофа!..
У Кремлі, світ зрозумів, –
Катастрофа вже мізків.

ЩОДО НИНІШНІХ МОЖНОВЛАДЦІВ

Були неадекватні.
Тепер вони – привладні.

ПРОТЕСТУВАЛЬНИК

На сотці городу – до неба бур'ян,
Що лісом стоїть і зимою.
Довкіл нього ходить п'яненко́ий Іван,
Піднявши плакат над собою:
«Земля – найдорожче, що в кожного є!
Ні – продажу, що розпочався!
Якби не це щастя маленьке моє,
То де б я від жінки ховався?!».

ЩОДО ПРОДАЖНОСТІ

Продажна людина? Причина одна:
Низька неймовірно на неї ціна.

ЩОДО ПОВЗАННЯ

*Україна вмерла. Пішов Бог з країни.
Ми, українці, навколішки повзали
з Києва в Москву по 100 років...
Ю.Бойко*

Хоч і назвався українцем,
Не поступивсь хохлові місцем,
Зізнавшись, що такі, як він,
Роками на ординський дзвін
Повзли, втопивши честь в багні,
Поклони бити Сатані...

МЕСНИК

Дорікають хитруну:
– Шкодив ти народу!
І стає у мить одну
Він у позу горду:
– Не служив я ворогам,
Людоньки хороші –
За рекламний фіміам
Дер з них завжди гроші!

ДЕЗІНФОРМАТОР

Чи кривдить правду він? Та ну,
Лиш робить з неї відбивну.

ЩОДО СПОДІВАННЯ

*Хотілося б сподіватися, що в Києві рано
чи пізно до влади прийдуть адекватні люди,
здатні до конструктивного діалогу
і з відповідальним сприйняттям реальності.*

С.Лавров,
міністр закордонних справ РФ

Сподівається Ведмідь
На чужих кістках сидить.

ЩОДО ФАКТІВ

Життя печальні факти –
Інсульты та інфаркти
Від стресових думок:
«Який впаяють строк?
І буде що з моїм
Накраденим усім?».

ЩОДО ВІДОМОГО ПОРТРЕТА

Лик – монгола, зріст – японця
І німб слави фальшотворця.

ЩОДО БАГАТОГРАНОСТІ

Проживає в Україні,
Нерухомість – у Берліні,
В Португалії – халтура,
Ну а сам – москальська шкура.

ЩОДО ОДНОГО «АНГЕЛА»

В ореолі слави трохи
Видно чорта гострі роги.

ЩОДО СМОРОДУ

«Союз нерушимий республік свободних»
Давно зупинив свій захеканий подих.
Одначе його закуцюрблене тіло
Смердить «руським міром», бо ще не зотліло.

НЕТЕРПЛЯЧИЙ СИНОК

Меблі батько й син складали –
Стінку, шафу і диван.
Із дивана стартували,
А тоді змінився план.
Стінку й шафу оживляти
Взявся лиш старий Петрусь,
Бо синок улігся спати,
Як дивана доторкнувсь!

ЩОДО ШКОДИ

Зінько у принципі – не злий,
Але вбива отим: «Налий!».

НЕОЧІКУВАНИЙ ВИГРАШ

Робив Антосько ставку
На роботящу Клавку.
А в підсумку додому
Привів ледачу Тому.

КРОК УПЕРЕД

Прийшла епоха лаконізму.
Вставляти клепку – гаять час,
Тому безмізким ставлять клізму,
Щоб дурість вибігла ураз.

ЩОДО ПЕРСПЕКТИВИ

*НАЗК: чотири депутати ВР приховали
майже 100 мільйонів гривень доходів.*

Очевидно, мить чекає,
Коли ця порода
Від народу приховає
України продаж.

ЩОДО БЕРЕЖЛИВОСТІ

Холодильник на замок
Взяв, як тільки той замовк,
Бо втекти з його нутра
Може льодяна гора!
Бережливість є така
В не одного й держділка.

НОВАТОР

Взявсь писати білі вірші,
Котрі темряви чорніші.

ЩОДО ВІДСТОРОНЕННЯ

Як телятко від корови,
Відлучили московань
Допінгово гонорових
Від спортивних махлювань.

**ЩОДО УКРАЇНСЬКОГО
ФУТБОЛУ**

Збірна є – нема команд.
І причину цього дива
Розуміє й дилетант:
Школа тренерів – фальшива!

ФЕЙСБУЦЬКИЙ ТЕСТ

Підказав фейсбуцький тест:
Не усі читають текст,
Бо не кожна голова
Ма' , як очі, ті ж права.
Ось як вмістиш кльову фотку –
Похвалу черпнеш солодку.

УДАЧІ ПІДГРУНТЯ

Завдяки господарів голам,
Ще й забитим у ворота власні,
Вперше клуб футбольний «Криголам»
Виборов трофеї два прекрасні!

ЩОДО ПРИЗВИЩА

В кожного – своя любов
І своя життєва стежка.
З Довбні видовбавсь Довбов,
А насправді він – довбешка!

НОВИНА

Путін Кремль атакував
Згідно чинних норм і прав.
У полон узяв себе
І віддався ФСБ,
Бо підозрами обклавсь,
Що Бандера в нім сховавсь.

ЩОДО СВИТКИ

Куди Вови П. вояж,
Туди їде Вова й наш.
Куди голка, туди нитка –
І виходить спільна свитка.
Та чи Вова наш не зна,
Що та свитка – гамівна?

СЛІД СВЯТОГО

Миколай Святий у хату
Зазирав, напевне,
Бо лишив як дар крилату
Нагадку для мене:
«Того, хто себе б'є в груди,
Щоб фальш приховати,
Мають право звати люди
Бубном дурнуватим».
Тішуся, що з гиддю б'юся
З сили усієї,
Щоб із Київської Русі
Вибить пил Расеї.

ЗНОВУ ПРО БУБНА

Того, хто себе б'є в груди,
Щоб фальш приховати,
Величають мудрі люди
Бубном дурнуватим.
Якби бубна ці заносить
Почали в реєстри,
В Раді мали б сильні досить
Гупалооркестри.

ЩОДО ТИСКІВ

І мінімальний тиск, і максимальний
Є ненормальним, бо артеріальний.
Він може відібрати життя в людини,
Якщо не лікувати її судини.
А будь-який військовий, політичний,
Як, безперечно, і економічний,
Це тиск, який допомагає світу жити,
Адже агресора вбиває апетити.
А щодо атмосферного, то він
Лиш до погодних кличе перемін.

ЩОДО НАСОЛОДИ

*У ніч з 13 на 14 грудня 2019 року
українці спостерігали зорепад Гемініди.*

Це чудес невіданих алея,
Що її дарує нам природа.
Та була б ще більша насолода
Бачити, як падає Расея...

ЩОДО ДРУЗІВ

Є справжніх друзів небагато.
Якщо у вас їх аж кагал,
Ви не зуміли розпізнати
У цьому списку прилипал.

ЩОДО ПЕРЕМОГИ

Хоч і забракло голосів
Для перемоги, трон посів.
До Магомета йде й гора,
Коли зачує хабара.

ЩОДО ПРЕТЕНДЕНТА

Клоун йде у президенти –
Це до змін маленьких путь:
В тиху сплячку опоненти
Через нього не впадуть.

ЩОДО МОСКВИ

Все далі Україна від Москви,
Останні розриває з нею пута,
Бо у Москви немає голови,
І як дикунка буде геть забута.

**ПРИБІЧНИКАМ МОСКОВСЬКОЇ
ЦЕРКВИ**

Ви є раби, але не Божі,
А тих, що у кремлівській ложі.

СВЯТОЛЮБ

Різдво чи Пасха? А яка різниця?
Йому би тільки привід, щоб напиться.

Я – З ГРІШНИХ

Мене звів з українцем, думав, світ:
Так знає мову і цитує «Заповіт»...
А він, почувши москаля, скривився –
І чтокати та какать заходився...

ЩОДО ПІДПРИЄМЛИВОСТІ

Подались на заробітки
Тато з мамою до США...
Підприємливі же дітки
Дім проїли й гаража.

ЩОДО СТАЛОСТІ

Усе міняється в житті,
Лиш крадії – одні ж і ті.

ПЕРЕДВИБОРНЕ

Тріщать од гупання містки,
Якими претенденти
Біжать у президенти
Під шум бурхливої ріки...

ЗДОБУТКИ

Москальська музика звучить
В колишнім офісі партійнім,
Де Україну боронить
Збиралися безчестя тіні...

ЩОДО СЛУГ

Народні слуги, але от
Чомусь на службі в них народ.

ЩОДО ЦІЛЕСПРЯМОВАНОСТІ

З ближніх шлях свій розпочав.
Потім інших оббрехав.
І за рік всього, зважай,
Він змішав з болотом край!

ЩОДО ПРОБЛЕМИ

Іще встигає всюди
Свої збувати блуди.
Єдина лиш проблема:
Із ладу вийшла клема,
Що з'єднувала в дами
Здоровий глузд з мізками.

ЩОДО ПОСАД

Високі посади,
Немов барикади,
Ховають когорту
Злодюг од народу.

ЩОДО РОСТУ

Вже дев'яностий рік пішов йому,
А він у снах літає. У тюрму.

ЩАСЛИВА НАГОДА

Дощ пішов серед зими –
Шанс з'явився у Кузьми
Перевірити плаща,
Чи іще він захища,
Бо улітку, як на зло,
Цього шансу не було:
Він у пороньку тепла
Не вилазив із кубла.

НАПРОШЕНЕ ПИТАННЯ

«Побутова хімія та кава!» –
Перехожих вивіска спиняє.
Продавця спитала баба Клава:
– Ваш напійчик плями розчиняє?

ПРЕТЕНДЕНТ НА МУДРЕЦЯ

Відправивши в офшори
Свого багатства гори,
Потішився собою:
– Я став Сквородою!

НАЙМАНЦІ

Немає в тому дивини,
Що в них не ум – нюх верховодить.
Їх запах тільки свіжини
Із затхлих нір на люд вигонить.

КРЕДИТОРИ ВІЙНИ

Самі на себе чинять тиск,
Аби на трупах мати зиск.

ЩОДО СОРАТНИКІВ

Покіль платив і роздавав посади,
Були готові п'ятоньки лизати.
Коли ж без крісла залишився сам,
Пішли його служити ворогам...

ЩОДО ВДЯЧНОСТІ

Прототипи персонажів
Напросилися у друзі –
І до днів останніх майже
Гуморист конав у тузі.

ЖИДКОВ – НЕ ПАЛАМАРЕНКО

Просив був «Перець» концертзалу
Паламаренку-козаку,
Аби вклонився він журналу
За сміх на довгому віку.
Однак чинушечки місцеві,
В яких лиш гроші на умі,
Тверде сказали «ні!» читцеві,
Мовляв, ми в гуморі самі!
Коли дивлюсь, афіша свіжа:
Концерт Жидкова буде ось!
От вам і вість найяскравіша
Про те, кому що продалось...

ЩОДО ДАВНЬОЇ МУДРОСТІ

Коня підковує коваль,
А жаба лапу наставляє...
Цю давню мудрість кожен знає,
Як і просту її мораль.
Миттево згадую і сам,
Коли дивлюсь за авторами,
Що Слово луплять батогами,
Аби в його пробратись храм.

**ФЕЙСБУКІВСЬКИЙ
РЕЗОНАНС**

Написав, що утопивсь
Ясь в життєвій заводі –
І потік імен з'явивсь
Тих, які у захваті!..

ДИВО

На дива природа
Іздавна багата.
Скромна в Асі врода,
Пенсія та хата.
Ще й вузенькі кроки,
Талія і плечі.
А широкі щоки
Й матюки грубечі!

ЖІНОЧИЙ КОЗИР

Сивина вже у волоссі,
Та дівоча пам'ять й досі.

СПЕЦИФІЧНА ПАРА

Вигулюючи вдосвіта собак,
Зустрілись Орест і Тамара.
І народилася сімейна пара,
Яка гризеться заповзято так!

КАВ'ЯРНЕВИЙ ЕТЮД

Яка красуня! Аж заворожила!
І талія, і ніжки – як зразок!
Не йде – летить лебідкою на крилах...
І повертає в бік мій... Просто шок.
Але... минає столик мій (досадно!),
Продовжує стрімкий нестримний лет
Та, відштовхнувши чергу делікатно,
Заскакує в жіночий туалет...

БАБУСИН АКСАКАЛ

Бабуся з ярмарку верта,
Вчепившись за онука,
В якого – сива борода
І спина-закарлюка.
Ну а на спині – пів мішка
Цибулі із прилавка.
Тож ноша – вельми нелегка,
Плюс – у зубах цигарка.
Поволі сунеться онук,
Спиняється спочити.
Аж раптом вивалився з рук
Мішок гоноровитий.
А з ним із гуркотом носій
Упав, як кусень глини.
Бабуся – в плач. А люди їй:
– Інфаркт, мабуть, в людини!
Підбігли, ойкаюць, вже хтось
Дає комусь пораду...
Відтак бабусі довелось
Сказати чисту правду:
– Не треба побиватись так,
Все в нормі в аксакала.
Якщо він впав, то це є знак,
Щоб я сто грам наляля!

ЩОДО ЗВИЧОК

П'ється, поки
Дмемо щоки.
Нажнем болю –
Лаєм долю.

ВОСКРЕСЛА УТРОБА

Видав збірку,
Вліз у спілку.
І на тому
Впала в кому
(От нещастя!)
Творча праця.
Та не щезла,
А воскресла
Віршороба
Зла утроба.
Він не книги,
А інтриги
Звик клепати
Й видавати.

ТАЄМНИЙ УКРАЇНЕЦЬ

Навіть лайкнути боїться,
Що Путло – лайно й т.д.,
Позаяк в очах троїться:
«А що буде, як прийде?».

ІСТОРИЧНЕ

Скільки нехристів-заброд
В наш залазило город!
Та все родить відчайдух
Непокори й волі дух.
А заброди де? Отам,
Де смолу печуть чортам.

ЗГІДНО З ГРАФІКОМ

Прокинувся по полудню Степан,
Покликав жінку: – Принеси напиться!
А спорожнивши молочечка дзбан,
Прорік: – Наситивсь – тож поспать годиться!

ЩОДО ДИВА

«Богом обрані» лейб-шмулі
«Міровой пожар раздулі».
Ось нарешті їхні «півні»
Загуляли в Україні...

СТРИМУЮЧИЙ ФАКТОР

З чиновників сміявся не один рочок,
Адже не вмів робити більш нічого...
Та ось у владу вскочив дня одного –
І кепкувальникам потрапив на гачок!
Можливість має припинити кпини
(В руках же в нього – всі структури силові),
А не посміє. З гострої причини:
Про втечу із посади – думка в голові...

ОЗНАКА НОВОГО ДНЯ

Годинника та півня заміня:
Всі знають, що початок уже дня,
Коли на весь будинок чути Варку,
Яка розпочала із кимось сварку...

РІШУЧИЙ КРОК

Залишив проблеми всі позаду,
Помінявши совість на посаду.

АРХІТЕКТОРИ-НОВАТОРИ

Щоб закласти так, як треба,
Власного добра підвали,
Дозволи самі у себе
За держкошти купували...

НЕПРОПАЩИЙ ДОСЛІДНИК

Оскільки у поезії – баран,
А в прозі – круторогий у квадраті,
Читаючи поему чи роман,
Вишукує крапки в них жирнуваті.

ЮЛЕЛЯШКІВСЬКЕ

Серцелюбка й вилолюб
Віддали свій бренд під зруб,
З опоблоком давши знати,
Що помруть задля посади.

НЕОЧІКУВАНИЙ РЕЗУЛЬТАТ

Унікав підступних стресів,
А розбивсь на «Мерседесі».

ЩОДО ПЕРЕВАГ

На роботі – це не вдома,
Де тебе чекає втома.
Тут є час показувати,
Побрехать, послухать жарти,
Завітати в перукарню,
В магазин або лікарню,
В соцмережах поблукати,
Подрімати, пофліртувати...
Правда, вдома, крім печалі,
Є кого послати далі!

НЕЙМОВІРНА ПРОДУКТИВНІСТЬ

Малювала брови
І косу сушила...
Й факт ось підсумковий:
Сім кастрюль спалила!

ЩОДО НАЗВИ

Ресторан назвати «Спортом»
Міг лиш дурень разом з чортом.

БАГАЧКА

Косоока та носата,
Ще й сідницями багата!

ВИХОВНИЙ МОМЕНТ

За сина-телепня узявсь
Не вперше вже сердитий Ясь:
– Косить від армії – ганьба!
Дістати довідку хіба
Оперативно десь нам слід,
Що з пелюшок ти – інвалід...

ТРУДІВНИЦЯ

Не виходить з кухні
Глібова жона –
На передні й кутні
Їжу намина...

ОБНІМАЛЬНИК

Обнімання у Карпа
Як не пляшки, то стовпа!

КАЗКА

Казку слухать є охочі?
Розповім. Цієї ночі
Сам себе будильник згріб
Зі стола – так Сава хріп!

ОЗНАКА

Якщо живіт – як два мішки,
Ознака: в кендюху – мізки!

ЦАР

Зростом – метр і два притики.
А як розмір брать взуття
Й щоків швидкість надуття,
То виходить цар великий!

ВИМОГЛИВИЙ ЗАЄЦЬ

Потрапив Сірий у капкан
І зрозумів, що тут загине.
Завив із ляку хуліган
Як вовчечняточко невинне!
Вчув Заєць жалібне виття
І так озвучив цю подію:
– Прохає врятувать життя,
Та я його не розумію.
Якби умів, як я, пищать,
То б довелось в мить бідову
Його із пастки визволять...
Нехай вчить в пеклі нашу мову!

ЯКЩО ПРИДИВИТЬСЯ

Ведмідь – за статурою,
Осел – за натурою,
Верблюд – за плювками,
Козел – за думками.
Якщо ж придивиться –
Директор звіринця.

РЕЦИДИВ

Як тільки владу захопив,
Проснувся в нього рецидив –
На себе право перебрав,
Якого ще ніхто не мав:
Він щодоби лише один
Міг спати двадцять п'ять годин!

ЩОДО МУЖІВ

Якби мужі так дружно у солдати
Записувалися, як у кандидати,
Удвічі-втричі швидше б перемогу
Ми здобули над ворогом, їй-богу!

ЩОДО ЖУРІ

Таке журі всяк часто зустріча:
Журу присудить без могорича.

ЩОДО ВИБОРІВ

На вибори надії покладаємо,
А в підсумку одне спостерігаємо:
Хвальба, запевнення, овації,
Плюс тимчасовий лідер нації.

ПОТАЛАНИЛО

Якби не упокоїв Бог упору,
Весь світ би переніс в свою комору.

ПОДИВУВАННЯ

Спитав дітей скупечий Гриць:
– Якого кривитеся лиха?
Немає пальт і рукавиць,
Але ж на вулиці – відлига!

ЩОДО ТИШІ

Принишки графомани лиш тому,
Що ждуть, кого оцінять по уму...

ДОЛЯ

Солідний наклад літхалтури
Поповнив склад макулатури.
У книг кількох лише незмінна
Була дорога до... каміна.

САТИРИКУ – ВІД ЛПРИКА

Вже на схилі літ зізнався брат:
– Є у тебе, все-таки, талант!
Прочитав твої ось замільовки –
І збагнув, звідкіль усі мороки.

ЩОДО НОВОГО РОКУ

Із острахом стрічає рік Свині –
За наслідки боїться він страшні:
А що як ця істота пересічна
Сама із першого вже січня,
У нього перейнявши зла секрет,
Почне всіх підривать авторитет?

ЩОДО ЯСКРАВОГО ЖИТТЯ

Яскраво жив, хоч смійсь – хоч плач:
Спалив сім авт і десять дач!

НЕ ДО ПОКЛАДАННЯ

(Списано з ефіру)

Журналістка – балетмейстру:

– Як вам тяжко, Боже мій...

В трупі вашій – лиш дівчата, де характерів – сувій!
Чи ви можете на кожну з них покластися, скажіть?
Балетмейстер: – Ні, не можу, бо важкий я,
як ведмідь.

ОЩАДЛИВИЙ ЛЕДАР

Б'є байдики, відколи народився,
За що і шпетять без кінця Онися.
На те одне у нього ув одвіті:
– Ще встигну наробитись... на тім світі.

ВИКРУЧУЮСЯ

Пожартував, що осідлав машину
(Є справжнім безколісний лиш турист) –
І вже прохають: – Ти б мене підкинув!
Кажу: – Позичив тачку гуморист!

ЩОДО ШЛЯХУ

Палили люльку, нюхали табаку,
Курили самокрутку, цигарки фабричні,
Взялись за електронні й електричні...
Який різноманітний шлях до раку!

НАПУТНЕ

З Новим роком! З Новим роком!
Москалю щоб виліз боком!

СВЯТКОВЕ

З Новим роком! З Новим роком!
Б'є дванадцять на Кремлі,
Щоби Путін ненароком
Опинився у петлі.

ЩОДО НЕБЕЗПЕК

Повітрям труять, їжею – біда,
Брехнею – катастрофа.
Коли свій світ нав'яже нам орда,
Це буде вже Голгофа.

НЕВТОМНИЙ ОРКЕСТР

Дві доби оркестр невпинно грає –
Диригент прогули відробляє...

РЕАКЦІЯ

Книголюби поетесі
Натякнули делікатно:
– Прижились русизми в тексті.
А вона у крик: – Да ладно!

ІНДИВІДУМ

Додому не прийшов іще ні разу,
Не прилетів і не приїхав Гліб Лоза.
Він через ту гірку спиртну заразу
Систематично тільки рачки приповза.

НАЙВДАЛШИЙ КАНДИДАТ

Кандидата в президенти
Встиг уже Кузьма обрати
І за нього ладен вмерти –
Не лише голосувати.
Він – один з політколоди,
Що обскочить хоче Юльку,
Хто здешевити не проти
В сто разів спиртне і тюльку!

ЩОДО СТАЛОСТІ

Сталість стала Сидору судьбою:
Не виходить тижнями з запою.

ЩОДО ОДНОГО**СКЛЕРОЗНИКА**

Забутих не тоді згада,
Коли впаде на них біда
І є в плечі потреба, –
Коли йому щось треба.

ЩОДО ЗИМОВОГО ЧАСУ

«Перейшли на час зимовий, –
Здогад виник у Марка, –
Бо синочок безтолковий
Спить іще, хоч вже смерка».

ЦІННА КАДРА

Хоч і тупе,
Та як хропе!

ЗІ СВІЖИХ РОЗМІРКОВУВАНЬ

Сил не вистачить,
Щоби визначить,
Чи в парламенті –
Усі грамотні.
Та помилкою
Невеликою
Буде твердження
І підтвердження:
Є в цім органі
Корумповані!

ЩОДО ВІДДАНОСТІ

Найбільше відданих у касти,
Що дозволя безкарно красти.

ЩОДО ПОДРУЖНЬОГО ТАЛАНТУ

В одній руці – візок з малям,
У другій – з сином сани,
Ще й по смартфону розмовля –
Такий талант в Оксани.
В кишенях, як у кандалах,
І ліва, й права дужа,
Й цигарка довга у зубах –
Такий ось хист у мужа.

ЩОДО ДИВОВИЖНОСТІ

Дивовижний нині білий світ –
В цім переконалася ти, Миро:
Вчилась на історика п'ять літ,
А працюєш в маркеті касиром!

ЩОДО ЖЕРТОВНОСТІ

На студентську лаву хлопець сів –
Жне хліба Паскаля й Евріпіда...
Вже батьків обдер аж до трусів.
Чи залишить голими – не віда.

МЕТА БАГАЧА

За кордон пре хто за чим:
За грошима, парою...
А багач на все Максим –
Щоб не стрітись з карою.

ТУРБОТЛИВІ ДІТИ

Щоб розширить кругозір,
Із недавніх зовсім пір
Для Кузьми Капусти
Возять діти люстри...

ЩОДО ПРИЯЗНІ

До сатирика ув Асі –
Повна приязні ріка:
– Кого мали на увазі?
Знов мене? Це ж честь яка!

ЩОДО ОДНОГО РОМАНІСТА

Не минув його роман
Лиш допитливий тарган.

ЩОДО СТИМУЛУ

Виганяє Мову з хати
Квартирант Язик,
Бо вже чує язикатих
Під дверима крик...

ЩОДО ОРДИНСЬКОЇ МРІЇ

Не один ординець мріє в цю хвилину
Поминати вбиту ним же Україну...

ЩОДО ПОЧЕРКУ

Відомий почерк ув орди:
Сліди великої біди...

ЩОДО ЗДАТНОСТІ

Де ця особа з'являється,
Там колектив розпадається.

ДОЛЯ ТВОРУ

Вивітривсь дурман –
І пропав роман!

НАТЮРМОРТ

Простора кухня: блиск підлоги,
Скрізь чисто, стіл у скатертині,
Ну а на нім, задерши ноги, –
Суперстілець у павутинні...

РУСКОМІРСЬКА НОВИНА

Переміни в «ДНР»:
Ватажок раптово вмер –
Жде розплати не Пушілін,
А двійник Пушокнарилі!

ЩОДО ВІДСТУПУ

Не лукавлять окупанти:
– Із землі тоді чужої
Розпочнемо відступати,
Як закінчатись набої!

ЕКС-ДЕПУТАТСЬКЕ

Позбувся хоч мандата, не у тузі:

– Дав місце я вправнішому злодюзі!

ЩОДО ШЛЯХУ

Від соски до пляшки –

Життєвий шлях Яшки.

ЩОДО ОДНОГО ВУНДЕРКІНДА

Прихиливсь до інтересу:

А за скільки зим і літ

Доведе усіх до стресу

Чи відправить на той світ?

Та не довго ліз у душі,

Гриз, плював у них як хам –

Сам повісився на груші,

Бо зустрів таких, як сам.

ЩОДО МОВНОЇ ПРОБЛЕМИ

Зайдівською мовою

Розмовляє, пише.

Рідною ж казковою

«Сало» знає лише.

Це не знань прогалини,

Справа – не в хворобі.

То мізків підвалини

Стіли ще в утробі.

ЩОДО ШАНСУ

Дав шанс останній нам Всевишній

Збагнуть у цей тривожний час:

Ми – самоїди ті ж, колишні,

А чи збратала кривда нас?

ЩОДО НАУКИ

Нелегко дурня будь-якого
Навчить розумного азів.
Та відучити від дурного
Його ще важче в сто разів.

ЩОДО ЗАСЛУГ

Статус є: пенсіонер,
Котрий поки що не вмер.

ЩОДО ВМІННЯ

Завдяки смартфону
Він за кілька днів
До наркопритону
Втрапити зумів!

РАННЯ ПТАХА

Раніше всіх проснувся! Хвалить би річ таку,
Якби це сталося не вперше на віку.

**ДВА ЧОБОТИ –
ПАРА**

Хоч мізків нема у діви,
Та освоїла Мальдіви.
Вельми їй допомогло
Фінвгодоване мурло,
У якого теж давно
Замість розуму – лайно
Через те, що у крові –
Хист стоять на голові.

ЗАКАРЛЮКА

Ох і долі закарлюка!
Хтів украсти кришку люка,
Та забув, що вже украв,
І у люк відкритий впав...

ЩОДО ПОДІЙ

*Водій-правопорушник разом
із друзями побив поліцейського...
У Києві затримали молодика,
який побив поліцейського...
Поліцейський бив затриманих...
(З Інтернет-повідомлень)*

Поліцейські й хулігани,
Знай, уклали вже угоду
Про взаємні прочухани,
Настрій щоб піднять народу.

МОСКАЛЬСЬКІ НОРМИ

Вулиця, що Пластова,
Є лише Пластова
Мані із Саратова
Й Петі із Ростова.

ШЛЯХ ЗРАДНИКІВ

Пройшли шлях в битві за свободу
Від Руху – до «Слуги народу».
І цей завершиться процес,
Напевно, знов КПСС.

НЕЗАМІННИЙ

Виконував обов'язки усіх,
Хто мав незаперечний власний... гріх.

ПОЛІТИЧНЕ ОПУДАЛО

У нього спогад тільки про одне:
Взяли у владу, хоч було дурне.

ЩОДО ДРАБИНИ

Не служив у пожежних військах,
Та тримав я драбину в руках.
Ех, таку б ще драбину знайти,
Що вела б мій народ до мети,
Оминаючи станції зрад,
Тупоумства, хохляцтва й неправд!

ЩОДО ЧИТАЧІВ

Якби не Інтернет,
Пішли б всі у буфет.

ЕКСПЕРИМЕНТАТОР

Спить не перший рік при світлі,
Щоби сни побачить світлі...

ЩОДО НАЙБІЛЬШОЇ ДИВИНИ

Це найбільша з усіх дивина:
У дотепників – доля сумна.

КМІТЛИВИЙ ПРОХАЧ

На життя своєму тату
Скарживсь біля банкомату.

ЩОДО СПАДКОЄМНИЦІ

Мамина копія, мамина мрія:
Розуму – нуль, і велика повія!

ЩОДО ВЕРШИН

Нащадок злодіїв простих
Досяг вершин – та ще яких!
Йому – за тридцять лиш сьогодні,
А він – вже злодій у законі!

ЩОДО ТІСНОТИ

Щоб рідше в тісноті щоночі спати,
Сновиду слід за чоловіка брати.

ВЧАСНЕ ПОПЕРЕДЖЕННЯ

Заявив Андрій батькам:
– Зізнаюсь відверто вам:
Шлюб узяв, тож наперед
Перекрайте свій бюджет!

САМОКРИТИЧНЕ

*Європейські пенсіонери вирушають
у мандри, а наші – на заробітки...
(З почутого)*

Люд пенсійний у Європі
Любить мандрувати,
Бо в душі, а не у торбі
Звик скарби тримати.
А у нас – не ті порядки.
Зарібки – в нас хобі,
Бо закохані у статки,
Що сидять в утробі.

ПІДКАЗКА

*У мене – 700 фейсбучних друзів.
А лайкає – 20-30. Навіщо мені такі друзі?
(З Інтернету)*

Не варто друзями вважати
Лиш тих, що лижуть тобі п'яти.

ВІДПОВІДЬ

Чому, як стогнеш, аплодують?
Бо ті, що в дудку кату дують.

ЩОДО ЦВІТУ НАЦІЇ

Його зірвали в перші дні цвітіння,
Залишивши всихати стебла юні...
Сьогодні виривають вже коріння,
Яке пустило паростки манюні...

КОЛЕГА

Займався тим, що й бульки у спиртному:
Кивав на міцність – і труїв потому.

ЩОДО АПАРАТІВ

У нас державний апарат сьогодні
Працює лиш на себе ніччю й днем.
Натомість апарати самогонні
Рятують люд нещасний од проблем...

ОЗНАКА ПИЛЬНОСТІ

Як тільки покупався до пуття
І свіжу одягнув сусід піжаму,
Бо вирішив почать нове життя,
Злорадці подались копати яму...

ЩОДО СПРАВЖНОСТІ

Не в тім справжність документа,
Що на нім – печатка,
А у тім, що про Оксента
Є у ньому згадка.
Він не вмів стулить пащеки
І всім зізнавався,
Що немає в нього клепки,
Бо у тата вдався...

ЩОДО УДАРНИЦТВА

Так пече дурниць млинці,
Що синці – на язиці!

ФАНТАЗУВАННЯ

На трасу глянеш – легковик
Один крутіший іншого!
Ще б за кермом сидів мужик
Мудріший од мудрішого.

ПОЗАТИП

Позашлюбний і позапартійний,
Позашляховик ма' – БМВ,
Всі позазаконні вчинки-дії,
І поза в'язницею живе.
Є поза країною рахунки,
Бреше поза очі, аж охрип,
Й не схова відтак поза лаштунки
Те, що не людина – позатип!

**ЩОДО ДНЯ
ГІДНОСТІ І СВОБОДИ**

Що є це свято в нас – хвала!
А ось щодо свободи,
Шукає їй Москва кола.
А гідність вийшла з моди.

ЩОДО ПОБАЖАНЬ

Гепардам – індійські ліси.
Ординцям – гієн у труси.

ШЛЮБНІ РАМКИ

Розмовляє уві сні,
Щоб німим не стати,
Бо коли не спить, жоні
Мусить лиш кивати.

ЩОДО МОВЧАННЯ

Змінився, бачте, пустомеля:
Нікого не перебива,
Мовчить, як скошена трава...
Труна – тепер йому оселя.

«ПРИКОЛІСТАМ»

Пустолобі «приколісти»,
Я би вам вручив повістки,
Щоби на передовій
Показали норів свій,
Щоб смертельну хуртовину
Ви відчули в ту хвилину...
А по правді, як на те:
Ви позиції здасте!

ЩОДО ТАНЦІВ

*Вчені довели, що танці
уповільнюють старіння.
(З Інтернет-повідомлень)*

Чиста правда звістка ця.
Чи ви бачили, щасливі,
Хоч одного де старця
В танцювальнім колективі?

ЩОДО КРИЛ

Чому немає крил у жаб?
Бо мул – одна з найбільших зваб.

ЩОДО ПРИВАБЛИВОСТІ

Така приваблива сім'я!
У двері стукать всі причини
В сусідів є: – Взяла чия
У бійці: мужа чи дружини?

ЩОДО ЕНЕРГІЇ

– Мій Альфред – як той вулкан, –
Хвалить мужа Неллі. –
Так хропе, що аж диван
Підліта до стелі!

ЗНАЙОМЕ ЛИХО

Симпатична і багата –
Шлюб узяв би з дамою.
Та почув, що язиката,
Як я й тато з мамою.

НЕ ТАЛАНИТЬ

Не таланить хвацькій Ларі:
День варняка на базарі,
А повернеться додому –
Відчува від тиші втому.

ЩОДО ОДНАКОВОСТІ

Для Микити, що дорослий вже,
Все одно, коли йти на роботу:
В п'ятницю, неділю чи суботу.
Він у ліжку хату стереже!

ЩОДО СУМУ

– Ген грудень на носі,
А снігу ще й досі
Ні грама нема, –
Сумує Хома.
Причина відома:
Земля – не солома.
Як п'яним впадеш –
Кісток не збереш!

СПІЛЬНА ПУТЬ

У родині Сави Сала –
До здобутків спільна путь.
Доля де б не прописала,
Одержимо всі крадуть!

ЩОДО ОДНОГО ПОЗУВАЛЬНИКА

Обійме самого чорта –
Тільки б кусень більший торта!

СПРАВНИЙ ПОЛИВАЛЬНИК

Поливати всі сезони
Він навчився круто
Не газони, не вазони –
Односельців брудом!

ЩОДО ХІРУРГІВ

Хірургів є в нас типи два:
Один лиш оперує,
А інший ріже, зашива
Та хвацько хабарує.

ТЕРПЛЯЧКИЙ

Пам'ята, на кого вчився.
І за це терпіння
В кріслі шефа опинився
Облстатуправління!

ЩОДО ПОРАД

Глянь, які поради модні:
«Батареї як холодні,
То купіть координати
Тих, хто може це владнати!».
Та ж дешевший є калач:
Умикай обігрівач!

СВІЙ – ЗА СВОГО

Агітує за личину,
За якою вирок плаче,
Через ту лише причину,
Що у ній себе побачив.

ЩОДО ОДНОГО ДИСКУСІЙНИКА

Українською старавсь
Лити бруд на Україну,
Та акцентик проривавсь
З пахом ордонафталіну.
Політологом себе
Називав іудська душка,
Що лайна й міх нашкребе,
Лиш була б московська юшка.

ЩОДО ЗАПАСУ

*СІЗО в Україні заповнені
на 95 відсотків.*
Мінюст

Ще 5 відсотків є запасу.
Це кількість місць, хоч і мала,
Яка чекає ту заразу,
Що відкупилась і втекла.

ЩОДО КАНДИДАТІВ

Кандидати в президенти
Якщо є технічні,
То розставити акценти
Треба різнобічні.
Значить, є й гуманітарні,
Звісно, що й медичні.
І, напевно, ще аграрні
І дипломатичні.
А єднає ці породи
Збирачів погонів
Лиш одне: вони з народом
На час перегонів.

УТОЧНЕННЯ

Про нього кажуть: «Хитрий гад!».
Насправді ж він – шукач посад.

ПРЕЗИДЕНТОМАНІЯ

Список претендентів з кожним днем
Довшає, немов якась вужина,
Та сильніше і сильніше тхне
Краденими у людей грошима...

ВІДКРИТТЯ

Просвітили лоба жлобу –
І знайшли лайна утробу.

УПАКОКА І ТОВАР

Має довідку, що бог.
А придивишся – бульдог.

ЩОДО ОЩАДЛИВОСТІ

Ощадливі лампочки фірма «Тони»
Навчилась робити, всі знають:
Горять дві години потужно вони,
А потім навічно згасають.

ПЕРШОПРОХІДЕЦЬ

– Ви з дружиною ні разу
Ще не йшли під руки.
Люба роль дороговказу
Чи йде до розлуки?
– Звик попереду я перти,
Адже є причина:
Після мандрів хочу жерти
Більше, ніж дружина!

РІЗНИЦЯ

Реп'яхи та остюки
Дихають покарою.
Та різниця є таки
Між цією парою.
Реп'яхи, як не крути,
Лежибок оточують.
Остюки ж лоскочуть тих,
Що хліб обмолочують.

ЩОДО РЕЗУЛЬТАТУ

А чи пил, а чи туман
Вам пускають в очі –
Вийде в підсумку обман,
Що не перескочить.

ДОСЯГНЕННЯ

Завдяки, глянь, Інтернету,
Що обплів усю планету,
Видно дурість кожного
Нехриста й набожного.

МОБІЛЬНИЙ ЗЯТЬ

Має тактику свою,
Нею й скористався:
Не покинув знов сім'ю –
Евакуювався.

ПОКАРА ПО-УКРАЇНСЬКИ

Відібрали бублика –
Дали з медом вулика.

ЩОДО ЧУТОК

Згідно купленої квоти,
ЗЕкомандівці ждуть мить,
Щоби стяг зелено-жовтим
З синьо-жовтого зробить...

ЩОДО КАДРІВ

Більшовицька кадрова політика
Вабить керівного паралітика,
Котрий розуміє, що з придурками
Легше обкладати себе клунками.

НЕ КІНОМАТОГРАФІЧНЕ

«Весілля в Малинівці» – стрічка ще та,
Із запахом, звісно, якого кота.
Та в ній, якщо вдатися до одкровення,
І нашого бачиться шмат сьогодення:
Міняється владонька знову і знову,
А долю ніяк не полишим бідову...

ЩОДО ПОПУЛЯРНИХ**«ЄВРОБЛЯХ»**

*Найпопулярнішими «євробляхами»
завезеними в Україну, є автівки марок
«Фольцваген», «Опель», «Ауді», «БМВ».*

Для когось ці модниці піком є мрії,
А дідові Гнату – це автоповії.

БІДОВА УДАЧА

Слухавсь нечисть усіляку,
Мріяв грошей нагребти.
Хоч знайшов шлях на гілляку,
Від тюрми зміг утекти.

САДОЛЮБ

Що вікна в сад виходять, Яків гордий,
Хоча хвалитись щастям цим не звик.
Із них він хатні викида відходи,
Забувши геть дорогу на смітник.

НА ЗАМІТКУ

І найкращу владу
Може той зганьбить,
Хто, подібно гаду,
Мовчки в ній сидить.

РАСЄЯ

Про неї знає світ усе,
Можливо, й те, що знать не гоже.
Від неї кожного трясє,
Хто обминуть її не може.
Вона, неначе той вулкан,
Свої оголює пустоти,
В людський бурхливий океан
Випльовуючи нечистоти...

ЩОДО СКНАРИ

Заробив інфаркт на тому,
Що згубив дві гривні.
З того часу гроші з дому
Транспортує в скрині.

ТРУБНЕ

*Президент звільнив з посади
голови ДБР Трубу
(З Інтернет-повідомлень)*

Не сенсація хіба?
Вилетів в трубу Труба!

ЩОДО ПРИВІЛЕЇВ

Баранові – стригуна,
Мудрому – цирульника,
Дармоїду – кабана,
Бідному – пів бублика,
Держиморді – держказну
І недоторканність,
А трудязі-брехуну –
Язикову вправність,
Тимчасовому князьку –
Булаву довічну,
А його співцю – палку
Шану канонічну!

ЩОДО ТРУСАЧА

Звук чужі трусить сади
З силою упертою.
Якби міг (о ці плоди!),
Тряс би і планетою.

ВІДПОВІДЬ

– Що буде з доларом? – трясе
Отих, що мають уже все.
Для них є відповідь одна:
– Жадоба вас ковтне дурна!

ВІЧНЕ ДИТЯ

За десятьох жере, аж мліє,
А ложку вимити не вміє.
Відтак щоднини сто разів
В маєток виклика батьків.

ЩОДО ЦВІТІННЯ

На кухні в Алли, як на те,
Оранжерея – як в нікого!
Тут майже місяць вже цвіте
Копиця посуду брудного.

ПОПЕРЕДЖУВАЛЬНИЙ ЗНАК

При вході в ресторан «Любов моя»
Скульптурного припасли бугая.
Це, друзі, попереджувальний знак
«Не завертай сюди, якщо слабак!».

ПІДКАЗКА ВІД БАРУ

На шляху у бар «Едем»
Стріне вовчий вас гарем:
Два самці і самок три,
Що зліпили їх майстри,
Щоби вістку вам вручити:
В барі можете завити!

*Із циклу «Земні дива»***ТВЕРДИЙ ГОРІХ**

Твердий не горішок, а справжній горіх:
Як крав, так і краде. При владах усіх.

ОБГРУНТОВАНІ ЗАСЛУГИ

Обкрадаючи державу,
Заробив і шану, й славу,
Й купу пільг лише тому,
Що очолював тюрму,
У якій колись сидів
Кадр із нинішніх верхів.

ВІДКРИТТЯ ПІДКАЗУЄ

Не повірите ніколи,
Та реальність це життя:
Гнізда роблять дикі бджоли
З пластикового сміття.
І мета у бджіл єдина
(Група вчених довела) –
Щоб надійніше хатина
Захищала їх від зла.
А відтак до нас доходить:
Щоб поліпшить екосвіт,
Всім населенням розводить
Цих комах премудрих слід!

НЕОЧІКУВАНЕ

Дивується хабарницьке мурло,
Що бідних у країні прибуло...

РЕЗУЛЬТАТ ШКІДЛИВОСТІ

Так, пенсія висока у Федота,
Шкідлива позаяк була робота:
Пів віку з гаком, багатьом на подив,
Державі й людям заповзято шкодив.

ПЕРСПЕКТИВНА СПРАВА

Конфіскація майна
Хапунів триває.
І завершиться вона –
Тільки суд сконає.

ЩОДО РІШЕННЯ НАЦРАДИ

Телеканал, який крутив кіно,¹
Пішов аж на шість місяців на дно.
Заплещемо Нацраді у долоні,
Що стежить за дотриманням законів,
Що зупинила вихід на екран
Ворожих нам акторів-росіян.
Хотілося б іще, аби в Нацраді
Дійшли ще руки до каналів зради.

ЩОДО ПЕРЕВІРОК

Чому НАЗК поглядає кризь пальці
На перевірку, бува, декларацій?
А в цьому агентстві хіба, як не всюди,
Працюють охочі пожити ще люди?

ЩОДО ЛІДЕРІВ

В списку вони – лідери,
Бо ім'я – з А-літери.

¹ «Наше любимое кино».

ЖИТТЄВА ЛІНІЯ ХОМИ

Життєва лінія – пряма.
В цім переконаний Хома.
Виходить він при цьому з того,
Що шлях один щодня у нього,
Який веде, як маячок,
Лиш на валютний «п'ятачок».

ЩОДО ОДНОГО БУНДЮЧНОГО

Бундючився постійно у житті,
Хоч Бог не дав таланту цій натурі,
Бо бути вмів завжди на видноті
Серед відомих завдяки статурі.

ЩОДО ВИБОРУ

Обрав собі Микита кандидата,
Якого хоче висунуть на трон,
За принципом «У мене скраю – хата,
А в цього молодця – наркопритон».

ЗРОЗУМІЛИЙ ГРОМАДЯНИН

На животі тримає руку,
Коли звучить Державний Гімн,
Бо почуття копичить він
Не в серці – в жадібному шлунку.

РИТОРИЧНЕ

Покоління незалежних
Від уроків застережних?

ЗА ЗАКОНАМИ ЩЕДРОСТІ

На розум – не розживсь, тож зі щасливцями,
Що ще тупіші, ділиться дурницями.

З ПІДМІЧЕНОГО

Із перших слів, що видасть його ум,
Отримаєте факт, ще й прогнозований:
Людина ця – не просто тугодум,
А вже давно об'єкт дебілізований!

**ПРИХОВАНОМУ
МОСКАЛЕПИСАЦІ**

Після твого вірша,
Схожого на жабу,
Текст вподобав більше
Про шкідливість храпу.

ПЕРЕДВИБОРНЕ

– Дорогу – Порошенку! –
Скандує баба Настя. –
Зеленському – зеленку!
А решті – тухлі яйця!

ІСТОРИЧНЕ

Так, при кожній владі –
Правило єдине:
Розум по посаді
Визначають людини.
Нині теж не інший
Принцип владогрища:
Чим підлиза більший,
Тим зарплата вища!

З НАБУТОГО ДОСВІДУ

Не відчиняйте дискусійні брами,
Де ждуть, аби зіткнути вас лобами.

ЩОДО ПОЕЗІЇ**І ПРОЗИ**

Не всяк в поезії мастак
І як читач, як автор.
За безталання це відтак
І гніватись не варто.
Та є й такі, що кілька слів
Прозових не напише,
Не прочитає й трьох рядків –
Базікать вміє лише.
І саме ці грамотії
Із поглядом повчальним
Ховають дурущі свої
За статусом «Начальник».
У них нерідко і книжки
Віршовані виходять,
Які їм пишуть мастаки,
Що у підлеглих ходять.

ЛИПОВОМУ САТИРИКУ

Якщо не правду – власну шкуру
Навчився тільки берегти,
Облиш перо, літературу –
І при чимшвидше у кроти.
В норі твій ворог не побачить
І будь-коли не нападе.
Для форми нишком рий, земляче,
Із гарантійним ККД¹!

¹ Коефіцієнт корисної дії.

НАТЯК

*Одесит проник у свою
колишню квартиру
і викрав ванну, аби
здати її на металобрухт.
(З Інтернет-повідомлень)*

Цей жест одесита весело-гіркий –
Брехливим політикам натяк прекрасний:
У міх обіцянок загляньте ви власний –
Опісля собі відкусіть язика!

ПРЕМ'ЄРСЬКА НОВИНКА**вустами «хвилярів»**

*Гройсман уже мав розмови
як з Порошенком, так і з Гройсманом.
(Канал «Хвиля»)*

Із держави ще главою
Так наговорився,
Що думками із собою
Потім поділився.

ЩОДО ОЗНАК

Життєвої активності доволі
Ознаки є у старості прості:
Свист – у вухах, в суглобах й серці – болі,
Склероз, тиск і бурчання – в животі.

ЩОДО ЗДІБНОСТЕЙ

Сприймає розумні думки, як баняк,
Зате перекручують вміє їх як!

ЛЮБИТЕЛЮ НЕБЕСНОЇ МАННИ

Не сподівайсь, що довгі язики
Нові напишуть долі сторінки.

ЩОДО КОРИСТІ

Дуже корисний лосось!
І це правда, Боже.
Бо на ньому добре хтось
Заробити може.

ВІЧНЕ ЗАПИТАННЯ

Щодня себе пита Роман,
Хоч він – людина горда:
– В очах – од випивок туман
Чи це така погода?..

НЕ В ПОРУ

В ту мить Михасю мову відібрало,
Коли присіло на язик брехало...

ЩОДО ПІДЗАРОБІТКУ

Подавсь підзаробити в агітатори
(На це штовхнули соціальні фактори:
Харчів нестача та потреба в ліках).
І ось без вихідних вже тижнів кілька
З листівками по вулицях блукає –
Віддати голоси люд закликає
За автора майбутніх перемін,
Який і обкрадав таких, як він...

РЕЦЕПТ

Як розпізнати, дурень це чи ні?
А дати владу хоч би на два дні.

ДІЛОВА НАЧАЛЬНИЦЯ

– Нова начальниця у нас,
Нові при ній порядки:
Від «а» до «я» – робочий час
І п'ять хвилин зарядки.
– О, жінка, видно, ділова,
Не звикла скніть в нудоті.
– Так-так, адже вона бува
Раз в місяць на роботі!

ЩОДО НЕВГАМОВНОСТІ

Пройдисвіти при владі нагороду
Вручили раптом оборонцю прав,
Аби на їхню зрадницьку породу
Громаді очі той не відкривав.
Одначе не добилися нічого –
Не здався справедливості слуга.
Тож по судах тягають як такого,
Котрий на честь держави посяга.

ЩОДО ВИБОРЧОГО СОЮЗУ

Спитали ось Вакарчука,
Чи не збиравсь союз створити
Він із Зеленським для ривка
До президентського корита.
Співак зізнався, що давно,
Принаймні два останні роки,
Не спілкувавсь зі сміхуном.
І крапка, зрадництва пророки.
Підказка вам тут є проста,
Якій не можна не вклонитись:
Не зможе світлом темнота
Заради темноти прикритись!

ДОЧЕКАВСЯ

При советах часто досить
На сусідів пік доноси.
І лише при демократах
Зміг обгадить батька й брата.

ТУРБОТЛИВИЙ БАГАЧ

Маєтків накупляти
Схотілося нових,
Аби роботу дати
Для псів сторожових.

ДОСТОЙНИК

Яка поважна цяця – просто граф!
Поклони б'ють: – Прийдіть на поліграф!

ЩОДО УЛЮБЛЕНОЇ ПОРИ

Улюблена пора в Марка – зима,
Коли себе з-під ковдри не вийма.

ПОСЛУШНИЙ

– Молись, – казали, – й Бог тобі продовжить вік.
Він лобом розтрощив стіну – і з храму втік.

ТОЛКОВА СІМ'Я

Дітей не мають. Бо який з них толк?
А псів на продаж – ну, напевно, полк!

ЩОДО АПЕТИТІВ

У кожного – свої, бач, апетити:
Хтось заробляє гроші, щоби жити,
А хтось живе (а чи життя це, люди?)
Аби побільше нагребти валюти.

ЩОДО ЯМИ

У яму шляхову в ранкову пору
Упало авто з шефом «Автодору» –
І стала траса рівна, як нова!
Отож, з мізками техніка бува.

ЩОДО СКРУТИ

У печалі ділок,
Стало скрутно так жити:
Є валюти мішок,
А не зна, що купити...

НЕПОХИТНИЙ

Перегризся з усіма –
Думка у Валерки,
Що в таких, як він, катма
Совісті і клепки!

НЕВГАМОВНИЙ

Знайшов собі нарешті друга.
Відзначив це настільки,
Що вже доба минає друга,
Як знов сам після бійки.

БЕРУЧКИЙ

Ні, не вгамується, допоки
Не натовчуть добряче боки,
Аби побути десь подалі
І скласти план нових скандалів.

ЗДАТНІСТЬ ІВАНА

– Геть із хати! – верещить Іван,
Та його не слухає... тарган.
Як же може він із голови
Побрехеньки викинуть Москви?

ПРО ПЕЧАЛЬ І РАДОЩІ

Печалиться Немирі,
Коли осінню втому
Несуть качки у вирій:
– Вертайтеся додому!
І радощі проймають,
Як далі якомога
Запроданці тікають:
– Туди вам і дорога!

КРАПКА

*Конституційний суд відмінив
статтю Карного кодексу України
про незаконне збагачення як
неконституційну.*

Ось вам і крапка в реченні простім,
Що впала всім на голови, як грім.
Вже і у КСУ міркують традиційно:
Злодюг плодити – це конституційно!

З ВІРОЮ

Сподівається подружжя
Трудність виборчу подужать.
Вірить він в агітзаначку,
А вона – у гречки пачку.

ПОВЕРНЕННЯ

*За рік кількість українців,
які їздять на заробітки в Росію,
скоротилася втричі.*

У голови вертаються мізки,
Які колись поклали на візки.

ЗАГАДКОВИЙ ВІДВІДУВАЧ

На виставку прийшов карикатур
Привладного хапуги трубадур...
Здогадувався всяк пів року аж:
«Це гість був чи в натурі персонаж?».

ЩОДО ЖИВОЇ ЛЕГЕНДИ

Так, травма в пацієнта –
Черепно-мозкова:
Упала з монумента
На землю голова!

КРЕМЛІВСЬКИЙ СУПЕРГУМОРИСТ

*Путін нагородив М.Жванецького
орденом «За заслуги перед Отчеством».*

Таке Владімір видав реготайло,
Що проти нього – нуль тепер Михайло.

РЕМОНТНІ ЧУДЕСА

Обзавівсь одного дня
Курткою простою.
А замка в ній поміняв –
Стала золотою!

ОСНОВА ПЕРЕМОВИН

*Медведчук вів у Москві
перемовини з Медведєвим.
(З інформповідомлень)*

Нічого в цьому дивного нема –
Вчитайтеся у прізвища партнерів:
В них – спільна родова. І обома
Керує привид із сибірських нетрів.

ЩОДО ДИВА

Через гори і моря
Долетіло диво з див:
Багатир багатиря
Поборов, бо підкупив!

ГОНОРОВИЙ ГОНЩИК

Велогонщик Едуард
Двоколісного в ломбард
Здав, аби отримать гріш –
І до фінішу хутчіш,
Ніж суперники усі,
Долетіти на таксі!

СКРОМНІСТЬ ІЗ ВИНЯТКОМ

Дуже скромні статки вже
У Петра Печінки.
Сотня камер стереже
Лиш багатства жінки.

ПРИКМЕТА

Якщо крутять руки злодію без згоди,
Це на переміну, людоньки, погоди!

ЩОДО ПАМ'ЯТНИКА САЛУ

*Де Ленін стояв на міцнім п'єдесталі –
Поставимо, браття, шмат сала на салі.
Микола Савчук,
з іронічного вірша «Ода салу»*

Де Ленін стояв на міцнім п'єдесталі –
Поставити можна шмат сала на салі,
Та можуть на запах прийти комуністи –
І пам'ятник салу з ненависті з'їсти!

НЕ ОСТАННІЙ БРАКОРОБ

Не вдалося виточить, на жаль,
Вкотре заплановану деталь.
Та не дав пропасти, все ж, металу:
Гору наробив стружок чималу!

ІНДИВІД

Комфортно почувається лиш там,
Де є хвосту робота і рогам.

УЛЮБЛЕНІ СПРАВИ

Брехня – робота, ну а хобі –
Колекцію із гуль збирає на лобі.

ЧАСОВИЙ НАТЮРМОРТ

Що час біжить – по нігтях бачу.
Як обрізаю – гірко плачу...

ЩОДО НЕГОДИ

Настрій зіпсувати гарна є нагода,
Якщо коло друзів має ідіота.

**ПЕРЕДНОВОРІЧНЕ
ЗІЗНАННЯ ПРИСТОСОВАНЦЯ**

Ще день Свині – і рік Щура
Зайде до нашої оселі.
Згортать риття земне пора
Та опускатися в тунелі...

ТАЛАН

Не заробив – отримав, ще й яку,
Він пенсію, хоч плакала в'язниця.
І досі – на державному пайку,
А не на нарах, прихвостню сидиться.

ВЕЛИЧНА ПОДІЯ

Оди всі співали,
Грала твори Баха,
Як спецсили брали
Замок олігарха...

ЩОДО ЗЛОДІЯ У ВЛАДІ

На посаді – як в засаді:
Жде, свою зібравши рать,
Щоб ударить в тил громаді –
І собі все відібрать.

**ПРЕТЕНДЕНТ
ВІД ПРОДАЖНИХ**

Він свою кандидатуру
На торги несе не здуру.
За якусь копійку здасть –
І відчує благодать.

ВТІХА

Розгулявсь такий вітрисько,
Хатні аж бряжчать шибки.
Тож втішається Онисько:
– Теща не зімкне баньки!

ЩОДО ПОВЧАНЬ

Щоби вовка не дражнити,
Не бери рушницю в ліс, –
Заходився дурень вчити
Того, хто мисливцем зріс...
Схожу думку дурнувату
Підкида і владна рать,
Котра зайд, що лізуть в хату,
Закликає не стрілять.

ЩОДО ВИЗНАННЯ

Зливсь, од люті вив, як вовк:
– Холодильник торохкоче!
А як той навік замовк,
Зрозумів: потрібен конче!

ВИНЯТОК ІЗ ПРАВИЛ

Має давню він мороку:
Без запізнення – ні кроку.
Вміє вчасно з юних літ
Лиш наповнювать живіт.

ПРИВАТНИЙ ПЕЙЗАЖ

За парканом нічого не видно,
Тільки видно дуба молодого,
Що з вікна всміхається ехидно
Хмарці в парі зі страшним бульдогом...

МІЖ ІНШИМ І ТАК СОБИ

Поменшало раптово лайкарів,
Хоча читають те, що я пригрів.
Набридло, лячно в мережі «світиться»?
Чи з рук моїх втекла уже й синиця?
Та, зрештою, навіщо лайки ті,
Коли так складно стало у житті.
Все ж, випускаю в небо слово звичне,
Мо', журавля до рук моїх покличе...

ЩОДО ПОМІЧНИКІВ**І ТРУДЯГ**

– Давайте підсоблю, заки ось руки вільні.
Час бережуть людські зусилля спільні!
– Та що ви! Ми ж не є якісь міністри!
Спроможні і самі все випити і з'їсти!

ЩОДО СПОСТЕРЕЖЕНЬ

Пішло у світ широкий з сіл і міст
Чимало міркувань про форму й зміст.
Додам і власну спостережень дозу:
Усяк з нас має мозок, та не розум.

ДИВНИЙ ТИП

Без простуди,
Кажуть люди,
Клопіт має:
На все чхає!

ХОМ'ЯКОПОДІБНИЙ

Не засне ніколи, поки
Не схова м'яся за щоки.

ЩОДО ОЧІКУВАНЬ

На чесну думку від лукавця, чоловіче, ждеш?
А холодильника порожнього вмикаєш теж?

БУМЕРАНГ

Двері відчиняв ногою,
А ворота – головою,
Як дружина, батько й мати
Викидали його з хати...
Бумеранг такий, всяк знає,
І московських зайд чекає.

ЧЕСНИЙ МИНА

Гасили люди дім сусіда,
Стояв, завмерши, тільки Мина
Та виглядав, а чи не їде,
Бува, пожежна вже машина...
Він, хоч бере біду до серця,
Чужого й пальцем не торкнеться.

ЛУКАВЦІ

Їм все одно, коли й що відзначати.
Лише б у пельку якнайбільш напхати!

ЗМІННЕ

Коли подружнє почалось життя,
Коханій чистить заходивсь взуття.
А як медова відгула пора,
Вона об нього ноги витира...

ТЕСТ НА ВИПРОБУВАННЯ

Похвалився так останньою хлібиною,
Що усебагатько захлинувся слиною.

НАСЛІДОК

Лиш про форму гуморист
Свого твору дбає,
А відтак не сміх, а свист
З нього вилітає...

РАННІЙ АЛКОГОЛІК

Проміжні відкинув звички,
Плюнув на поблажки –
Й після маминої цицьки
Присмоктавсь до пляшки.

ПРОЛІТ

Не вдалось в чоловіках
Саві опиниться:
Хлопцем бігав по дівках,
Дідом – по вдовицях...

БЕРЕЖЕНИЙ

Щоб не здохнути як гаду,
Із народу втік у владу!

НЕВГАМОВНИЙ ЕДИК

Диван сусідський – в русі день і ніч,
Його так чути, що не стулиш віч,
Бо Едик догодити хоче Люсі:
Шукає в хаті місце розвалюсі...

ЗОЛОТОСЛІВЕЦЬ

Хоч належить до нікчем,
Золоті слова рече.
Чи не кожне навіть брату
Продає за суперплату!

ГОСПОДАР СЛОВА

Слово дав – дотримуйся його! –
Цей девіз – тепліший за вогонь,
Котрий дозволяє Опанасу
За добро не братися ні разу.

ПРОБЛЕМА**ІНТЕРНЕТНОГО ПАРОДИСТА**

Щодня й давно читає тексти
Одних і тих же авторів,
Які пройшли у нього тести
На право доступу до слів.
А свіжих ось облич не густо
Серед маестрів віршувань.
Тож і його кобила тлуста
Зробилась без нових іржань.

НЕ ВІР ОЧАМ

Як поглянеш на писання ці,
В соцмережах – тільки мудреці!
А коли у їхню глиб пірнеш,
Відчуваєш, що на дно ідеш...

СХАМЕНУВСЯ

На зорі, вмикаючи комп'ютер,
Наказав собі Микита Скутер:
– На Данила вже писати досить.
Він же теж на всіх клепа доноси!

ІРОНІЧНЕ

На запит про дружбу поетки – мовчання?
А що з неї візьмеш? У риму бурчання?

ЩОДО ПОХВАЛИ

Похвалився дурний дурному,
Що набив сальцем оскому...

ЩОДО НАР

Нарешті: злодій «Мухомор»
На нари сів. Як ревізор.

РАНИМА ДУША

Дізнався Петро, що сусідці Явдосі
До пенсії гривню добавили днями –
В лікарню потрапив, де бідний і досі
Не може прийти через заздрість до тями...

ЩАСЛИВИЙ ГОША

Від кандидата в президенти
Отримав Гоша дивіденди:
В ряду у першому стояти
Й за «так» брехню його ковтати!

НАТЮРМОРТ ОДНІЄЇ З МОРД

Начхавши на інсульти та інфаркти,
Продовжує додому все стягати
З чужих садів, городів, гаражів,
Квартир і дач, пасовищ і ставків.
Щоночі виліза на полювання,
Синочка прихопивши для навчання.
Вдається не потрапити у пастку,
Бо має у столиці завжди ласку
Від владної продажною юрби,
Яку купив за крадені скарби.

РЕЗУЛЬТАТ ЩЕДРОСТІ

Напоїв Охрім Остапа,
Щоб не скиглив: «Ти – скупий...».
І мовчить тепер нахаба
У могилі, як німий.

ЩОДО ЛЮДЯНОСТІ

Не подав Олекса й виду,
Коли голого сновиду
Стрів у себе на балконі
В жінки рідної в полоні.
А з квартири нишком змився,
Щоб сновида не розбився...

ПІСЕНЬКА**БЕЗТАЛАННОЇ ЖІНКИ**

А проблем – стрімкий потік:
Холодильничок потік,
Харчовий став голим тік,
Чоловік із дому втік,
В серці молотом – так-тік!..

ВИБОРЧА МЕЖА

Закінчився, на жаль, агітаційний час –
Момент утечі від довірливих почавсь...

ВИБОРНЕ

Віддав Роман свій голос. А за кого?
Запитуйте в купця. І більш нікого.

ВІРНИЙ ТРАДИЦІЇ

Голосувати звик за брехуна,
Щоб дорікати: «Скрізь брехня одна!».

ЩОДО ПРОЗРІННЯ

У партію вступив заради зиску
Тихесенько, без будь-якого писку.
А як відчув, що зискові – гаплик,
Такий підняв антипартійний крик!..

ЩОДО ПЕРЕСЛІДУВАНИХ

Зазнали переслідувань од влади,
Яка відстала тільки-но тоді,
Коли зуміла цим борцям роздати
Звання, квартири й пенсії круті.

ПРИНАДИ КЛОУНАДИ

Стільки галасу і крику,
Стільки фінвитрат,
Щоб сказати світу в пику:
– Я є чорта брат!

У КОЖНОГО – СВОЄ

Став Олекса кандидатом,
Федь звів дім в столиці...
І в Протаса перше свято:
Вийшов із в'язниці.

ЩОДО ОЧІКУВАНЬ

Кожному чогось бракує,
Віримо одначе,
Що старання компенсує
Будь-які нестачі.
Втім, сипну не для обурень
Юшки з правди глека:
Не чекай, якщо ти – дурень,
Що знайдеться клепка!

ЩОДО ПРОЦЕСУ НАВПАКИ

Викладачі студентам платитимуть.

Микола Савчук,
з іронічного вірша «Навпаки»

Так, платитимуть студентам
Ще викладачі,
Віддаватимуть проценти
І могоричі
За їх згоду представляти
Всю студентську рать
І до вишу завітати,
Щоб диплом забрати.
А наразі, усі знають,
Що процес кипить:
Їх, студентів, вже шукають
У сесійну мить!

ПАМ'ЯТАЙ

Виборчі, зазвичай, жарти
Можуть сніп біди нажати.

ВДАЛА СПРОБА

Зробив дурницю для «приколу» –
І спроба вмить пішла по колу...
Так завдяки цій кралі нищій
Життя наповнили дурниці.

ЩОДО ОЧІКУВАНЬ

Чи почуть народу вдасться
Від якогось можновладця,
Що подібний хворому:
«Я горю від сорому!»?

ЗМІНА ІМІДЖУ

Аби подали від гріха,
Неперевершений сплюха
І брат його, завзятий ненажера,
Вдались до послуг мовного жонглера.
Сплюха в сонета перекинувсь без проблем,
А ненажеру величають рубаєм.

ЩОДО ПІДСУМКІВ

*На виборах у Лук'янівському СІЗО
Зеленський набрав 946 голосів,
Юлія Тимошенко – 653, Порошенко – 63.
(З інформповідомлень)*

Статистика, їй-право, красномовна:
Квартира арештантів – досить повна.
І хто вам буде тут голосувати
За владу, що впекла їх за ці ґрати?

ДОСЛІДНИКАМ**НА ЗАМІТКУ**

З'явилося населення,
Яке хапає все.
Ось з'їло здуру зелені –
І жде: чи пронесе?

ВІЧНЕ ЗАПИТАННЯ

Це долі промах
Чи дяка злу:
Святі – в окопах,
Чорти – в тилу?

ЩОДО ВЗІРЦЯ

Вже стара й ледача Стефа
Є лише техпрацівниця,
А замашки – як у шефа,
На якого жде в'язниця!

ЩОДО УЧНІВ

*Переповідай тільки те, що бачив
на власні очі, а не почув.
(Із древніх заповідей)*

Нові приходять покоління,
На жаль, не мудрі – пробивні,
Чутки яким – як повеління
Втопити ближнього в лайні.

ДИСБАЛАНС

Хіба на місці будуть нерви,
Як дисбаланс такий у Мيني?
Вага фізична – два центнери,
А ось суспільна – дві грамини!

МІНІМАЛКА

Хіхоньки-хахоньки,
Плюс ще хропіння –
Це весь у Гапоньки
Голос сумління.

ЩОДО БРЯЖЧАННЯ

У вікні бряжчать шибки?
Винні дві зарази:
Гне господар матюки
Чи дім – поруч траси.

ФРОНТОВА ПІСЕНЬКА

Окупантів трубить ставка:
«Налаштована доставка
Не якась там, а зразкова
З України до Ростова
Та ще інших міст Росії
Завдяки Путомесії
Вантажу, що зветься «200!».
Отакі веселі вісті.

РОДИННЕ

В комнезамі крутивсь прадідусь,
Комсомольським був дід активістом,
В КПСС записався татусь,
Ну а він, бач, зробивсь приколістом!
А синочка його роль чекає яка:
Безпритульного найманця чи кріпака?

КОМУНІКАБЕЛЬНИК

Співбесідника шука
Для розминки язика...

ГОВІРКА НАТУРА

Дай почути хоч пів слова –
І гризня на вік готова.

ЩОДО СТАТУСУ

Чому він голий, звісно вам:
Бо не хто інший, як Адам!

НАСТИРЛИВИЙ ОПОНЕНТ

Дискутує доти із народом,
Поки не обляпає болотом.

ВДУМЛИВА ОСОБА

Завжди у словесні грає піддавки,
З тими, хто міцніші має кулаки.

ЩОДО МОБІЛЬНОСТІ

Місце знак один міня –
«Обережно: йде брехня!».

ЩОДО ДИВА

Глянь, жартома
Позбувсь ума!

ПРИПУЩЕННЯ

Чи не чорт підсунув план цей нам,
Бачачи, що й досі не насваримось?
Віддамо країну власну ворогам –
Й на Юпітер чубитись відправимось!

ЗАПИТАННЯ РУБА

Чи зна бодай один герой бурхливих днів,
Що індивідуальних не бува вождів?

ЩОДО ТАЛАНТУ

Ова, так міцно вжився в роль старого мудреця,
Що поза сценою без тексту – як німа вівця.

ЩОДО УРОКУ

Довірівшись телерекламі, обпікся Степан.
Тож дмуха на все, що нагадує клятий екран.

*Із циклу «Довкола кола»***ЩОДО СПРАВЖНОСТІ**

Гострить хвацько ікла вовчі,
Вдаючи, що косі очі...

ЩОДО ПЕРСПЕКТИВИ

Клоун трон захопить – і в майбутнім
Будемо сміятися... на кутні.

ЩОДО ЕКСТРАСЕНСА

Знайшов лікуючі слова?
Усе з фантастами бува.

ЩОДО УСПІХУ

Схопив за бороду вже Бога?
А де, скажи, у рай дорога?

ЩОДО ДІЙСНОСТІ

Знайшов наживи джерело?
Чому ж ти скаржишся на зло?

ЩОДО РЕАЛЬНОСТІ

Наснилося, що стрів удачу?
Але тебе сумним я бачу.

ЩОДО ПОТРЕБИ

Сповідатись йдеш у храм?
Чом же плещеш ворогам?

ЩОДО ПРИЧИНИ

Відвернулися сусіди?
Тішать їхні тебе біди.

ЧАСОВА ПОТРЕБА

Став дорослим син.
І збагнула мати:
«Щоб не втратив сил,
Треба годувати!».

ЩОДО НАМІРІВ

Перемін на краще ждеш,
А верзеш одне і те ж?

ЩОДО ОЧІКУВАНЬ

Хочеш раю ти земного,
Обікравши не одного?

ЩОДО МОЖЛИВОСТЕЙ

Наплювавши у криницю,
Продаєш тепер водицю?

ЩОДО ЗДАТНОСТІ

Втупив очі у смартфон –
І потрапив... під вагон.

ЩОДО НЕДУГ

Порятунком од недуг
Од фізичних є лиш плуг.
А від тих, що плодять гріх, –
Боже слово і батіг.

ЩОДО СКРОМНОСТІ

Учора якнув. І останній раз.
Тепер вживає тільки слов «аз».

МОБІЛЬНИЙ

Пам'ятає про війну.
У годину кризову
Він готовий в мить одну
Утекти від призову.

ЩОДО НЕВТОМНОСТІ

У Калістрата формула невтомності своя:
«Цю справу має хтось зробити, а не я!».

НАСТИРЛИВИЙ

Попри зайвий клопіт
В купі із бідую,
Доставляв з окопів
Для торгівлі зброю...

ОДЕРЖИМІСТЬ

Забракло як сатирику таланту –
Пробився у донощики по блату.

ПИТАННЯ ЧАСУ

Шукаючи омріяний едем,
Рогами ще не раз себе проткнем?

ЩОДО ТРАДИЦІЇ

У цій родині в тім традицій суть,
Що всі тут курять, лаються і п'ють.

ЩОДО ПОЕЗІЇ

Повинен знати всяк писака:
Нема поезії складної,
Ні молоді, ні старої –
Є справжня лише та ніяка!

ТОЧКА ЗОРУ

Власну точку зору
Мав на сенс життя:
– Треба їсти впору
І любити пиття!

ЩОДО ЕКЗОТИКИ

Білі вірші – справа звична.
А ось чорні – екзотична!

ЧИТАЦЬКЕ

О Microsoft, і ти – в чужому війську!
Просить і в тебе мушу українську!

ЩОДО ТУРБОТ

Все ж, дбають про бідних у нашому місті.
Тут є забігайлівок, мабуть, зо двісті,
Де можна дешевої випити горілки,
Ще й з'їсти, купивши за гривню пів грінки.

ЩОДО ДИВ ТА ОМАНИ

Яка багата на дива планета!
Яка підступна і страшна омана!
Неграмотного хвацько б'ють поета –
І вивченого хвалять графомана...

КОНКРЕТНА ВІДПОВІДЬ

– Як тобі живеться, друже?
– Добре, кепсько і не дуже.

ЩОДО ВИБОРУ

Той для Вені президент,
Хто вруча йому презент.

ЩОДО ПЕРЕДБАЧЛИВОСТІ

– Сказати мушу, хоч дошкулю вам:
Худючі ви, що страшно аж очам!
Малесенького вітру лиш подай –
І понесе він вас на світу край...
– О, не хвилюйтесь, я про те подбав,
Аби мене він з місця не зірвав.
– І що за гальма, пояснить прошу?
– За пазухою камінь я ношу!

НАПОЛЕГЛИВИЙ ДУРЕНЬ

Що горами верблюжі є горби,
Доказує, по-своєму аби...

ЩОДО НЕВДЯЧНОСТІ

Волонтерці Зінаїді –
Зла неvdячність од сусідів.
А вона ж під хату всім
Завезла собачий дім!

ЩОДО СУБСИДІЇ

Не погодний це курйоз.
Бог, у пику москалям,
Дав субсидію всім нам,
Сніг відклавши та мороз!

НЕ МАТЕМАТИЧНЕ

Підтверджують тести,
Нехай і чужі:
На шиї – хоч хрестик,
Та нуль – у душі!

ЗОРЕЛЮБ

В непроглядну ніч, як жах,
Зорі світяться в очах.
А сприяють залюбки
Хуліганів кулаки.

ЩОДО ВРОЖАЙНОСТІ

Поглянь, і в нинішньому році –
Хабарники на кожному кроці!

БРЕХНІ ГАРАНТИ

*У списках на обмін полоненими
немає прізвища жодного ув'язненого
окупантами кримського татарина.
(З Інтернет-повідомлень)*

Не дивуйтесь. Окупанти
Мислять як брехні гаранті.
Як попавсь хтось їм в Криму,
То звільнять його чому?
Він же «їхній», а не з тих,
Що з окопів б'ють по них!

ЩОДО КОРИСНОСТІ

Навчальні курси депутатів
Навчили мати зиск з мандатів.

ЩОЛО ЛЯКУ

Попросив брехун наркоз,
Як почув: – У вас – пронос!

ЩОДО ВАРТОСТІ

Ці детективи – не пропаші,
Ведуть вони в лексичні хащі...

НА ПРАВАХ ВЛАСНОСТІ

До дружини: – Сучку вб'ю!
А до псини: – Ай лав ю!

СПЕЦАВТОР

Не красу шукає в слові –
Струже звіти прибуткові!

ЩОДО ТРАДИЦІЙ

Традиційно на світанку
Починає хатню сварку...

ПРИКМЕТИ

Стах – себелюбий,
Гриць – гонористий,
Клим – дуже грубий,
А Тит – матнистий!

ЩОДО ПОЧУТТІВ

У захваті цей круглий дурень від одного:
У нього пенсія – як в мужа видатного!

ЩОДО ВПРАВНОСТІ

Перевершив блазень і хамелеона,
Помінявши одностумців пів мільйона!

ЗЕМЛЯЧОК-НЕВИДИМКА

Українські прописка,
Посада й зарплата,
А бачили зблизька
Лише в Еміратах.

УСТАЛЕНЕ «АЛЕ»

Бувай, асфальт! Завершивсь бал
Твій в Україні звичний!
У хід піде матеріал
Вже геосинтетичний!
Він, кажуть вивчені мужі,
Додасть дорогам міці.
Тож нас чекають рубезі
Нові у цьому віці.
Нехай повніе ладу ріг!
Зникають хай контрасти!
Але ж батьки автодоріг
Цю річ теж будуть красти.

ЩОДО**МОСКАЛЬСЬКОЇ ДУШІ**

Душа широка ця, авжеж,
Адже вона не має меж.
У ній вміщається усе,
Що кров ординська принесе.
Не можна місця лиш знайти
Для сорому та доброти.

ЩОДО ДУРНЯ

Дурень лоба розіб'є –
Лиш примусь молитисья.
І для нього те – своє,
В чому є дурниця.
А ось хитрий збереже
Й сніг у пору спеки,
Позаяк він – протеже
Вигоди й безпеки.

ЩОДО КОРУПЦІЙНОЇ СУТІ

Процесів корупційних в тому суть,
Що ждуть верхи, ну а низи несуть.

ПРИНАРОДНИЙ ДІЯЧ

Це треба вміти, це уже в крові:
Про віхи говорити родові,
Про честь козацьку, волю, правду, честь –
І красти, красти, поки змога єсть!
Це треба бачить, це не розказать:
Дволикості ріка прорвала гать –
І в дике поле світ його несе,
А він горланить: – Ще зробив не все!
Тобі, народе, я збудую рай,
Лиш не втікай з країни, не вмирай!
Не вибивай з-під мене лиш стілець,
Дай до кінця набити гаманець!

ДВА ПІДХОДИ

Коли гребти приходять на базар,
Вдивляється уважно у товар,
Чи не сидить личинка в нім така,
Що може ущепнуть за язика.
А викида таке в торгівлю сам,
Що мову віднімає покупцям!

ЗАКОНОМІРНИЙ ПРОЦЕС

З'їдає душу прихвостням досада,
Від котрих утекла омріяна посада...

ЩОДО ДОМОВЛЕНОСТЕЙ

*Через Порошенка Путін не зміг
домовитись із Зеленським...
(З почутого на вулиці)*

Про що домовитись мав Путін
Із президентом-новачком,
Юрбі відомо довбанутій,
Що любить сало з часничком.
Пощо їй бідна Україна!
Їй – тільки б сите черевце
І стати зручно на коліна,
Аби давали щось за це.
Їй «всьо равно», що гине мова,
Що в церкві ще московський чорт,
Що роз'їдає душі змова,
Узявши зрадництва акорд.
Мізків катма – вважай каліка.
Та що ця мудрість для юрби!
Вона лише про те базіка,
Що звикли слухати раби.
І поки Путін із Зеленським
За клямку не взяли одну,
Ці язикаті будуть феськи
Лобами битись об стіну!

**ЩОДО
РІЗНОБІЧНОСТІ РОЗЗЯВИ**

В одному роззяві –
Характери два:
До слова він – жайвір,
До діла – сова.

ЩОДО ПОПРАВКИ

Трамп назвав Зеленського російським президентом.
(З інтернет-повідомлень)

Не буває диму без вогню.
Так і цю оцінюйте фігну.
Лиш внесіть поправку в комплімент:
Зе – російський швидше резидент.

**ЩОДО
ПРИЧИНИ ЗЛОЧИНУ**

Взяла хабара ця людинонька бідна,
Бо буря в цей день бушувала магнітна.

**ЩОДО
РІЗНОБІЧНОСТІ ЛУКАВЦЯ**

На звичці одній – ні, не замикається
І довго із діями, бачте, не телиться,
А перед народом щосил розпинається
Та перед начальством облесливо стелиться...

ЩОДО ЗВИЧКИ

Поки грім не вдарить,
Звикли не хреститься
Ті, що від покари
Мріють відкупиться.

ТВОРЧОМУ ПОБРАТИМУ

Якщо твоя стріла лягає точно в ціль,
Не жди, що похвалу почувеш звідусіль.

УКРАЇНЦЮ-ФЕЙСБУКІВЦЮ

Якщо у друзі хтось запрошує тебе,
Приглянься, чи не щур це з ФСБ.

НЕСТРИМНИЙ КЕРІВНИЧОК

Здолає всяку перешкоду,
Коли втікає від народу.

ЩОДО СИРІВ

Не збагну, а хоч умри,
У цей час несвійський:
Виробляємо сири,
А звемо – «Російський»...

ЩОДО БАЖАННЯ

У чужій померти хаті
Хочуть тільки дурнуваті.

ЩОДО НЕЗАМІННОСТІ

Кадри незамінні
Працюють у тіні.

ПРИКОРИТНИКИ

Продають державу –
І живуть на славу!

КОБЗАРЕВІ

В Україні не своїй
Знов народ, Тарасе, твій...

ЩОДО СТАРИХ ЗНАЙОМИХ

Їм би нари обживати,
А вертаються до влади...

ЖНЕЦЬ

Заздро мовив олігарх
Бідному сусіду:
– Бач, держава на руках
Носить тебе, діду:
І субсидію дає,
Й маєш секонд-хенди...
А я мушу, як не є,
Жати дивіденди.

ЩОДО НАДІЙНОСТІ

Такий надійний друг –
Як вошеньці кожух.
Але одна різниця:
Кожух йому лиш сниться.

ЩОДО АВТОРИТЕТУ

Зізнавсь: – Я того не виню,
Кого боюся, як вогню!

ЩОДО ВІДДАЧІ

Своє тепло єдиній душці
Вік віддавав – старій подушці.

ЩОДО ЛЮБОВІ

За сімдесят, але і досі
Любов у нього до доносів.

ЩОДО ЗНАНЬ

Якби рясний не падав з неба дощ,
Не знав би, де води узять на борщ.

ЩОДО КМІТЛИВОСТІ

Що на носі літо золоте,
Зрозумів, бо в хату не мете.

ФІРМОВЕ НАДБАННЯ

Ой шукали ми баристу –
І знайшли відразу.
За годину він почистив
Офіс наш і касу!

ЩОДО РІЗНИЦІ

Себелюбцем бути не гріх:
Любиш бо себе і всіх.
Самолюбець же – цабе,
Котре любить лиш себе.
Зна це правило просте
Всяк, хто вчить Письмо святе.

ПЕРЕКОНЛИВИЙ РЕЗУЛЬТАТ

В туалеті громадському
Не просунутись нікому:
Після рідкісних дієт
У дверях застряв клієнт!

ЩОДО ПІДЛИЗИ

Підлизатись як захоче,
Чого хочеш, навуркоче.
Зробить з тебе навіть того,
Що з самим стрічався Богом!

ПАРТІЙНА НЕОБАЧНІСТЬ

Прибічників так славно розважали,
Що вибори ті дружно проморгали.

ЩОДО ВВАЖАННЯ

Нове керівництво держави не вважає команду Януковича злочинною організацією.

(З інтернет-повідомлень)

Про воронів чи знають приповідку
Персони, що у владну сіли клітку,
Щось мовити – ковтнути пістолет,
Зважаючи на їхній інтелект.
Лишень спокійно можна припустити:
Себе цим хочуть, певно, оббілити.

ЩОДО НАГОРОД

Якби було таке всечесне сито
Що просіває справжність нагород,
Здичавів би родючий держгород,
Що нечисті життя дарує сите.

ЛЖЕВETERАН

На кепці хвацько зірку носить,
На грудях – різні ордени.
Але було б для нього досить
Од всіх обманутих труни.

З ПОГЛЯДУ ЗЛОДІЯ

А дачі – то корисна вельми річ,
Яких довкіл – як в Божих храмах свіч.
Із ними бідність легко подолати,
Якщо їх часто й вдало обкрадати!

З ПОГЛЯДУ ГОСПОДАРЯ

Для злодія нема, повір, замка,
Є лиш гостинець – сіль з дробовика.

ЗМІНА НАСТРОЮ

Прошепотів: – Яка удача:
Без нагляду – сусідська дача...
Високий подолав паркан –
І зразу втрапив... у капкан.
Та й шепіт вереском змінивсь:
– Я, добрі люди, заблудивсь!!!

ЩОДО ПОТУ

За життя цистерну поту
Встиг пролити Мирослав,
Бо не бігав на роботу –
По зарплатоньку літав!

МРІЙНИК

Лежить під грушею поліном
І мріє про палац з каміном...

ЗА ТРАДИЦІЄЮ

Хоч брехні засилля,
Мають люди рацію:
Всі пішли зусилля
На інавгурацію...

ЩОДО ВДАЧІ

Не вдався Вадим у батька, геть не вдався:
Він у тюрмі лиш тричі опинявся.

ВИНУВАТИЦЯ

Якби не декларація-обман,
Сидів би в кріслі дотепер Степан.

СТРАШНІШЕ СМЕРТІ

Не стало батечка раптово –
І принесло це міх біди
Для Жори-фраера. Бо хто ж бо
Повість, сховав накрадене куди?

СИГНАЛЬНИК

Як тільки із його вікна
Поллялась музика гучна –
Сусіди сонні із квартир
Тікають дружно на пустир...

ЩОДО ВЛАДНИХ НАТУР

Не зійшли іще вершки,
А вже б'ють, поглянь, горшки...

ЩОДО «КРУТЕЛИКА»

Натуру мав досить круту:
Псував людям настрій і нерви.
Та їхню згадав доброту,
Потрапивши в лапи пантери.

ЩОДО ПОХВАЛИ

Вихваляли видатного,
Що помер, лиш друзів п'ять.
Не було при цім одного –
Майстра в очі пил пускать.

ЩОДО ОДНОГО ДІЛКА

Якщо про нього кількома словами,
То це купюра із двома ногами.

ЩОДО ВИБОРУ

Справжні друзі трохи є незручні:
Підведеш – із мосту полетиш!
Інша справа – ті, які фейсбучні:
Зрадиш – переглянуть дружбу лиш.

ЩОДО ОЦІНКИ

Хвалили книжечку: – Чудова
У ній, на правду, передмова!..

КУРОРТНЕ

Найкраще місце відпочинку
У пору жебраконізації,
Що їсть і серце, і печінку, –
В могилі чи реанімації.

КОМУНАЛЬНЕ

Люд запевняють «верхи» найбідніший:
– Перерахунок субсидій – автоматичний!
А на низах чути висновок інший:
– Збір довідок свіжих – процес уже звичний!

ОСВІТНЕ

Студент за професором вчора ще бігав,
Аби той поставив йому хоч «трояк».
Сьогодні ж світилу науки – утіха,
Коли на екзамен прийшов неборак!

ЩОДО ОРДИ

«Поживитись на чужому!» –
У крові орди гуде.
Не зупиниться й на тому,
Що себе ще обкраде.

ЩОДО КУРСУ

Щось у когось відібрати,
Щоб йому ж це щось продати –
Це програмний курс Кремля,
Під яким тремтить земля...

ЩОДО ПРАВДИ

В своїй хаті – своя правда,
Сумніву немає.
Але «правда», що від «брата»,
Нас і повбиває.

ЩОДО ОБАЧНОСТІ

Правду в очі ворогу кажи –
І свої при цьому бережи.

ЩОДО ВІРНОСТІ

Хто правду говорити в очі звик,
У того найвірніший друг – язик.

ЩОДО ДРУЗІВ

Хто боронить правду свято,
В того друзів – небагато.

ЩОДО ОЧІКУВАНЬ

Йй найкращий друг тебе не розцілує,
Якщо про себе правдоньку почує.

ПОКАЗНА РІЧ

Не знав би вік Ілька ніхто,
Якби не крадене авто.

МОРОКИ ЛЕЖИБОКИ

Заливають сльози очі,
Що такі короткі ночі...

ЩАСЛИВИЙ ДУРЕНЬ

Мав одну в житті проблемку:
Де не знав купити клепку.

ПОЛІТГЛАДІАТОР

Не одна вже партія
Впала від Іпатія.

ЩОДО АВТОРСТВА

Погодні дарувати звикли клони
Циклони, звісно, та антициклони.
А політичні, всяк миттєво скаже,
Пройдисвіти із небувалим стажем.

ЩОДО ВЛАДИ

У владу рвуться всі, кому не лінь,
А найчастіше – вороги творінь.

ЩОДО КОНФЛІКТУ

Конфліктують покоління,
Бо одному жаль
Віддавати володіння
Й зиску магістраль.
Інше хоче розумнішим
Бути за усіх,
Щоб зайняли ту саму нішу
Для мирських утіх.

ВИХОДЯЧИ З УМОВ

Вручав у дитинстві суперникам гулі
(Підніжка – улюблений в нього прийом).
Тепер для падінь замовляє їм... кулі,
Оскільки стражда на ноги перелом.

ВЕРШИНОВЛАДНЕ

Яка запекла боротьба
(І чи ж уперше це хіба?)
Не ошаслиблювать народ,
А городити свій город!

СОЦФАКТ

Така уже ера,
Живемо вже так:
Корупціонера
Годує жебрак...

БОРЕЦЬ ЗА ПРАВДУ

Завзято та по колу
Брехню ганяє голу...

СУЧАСНІСТЬ

Один вмира за Україну,
А інший – за її руїну.

ЩОДО ПРОДУКТИВНОСТІ

Конторі тільки тиждень віку,
А назв змінила – збились з ліку!

КЛІЄНТСЬКИЙ НАБУТОК

Завдяки банкрутству горе-банку
Залишились спогади від спадку.

ЩОДО ЧОРТОВОГО ПОМАЗАНИКА

Найвищий в нього к.к.д.
Із чинозграї, що краде!

ПІДЯЛИНКОВЕ

Українці мої, зичу щастя я вам
І болячок стонадцять – усім ворогам.
Хай вкраїниться вам з кожним роком,
А ординцям вилазить зло боком!

ЩОДО РЕМОНТУ ДОРІГ

*У далекій Помпеї, дослідили вчені,
дороги ремонтували за допомогою
розплавленого металу.*

По-помпейськи нема змоги
В нас лагодити дороги,
Бо така ям глибина,
Що не видно часом дна.
І на цю біду серійну
Галузь всю металургійну,
Запевняє баба Фрося,
Спрямувати б довелося.

ПРОСТОЛЮДСЬКЕ ВІДЧУТТЯ

В парламентську залу
Прийдуть в якусь мить
«Зірки» із «Кварталу»
Закони... смішить.

ЗОМБОВАНІ ЧИНУШІ

Як ті бульки калюжні, геть такі:
Надуті, рознорозмірні, верткі.
І мають однакову з ними ваду:
Ніколи не дістатись водопаду!

ЩОДО ПАРТІЙ

Партій – тьма, нема однак
Партії (ви згодні?)
Політичного лайна,
Модного сьогодні.

ПЕРЕМІНИ

Людина ніби, ніби й патріот,
А в ідіота перетворюється от,
Коли збагне, що до сідниць тепло
Вже депутатське подає кубло...

НАДІЙНА ОСОБИНА

Повірте: докладе усіх потуг,
Щоб захистить таких, як сам, злодюг.

ЗАКОНОМІРНЕ ЯВИЩЕ

Чистоту любив Едвард:
Не один відмив мільярд!

ФЕЙСБУЦЬКЕ ЛИХО

Читачів моїх когорта
Зникла. Істина проста:
Бо знеструмила негода
Їхні села та міста...

ЩЕДРИЙ РАДНИК

Дасть пораду будь-кому,
Котра вигідна йому.

НАСТИРЛИВИЙ ЧОЛОВІК

Усе, що міг, взяв од життя:
Вагу надмірну, ожиріння,
Пиятику, спання, куріння
Й погибелі передчуття...

АФША КРАСИ

При вході в «Ательє краси»
Стоїть суб'єкт невпізнаної статі.
На нім – пожмакані труси,
Синець – під оком, й зубоньки щербаті...

КНИГОЛЮБСЬКЕ

Паперові носії
Береги здають свої
Хитрим гаджетам, котрі
Не відчують смак зорі!

ЩОДО АВТОРИТЕТІВ

Покіль посад не мав,
Вітався з усіма.
А виліз у «верхи» –
Ні «здрастуй», ні «апчхи».
Лише зважа на тих,
Що можуть дати під дих,
Якими є здавна
І теща, і жона.

ПОДУМАЙМО

*Під час інавгурації
посвідчення Президента України
Володимира Зеленського впало на підлогу...*

Кому зачинилися двері,
У кого звалився солдат.
А тут влади знак на папері
Упав на підлогу... Це жарт
Чи Боже провіщення того
(О виборцю темний, радій!),
Що шлях свій почне зі смішного
Трагедія світлих надій?

РИТОРИЧНЕ

*Столичними вулицями гуляв голий
чоловік і просив у перехожих штани.
(З Інтернетповідомлень)*

Шукав штаненята якийсь ідіот...
Чи ж приклад із нього не візьме народ?

ЩОДО СТИЛЮ

Наїстися, порохкати, порити –
Ось стиль життя вгодованої Рити.

ЩОДО ЛЮДСЬКОГО**МОЗКУ**

Що слід робить, пошук досі трива,
Щоб працювала весь час голова...
Мозку старіння швидкого нема,
Скаже мудрець, якщо він не дрима.

УВАЖНИЙ ПРАВДОЛЮБ

«Буревій, дощі і град
Наробили лиха», –
Новину почув Кіндрат
І промовив стиха:
– Це чистісінька брехня.
Як придбав я дачу,
У вікно дивлюсь щодня –
І проблем не бачу...

ЩОДО ПОВЕРНЕННЯ***в Україну «вигнанців»***

Заворушилися таргани,
Що встигли з хатоньки чкурнути,
Відчувши запахи отрути.
Знов на столи повзуть вони...
Що підштовхнуло їх на це:
Бажання правди ачи злидні?
Причини досить очевидні:
В них – ненаситне черевце!

ДЖЕРЕЛО УСПІХУ

Не міг би часу дати ради,
Якби не довбані наради.

ЩОДО ГОРЛАСТОГО

Горлопанить про права!
Про обов'язки ж – овва...

ЗАПАСЛИВА КАДРА

При посаді побула лиш рік,
А накрала премій на весь вік.

ПЕРЕПРОФІЛЮВАННЯ

Забравсь, жартуючи, на трон,
Бо підштовхнув той, хто регоче.
Коли ж збагнув, що це не сон,
Із трону цирк зробити хоче.

З УРОКІВ ПРОРОКІВ

Найбільший промах у людини,
Коли кепкує із вершини,
Коли ту річ не пам'ята,
Що зверхність – ще не висота.

РЕМАРКА**ДО ПОРТРЕТУ НЕ МАРКА**

Вже президентом не в кіно,
А грається усе одно...

**ЩОДО ВЛАДНИХ
ПРИШЕЛЬЦІВ**

Всяких бачив світ при владі,
В тім числі і в нашій хаті:
Монархістів, лібералів,
Анархістів, соціалів,
І фашистів, й комуністів,
А також соціалістів,
Християн, республіканців,
Демократів і селянців,
Консерваторів, зелених...
А сьогодні (рідна нене!)
Молоді авантюристи
Владний хліб взялися гризти...

НАПРОСИВСЯ

- Скільки вам, шановний, літ?
- А вгадайте, люба.
- Древній ви, як білий світ.
- Чи ви впали з дуба?!

ТВОРЧА НЕВДАЧА

- Що я, люди, наробив...
- Сатиричний свій мотив
Замінив ліричним –
І став блазнем звичним.

**ЩОДО ПРИТЯГАЛЬНОЇ
СИЛИ**

- Ген щити рекламні два.
Гурт – біля одного,
Біля іншого (овва!) –
Дід і більш нікого.
Бо на тім, з яким весь люд, –
Напів гола дівка.
Щодо іншого, то тут –
Довга лиш листівка.

КОМПЕНСАЦІЯ ВТРАТ

- Пописує віршики курам на сміх...
А як рекламує майстерно він їх!

ЩОДО БРАТОЛЮБСТВА

- Таку натуру чорт дав гаду:
Із двох братів одному брату
Сипне на голу рану сіль,
Щоб іншому лишився... біль.

З ХОРОБРИХ

Що став свинею, знають всюди,
Одначе сунеться між люди...

ПРИЧИНОНАСЛІДКОВЕ

– Мене штовхнуло, – каже, – на хабар,
Бо я отримав сонячний удар!..

ЩОДО ЗНИЖОК

Пропонують на усе
Знижки хаповміли...
А мені сум душу ссе:
Як ми здешевіли!

КОРУПЦІОНЕРСЬКЕ

Такі були великі сподівання
На те, аби потрапить в багачі!
Але пропали й бідняка надбання,
Коли прийшли із обшуком вночі...

ЩОДО ЗАКОНОМІРНОСТІ

Вкотре першим в кандидати
Він зумів себе пропхати.
Традиційне й сподівання,
Що програє знов змагання.

ЗІ СПОСТЕРЕЖЕНЬ

Когось ображу, або, може, й ні,
Однак зізнатись хочеться мені,
Що вислів мудрий важче люд сприйма,
Аніж картинку, де думок нема...

ГІПЕРТОНІЧНЕ ТРАГІЧНЕ

Як в астронавта, тиск у хама.
Та ось піднявся раптом трішки –
І вже для хама – це не смішки,
А прижиттєва справжня драма!
І справа не в псуванні нервів,
Не в тім, що є в «швидкій» потреба.
Коли попавсь на хабареві,
На викуп тратитися треба!

ЗІЗНАННЯ ГРАФОМАНА

У рідній стороні не маю презентацій.
Чкурнув би за кордон – бракує асигнацій.
Відтак творіння всі передаю для кайфу
Своєму видавцю в сусідній дім по скайпу.

ПІДСТАВА ДЛЯ ТВЕРДЖЕННЯ

– Президент наш є крадій!
– Звідки знаєш?
– Боже мій,
Відчуваю я нутром.
Бо якби цей владодром
Доручив народ мені,
Крав би я вже в перші дні!

ЩОДО КОНТУЗІЇ

Цей тип був контужений двічі:
Уперше, як правду сказали у вічі.
А вдруге, коли за відверту брехню
Добряче наклав од провчань у матню.

ХАРАКТЕРИСТИКА

Не сліпий і не каліка,
Має в лобі звивин кілька
Та ще рота – як ворота,
Звідки лізе вся гидота:
Матюки, чутки, злорада
Й особиста дика правда.
А взамін до рота того
Стільки суне їстівного
Завдяки чіткому зору
І рукам, що ложку в пору
Подають на зло мізкам,
Що дають хід двом думкам:
Де хазяїну поспати?
З ким затіяти дебати
Про важливість їжі й сну
Перед вмощенням в труну?

ЩОДО ПОРЯТУНКУ

Лементував синок, заки
В батьків не виїв копійки.
І мав, ледащо, дуба дати,
Але взяли у депутати.

ЩОДО ФЕДЬКА

Хто його виборці, Федько не зна,
Бо слово це для нього – новизна.

ЩОДО ЗРОСТАННЯ

Дурні з недавнього безхатька
Зробили, глянь, скоробагатька!

ЩОДО КУРСУ

На ріст достатку чітко курс трима:
За власні пільги голосує обома!

ЩОДО ПОРОЗУМІННЯ

Складають матюки лексичну хоч основу,
Знаходить завжди з крадіями спільну мову.

ЄДИНОЗДАТНИЙ

Не вмів нічого, не хотів
Чогось навчитись й поготів –
За нього все робив дублер.
А самотужки лиш помер.

ЩОДО АКЦІЙ

Акційні пропозиції
Утримують позиції,
Оскільки їх затійники
Шахрайчиків є спільники,
Що на човнах клієнтів
Пливуть до дивідендів.

ДІЄТИЧНИЙ РЕЦЕПТ

Облиште солодке та жирне ви їсти,
Танцюйте фокстроти, лезгінки і твісти –
І зникне вага дуже швидко надмірна,
І буде фігура у вас ювелірна.

ЧЕСНИЙ НЕГІДНИК

Грубе кидає слівце,
Бреше часто досить,
Та пробачення за це
В опонентів просить...

ЩОДО ЗВИЧОК

Придбав автівку і завів собаку.
Звик до керма, одначе не до гавку.
Як тільки вчує натяки тривожні,
Біжить в гараж зиркнуть, чи не порожній!

ЩОДО ЖИТЛА

Поки мав лиш ноги класні,
Мешкав у квартирі власній.
А як тільки джип додався –
Вмить на цвинтар перебрався.

НЕ ТОЙ КУРС

Ясь до звички приріс:
Пхає палець у ніс.
Друзі ставлять шпильки:
– Не шукай там мізки!

ВІДЧУТТЯ СМАКУ

Микиту політсилонька нова
Привабила як миска чергова.

ЧИСТОКРОВНИЙ ХОХОЛ

Не навчається чужому,
Щоб не нажити перевтому.
І свого теж цурається, адже
Воно для нього змалечку чуже.

ЖИТТЄПЛАВЕЦЬ

Приплив, але до інших берегів:
Не розуму набрався, а боргів.

ЩОДО ВМІННЯ

Спинитись вчасно вміння є в Петра,
Коли ділитись настає пора.

ІЛЬКОВЕ ПОДИВУВАННЯ

– Снять купюрами чому,
Я і досі не збагну, –
Бубонить Ілько під ніс. –
Я цю напасть переріс.
І для мене те грошиння –
За матрацове начиння...

НЕБЕЗПЕЧНИЙ СМІХ

Попрохала пані скромна
Зубоскала-пустодзвона:
– Не смішіть мене, бо далі
Можу вмерти від печалі...

СУЧАСНА КОЛИСКОВА

Під вечірні радіоказки
Засинають стомлені батьки.
Ну а дітки, попри настрої сонний,
Засідають за свої смартфони...

ЩОДО НЕБЕЗПЕКИ

Страшніший за некерованого геть реактора –
Хіба що графоман у кріслі літредактора.

ВІЧНА ПАРА

Як не крути, виходить на одне:
До влади рвуться жирне та дурне.

ЩОДО ЧЕРВНЕВОЇ ГРИ УКРАЇНА – СЕРБІЯ

Поциганковили,
Поконопельчили
Й по-яремчуцьки
Ще зверху приперчили!

РОЗВАЖЛИВИЙ ЧОЛОВІК

Крізь шпарину неборак
Світ узявсь вивчати –
Хоче визначитися, як
Ставитись до влади:
Чи полаяти в думках,
Чи йти цілуватись,
Щоб продовжити свій шлях –
Шлях пристосуванця.

СПРОСТУВАЛЬНИКИ

Давно вже ходить істина між нами,
Що світ сприймають жіночки вухами,
А кожен, геть без винятку, мужчина
Його своїми пізнає очима.
Але ці факти прагнуть спростувати
В сімейці Адріаника та Нати.
У неї губи робляться вмить сині,
Коли побачить сукню у вітрині.
А він готовий проковтнуть цигарку,
Почувши, що запрошують на чарку.

ДОПЕКЛЮ

Три дні віддав би за одну лиш ніч,
Що літню спеку проганяє пріч...

СИЛА ТРАДИЦІЇ

За ніч занедбане містечко
Перетворилось, як у казці,
На неповторності гніздечко
З новим вузлом комунікацій!
Місцеву владу стільки діла
Зробить традиція штовхнула:
У місто звістка прилетіла,
Що мчить сюди прем'єр Акула!

ПРО ЦИРК

Щоби сісти в крісло керівне,
«Продавцям» він заплатив «вступне».
А оскільки голим залишивсь,
І собі у здирники пошивсь.
Всі витрати встиг компенсувати
За якихось тижнів, мабуть, п'ять.
І відтоді (знають на місцях)
Ходить й цей чинуша в «продавцях».
Землю, воду, ліс, на них права
Прибутково й без пригод збува.
І мовчать столичні «вчителі»,
Здерши з «учня» гроші немалі.
Бо якщо почнуть здійсмати крик,
Він продасть їх. Ось такий вам цирк.

ЩОДО СУЧАСНИХ ДІТЕЙ

Вони не хочуть жити, як батьки,
Що єврупують, все ж, за копійки.
Одного досі ми їх не навчили:
Шукать не гроші – пращурів могили.

ЩОДО СИТУАЦІЇ

«Чуже є краще!» – влізла сподавна
В мізки у наші дивна дивина.
Чи не тому під впливом цього чаду
Ми нацменшинам оддаємо владу?

ЧОТИРИ МУДРИХ НЕ

Не збивай крилатого,
Не топчи амбітного,
Не проси в багатого
І не смійся з бідного.

ЩОДО ГОРБІВ

*Вчені з'ясували, що надмірне захоплення
гаджетами є причиною росту горбів
на людських шиях.*

Трудились наші так діди й баби –
На спинах виростали аж горби.
Тепер на шиях заробляють їх,
Прилипнувши до гаджетів своїх...

РОЗВОРОТ

Шепотів до шлюбу Фока:
– Вийму скалку, люба, з ока...
І кричить, як впрігсь в ярмо:
– Щоби виростло більмо!

ПРИНЦИПОВИЙ БАЗАРНИК

– Це справжнє сало? – продавця питаю,
Що без роботи скнів. А він: – Не знаю.
Та правдоньку сказав би неодмінно,
Якби у мене брали ви постійно!

ПАМ'ЯТКА ПОЗИЧАЛЬНИКУ

Якщо ти позичальників своїх
Ще пам'ятаєш без листка й пера,
Просити знов у когось щось не гріх.
Коли ж забув, вертать борги пора!

ЩОДО РЕЦЕПТУ

Ви – про те, як судини почистить.
А мені хотілося б рецепт,
Як позбутись блазнів, сил нечистих,
Що давати вміють держконцерт!

З ПРИВОДУ

*перемоги юніорської збірної України
на футбольному чемпіонаті світу*

Коноплянці вже на п'яти
Наступа Конопля.
Що про інших нам казати!
Хай їх гранди вхоплять!

ДІЛОВИЙ ЗЕМЛЯЧОК

Набрав у друзі багачів,
Яких у місті – одиниці.
У їхнім сейфі без ключів –
Найбільше ходок до в'язниці!

ВІДПРАЦЬОВАНИЙ СЦЕНАРІЙ

Старий парламент розпустили,
Аби нові з'явились сили,
Що по-новім за ті ж зарплати
Державу будуть розкрадати...

ІРОНІЧНЕ ДОПОВНЕННЯ

*А щоб в Україні легше жити,
Щоб лежаче встало і пішло,
Треба січень вихідним зробити
І додати третє ще Різдво.*
Микола Савчук

Чисту правду говориш, сміхобрате,
Чує всяке хай її хамло.
Лиш одне хотілося б додати,
Щоб прикрасить прагнень наших тло:
Щоби в Україні легше жити,
Щоб лежаче встало і пішло,
Замість слуг у владу посадити
Слід опудал роту всім на зло!

ЩОДО РАБА

У слуг народу, згідно квот,
Є раб один – це сам народ.

ШАНС

А вибори – велика благодать:
Це шанс за плату трохи побрехать!

ДИЛЕМА

Путін – на розпутті:
Світ його едемський
Жде чи в пекла скруті
Дасть пожить Зеленський?

ПРОПОЗИЦІЯ

Гей-паради – в стіни Ради,
Щоб не міг люд заважати!

ОНИСЬКОВІ СПОДІВАННЯ

– Кажуть, що летить, Ониську,
Астероїд до Землі...
– Ех, якби впав двору близько,
Мав би гроші немалі!

РОВЕСНИКАМ

А хто вам сказав, що уже ми – старі?
Казки ці розказують хай дівторі.
Не треба до літ зазирати в кишеню -
Неспокій і віра – сильніші женьшеню!

ПРИЄМЛИВА ПОГОДА

– Алло, яка погода там у вас?
– Спекотно так, що віднімає мову!
– Прекрасно, дітки! Це мені якраз!
До вас я відправляю маму знову!

ЧАДА – НЕ ДІТИ

Батько й мати рідним дітям,
Що зустріли повноліття,
Для життя передавали
Ключ долати перевали,
Доброту, що шлях освітить,
Предків мудрі заповіти,
Віру в Бога та людину,
Що спасе в лиху годину...
А тепер примхливі чада
Ждуть від мами та від тата,
Дим ковтаючи цигарки,
Лиш ключі від іномарки!

АКСІОМА

Йдуть у владу політсили молоді –
Українські й ті, що моляться орді.
І допоки буде рівноправність в них,
Жити доведеться, як і при старих.

ЩОДО СВИНЯЧОГО ПОПИТУ

Допитливій цікаво знать людині:
– Які на ринку попит мають свині?
Мізкують довго фахівці поважні...
А я, сатирик, відповім: – Продажні!

ЩОДО ЧИНОВНИЦТВА

Сидять, як миші, по кутках,
Адже пройма пекельний страх:
«Чи вдасться зберегти посади
При силі, що прийшла до влади?».
І поки пошук зміни йде,
Принишкла рать зарплат лиш жде...

ЩОДО ГОСТИНЦІВ

Ясь запеклих ворогів
Пригостить завжди умів
Матюком і кулаком,
А коли і копняком.
І гостинчики вони
Брали згідно до вини.
Лиш один із ворогів
Їх прийняти не схотів,
Позаяк був з бігунів
І втекти з гостин зумів!

ЩОДО ВПОДОБАННЯ

Лиш телятину Зінь їсть –
Так свою зганяє злість
На бичках, один з яких
Дав йому колись під дих...

ТАБУ

Про політику – ні-ні,
Тільки – про Онися,
Що сім партій за два дні
Помінять вмудрився!

ІДИЛІЯ

Яка це, друзі, благодать
Зі сходом сонця уставать,
Коли ще жінка міцно спить,
А ти вже встиг перехилить!..

ЩОДО СТРАХАНЬ

Синоптики з нагоди й без нагоди
Мене лякають зміною погоди.
А я то знаю, братці, бездоганно,
Що є надійна стеля над диваном!

ГАДСЬКА ІСТОРІЯ

Хоч важко в це вірити, наша екс-влада
Давала можливість для кожного гада
Під вельми смішну чи й велику заставу
Втікати з країни, начхавши на справу.
Нова генерація власників трону
Вертає тих гадів й дає охорону.

СУСІД-ПІДКАЗКА

Бачу, що кінець приходить літу,
По своєму, людоньки, сусіду:
Ліхтаря узявши та мішки,
Поспішає у чужі садки...

ДВІРНИКОВА ПОГОДА

Не люблю ні спеки, ні дощів,
Бо відвик од кепок і плащів.
До вподоби – вітряна погода:
Є тоді полежати нагода!

ВИСОКОСТАТУСНЕ**ДИТЯ**

Не дівча – каланча,
А батьки – як горшки.
Тож воно їх повча:
– Не повзіть, слабаки!

ЗАБАВНЕ

Справжньому майстрові будь-яка справа –
Що для дитини звичайна забава.
А для дитина забава сьогодні –
Пошуки сексу в крутому смартфоні.

ВДЯЧНІ ДІТИ

Виростили Едика та Ніку,
Кожному маєток збудували.
І за це їх на остаток віку
В інтернат прекрасний влаштували!

ЩОДО НАТЯКІВ

Коли балет крутили цілий день,
Вже знав народ: вмер компартійний пенъ.
А нині в самостійній Україні
Кантати й серенади дуже цінні.
– На що це натяк? – запита слухач.
Настав гаплик для гострих передач!

ПО ЗРОСТАЮЧІЙ

Виші розрослись на славу!
Стільки вчених в них цабе,
Що вже садять на студлаву
Задля статусу й себе.

ЩОДО НАШПТУВАНЬ

*Вороги України почали нашптувати
про повернення нашим містам
більшовицьких назв...*

Натякають москофіли,
Що були і є дебіли,
Котрим варто дружно й радо
Кремль назвать Могилоградом.

ЩОДО ДОСЛІДЖЕНЬ

Від кого ми пішли – цікаво знати,
Та важливіше втричі, далєбі,
Грунтовно науковцям з'ясувати,
Кого залишим згодом по собі.

ЩОДО СПРИТНОСТІ

Той, хто без позиції,
Діє в опозиції.

ТАЛАНОВИТА ДОНЕЧКА

У дитячі літечка стрімкі
Викидала коники такі,
Що батьки її від сміхоти
Бралися щодня за животи.
Нині ж, коли вибилась в дівки,
Інші бачать коники батьки,
Що хапаться змушують обох
Вже за серце під постійне «ох».

ПРИЧИНА КАЛІЦТВА

Пише рідною – як кожний,
Розмовляє ж – як той Возний.
А причина різною –
Словника нема з собою!

ВАЖЛИВИЙ ПРЕДСТАВНИК

Волоче заледве ноги,
Та спішить, бо допомоги
Ждуть від нього, Кузьмича,
Як профспілки діяча.
Колективам тим підпора,
Що дріма на кожних зборах
І верхів як представник
Їсть присмалений шашлик.
Ця присутність ретрограду
Тче до пенсії зарплату.

ЩОДО ЧИНОВНИЦЬКОЇ ГОРДОСТІ

Гордиться, що пройшов державну службу,
Де налагодив з крадіями дружбу.

З ПРИВОДУ ДЗВІНКА
рускоязычного слухача
на радіо «Культура»

Кричить, як злодій, що втікати од кари звик:
– Зачем в нас рускій отнімаєте язик?!!
Проте мовчить, немов позбувся язика,
Що салом українським наїда карка,
Що та страна, где вольно дишіт человек,
Козацької крові сьорбнула велет-глек
І ще горлянку ненаситну наставля,
Коли в хмелю чужа примариться земля...

ЩОДО ДОСИДЖУВАННЯ

Екс-президент України Леонід Кравчук
впевнений, що президент Зеленський
досидить свій термін.
(З Інтернет-повідомлень)

Здогад, а не комплімент
Висловив екс-президент:
Термін свій за всі дурниці
ЗЕ досидить у в'язниці.

ЩОДО ГРАМОТНОСТІ

Оленчин син-ледащо,
Якому вже за тридцять,
За всіх братів найкраще
Лічить зумів навчитися.
Він може вам назвати
Як справжній хатній лідер,
За днину скільки мати
Води принесла відер!

ОЩАДЛИВА КАСТРАЦІЯ

*Петиція за хімічну кастрацію педофілів
набрала необхідну кількість голосів.*

(З Інтернет-повідомлень)

Будуть вводять препарати
Педофілам, значить, в нас,
Щоб статевий відібрати
Потяг в них на певний час.
А чому ж то не навіки
Будуть цих карати псів?
Щоби всяк з них як каліка
На спецпенсію не сів.

ТАК БУДЕ!

*Окупанти примушують мешканців
Донбасу міняти паспорти...*

(З Інтернет-повідомлень)

Вже так було, не раз було,
Коли в наш дім вповзало зло.
В нас все хотіли відібрати,
Пройшли цькування, голод, страти...
Але живі! Не вбив наш дух
Орди скривавлений обух!
Так буде, знаю, й цього разу:
Московські виродки зі сказу
Самі себе перегризуть –
І звільнять нам до щастя путь,
Лише собою треба бути!

ТРАГІЧНА ЗВІСТКА

Почув браконьєр Ясь од свата,
Що вчені кальмара- гіганта
Знайшли. Тож і мови позбувся,
І слиною, бач, захлинувся...

ЩОДО ЗАБОРОНИ

*Лікарі розповіли, кому
не можна їсти сирі яйця.
(З Інтернет-повідомлень)*

На яйця сирі заборона
Для тих, в кого в шлункові – сить.
А решті – дозволеність повна.
Щоправда, не їсти, а пить.

ПЕРСПЕКТИВА

На трон – месію,
ЗСУ – зі сходу,
В ПАРЄ – Росію –
І в рабство – сходу!

ЩОДО ФОРМУЛИ ШТАЙНМАЄРА

Кортить рукою німця москалю
На українця натягнуть петлю.

З МЕТОЮ БЕЗПЕКИ

Відділення поштові закриваються –
Клієнтів мало, і малі зарплати.
А в шефів апетити розгораються –
Бояться, що почне майно палати!

ОПТИМІСТИЧНИЙ ТОСТ

Чим гірша влада,
Чим вища плата
Та більший стрес,
Тим інтерес
У нас зростає
(Це кожен знає)
До політичних
Та історичних
Усіх процесів,
Незгод, протестів,
А не дрімання...
Тож за знуцання!

ПОЛЕГШЕННЯ

Спека спала – легше стало
Їсти Прохорові сало...

ЯРКОВЕ НЕЩАСТЯ

Зітхнув Ярko, почухавши маківку:
– Звалилося нещастя на голівку.
Щоб не борги мої, які вертаєш, тату,
Купив би ти мені шикарну яхту...

ЗАСЛУЖЕНЕ ПРИЗВИСЬКО

Науковець Лобода
Має прізвисько Біда
Через те, що слово «да»
В мову власну закида.

ШАНС

А вибори – велика благодать:
Це шанс за плату трохи побрехать!

АКТУАЛЬНЕ ЗАПИТАННЯ

Хто перечив і коли
(Зізнавайтесь, ну ж бо!),
Що москалики й хохли
Плюнули на дружбу?

ЩОДО КОЛЬОРУ ЯЄЦЬ

*За твердженням фахівців, досить
подивитися на колір пір'я курки,
щоб зрозуміти, якого кольору
яйця вона буде нести.*

Збагнули вчені, бачте, накінець:
Окрас курей – це колір і яєць.
Ще б на таке вони відповіли:
А яйця чорні бачили коли?

ЩОДО ЗДОБУТКІВ

Минули в країні періоди журні,
Коли керувать не могли круглі дурні!

ДАВНЯ ЗВИЧКА

Халтурив змалечку, аби
Легку копійку заробить.
Із ним ця звичка, якщо чесно,
І прикотилась в міністерство.

ЩОДО ВИРУЧАЛЬНИКА

Заки снуєм по закордонах,
Аби поповнить гаманці,
Господарем в годині ці
В країні п'ята є колона.

ЩОДО ПРОДУКТИВНОСТІ

Графоман відомий увійшов у раж:
– Книг навидавав я – аж тріщить гараж!

ПРО ПРИЖИВАННЯ

В гніздо осине втрапила бджола.
Скажіть, шановні: там вона жила?
Еге, сумне я миттю чую: – Ах,
Таж до чужих – відразу у комах...
Одначе інше – у крутих персон,
Які нестямно люблять владний трон.
Один ось мій знайомий депутат
У гніздах не своїх дає для себе лад.
Він вчора в партію нову вступив –
І черговий отримав позитив,
Бо хто ж йому дорогу перетне,
Якщо партійці – плем'ячко одне!

СПИВАК-БІДАК

Голос – хоч клади до ран!
А ось мовонька – бур'ян.

МОВОЛЮБ

Вимага регіональну,
Знає ж тільки кримінальну.

ЩОДО ПЕНСІЙ

Мініпенсія у тих,
Що трудились на крутих.

ЩОДО КОРИСТІ

Чи щось за вік зробив корисне Жорця?
Авжеж. Роботу дав тюремним охоронцям.

АВТОДОРНЕ

Безсніжна видалась зима –
Роботи техніці нема.
І через цю природну ваду
Вона і вийшла швидко з ладу.

ПРИХРАМНИК

Настільки вірує у Бога,
Що підпира постійно храм,
Розкривши ширше якомога
Кашкет для грошей на сто грам...

УРОК

Обпікся ледар – і сказав: – Кінець!
Тепер лиш буду жерти холодець!

ЛІКИ ЗАБІЯКИ

Тоді зникає неймовірна лють,
Як памороки в сутичці приб'ють.

ГРУБІЯНОВЕ ПОКАЯННЯ

Облишив давнє хобі – матюки,
Натомість в хід пускає кулаки.

СТАРАННИЙ ГІСТЬ

Після трьох лише застіль
Обзавівсь цирозом Філь.

З ДОСЛІДЖЕНОГО

Завжди влада
Манить гада.

ЩОДО ЗАСЛУГИ

Сторазовий преміант.
І заслуги в тому,
Що про свій мікроталант
Не зізнався нікому.

ЩОДО ЗАЙНЯТОСТІ

Багато кого зі сучасних «гетьманів» трусни –
І миттю почувеш: – Не смій обривать мої сни!

ОТАКОЇ

З обойм поруки кругової
Чкурнули молотосерпісти.
На їхнє місце (отакої!)
Зуміли чада спритні сісти.

ЩОДО ПОЛІТМОМЕНТУ

Від зека – до ЗЕ+Ка
Був час Порошенка.

ВИПРАВДАННЯ**ЗРАДНИКА**

Не вивчив мову українську,
Бо служить у ворожім війську.

РЯТІВНА МИТЬ

Якби не вибори, сьогодні
Цю кадру знали б лиш «на зоні».

ІНТРИГУЮЧЕ

Цікаво, а чи зможуть приколісти
На кіл козацький дружно сісти?

ЩОДО НАГОДИ

Коли сценічні не приваблюють дарунки,
Мінять беруться нерозумники лаштунки.

ДЖЕРЕЛО ОДНОДУМСТВА

Підтримує нікчому-кандидата,
Бо через тин – його злодійська хата.

ВИСУВАНЦЕВА ПІДКАЗКА

Заявля: – Не судіть ви про мене
з сусідських думок,
А читайте у пресі похвали, оплачені
в строк!

САТИРИКІВ СУСІД

Запитає разів десять:
– Ворогів не боїтеся?
І зітхне, почувши «ні»:
– Цю сміливість би – мені.
Говорив би на весь дім
Правду подумки усім...

ЩОДО ПРОБЛЕМ

Для всіх проблем придумали табу,
Запевнивши, що бачать їх в гробу.

ЩОДО ЗВЕРНЕНЬ

Кількість звернень ув ОДА
До нуля звела біда:
"Лінія гаряча"
Здохла, як та кляча.

ЩОДО ДОВГОЖДАННОЇ МИТІ

Його ми брали на поруки.
Та перетерпів усі муки –
Й настала довгожданна мить:
Уже в парламенті сидить!

ЛЮБИТЕЛЬ АДРЕНАЛІНУ

Тисне лайки
Задля лайки.

**ЩОДО ОДНОГО
СПІВБЕСІДНИКА**

Він – як вкупі два пеньки,
Тільки гне ще матюки.

З БІДНОГО ПО НИТЦІ

Нещодавній свинопас
Вибивсь в олігархи –
Допоміг «EconomClass»,
Що збуває лахи.

ЧИТАЧ-НЕСПРИЙМАЧ

Заглядає в соцмережі
На хвилину разів п'ять,
Аби все, що хтось мережить,
Прочитать і заплювать.

ЄДИНЕ ПОБАЖАННЯ

Вчив синка перед весіллям тато:
– В жінці має бути всього багато!
І прорік синок, відчувши ляк:
– Був би в неї лиш малий кулак...

ЗВИЧНИЙ СЦЕНАРІЙ

Провадження свіжі знов гучно відкрили,
Аби їх спровадить тихенько в могили...

СУЧАСНА РАДІСТЬ

Гей, поїдем за кордон
Заробляти на батон!

ЩОДО ОЖИРІННЯ

*Головною причиною ожиріння,
кажуть вчені, є харчування, а не гени.*

Не обростали б люди жиром, як ті свині,
Якби не їжа і традиції родинні.

ЛЮБИТЕЛЬ**ЛІВИХ ПРИБУТКІВ**

Коли мав графік «від – і до»
Та секретарку синьооку,
Займався тим лише трудом,
Який оплачувався збоку.
І нині, хоч не має слуг,
Як і державної посади,
Брехні розводить жирних мух
Прибутку лівого заради.
Хто прикривав його колись
І досі гроші підкидає?
А ти довкола подивись –
Він і тобі уже киває.

БАЙДУЖОМУ СУЧАСНИКУ

Не вчись на світ крізь пальці позирати,
Бо замість пальців можуть бути грати.

ЩОДО ПРАХУ СТРАХУ

Якщо, чоловіки, між нами,
Очима влазить та вухами
В нутро до нас нежданий страх.
А як помре, його де прах?
Не знаю, згодиться чи ні,
Та є припущення: в матні.

ШТРИШОК ДО КАЗОЧОК

Наївсь обіцяльник,
Замовкли наївні...
Оце вам і пряник
Од вовчика, півні.

ЩОДО ЗАПОВЗЯТОСТІ

Сам народ наш, аж впріває,
Кожен раз перекладає
Та на мовоньку свою
Президента інтерв'ю!..

ДИВНИЙ СОН

Наснилося, що з наших партій пирога я спік –
І він пролежав на столі нечіпленим весь вік.

МРІЯ ПРОСТОЛЮДУ

Якби крізь сушарку
Вождів пропустити,
Яку б з пари хмарку
Змогли утворити!

ЕМОЦІЙНА ОСОБИНА

У захваті від того, по обличчю видно,
Що через нього всі страждають безневинно!

ДОСКАЖЕНІЛИСЯ

*Депутат Держдуми РФ стверджує,
що бачила обстріл Донбасу... з космосу.*

Доскаженілися. Дурман
Затьмарив ум та очі.
А кожен зброєкараван –
То банді Божа поміч?

ВЕСЬ ПАТРІОТИЗМ

*Лідер партії «Слуга народу» заявив,
що розмовлятиме лише російською...*

Ось вам і весь патріотизм
Ослів у вовчій шкурі.
Дивись і стане їм рашизм
Ідейником в натурі.

**ОРГАНІЗАТОРАМ
ПУТІНСЬКОГО ТЕЛЕМОСТУ**

«Пагаварім?».
Побий вас грім!
Ваш змія жест
Пройшов на тест.

ШКУРНИЦЬКЕ

Агресор покіль не вгамується,
Одні на війні настраждаються,
А деякі понаживаються.
Мене ж ця війна не стосується.

ЩОДО ПЕРЕМІН

Сякі-такі в країні переміни.
Одна незмінна перемін цих суть:
На все зростають невблаганно ціни,
І экс-міністри втечами живуть.

ЩОДО МУЖНОСТІ

Загинув на посту, коли
Двадцятую чарку налили.

КОМПЛЕКС ПОСЛУГ

Замовив дивана –
Доставили шафу
Під назвою "Ванна
Ослу та жирафу".

НАЙКРАЩА ПОРА

Пора в поетів – щастя приспів,
Коли бракує пародистів.

ПРИЙМАЦЬКЕ

*114-річна американка ніколи
не була замужем.*

Славим Бога не дарма:
Тещ незаміжніх нема.

ЩОДО ОДНОГО ЗЕМЛЯЧКА

Не перейшов на інший бік,
Ніхто це не оплачує.
Він просто те, що Кремль прорік,
В мізки для всіх втовкмачує.

КАНДИДАТСЬКИЙ ТРЮК

В чужу партійку не вступив,
Хоч міг цим скористатися,
А сів як на локомотив,
Аби мети дістатися.

ЩОДО ДОЗВОЛУ

*У ВР пропонують дозволити українцям
іноді матюкатися, «щоб висловлювати
біль, журбу, бентегу і стурбованість».*

Факт очевидний: москалі,
Що в Раді, предківські надбаня
І далі сіють на землі,
Де люд жахався матюкання.

ЩОДО ПРОФЕСІОНАЛІЗМУ

Фах отримав «пародист»,
Пересвистуючи свист.

ЧАСОВИЙ НАТЮРМОРТ

Що час біжить – по нігтях бачу.
Як обрізаю – гірко плачу...

ЩОДО «ТІПА»

Від безхатька і від VIPа
Чути: – Тіпа... тіпа... тіпа...
Лихоманить? А причина?
Мову втратила людина!

СУЧАСНИЙ МАТЕМАТИК

Не поділить два на два, хоч край.
Ну а гроші – їх лише подай!

ЩОДО ПАРАДУ

Дам я радникам пораду
Щодо нашого параду:
Сили всі зібрати слід –
І від гнид очистить схід!

СУДАМ ОДНА З ТЕЛЕГРАМ

Гей суди, всепродажні суди,
Дохабаритесь (сумнівів мало)
Ви до власної скоро біди –
У народу знайдеться кресало!

ЩОДО ВІДКРИТТІВ

Близький Схід – то є батьківщина
Усіх корів і бугаїв.
А чи назве якась людина
Колиску дурнів-холуїв?

НАТУРА

Скупий – за гривню виб'є око,
А просить грошей на Марокко...

ВІСТЬ ОД ПРАВДОЗНАВЦЯ

– Зеленський Вова – менше зло,
Ніж Петя Порошенко, –
Пліткарці мовило мурло
На ім'я Феесбенко.

ПОЕТОВА ВІЧНІСТЬ

Про кохання нещасне
В двох рядках розповів –
І довіку не згасне
У дружиноньки гнів...

ЩОДО СТАТІ

*Вчені з'ясували, що існує 500 видів риби,
які можуть змінювати свою статеву
приналежність. Коли самець перебуває
далеко, самка стає ним, аби виробляти
сперматозоїди.*

Певно, в риби людська навчилася рать
Змінювати Богом дану стать.
Та у риби – мета Господня теж.
А в людини – бісівська? Авжеж.

ЛОГОТИП НЕ ПРИЛИП

До партії нової логотип
Свіженький, як не сумно, не прилип,
Оскільки велосипедисту
Із булавою й заодно артисту
Ще правил не придумано слугою,
Аби одною керував рукою.

ЩОДО ПРЕЗИДЕНТА-ВТІКАЧА

Він знову вмер? Невже сто перший раз?
У соцмережах – із вістей могила...
І це не дивно. Із життя міраж
Йому жадоба зеківська створила.

ЦИТАТА БЮРОКРАТА

Промоніторив регіони,
Але не виявив персони,
Яка б купить згодилася куб
Моїх ресурсів серця й губ.

КУРОРТНИЙ ФАКТ

Азартну маючи коханку,
Не бачив тридцять днів світанку!

ЧОЛОВІЧА ВТІХА

Зацвіли вазони в хаті на вікні –
Буде в жінки настрої гарний хоч два дні.

ІДИЛІЯ

Нащо, друзі, та природа,
Як у домі прохолода,
Випить є, гаразд з харчами,
А дружина рідна – в мами!

СІМЕЙНА КОЛІЗІЯ

О подруги, якби не довбана політика,
Я мала б чоловіка, а не аналітика!

ЩОДО ЖЕРТОВНОСТІ

Сон перерваний – пів жертви,
Якщо кличуть: «Іди жерти!».

ЩОДО КИЇВСЬКИХ ДИНАМІВЦІВ

Не оминали б хлопці п'єдестали,
Якби в останню мить не програвали!

ОЩАДЛИВИЙ БАХУР

Завдяки могоричу
В сексі скидку маю:
За розкішницю плачу,
За так обнімаю...

РАДІСТЬ ПЕРЕХОЖОГО

Хвала чужій сердитій псині,
Що із намордником в машині!

**ПРАВДА ЧИСТА
ВІД ГУМОРИСТА**

Від першої особи твір писати –
Що голим у кропивоньку стрибати:
За боки читача герой лоскоче,
А той в думках із автора регоче...

ЩОДО ДІЛОВИТОСТІ

– Мене ніщо не спинить! – кандидат
Міщанам дав сьогодні обіцянку.
І це підтвердив перших кроків факт:
Не дав заснуть концертом до світанку.

**ЩОДО ПРОФЕСІЙНОГО
РОСТУ**

Так старались агітатори,
Що пошилися в оратори.
І в сьогоднішній кампанії –
Перші спеці з брехоманії.

ЩОДО ЗМІНИ ОБЛИЧ

Донедавні шакали
Вмить ягнятами стали.

НЕВТОМНИЙ ЖЕРТОВНИК

Він скарги на всіх односельців утяв.
Не встиг лиш на себе стругнути заяв.

ЩОДО СТАНДАРТИВ

У селі ця пара – ниці малороси,
Що на ринок возять крупні абрикоси...

ОДНЕ З ЧУДЕС

Хоч розумна Інна,
Та для дурня вірна.

ЩОДО УСПІХУ

Передвиборний круїз
Результат, усе ж, приніс:
Зрозумів нещасний люд,
Що він – справжній словоблуд.

ЩОДО ОДНОГО

ПРОМОВЦЯ

Ідей – мізерні зерна,
Зате велика сцена.

БЛАГОРОДНА ДУША

В його програмі основний акцент –
Безплатний дати виборцям концерт!

ЩОДО РІЗНИЦІ

Малороси та хохли –
То не українці:
Ті, що мову продали
Й жити звикли в клітці.

НА КОНВЕЄРІ

Крадене в маєтки тягнуть нувориші,
Як у нори зерна ненаситні миші...

ЩОДО ЧВИРКАННЯ

Чорт¹ Кремлеві в унісон
Чвиркнув жовцю знову,
Що жури в РадБез ООН
Наш Закон про мову.
І подумалось мені,
Українці милі:
Кожній муляє свині
Дріт у жирнім рилі!

ЩОДО СТОСУНКІВ

Так, ми – за обнови́ни!
Та старі новини:
З москалем доМовини –
Шлях до домоВини.

ЩОДО НАДІЙНОСТІ

Ех, друзів – тьма,
Коли застілля,
Та їх катма
У час похмілля.

ПРИЛАВКОВА ДІЙСНІСТЬ

Налаштований Іван
За прилавком на обман,
Позаяк йому щодня
Цінник совість заміня...

ЩОДО СОЛІДАРНOSTІ

Не дає мені заснути Муза,
А сусіду – молоденька Руза.

¹ Канал «112».

ЩОДО НАЙДРЕВНІШИХ

Як в пісочниці дитяга,
Ув отруті тарганяга
Бавляться – бушують,
З хіміків кепкують...

ПЕРША ОЗНАКА

Якщо в держустанові – вівіска «Покрашено»,
То значить, що Закон про мову тут загашено.

**ЩОДО РЕЗУЛЬТАТІВ
СОЦОПИТУВАННЯ**

Політичні вподобання українців
Подали експерти в соцсторінці.
Якщо вірить їм, пливеш до думки,
Що частина з нас є недоумки.

ЩОДО МАЄТКУ

Одну живу почув я статуетку:
– Чому свого не маєте маєтку?
Гірка у серце вдарила образа:
Хіба я геніальніший Тараса?

МАЛО ПОМІЧЕНЕ

Є життєва течія,
Котра зветься «Це не я!».

ЩОДО ОДНОГО БАГАЧА

Уважність до збагачення веде.
Як тільки щось побачить – украде!

ЩОДО ПРИЙОМУ

Хто прибуває на прийом на власних двох,
А не на джипі, щоб чинити опір,
Виходить з кабінету під печальне «ох»
Чи вилітає, схоплений за комір...

ЩОДО РАДОСТІ

Радій, що можуть вбити вороги,
А не розчарування чи борги.

ЩОДО ЛІТГАЛОПУ

Видають макулатуру,
Бо прогнали геть цензуру,
Бо просту забули мудрість:
Має межі всяка дурість.

ЩОДО ПОПУЛЯРНОСТІ

В магазині «Острівець»
Є постійний покупець –
Манекен, який міня
Кожен день своє вбрання.

ЩОДО СТЕПКИ

Так навчили вже батьки
Дурнувату Степку:
Проганяє всі думки –
Економить клепку!

ЩОДО БАЛАМУТІВ

Що попереду нас жде,
Знають баламути:
Безперечно, тільки те,
Що не обминути.

ЩОДО ПРОТЕЖЕ

Сміх здоров'я береже!
Тож стогнать не варто,
Що «Кварталу» протеже
Дружить лиш із жартом.

ЩОДО ТРАДИЦІЙ

Прожила життя Секлета
Від і до в агітнаметах –
Просувала без оплати
Різні партії до влади.
Вшанували ті Секлету –
Піднесли по партнамету.
В цих наметах діти й внуки
Нині терплять агітмуки...

ЩОДО СПОСОБУ ЖИТТЯ

Природньо жити (будемо відверті)
Для збоченців – це навіть гірше смерті.

ЩОДО ВПЕВНЕНОСТІ

З якого боку прилетів снаряд?
Із того, звідки і кремлівський чад.

ЩОДО ОДНОГО**ГРУДИБІЙЦЯ**

Якби цей клоп в окоп потрапив? Ну,
Навскрізь прорив би Землю в мить одну!

МАЖОРНИЦЬКЕ

Про гроші думати не варто,
Якщо крутий у тебе тато.

ЩОДО ОБМІНУ «ВСІХ НА ВСІХ»

В Кремля є клепка, крім червінців:
Він ладен миттю, плюнувши на гріх,
В Сибір забрати українців,
А в Україні поселить своїх.

ЩОДО ПОПУЛЯЦІЇ ПАПУГ

В Новій Зеландії – демвибух:
Зростає кількість тут папуг.
Однак істот такого штибу
В Держдумі – як на Спаса мух!

ВЧИТЕЛЬСЬКЕ ЗІЗНАННЯ

Хоч це було не просто, друзі,
В літературу не одного
Завів поета молодого
З талантом будь слугою Музі.
А як хвальків бездарних зграю
Із неї випхати, не знаю.

ЗНАЙОМА ЗВИЧКА

Критикне – і голову в пісок...
Не людина – страуса браток!

РАДІСТЬ ВІД ВТРАТИ

Ах, скільки радості від того,
Що втратив радника дурного!

ГОЛОСИСТА СУСІДКА

Я попрохав: – Не пійте серед ночі...
Вітатись перестала через те
Й волає, аж на лоба лізуть очі:
– Подам до суду!!! Жить не даєте!!!

НЕ ВИДУМКА

Диплом хоч є, та безробіттю
Він – що ті цінники лахміттю.

ТРИУМФ

Ну й весілля! Ну й застілля!
Отруїлось все село,
Навіть Яць, що на похмілля
З пікніка забрів, було!

ДО І ПІСЛЯ

Поки владу вибирали,
Лиш музики вигравали.
А як вибрали, повсюди
Відновили лайку люди.

ЩОДО ПАРТНЕРСТВА

Захищати корупціонера
Здатна лиш така, як він, холера!

ЩОДО ГОНИТВИ

Оглянься, дурню! Мчить позаду
Твоє нікчемство по посаду!

ЩОДО ВПРАВНОСТІ

Який же вправний у папуги язичок!
Такого має не один керівничок.

ЩОДО СХИЛЬНОСТІ

Поскаржився Коту на Мишу Щур...
Так ось на кого схожий самодур!

ЩОДО БОРотьБИ

Ген за візок дитячий
Гризуться пси два славні...
Подібне я щось бачив
У коридорі владнім.

ЩОДО СПРИТНОСТІ

Завидникам на подив,
Кругом, де міг, нашкодив!

ЩОДО ПРИСТОСУВАНСТВА

Позичив очі у Сірка –
Й до ролі прихвостня звика...

ЩОДО ОБДАРУВАННЯ

Навчили заяви писати –
І дати не можуть вже ради...

ЩОДО ПОХВАЛИ

На довгому життєвому балу
Один лиш раз прийняв я похвалу
Від нищої продажної душі,
Що полюбляє славу й бариші:
Коли сказала привселюдно спіхом:
– Ти віку вкоротив для мене сміхом!

ЩОДО НАУКИ

Позбавлений ума
Науку перейма
У будь-якому віці
Від імпульсу, що в різці.

ЩОДО ВИБОРУ

Немає дурневі різниці,
В який вступить гурток
І піднесе які гостинці.
Йому – аби квиток!

ОРИГІНАЛ

Стоячи уміє спати,
Лежачи – все наминати.

ЩОДО МАННИ

Туманом обману
Обіцяну манну
Все більш накрива...
Ось казка нова.

ЩОДО ПРАВДИ

Облишив фахову роботу –
Й подавсь в політики... І ось
Прийняти правду довелось:
Тепер він – родич ідіоту.

РОЗЧАРУВАННЯ

Обіцяв купити шубу,
На морозиво водив –
І це все, дурний, робив
Ради довбаного шлюбу.

НЕ ФАНТАСТИКА

Заклавши ногу та й за ногу,
Долає будь-яку дорогу...
Це не фантастика якась –
На літака розжився Ясь!

ЩОДО НАСЛІДКІВ

Червоніти графоману
Не було й немає плану.
Те, із чого ліпить книжку,
Викликає лиш відрижку.

ЩОДО ЗАРОБІТКУ

Ніколи всує
Не голосує:
Після дільниці
Сидить в темниці.

ПОРАДА РЕТРОГРАДА

Проблема з Віндовсом? Пусте.
Прибуде ум, як підросте!

ПОКУПЕЦЬКЕ

Не вір, не бійся, не проси
І заодно – не вередуй,
Коли прийшов купить труси,
А мацай, міряй і купуй!

ПРОВІРЕНЕ ЧАСОМ

Коли життя рівненьке, наче плато,
Мережитья поету кострубато...

ПОВИБОРНЕ

Половина здала Україну,
Половина на неї начхала.
І несе долю знов, як пір'їну,
Вітер злий до неволі начала...

АЛЕГОРИЧНЕ

Такі уже пішли дощі:
Всіма забуті мухомори
На люди пнуться з-за кущів,
Боровикам щоб дати фори...

МАЛИЙ СВЯТКУВАЛЬНИК

У всесвітній день футболу
Влад малий забив по голу
(Ненавмисне, щоб ви знали
І на хлопця не кричали!)
У вікно сусідки Даші
Та для брата в миску каші!

ЩОДО КРАСИ

Найкраща всяка ворожина,
В якої хата – домовина.

АГОНІЙНЕ

Принишки виборці в зажурі –
Із нетерпінням більшість жде,
Куди її наївна дурість
Країну бідну заведе...

ЩОДО ПЕРЕКВАЛІФІКАЦІЇ

Месник вийшов з графомана
Після того, як почув,
Що його рядки – омана,
А він сам є булькодув.

ЩОДО ДОЩУ

Й короткий дощ – підмога для рослин,
А лежню – до спання ще п'ять хвилин.

ЩОДО ЖАРТУВАННЯ

Треба вміти жартувати,
Знати з ким і задля чого,
Щоб зубів не мати з вати
Й репутацію дурного.

РІЗНИЦЯ

Ой поете, не вгадаєш,
Що на себе накликаєш
По дорозі до Парнасу:
Чи усмішку, чи гримасу.
Графоман же точно знає,
Що і де його чекає,
Що падіння будуть скромні:
За Пегаса в нього – поні.

ЩОДО ОБІЦЯНКИ

Для дурня – радість обіцянка,
Тріплові – свіжа росту планка.

ЩОДО ЛАЙКІВ

Фейсбучні друзі лайкають перестали?
А могорич за труд їм виставляли?

ЩОДО СТЕЦЬКА

У Стецька – талант од Бога:
Справно ойка, ахка, оха!

ЩОДО МЕМУАРІВ

Аби писати мемуари,
Потрібна пам'ять, що скубе,
Й неординарні екземпляри,
Що ждуть на цвинтарі тебе.

ЩОДО ПРОХАННЯ

*Зеленського попросили відновити
авіасполучення з Росією, аби бачитися
зі сім'ями.*

(З Інтернет-повідомлень)

Де ще знайти таку лукавість?
І хто ці слізні прохачі?
Це ті, що звикли дьогтю замість
Орді возити калачі!

ЩОДО СОЦМЕРЕЖ

*Науковці переконані, що соцмережі
сприяють подружнім зрадам.*

(Із Інтернет-повідомлень)

Соцмережі – диво з див
І підступна сила:
Дід комп'ютера купив –
Баба розтрощила!..

КОХАННЯ ВІД КАТАННЯ

Баба Катря – жінка горда,
Тож придбала пеніборда.
Й після першого катання
Знов знайшла собі кохання:
Травматолог дід Маратик
На руках приніс до хати.

ВІДЧАЙДУШНЕ

В ціні лиш тіло, а не дух,
А ти, народе, мов оглух!

БАГАТСТВО

Хвалились у палаті пацієнти.

– Придбав я дачу!

– Маю «Мерседес»!

– А в мене – наймудріший в світі пес!

– А я на два зумів розжитись стенти!

ПРО СТАТКИ І ДОСТАТКИ

У Матвія – статки,

Бо трудивсь, як міг.

А в Кузьми – достатки,

Бо привозять їх.

СПЕЦМАШИНА

Так гарчить, як пес-невдаха,

З вихлопної – дим в боки,

Кузов – геть іржа, не бляха,

Фари світять – хто куди,

Швидкість, як в старій шкапи,

Шину колесо гризе,

А на дверцях – свіжий напис:

«Аварійна». Ось і все.

ЩОДО СТРАХУ

Ходити ще по білім світі треба,

Та зиркаю весь час, а чи із неба

На голову не пада вредна Фекла –

Колишня теща, вигнана із пекла...

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДМОВИ

Яскраво свідчить цей роман:

Перед тобою – графоман!

ЩОДО РЕЄСТРУ

*В Україні закрили реєстр
корупціонерів.
(З Інтернет-повідомлень)*

Одну помилку допустили:
Злодюг іще не причинили.

ЩОДО САЛА

Доводять медики розумні,
Які нам геть не вороги,
Що сала силюньки могутні
Шкідливі схильним до ваги.
Мовляв, хто вельми вірний салу
Й шука щодня його в меню,
Себе штовхає, щоб помалу
Перетворитись на свиню!
Перечить цьому я не буду,
Бо всяк по-своєму жує.
Але й серед стрункого люду
Чимало тих, що риють, є!

МРІЯ ТА СУМНІВ

– Якби в людей на всій-усій Землі
Поетів душі в мить одну розквітли,
І помисли, і вчинки зникли б злі,
Дорогу давши почуванням світлим!
– Можливо, й так. Одначе сумнів є:
Якби з'явилось стільки магів слова,
Кому, скажіть, написане своє
Читала б ця громада гонорова?

ЩОДО ТРЕМТІННЯ

*Тремтіння тіла, на думку вчених,
є ознакою алкоголізму.*

Виходить, холод, страх, спиртне
Людину трусять як одне.
А боягуз, мерзляк, п'яниця –
Рідня, що має цим гордиться!

РАДІОПОСТУП

Щодо радіо в селі,
То від дротового
Перейшли старі й малі
Вже до ротового.

ПІДПРИЄМЛИВИЙ КОЛЕКТИВ

Колектив готелю «Рута»
Зиск знайти собі зумів:
Попит має тут отрута
Для клопів і тарганів.

СПЕЦАКЦІЯ

Як грім з небес – увага читачів:
Дзвінків тьма, есемесок і листів...
Усе для того роблять, не секрет,
Аби часу творить не мав поет.

ДЖЕРЕЛО СМЕРТІ

Вола здоров'я мав,
Попри людське прокляття.
А вибори програв –
Спинилось серце татя.

ІСТОРИЧНЕ

Хочеш кари згідно з планом
Від нащадків? Стань гетьманом!

ПРИХОВАНА ХВОРОБА

Людиною померти Йов не зміг –
Нарив, а потім в домовину ліг.

РІЗНОЧИТАННЯ

Комаха – прізвище в Свирида,
Який за вчинками є гнида.

ЖИТТЄВИЙ ПРИНЦИП

Заздалегідь готується у гості йти Матвій:
Сидить два тижні бідолаха на воді одній!

ЩОДО ОДНІЄЇ ПУБЛІКАЦІЇ

Вірші,
Нема мови,
Гірші
Передмови.

НЕЗАПЕРЕЧНЕ

Мріями про німб
Не заміниш хліб.

НАШТОВХНУТЕ ПІДПИСОМ ПІД ОДНИМ ПОЛОТНОМ

Не розлучаються художники з надією,
Що знатимуть бодай у день кончини,
Писати чим доводилось картини
Впродовж років їм: маслом чи олією...

ІНТЕЛЕКТУАЛ

Власне прізвище Ілля
В соцмережах виставля,
Що англійською як дар
Він отримав за хабар.

ВАЖЛИВЕ ДОПОВНЕННЯ

Сказав Хапуненко розлюченій громаді:
– Мене ніщо геть не тримає на посаді...
Хтось допоміг з присутніх думку доказати:
– Окрім машини та високої зарплати.

ПРОТИДІЯ

Від набридливих повчань Федора дурного
Відкараскатись вдалось дня мені одного.
Яким чином? Попросив (прости хитрість, Боже!)
Дати знать, коли мільйон він позичить зможе.
І тепер, коли мене вгледить випадково,
Повертає в інший бік – і зника раптово...

ЖЕРТВА

На владу вилива базіка лють
За те, що гроші за дзвінки беруть...

ВПЕРТИЙ ГРАФОМАН

З Пегаса гепнувсь графоман,
Зазнавши травм, душевних ран.
Але не взявся рук складати –
Почав натхненно позувати!

НА ВАШ РОЗСУД

Це приємність чи досада?
Замість імені – посада!

ПРАЦЬОВИТА ГОЛОВА

Голова Петра кудлата
Роль виконує кілка:
Знов на неї жінка Ната
Почепила баняка...

ЗДІБНІСТЬ

Пробиратись по-пластунськи
Будь-куди навчився Стах.
Він учора в баби Дуськи
Спав до ранку в огірках!

ДОБРОВОЛЕЦЬ

Без жодної вказівки залюбки
Кир обтрусив довколишні садки!

ЩОДО ГРАМОТНОСТІ

*Міносвіти України презентувало новий
шкільний курс із фінансової грамотності.*

Здобутки пахнуть від шкільних новацій,
Є сподівання, що настане час,
Коли школяр, пішовши в другий клас,
Вже буде майстром всіх фінмахінацій!

ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ

Тоді любовним є роман,
Коли задіяний диван.

ЄДИНИЙ РЕЦЕПТ

Вгамувати графомана
Може тільки смерть неждана.

ЩОДО СИТУАЦІЇ

*Після виборів у патріотів
опустилися руки...
(З Інтернет-повідомлень)*

Осічка чи зрада?
Хто скаже й коли?
В єдиному правда:
Ми не доросли!

ПОСТКАДЕНЦІЙНЕ

Мимоволі з поля зору зник
Депутат – спасителя двійник.
Лиш одне колотить душу й серце:
Як держава витримає все це?

ЩОДО ВАРТИ

Парадний вхід пофарбували,
Відкривши людям запасний.
Та чергові пост не міняли,
Бо сон тут – завжди основний!

ВИХІД ЗІ СКРУТИ

– Стишив тиск ваш, куме, кроки?
– Впав, що аж хитає.
– А у мене – зависокий.
– Що ж робити маєм?
– Над здоров'ям щоб наругу
Тиски не вчиняли,
Мусим випить чарку-другу,
Щоб на місце стали!

ЩОДО ПНЯ

Ті крона, що померли перед ним,
Його зробили раптом видатним!

ЗАРОДИЛО

Москальщина з усіх усюд в город
Поперла український, мов осот...
Уже й сусід, в якого дід – з УПА.
Зачтокав, стрівши владного стовпа!

ЩОДО ВИГОДИ

Якщо прав достатньо мати,
На обов'язки начхати.

ЩОДО ЗАПОВІДЕЙ

Основою людської поведінки
Є заповіді-істини Господні,
Що вчать добру та покаяння. Тільки,
На превелике лихо, не сьогодні...

ЩОДО НАСТИРЛИВОСТІ

Не їв, не спав – трудився тільки...
І заробив собі на ліки.

ПЕРШОВЕРЕСНЕВЕ

Що почавсь навчальний рік,
Свідчить юний чоловік,
Що несе додому
Від куріння втому...

ЩОДО ЗМІН

Став українцем блазень на годину зранку,
Накинувши на чорну душу вишиванку...

ЩОДО ЗНАЧИМОСТІ

Про афоризм – роман-розмова,
А про роман – два влучних слова.

ЩОДО ЦІНИ

Скільки коштує дитину
В перший клас зібрати?
Та лише одну годину,
Щоб турнути з хати!

ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА

Поки Ньютона закон
Вчив із сином Ларіон,
Малограмотний всекрад
Залишив без яблук сад.

НАТЯК

В якого юного орла
Є рильце, що в пушку? В Попла...

ЩОДО ЧОЛОВІЧОЇ РАДОСТІ

Радів Охрім, що за дружину взяв не прачку,
Яка могла б знайти приховану заначку...

ДІАГНОЗ

Хвороба віків:
Відсутність мізків!

ЩОДО РЕДАКТОРІВ

Редакторів два види в світі є,
І практика про це яскраво свідчить:
Один для текстів сили додає,
А інший професійно їх калічить.

ПРИЙМАЦЬКЕ

Сумна життя дорога,
Тягар упав на плечі...
Єдиний світлий спогад –
Про день кончини тещі.

ЩОДО РЕАБІЛІТАЦІЇ

Пиячив – не до віршів.
І лиш коли допився,
Заповнювати ніші
Порожні заходився.
Щоб темну поміняти
На світлу біографію,
Устиг-таки утяти
Про себе епітафію!

В НОГУ З ЄВРОПОЮ

У Європі – ліхтарі
Чи не в кожному дворі,
А на вулицях – тим паче:
Там вночі – удень неначе.
Є здобутки і у нас,
Де поставить можуть враз
Вам о будь-якій порі
Під очима ліхтарі!

ЩОДО ПЕРЕКОНАННЯ

Не pomoже і голобля,
Щоб переконати
Тих, які батькам підсоблять,
Тільки б випхатъ з хати,
Що традиції сімейні
Й цінності родинні –
Не десяток зернят в жмені,
З котрих зйдуть дині.
Їх дарує роду доля,
І як занедбати –
Із життєвого вже поля
Щастя не зібрати.

ДЖЕРЕЛО

Скільки обмануто, вбито, уражено,
Продано, вкрадено, зганьблено, зраджено,
Кинуто підло на поневіряння
За особистим чиїмось проханням!

ВИСТРАЖДАНЕ

Мав обов'язків аж купу
В молоді літа Мартин,
Щоб отримать першу групу
Та пігулок сім торбин!

НЕПІДСТУПНИЙ БЮРОКРАТ

Запрошення отримав у конверті
У гості до настирливої смерті...

СПЕЦІАЛІЗАЦІЯ

Не минає жодної нагоди,
Щоб внести брехню в прогноз погоди.

ЗАЗДРІСТЬ

Безхатькові позаздрив збанкрутілий олігарх:

– Щасливий, що не знаєш, як вбива людину крах!

ЩОДО НАЖИВИ

– Нажився ти на владі! –

Чиновниця сказала

Сатирику, що в правді

Шукав життя начала.

І той зізнався: – Багатий

Я дуже. Ворогами.

А благ щоб увірвати,

Чи ж встигнеш тут за вами?

СЕЗОННІ ЗМІНИ

У гарячий сезон

Полювань на мандати

У численних персон –

Язики, як лопати!

ЦІННЕ СВДЧЕННЯ

Зізнався свідок: – Вже мовчать не маю сили –

Я добре бачив, як підсудного ловили!

БУРШТИНОВИМ КРОТАМ

Бурштинова лихоманка

Промине, як шум води,

А залишиться лиш манна,

Та, не з неба – із біди!

НОВІ ВІЯННЯ

Ще такого не було в цім році:
Диктори посунули в промовці...

ЩОДО СТИМУЛУ

Геть інакше, ніж торік,
Розпочавсь навчальний рік:
Погодилась доня зразу
До наступного йти класу,
Як вручив їй після сварки
Я ключі від іномарки...

ЩОДО РЕМОНТУ

Розпочавши квартирний ремонт,
Відкриваєш на довго ти фронт,
Де з тобою воюють щоднини
Хаос, ціни і примхи дружини...

ЩОДО НОВИЗНИ

Світу відомі привладні розкольники,
Сили еднаючі і вороги.
Й ось прокричали: «Престол, до ноги!» –
Вперше в історії наші прикольніки.

ЩОДО ЧУМИ

*Середньовічна чума прийшла
до Європи з Росії – вчені.*

Чума російська Світ старий косила.
Чому ж його так вабить ця бацила?

ЯКАЛЬНИЦЯ

(Скоромовка для дорослих)

Якось Якова Ярина,
Язиката, як Явдоха,
Ябеда, як Якилина,
Яринулась якомога
Яросніше: – Я – ягниця!
Я – янтарна яворина!
Яснобарвна я ялиця!
Явно ялова язвина!

Антиалкогольні пігулки**ЩОДО АЛКОГОЛЮ**

Алкоголь вік був таким –
В нього функцій кілька.
Вдарить в голову – дурним
Зробить чоловіка.
Як у ноги побіжить
(Фактам нема ліку) –
З ходака в єдину мить
Витворить каліку.
А заповнить весь об'єм
Тіла для комфорту –
Право мріять про едем
Видасть навіть чорту.

АЛКОСХОДИНКОВЕ

Там – по триста коньяку,
Там – по триста віскі,
А ще в іншому кутку –
Горілки по двісті.
На завершення – пивка
Щедра дегустація.
І як підсумок – «швидка»
Та реанімація...
Піднімали тост не раз
Потім без вагання:
– Вип'ємо за те, що нас
Не взяла трупарня!

ШКІДЛИВА ДОЗА

Алкоголю мала доза,
Кажуть, нешкідлива.
Всяк вважа, що має розум,
Коли вип'є пива,
Що себе контролювати
Здатний він при цьому,
Що і їздить, і літати
Може по-людському.
А насправді, любі братці,
Це лише здається.
І всіх бід початок – в чарці,
Що по трішки п'ється.
Цю підтверджує наука
Легковажну дикість
І діла мого онука,
Котрий любить швидкість.
Розтрощив він шосте авто
(І не вбивсь, на диво),
Коли дав йому я радо
З'їздити на пиво.
А з великої чарчини
Меншу мають шкоду.
Я, як літр хильну, з машини
Випадаю сходу.

БАЛАДА ПРО ДУБОЧКА

У сквері парку під дубочком
Лежав Орисько огірочком.
Зелений одяг од травиці,
Салат зелений ще й на пиці.
Ориська жоден перехожий
Не помічав – із зелом схожий.

Ховав од сонця холодочок,
Який створив старий дубочок.
Лише розгнівані мурахи
Ориську влазили під пахви.
Але такого горе-жесту
Не вистачало для протесту,
Оскільки сили з понеділка
Забрала випита горілка.
Застала б хлопа в парку нічка,
Якби не та собача тічка.
Вона нанюхала Ориська,
Щоб роздивитися ізблизька.
Коли ж почула запах спирту,
Звела велику гавкоскирду,
Що спонукала на увагу
Стару двірничку бабу Гафу.
Двірничка з того переляку
Прибила старшого собаку,
Зумівши лиш тоді згадати,
Що слід патрульних викликати
Та ще карету допомоги,
Щоб не відгризла тічка ноги.
Ориську ті і врятували,
Бо теж під дубом спочивали.

БАЛАДА

ПРО ЖИТТЄВИЙ СЛІД

Вони щодня – як вартові,
Чотири бідолашки,
В яких одне спиртне в крові,
А в тіла – запах бражки.
Як тільки сонечко зійде,
В мізках плекають думу,

Нашкрябать швидко як і де
На свіжу пляшку суму.
Їх омина сьогодні всяк,
Хто виручав раніше:
І незнайомиць, і свояк,
Ну а сусід – тим більше.
Але талант алкостворінь
Взнаки таки дається:
Коли небес згаса світлінь,
В куцах їм смачно п'ється...
Чи є в них сім'ї, чи нема,
Яку питаєш силу?
Та ясно: стежка їх пряма
Притьмом веде в могилу.
Життя вогонь у них зачах,
Зотліли в ранню пору,
Щоб по собі лишить в куцах
Порожніх пляшок гору.

БАЛАДА ПРО ВІСТЬ

У двері – гість.
Питає Віка:
– А що за вість?
– Від чоловіка.
Мене послав
Ваш дурисвіт,
Щоб передав
Для вас привіт!
Невдовзі знов –
Стук як біда:
– Ваш спиртолов
Вам передав,

Що все – чуже,
А правди суть:
Додому вже
Його несуть!

НЕМІЧНИЙ СИНОК

Зупинивсь, не йде Руслан –
Проситься на руки.
Ну а мати: – Бачиш – пан,
Крокувать – вже муки!
І пустив сльозу синок:
– Кепська ти матуся...
Зараз кинусь у ставок
І на зло втоплюся!
Жалість матір пройняла:
– Швидше б вже женився!
І на плечах понесла
Бовдура, що спився...

НАТЯК РЯБОЇ

Полімерна заклика Ряба
У корчму щоднини перехожих...
Опанас обурився: – Хіба
Тут потрібне це створіння Боже?
Певно, гроші нікуди дівають.
Краще б лавку встановить зуміли...
А йому в одвіт одразу зять:
– Ви нічого геть не зрозуміли.
Всім еством рогата натяка,
Бо людську не вивчила ще мову:
Кожного в корчмі цій пияка
Видоять до краплі, як корову!

БАЛАДА ПРО ЗДАЧУ

Пізній вечір. У кафе
Всунувсь дядько «під шафе»:
– Гей бармен, на гривень п'ять –
Дай щось випить й пожувать!
– Ось вам грамів п'ятдесят
І початий вже салат.
– Ще долий граминок три,
А салат цей сам жери!
Замість нього здачі жду,
Бо без неї не піду...
А бармен був мужиком:
Дав... у вухо кулаком!

ЩОДО САМООЦІНКИ

Сам собі зізнавсь Панас:
– Я – лише пів ідіота,
Адже п'яним у ворота
Втрапив, глянь, за третій раз!..

НЕТЕРПЛЯЧКИЙ

Не дочекався вихідного –
Напився за три дні до нього...

РІДКІСНИЙ МАНДРІВНИК

Де не ступала й лапа хижака,
Зупинка там цього мандрівника.
Ховається в глухих місцях, мов крук,
Аби не вирвав чарки хто із рук.

СИМВОЛІСТ

Спиртне вживав, одначе символічно,
Знімаючи лиш пробу денно й нічно.

ЩОДО СПАДКУ

В самотійне випхали життя –
І його проциндрив без вагання,
Залишивши по собі сміття
Із розписок: «Чарка це остання!».

БЕЗ ОБМАНУ

– Я – чаклун! – кричить щодня.
І не тхне брехнякою,
Бо як вип'є на коня –
Робиться свинякою.

ВЕСНЯНІ КЛОПОТИ

Запахло раптом ранньою весною!
Пройнявсь Карпо глибокою журою:
– Орать і сіять настає пора,
А ще пиятик з друзями – гора...

ЩОДО РУХЛИВОСТІ

Випивав стільки доз,
Що лежав, камінь наче.
Та збадьорив одначе
Алкогольний психоз.

СУЧАСНИЙ ГЕРОЙ

Вмить ім'я прославив тим,
Що, хоч п'яним був у дим,
Зупинивсь на «Ягуарі»
В протараненому барі.

**ПРЕТЕНДЕНТ
ВІД ЗАВСІДНИКІВ**

Замість гасла взявши тост,
Хоче стать на владний пост.
І який здобуток жде?
Проголосить – і впаде.

ЩОДО ВІКУ

Йому на вигляд – дев'яносто.
Якщо ж відкинути літа,
Прокурени й пропиті просто,
То він – вся молодість свята!

ЗДОРОВИЛО

Оковитої відро
За півдня хильнув Петро
І не вмер, поглянь, не спився –
Впав із мосту і втопився.

ЩОДО СВЯТ

Чудово завжди в Гната
Проходять будні й свята:
Нап'ється – вмить засне,
Проснеться – знов хильне.

«ВСЕ ДО ЧАЮ»

В цім кафе все є до чаю:
І торти, і заварне...
Одного не вистачає:
Заїдати чим спиртне.

ПОСТУПЛИВІ ОНУКИ

Ох, стільки хильнули, ох, так закусили,
Що встати з-за столу не мав ніхто сили.
Тому по спиртне і закуску свіженьку
Послали у маркет бабусю стареньку.

ПОМІЧНИК

На рік Новий не взяв до рук чарчину.
А щоб не дивувалася рідня
І не шукала перемін причину,
На рік Старий набрався, як свиня.

ПРИКМЕТА ЧАСУ

Одна була в нас баба Сянька
В селі, яка пила без меж.
А нині їх – біля десятка
На кожній вулиці знайдеш.

РЕЗУЛЬТАТ

Виривали з корінням
Самогоноваріння.
І, як дим той, пропали
Ті, котрі виривали...

ВІДПЛИВИ ТА ПРИПЛИВИ

Все меншає з часом старих пияків –
Це видно по наших пивницях,
Де можна побачити вже хлопчаків,
Що хлещуть спиртне, як годиться...

ТЕРПЛЯЧИЙ АВИЛО

Поклявсь Авило сто разів,
Що про спиртне навек забуде.
Лиш на сто першим, зважте люди,
За любов чарочку присів.

ЩОДО ВІДДАЛЕЙ

Від великого та до смішного –
Зайвий келих у шлунку спиртного.
А від жарту та до мордобою –
Мить тертя язика з головою.

СПИРТСМЕН

То його життєва норма:
Дорога спортивна форма,
Кепка фірми «Адідас»
Плюс кросівки – вищий клас,
В шлунку – літр-два коньяку,
Ціла кіпа шашлику,
А в додачу – тренер ще,
Що додому волоче...

ЩОДО ОЩАДЛИВОСТІ

Без харчів, поглянь, вечеря
Чергова малюється:
На сто грамів свіжа черга
У кафе шикуються...

СТРИМУЮЧИЙ ФАКТОР

Немає снігу, а тому Хому
Не тягне на застілля у корчму,
Бо знає: вип'є – жінка загризе
За те, що у болоті приповзе!

НЕМАЄ ДИВ

Гриць проблеми вилива:
– Випив небагато,
А болить так голова,
Мов роз'їхав трактор...
Никодим же, із яким
Гриць гуляв до ранку,
Скалить зуби: – П'яний в дим,
А башка – в порядку!
– В цьому геть немає див, –
Гриць за лоба взявся. –
За те все, що ти вгатив,
Я розрахувався!

Хвостаті приповідки**ЩОДО ПОШУКУ**

Багач шукає апетиту,
А бідолаха – хліба крихту,
Допоки смерть, зібравши силу,
Їх не поклала у могилу.

ЩОДО АТАМУВАННЯ

Так, атамувати –
Не вино пить з кварти
Чи горілку з глека.
Тут потрібна клепка!

ЩОДО ПОЗИЧОК

Не зич багатому –
Забуде – й край.
На лет крилатому
Копійку дай!

ЩОДО БІДНОСТІ

Нехай кишенья бідна,
Але не голова.
Одначе влада рідна
Це кредо забува...

ЩОДО ОЧІКУВАННЯ

Не діждатись молока
Від бика,
А від хижої орди
Доброти.

ЩОДО ВЕСІЛЛЯ

Без одного Василя
Обійдеться весілля
За умови, що у того –
Не посада молодого.

ЩОДО БАГАТСТВА

Щоби бути багатим,
Треба бути жонатим
Не на роззявляці,
А лише хазяйці.

ЩОДО ЗМАЩУВАННЯ

Адвоката і воза
Треба часто мастити,
Бо інакше без носа
Буде доля ходити.

ЩОДО ВИБОРУ

Для вільного – воля,
Спасенному – рай.
А жде яка доля
Рабів, одгадай.

ЩОДО ЗАЧИНЕННЯ

Зачиниш ворота.
А брехелям рота,
Яких чорт із Кремля
Щедро так підкупля?

ЩОДО ПОТОПЛЕННЯ

Не море топить кораблі – вітри,
А розум – рускомірські прапори.

ЩОДО ЧЕСТІ

Повсюди свині –
Однакова честь,
В якої в багні
Діамантовім шерсть?

ЩОДО РІЗАННЯ

Не вчи вовка різати свиню,
Краще одягни свиню в броню!

ЩОДО НАСЛІДКІВ

Не вода втопила,
А обмова вбила
Не одну людину,
Схожу на рибину...

ЩОДО КОМФОРТУ

Повний чи порожній віз
Чуть по стукоту коліс,
А тому усі ділки
Пересіли в літаки.

ЩОДО СПОКОЮ

– Гей, – кричу, – в квартирі, друже,
У твоїй домушники!!!
А сусідові байдуже,
Бо натяг навушники...

ЩОДО ПРАВДИ

Де багато вікон дуже,
Там не видно правди, друже.
А найбільш її видати,
Де одне віконце й грати.

ЩОДО ЗАБУВАННЯ

Забуває часом віл,
Що телятком був і він.
Тож не дивно, що міністри
Так не хочуть з крісел злізти.

ЩОДО ВЕСЕЛОСТІ

Веселість – то є половина
Здоров'ячка громади.
Однак сумною є картина,
Як клоун йде до влади.

ЩОДО ЇЖІ

Там вечеря із обідом,
Де підлиза ходить слідом.

ЩОДО ВИНИ

Хто трима драбину,
Винен, як і той,
Що в чужу хатину
Лізе, мов герой...

ЩОДО НОСІННЯ

Вовк носив – і вовка понесли
Садовить на трон дурні козли...

ЩОДО ВІЙНИ

Як війна шаліє,
То закон німіє
З ініціативи
Тих, що вкрали ксиви.

ЩОДО ВЕЛИЧІ

Добрий горщик, як в нім – борщик,
А без нього – глини шмат.
Владний стовп – звичайний стовпчик,
Як отримає під зад.

ЩОДО ГОЛІВ

Що дві голови, то такі не одна:
В якусь та поцілиш із них з гарпуна.

ЩОДО ГОЛОДНОГО

Голодного лиш можна попросити,
Аби не прикидався паном ситим.

ЩОДО ЦІННОСТІ

Хоч горбата, та багата,
Бо у владі має тата.

ЩОДО ПОВІДОМЛЕННЯ

Скажи хутчій глухому,
Щоб не казав нікому,
Що зайд усіх зі злості
Запросимо у гості!

ЩОДО ГНІЗДЕЧКА

Бодай гад кожен
Гніздечко мав,
Як той вельможа,
Що зеком став!

ЩОДО ГОРЛА

Хоч горло вузьке, з'їсть свиню не одну,
А інколи навіть державну казну.

ЩОДО ГОРЯ

Горе – то не море,
Перейдеш, козаче.
Та журба поборе
І літа позначить.

ЩОДО ГНІВУ

Страшний народу гнів.
Але народ здобрів:
За будь-яку подачку
Начхає на брехачку.

ЩОДО ГОВОРІННЯ

Говорить безперервно геть усе,
Що слина на язик, бач, нанесе.
Та настає мовчання тимчасовість,
Коли питають, чи він має совість.

ЩОДО ДИВА

Голова – своя, чужа – чуприна,
Бо вона, шановні, магазинна!

ЩОДО ДВЕРЕЙ

Вчать покорі низькі двері.
А широкі – ненажері.

ЩОДО РІЗНИЦІ

З одного дерева держак і хрест,
Та різна їм ціна. Ось правди жест.

ЩОДО ЦВИНТАРЯ

Без дитини – цвинтар хата,
Як без лідера і влада.

ЩОДО ДІДЬКА

І з дідьком можна говорити,
Якщо належно піддобрити.

ЩОДО НЕВДАЧІ

Ліз Оверко по драбині –
Та й звалився межі свині.
Потягнуло вниз Оверка
Повне пузо, як цеберка.

ЩОДО РУБАННЯ

Й од малої сокири
Упаде велет-дуб,
Коли тисяч чотири
Взяв за труд лісоруб.

ЩОДО МОВЧАННЯ

Ні, не дуже просять,
Як за чуб термосять.
І пустий твій плач,
Як ти – не багач.

ЩОДО ТЮРМИ

Спокійніше з мудрим сидіти в тюрмі,
Як з дурнем ділить в небі долю,
Коли перед цим ви дізнались самі,
Що вийдете завтра на волю.

ЩОДО СТАРАННЯ

Той – у дзвін, той – у литаври,
Щоб пожати швидше лаври...

ЩОДО КОВБАС

Всякий ласий
На ковбаси,
Ще й чужі,
Хто при владі,
В кого радість
На душі.

ЩОДО ЗАПАХУ

Часнику душа не їла –
Запах не вбиває.
Ще простіше для дебіла,
Що душі не має.

ЩОДО ПРОБЛЕМ

Є у глеку молоко –
Голова не влізе.
При посаді не дурко –
Просто клепки мізер.

ЩОДО ГРОША

Бідна в будь-кого душа
Без єдиного гроша.
Тож обчищу держказну –
І світ за очі чкурну!

ЩОДО ЛЮБОВІ

Один любить дяка,
А дячиху – інший.
Мила влада всяка
Кожному, хто в ній же.

ЩОДО КОМПЕНСАЦІЇ

Куций розум має Сава,
Та зате яка постава!

ЩОДО ЗАРПЛАТИ

Хоч би від ката,
Лиш би зарплата.
Чи ж це плітки,
Медведчуки?

ЩОДО ЗИСКУ

Тільки й зиску, що у писку,
Бо отримав зека миску.

ЩОДО ПОРАДИ

– Хоч чорта з'їж, а правду ріж! –
Почув Брехні пораду Ніж.

ЩОДО КРАДІЖОК

В селі нема злодюг – і їх не може бути:
Навчилися красти в нас самі, без просьби, люди.
А в стінах міністерств громадськості немає,
Тому міністр хапуг наказом призначає.

ЩОДО ЗАВТРА

Хто знає, чиє завтра?
Велична пані правда!

ЩОДО ЗДАТНОСТІ

Допоки спить, не просить їсти.
Заради страв подавсь в міністри.

ЩОДО ПРОРИВУ

*Кремль заявляє,
що на нормандській
зустрічі не відбулося
доленосного прориву.*

В цих заявах – ні грама брехні,
І вони від одного пісні:
Доленосний прорив для Кремля –
Вся загарбана наша земля.

ЩОДО ЛОВЛІ

Коти галасливі не ловлять мишей.
На жаль, прокурорам – це казка лише.

ЩОДО КЛЕПОК

Не сходяться, бач, клепки в голові,
Хоч їх вставляли люди ділові...

ЩОДО КОНЕЙ

Куди коні, туди й віз –
Це, як у законі.
А якщо віз без коліс,
Нащо тії коні.

ЩОДО ВИБИВАННЯ

Вибивають клином клин,
Хоч всяк з клинів – сучий син.

ЩОДО ГАРЯЧОГО

Гарячого заліза не візьмеш
Без кліщів, знаємо віками.
А хабарі – гаряча штука теж,
Однак беруть їх голими руками.

ЩОДО РУХУ

Вези, вези, кобило,
Хоча тобі немило,
Бо спинишся на мить,
За мною заgrimить!

ЩОДО РЕЗУЛЬТАТІВ

І коза верещить,
Як морозець тріщить.
Хто у владі сидів,
Не боїться судів.

ЩОДО КОЛОСКІВ

Повний колос гнеться до землі,
А порожній вгору жваво пнеться.
Досить часто до посад щаблі
Подолати виродкам вдається.

ЩОДО НАСТРОЮ

Із біди козак не плаче,
Але сум пройма одначе:
В двадцять першому аж віці
Знову гинуть українці...

ЩОДО РОСТУ

Якби не хронічне безсоння,
Як злодій відбувся б Афоня?

ЩОДО ВЗАЄМОЗАЛЕЖНОСТІ

Чим менше розум працювати звик,
Тим більш дурничок ляпає язик.

ЩОДО ВРОЖАЮ

Ще врожай в землі –
Звіт вже на столі.

ЩОДО ГРИ

Комар і цареві на носі заграє!
Що вже ректи про хабарницькі зграї...

ЩОДО КРАДІЖОК

Важко там украсти,
Де господар – злодій.
Тож хапуги часто –
З ним в одній угоді.

ЩОДО ЗНАННЯ

Не знаю, що чинити:
Лягати чи стелити.
Та добре знаю, люди,
Що з нелюдами буде!

ЩОДО НАСЛІДКІВ

Сім років мак хоч не родив,
Та голоду не наробив.
А ось привладна банда сходу
Забрала статки у народу.

ЩОДО КРАМУ

Нема такого в світі краму,
Аби пошити тата й маму.
Та дуже легко з хабарів
Державних виліпить царів.

ЩОДО ДОЛІ

Пішов у лози пасти кози,
А президентом став. Курйози?

ЩОДО ЛЮБОВІ

Гопа, гопа –
Люблю хлопа.
А як п'яна –
Люблю пана.
Бо артистка-
Флюгеристка.

ЩОДО МОЖЛИВОСТЕЙ

Не присилуєш до співу,
Не штовхнеш любити.
Політсилу ж праву й ліву
Можна підкупити.

ЩОДО СМЕРТІ

Якби-то людоньки не мерли,
Вони би небонько підперли.
Така ж зі зрадниками справа,
Яких на цвинтарях – орава!

ЩОДО МАРТИ

Марта дідька варта,
Хоч у неї – варта,
Має мужа-дурня,
Й олігарх – батюня...

ЩОДО РУК

Рука руку миє, а лице – обидві.
За ці руки гинуть у смертельній битві.

ЩОДО ЛІТ

Минулися оті роки,
Що розпирали нам боки.
Тепер в чужі краї слід перти,
Аби від голоду не вмерти.

ЩОДО ПИСКА

Порожня миска
Не вабить писка.
Там писку сито,
Де держкорито.

ЩОДО ГАЗДУВАННЯ

Як миші не чують kota,
Газдують привільно по хаті.
Продажність судів – нитка та,
За котру і смичуть багаті.

ЩОДО МІНЯННЯ

Як міняли тихо,
Виміняли лихо.
Плід цієї вади –
На лиці у влади.

ЩОДО ПУСТОТИ

Пуста, хоч тривала, розмова
Не варта і доброго слова.
Але брехунам обіцянки
Грошима наповнюють банки.

ЩОДО ПОХОДУ

Іде з мотикою на сонце
Володар тьми... Мабуть, не сон це.

ЩОДО ПРОСТОГО ПРАВИЛА

Вмієш сказати – вмій і змовчати.
Правило мудре і досить просте.
Тільки його не поставиш на чати
Біля людини, що дурнем росте.

ЩОДО МОГО

Що моє у жмені –
Не в чужій кишені.
А у ній гніздиться
Доленьки синиця.

ЩОДО СПАСІННЯ

Яке моління,
Таке й спасіння.
Чи знаєш це ти,
Створіння орди?

ЩОДО КРИЛ

Яке моління, таке й спасіння.
У храми суне й нечиста сила,
Щоб натякнути, що роги – крила,
Однак збирає ганьби каміння...

ЩОДО ДИВА

Із мухи не зробиш вола!
Такі ось, хвастуне, діла.

ЩОДО БОЯЗНІ

Не боїться муха
Жодного обуха,
Як і ті, що світу
Продали Феміду.

ЩОДО РУХУ

Пішло корові молоко
У роги,
А вирок суду Хаму й Ко –
У ноги.

ЩОДО ХАПУЧОСТІ

Що москаль і чорт візьмуть,
Те й боги не відберуть.
Для цієї хай же кліки
Смерть дістанеться навіки.

ЩОДО ЗАВДАНЬ

Напинай вітрила,
Поки віє вітер,
І дротуй ті рила,
Котрі риють, світе!

ЩОДО ПОШУКУ

Шукає кістки в молоці
Той, в кого заздрість у руці.

ЩОДО НАСМІШКИ

З кого інші насміхаються,
Ті у люди вибиваються.
Дещо цю підрили правдоньку
Жартуни, узявши владоньку.

ЩОДО СЕРЕДИНИ

Межи двома парубками –
Баламутна дівка.
Межи двома вожаками –
Від держави дірка.

ЩОДО БІДИ

Вівцям геть біда велика,
Як пастушить вовк.
А який від влади толк,
Що брехати й красти звикла?

ЩОДО ДЯДЬКА

І в пеклі добре дядька мати,
Що може в рай тебе продати.

ЩОДО МІСЦЯ

Кого нікуди не пече,
Не відсувається той, звісно.
А хто із місця утече,
Де прибутково і не тісно?

ЩОДО ПОМОЧІ

Допомагає перевізникові Бог,
Але гребти він змушений за двох,
Адже молитва помага тоді,
Коли не хочеш згинуть у воді.

ЩОДО НАГОДИ

Як низенький перелаз,
Людям всім дорога.
Як захопив ординця сказ,
Здохне і без Бога.

ЩОДО НЕСТАЧІ

Без півня хата є глухою.
Народ без лідера – юрбою.

ЩОДО ДЯКИ

За писання гарне
Дяка не перу –
Писарю. Не марне
Служить він добру.
Що з колін устали,
Не хвали момент,
А борців, що впали
Не за постамент.

ЩОДО ЛЮБОВІ

Люблять українців москаляки,
Як на перелазі діда пси,
І чекають ще за це подяки...
Господи, помилуй і спаси!

ЩОДО ПИТТЯ

Як пили, то гомоніли,
А платили – поніміли.
Отака тепер толока:
Хитромудрозаздоока!

ЩОДО СОБАК

Ані печі, ані лавки,
Бо на те вони собаки,
Хоч двоногі та двоглаві,
І при зайд одвічних славі.

ЩОДО ЗДАТНОСТІ

Не запалить п'яний свічки –
Це є аксіома,
Як і те, що в ордотічки –
Досі не всі вдома.

ЩОДО ДРАМИ

Не зналися – побралися,
Пізналися – розсталися.
Така основа драми
Між москалями й нами.

ЩОДО ПСІВ

Так, найбільші гавкачі –
То найменші кусачі.
Не стосується це псів
Із московських лиш лісів.
Ті брехати мастаки
І кусають залюбки.

ЩОДО СХОЖОСТІ

Хоч багато осел мандрував,
Та ослом повертався до кошари.
Пень у владу заради йде прав,
Що втекти дозволяють од кари.

ЩОДО ВРОЖАЮ

Той, хто сіє по Покрові,
Не ма' дати що корові.
Хто Вітчизною торгує,
Той у пеклі зажирує.

ЩОДО НАСТАВНИЦТВА

В поле вивів, а не в люди.
І не гине від огуди.

ЩОДО НАПОВНЕННЯ

Без одної риби борщ рідким не буде,
Без хабародавців стогне влада всюди.

ЩОДО УКЛІНУ

Хоч низенький уклін
Не ламає колін,
Та окремих з юрби
Заганяє в раби.

ЩОДО ЗВИЧОК

Купили дзеркало сліпому,
А гребінця – для лисого.
Не проганяєм чорта з дому,
А у святі записуєм.

ЩОДО ЦІННОСТЕЙ

Справжня правда – простяцька.
Вірна жінка – козацька.
Чи ж той вождь у народу,
Що з чужинського роду?

ЩОДО СТАРАНЬ

Допоки жив, завзято рив,
А вмер – його зарили.
Те, що мудрець наговорив,
Дурні заговорили.

ЩОДО ХАПАННЯ

Чи вожак, чи придурок у віці,
Вовк бере і раховані вівці.
Чимось схожі і ті президенти,
Котрі люблять над все дивіденди.

ЩОДО ТІСНОТИ

Великий світ, та тісно жити
Орді, що любить інших вчити.

ЩОДО ЗОЛОТА

Хитромудре ремесло
Золото і принесло.
Відчуває його пах
І наш кожен олігарх.

ЩОДО СПРАВЖНОСТІ

Не все те риба,
Що у воді.
Думки – не глиба,
Що в бороді.

ЩОДО РОБОТИ

Той – очима, той – плечима,
А зарплата – однакова.
Чи не в тому вся причина,
Що робота – безтолкова?

ЩОДО КРОПИВИ

Де родилась моя мила,
Кропива її там мила.
За кордон однак шурує –
Кропива ж бо не годує.

ЩОДО ПРОДАЖНОСТІ

Розбив продажний пес кошару,
Щоб з'їли вовчики отару.
Такі, на жаль, є пси й привладні,
Які народ продати ладні.

ЩОДО СВІТЛА

Скільки свічки, стільки світла
У душі, що перекувіла.

ЩОДО БАГАТСТВА

Хоч грошей багато,
А ума нема-то.
Хто це? Як по правді,
Їх чимало в Раді.

НАГАДКА

Рости велика,
Та не будь дика,
Сліпа Росіє,
Бо час розсіє!

ЩОДО РОТА

Всякий рот не є город –
Не поставиш тину.
Бреше файно ідіот –
Жде на гільйотину...

ЩОДО ПАЛЬЦІВ

На одній руці – п'ять пальців,
І ті – різні, любі братці.
Хтось рятує Україну,
Робить з неї хтось руїну...

ЩОДО СВИНІ

Свиня хоч і скупається,
В гною однак валяється.
І звичку цю, овва,
Взяла в актив Москва.

ЩОДО СМІХУ

Не суши зубів, забродо!
Будеш ще з порожнім ротом!

ЩОДО ПРАЦІ

Хто сіє-оре,
Не зна про горе.
А хто вбиває,
В огні сконає.

ЩОДО БИТВИ

Не скуєш душі живої
І живого слова.
Правда в кожному двобої –
Перемог основа.

ЩОДО МИЛОСТІ

Де повная скриня,
Там мила газдиня,
Котра, все ж, до хати
Не хоче пускати.

ЩОДО ДІТЕЙ

Не слухаєш тата,
Послухаєш ката.
Та діти сучасні
Від того нещасні,
Що світ їхній скутий
Шуканням валюти.

ЩОДО ЗАЙД

Ліпше вже своя солома,
Як чужа перина.
Не сидиться зайдам вдома –
Вабить соломина.

ЩОДО СКРЕКОТАННЯ

Сорока скрекоче –
Гостей бачить хоче.
І путінська зграйка
Діждеться нагайки.

ЩОДО СПРАВЖНОСТІ

Заспівай мені пісню народу –
Я скажу, чи він має свободу.
Покажи хоч одного кремлівця,
Що відплати за гріх не боїться.

ЩОДО ГОСТЮВАННЯ

За чиїм столом сидиш,
Хвалиш того правду.
А за зиску мінікниш
Вилижеш і хату.

ЩОДО НАПОЛЕГЛИВОСТІ

Дохопився бик до браги,
Хоч не чув до цього спраги.
Крісло тип купив міністра,
На плечах хоча каністра.

ЩОДО ПРОХАННЯ

Дай старому, Боже, очі,
Ну а розум – молодому,
Бо старий у світ йти хоче,
Молодий – вертать додому.

ЩОДО ПРОФЕСІЙНОСТІ

В тім'я дурень битий,
Ще й хабаровитий!

ЩОДО ІСТИНИ

Давні правда і вино
Мають дужу силу,
А запроданці давно –
Дармову могилу.

ЩОДО ЧОЛОВІКА

Гадок в цього чоловіка –
Як стежок у зайця.
Політичний хоч каліка,
Мріє вчасно здасться.

ЩОДО ПАМ'ЯТІ

Такий старий, що пам'ята,
Як батька ще хрестили.
А історична сліпота
Духовні вбила сили.

ЩОДО ВТРАТ

Хто втратив стид –
Безчесним став.
Цих трупів вид
Ще не пропав.

ЩОДО ПЕРСПЕКТИВИ

Хоч куди ти не блуди,
А до гробу втрапиш,
Дарульнику біди,
За імперські храпи!

ЩОДО ЩАСТЯ

Більше щастя, як мізків,
У привладних бандюків.

ЩОДО СПОДІВАННЯ

Будеш ще трубити
У гіркий кулак,
Враже недобитий,
Блазню посіпак!

ЩОДО ТЯГАННЯ

До меду – за вуха,
Від нього – за хвіст.
А мав би обуха
Відчути міністр!

ЩОДО ПРИБЕРАННЯ

Прибери й пенька –
Буде за Панька.
Доказом – ті дяді,
Що сидять у Раді.

ЩОДО ВЕЛИЧИНИ

Комусь Україна – до меж лиш городу.
Для інших вона – від колиски до гробу.
Та є гурт особин таких чималенький,
Якому держава – до самої феньки.

ЩОДО БІДИ

Велика то щербина,
Коли помре дитина.
Та горе більше знати,
Коли відходить мати.
Але життю – руїна,
Як гине Україна.

ЩОДО ЧИТАННЯ

Здорове яблуко згниє,
Якщо гниле під боком є.
Давно звелися б із колін,
Якби не зрадників загін.

ЩОДО ЗАБУВАННЯ

Забув у роті язика,
Бо правда вжалила гірка.
Однак не каїться, а жде,
Коли та правда пропаде.

ЩОДО ЯРМАРКУВАННЯ

Хто багато ярмаркує,
Той собі біду готує.
А за два чи три візити
Хтось Європу встиг відшити.

ЩОДО ЯМИ

Не сягай до ями
Голими руками,
Бо там, не дай, Боже,
Путін ждати може!

ЩОДО ОЧІКУВАННЯ

На святого Юра
Висохне баюра.
А після Майдану
Усе гоїм рану...

ЩОДО НАУКИ

А наука – добра штука,
Позаяк є ліпша бука.
Та ніскілечки не вчаться
Ті, що бука не бояться.

ЩОДО ШЛЮБУ

Брали шлюб у кропиві –
І живуть, як паці дві:
Риють, рохкають сердито,
Бо порожне в них корито.

ЩОДО РОБОТИ

І шити, й пороти –
Щоб більше роботи.
Подібне – у владі,
Де тьма ретроградів.

ЩОДО ХЛІВЦЯ

Чужостінний хлівець
Не намножить овець.
Та про це забува
Не одна голова.
Навіть та бідолаха,
На якій – держпапах.

ЩОДО ПОШАНИ

Шануй батька і Бога –
Буде всюди дорога.
Втім, без шани цієї
Дехто ма' привілеї.

ЩОДО ПОШУКУ

Чужих богів шука сірома,
Хоча своїх він має вдома.
А ось божки привладні раю
Серед чортів собі шукають.

ЩОДО ЩАСТЯ

Із ким щастя,
З тим і люди.
Цим гордяться
Владолуби.

Персонажі з відтинком сажі**ЩОДО ІСТОРІЇ**

Нічого не навчить історія сама,
Якщо в пихатих учнів розуму катма.

ЩОДО ДИКТАТОРІВ

Пройдисвітів чимало бачив світ,
Що наслідили – не лишили слід.

ЩОДО ПЕТРА І

Прорубав вікно в Європу,
Щоб зробити першу спробу
Добре роздивитися,
Де чим поживитися.

ЩОДО УЛЬЯНОВА-ЛЕНІНА

Зруйнувавши старий світ,
Наробив сучасних бід.

ЩОДО ДЖУГАШВІЛІ

Міць собі присвоїв сталі,
Душу маючи з фекалій.

ЩОДО ГІТЛЕРА

Щоб підняти руки вгору,
Тренував одну до вмору.

ЩОДО ПУТІНА

Це природна тимчасовість:
Куций зріст і куца совість.

ЩОДО КРЕМЛІВСЬКИХ СТРАТЕГІВ

Носять сорочки на тілі чисті,
Приховавши душечки плямисті.

**Думки
з несвятого письма**

Зізнання у гріхах –
Подвійний долі шлях.
Куди він приведе –
У пекло чи в едем –
Залежить від питання,
Хто чув твоє зізнання.

На люди, грішнику, не прись –
Без свідків Господу молись.
Моління лиш непоказне
Твою надію здожене.

Міняв церкви
І ряси сірі –
Кар'єрі вив
Гніздо – не вірі.

Мерця відспівувати не було коли –
Чекали батюшку з наїдками столи.

По Божому українців жити вчив
У руслі ФСБешних директив.

Дивина за дивиною...

Ще не стрічали в барі «Анта»
Такого гостя-алкаша:
Годину жде офіціанта,
А скаржитись не поспіша...

Прийшли клієнти безшабашні
У ресторан «Кабріолет»:
Вмололи страви всі вчорашні –
І не біжать у туалет...

Не відвідувач – свиня
За столом в кафе куня:
Наковтався з води вина –
І сказав: – Річ заміцна...

Геть невихований тип
До стіни кафе прилип:
Свіжа фарба – вся із ним,
А кричить: – Ганьба скупим!

Сучасні тенденції

Про чесність гасло той несе,
У кого крадене усе.

Програв, бач, суд, бо, як на зло,
Свого судді там не було.

Мета освітня ледаря відома:
Будь-що отримать не знання – диплома.

Якщо є хист у тебе казнокрада,
То буде, безперечно, і посада.

На розмір пенсії начхати,
Якщо ще маєш три зарплати.

На посаді був два тижні тільки,
А прилип навіки до держдійки.

Тимчасові патріоти –
То постійні ідіоти.

Хизується, що він доклав теж рук,
Щоб у вельможі вибився дундук.

Паркан – високий, вікна всі – у ґратах.
Це не тюрма – маєток депутата.

Порядному брату
Не влізти у Раду.

Він у кріслі вожака –
Як на спині їжака,
Бо звик ждати, як-не-як,
Коли вкинуть в сміттебак.

Покладає всі надії
На ровесників мурло,
Що в смертельній веремії
Захистять його кубло.

Скнарі церква будь-яка
Не замінить п'ятака.

Всяк церковний календар
Для поета – Божий дар.
Він і присвяток і свято
(А таких є пребагато)
Нагадає, як афіша,
І дасть темоньку для вірша.

Будь-яка болячка є фігня,
Як у МОЗі вся сидить рідня.

– Рівнодення – частка дива, –
Запевняє Гриць Матня. –
Це мить часу справедлива
Для крадіжок і спання!

Розум просвітлішав не в одного хлопа:
«Євробляхи» – це ще зовсім не Європа!

Відомі всім хірурги
Слона зробили з Мухи.
Аби лиш не літять,
Змінила Муха стать.

Навіщо диктофон чи папірці?
Брехню зручніш тримать на язиці.

Ахметов фінансує О.Ляшка?
А що? Тож вила – ноша нелегка.

Приглянешся: у Путіна – невроз.
Прислухаєшся: мізковий пронос.

Московія шукає там братів,
Де люблять її посвист батогів.

Сховалася за статус «Рідна мати»
Зла мачуха, щоб дітьми торгувати.

В соцмережах розсіває заклик
«Приєднайся – й наведем порядок!»
Ненажера і пройдисвіт затхлий,
Котрий мріє про народний спадок.

Стрічали раніше людину по кепці,
А проводжали, зазвичай, по клепці.
Тепер же враховують вкрадену суму
І вирок за неї продажного суду.

В ЄС і НАТО йти не варто,
Бо «старший брат» наш пропаде,
Якщо не будем годувати.
А він сім шкур здере за те.

Їх єднає задачка:
На ворожих подачках
Вмить дістатись туди,
Де ще є що гребти.

Тис на газу педаль,
Щоби ближчала даль.
Та наблизив лишень
Смерті власної день.

Перевищив швидкість руху –
І землі дістався пуху.

Щоб не смартфон, то й серед ночі
Не знав би, де подіти очі.

Обіцяв – і допоміг
Сам себе скрутити в ріг.

Треба знать обов'язково:
В нього діло – тільки слово.

Чужі удачі так бісили,
Що перебрався до могили.

Коту на старість – хоч вмирай:
На гризунів збіднів сарай...

Обжива господар хлів,
З хати втікши від злих псів...

Випив, за кермо сів – і попер...
Ну і де цей тип, скажіть, тепер?

Всього було для нього мало,
Допоки серденько брикало...

Повіз дикун з дурної хати
Себе Європі показати...

*Із циклу «Зимові забаганки»***РАДІСТЬ П'ЯНИЦІ**

Нарешті випав сніг –
І я на чисте ліг...

РАДІСТЬ ЗЛОДІЯ

Лапатий сніг – рятунок од біди:
Він замете усі мої сліди...

РАДІСТЬ ШАХРАЯ

Відомо, сніг – продукція чия,
Але його привласнить хочу я!

МРІЯ КОРУПЦІОНЕРА

Ех, якби цей шар снігів
Відбілить мене зумів!

РАДІСТЬ НАКЛЕПНИКА

Якби зима жбурнула в білий льох,
Не встиг би очорнить я багатьох!

МРІЯ ЗАЗДРІСНИКА

Якби зі снігу їсти міг коржа,
Не закипала б заздрісна душа!

ПЕЧАЛЬ КІЛЕРА

Сніг розтає... Природні це забави,
Що нагадали «мокрі» мої справи...

МРІЯ НАРОДНОГО СЛУГИ

Насипав би народу Бог на втіху
Валюти в двір до мене замість снігу!

ЗІЗНАННЯ БЕЗСОРОМНИКА

Мене б від сорому трясло,
Якби за комір снігу намело.

МРІЯ КАЗНОКРАДА

Засліпити б очі зміг
Геть усім блискучий сніг,
Це була б моя пора,
Щоб накрасти держдобра!

ПОБАЖАННЯ РЕЦИДИВИСТА

На шляхах, метелице, мусиш постаратися,
Щоб до мене з арештом не могли дістатися!

Делікатні поради

Не ображай на милицях людину –
Вони почухать можуть тобі спину.

Не бий язикатого прямо в лице,
Коли промовляє недобре слівце,
Оскільки не тільки підніме він крик,
А ще, не дай Боже, відкусить язик.

За руку не хапай злодюгу –
Блокуй одразу гаду другу,
Щоб він зробить не міг в момент
Тобі кулачний комплімент.

Побажай одне скупому:
Хай «ні-ні» наб'є оскому.

Не лай лежибоку: немає хоч ран,
Приріс (яка напасть!) до боку диван.

Не наставляй, розгнівавшись, рушницю
На того, хто підслухав таємницю.
Простеж, кому її він радо понесе:
Можливо, тій людині, котра знає все.

Не гань того, хто звик багато їсти.
А раптом він готується в міністри?

Не запитуй, у парламенті зробився як
Мільйонером за короткий термін цей жебрак.
Як його водили пройди голим на Майдані,
Виборці тоді побачили природні дані!

В'язочка зізнань**МОСКОВСЬКОГО НАЙМАНЦЯ**

Думав: постріляю, зароблю –
Та й назад в Расею повалю.
А як зважив шанс всебічно –
Ляжу в землю тут навічно!

ПРИХОВАНОГО УКРАЇНОФОБА

На тілі – вишиваночка гарненька,
На язиці – кремлівська побреханька.

ТЕХНІЧНОГО КАНДИДАТА

У списку побував – і можна ризику
Підводити стосовно писку й виску.

НЕНАЖЕРИ

Картопель пуд – на два лиш дні.
Куди там братися свині!

НЕДУМАЮЧОГО ВИБОРЦЯ

В урну бюлетня я кину,
Щоб ковтати потім слину.

КОРУПЦІОНЕРА

Там поцупив, там дали –
І вгинаються столи.
А що хилиться держава,
То народу уже справа.

ЗРАДНИКА

Дали хату, хліба й сала –
Й підлість вгороньку погнала!

Зерна гірких істин

Подав йому я руку,
Коли звалився в багнюку.
А він, відчувши сушу,
Штовхнув мене в калюжу...

Зустрів поступливу людину –
Й загірб її у домовину.

Дізнавшись, що в колеги серце як зразок,
Мету поставив: викупить його у строк!

Міг би гризти людям душі,
Та повісився на груші...

Затрусились рученьки на старість,
Зрозумівши свого пана скнарість...

Жив два роки аж без хліба,
Поки в статусі був VIPа,
Позаяк тріщав маєток
Від ікри, ковбас, креветок...

Придбавши фабрику підпільно,
Гребе тепер валюту вільно...

Кололітературне

Найбільший дотеп, товариство,
Що літнаближена вівця
Назвала першим гумористом
Напівірпінця Ірванця,
Який у храм літератури
Так забубабути старавсь,
Що із любові В.Сосюри
До України насміявсь.

Він не тільки лазить рачки,
Коли добре вріже,
А ще з білої гарячки
Пише білі вірші.

Що то є за графоман,
Котрий стежку не прочовп
В лавреати за роман
Про порожній власний лоб?

Чого-чого, а нині віршописців –
Як суму восени в зів'ялім листі!
Чи не тому їх стільки уродило,
Що тратитись не треба на чорнило?

Три вірші-каліки дістав із комори –
І видав під назвою «Вибрані твори».

Нечитабельні сонети
Розкривають снів секрети.

Гумор, зліплений із суму,
Варить настроїв, наче гуму.

Поєми за формою, а не за змістом,
Час для читання розтягують злісно.

Графомани за романи
Засідають з творчим жаром,
Бо в очах – стіна туману,
Що їм пахне гонораром.

Написав есе просте –
І як літератор
Мемуари тче про те,
Як той твір в сміття густе
Викинув редактор...

Плутав з повістю новелу,
Не вмів говорити.
Напис же вінчає стелу
«Спить великий критик».

Літпародії нікчемні
Пишуть люди тільки темні.

Месник вийшов з графомана
Після того, як почув,
Що його рядки – омана,
А він сам є булькодув.

Не вірші – виродки, одначе
Їх строчить, аж від щастя плаче.
А за романи досі не береться –
Боїться, що слізьми тоді залетється.

РЕДАКТОРАМ

на вічну пам'ять

Замальовок не пишу –
Не та обстановка.
А відтак наголошу:
Жанр мій – замилівка.
Я замилувать люблю
Очі прототипам,
Із яких портрет ліплю
І мовчу, як риба.

МОЇМ ВОРОГАМ

Не поспішайте вкласти у труну –
Я й на тім світі вас не обмину!

МОЇМ ДРУЗЯМ

Я вам і трьохсотлітній вже дідусь
Із того світу щиро усміхнусь!

Перелаз на Парнас**ПОПРАВКА**

*Якщо ні води, ні пари –
Туман тоді сніг цей з'їсть!*
Михайло Пасічник

*Туман – атмосферне явище,
що полягає у скупченні продуктів
конденсації водяної пари.*
З Вікіпедії

Туман – з водяної пари?
Е, сніг хай їдять татари!

ВІДЧАЙДУХА

І дерева, і я не питаємо броду.
Неоніла Диб'як

Зазиміло: насипало снігу по вуха!
Не проїхати й, вам доповім, не пройти.
Лиш дерева та я, з Городищ відчайдуха,
Не питаємо броду – йдемо до мети.
Для дерев, звісно, легше долать кучугури,
Бо у них – ні спідниці, ні навіть чобіт.
Та мені це ніяк не приносить зажури –
Над снігами несе мене творчий політ!

ЄДИНА ВТІХА

На Вас... Ваш кіт...

Давно чекає вдома.

Мене турбує

Клята аденома...

Микола Возіянов

Ось стрілись знов
Ми вчором на лавці...
Зітхали мовчки,
Кривлячись од болю...
Якби ж нам літ
Хоч стільки, як уранці,
Могли би дати
Емоціям ще волю.
Ви про кота
Лиш думаете свого,
А я – про клятву
Рідну аденому...
Діждемось лиш
У небі молодого –
І вже пора
Чалапати додому.
Єдине, що
Уміє сум прогнати,
Копичить сили
На наступні стрічі, –
Це вірші, котрі
Принесу читати,
Щоб Ви в цю мить
Не закривали вічі.

ПІДМІЧЕНЕ

Снігопад – це ніжний водоспад.

Михайло Пасічник

Снігопад – це ніжний водоспад,
Ну а злива – крапання всебічне.
Блискавка – то триходовий мат,
Вітрюган же – безгрошів'я вічне.
Сильна спека – щедрість батарей,
Котрі влітку гріють стіни хати.
А нормальний день – твій ювілей,
На який знайшлися меценати.

ТВОРЧА ДУША

Я тебе, коханий, вберегла!

Вся душа моя тепер – у папці...

Анна Лимич

Душу я носила (дехто чув)
В місці потаємнім свого тіла.
Та в районі схову стався зсув,
Тільки-но неждано овдовіла.
І душа поволі поповзла,
Площу тіла залишила вранці,
Взявши курс до творчого стола...
Та й спинилась бідолаха в папці.
Тож коханого так вберегла
Завдяки душі доволі творчій.
Бо якби у світ вона пішла,
Був би він лиш в пам'яті жіночій.

ВІДТІНКИ ВОГНЮ ТА ДИМУ

Вогонь і дим погойдуються в риму.

Світлана Луцкова

Професія взнаки таки дається,
Коли людина зирить на об'єкт
І хоче щось промовити від серця,
Спираючись на власний інтелект.
Вогонь і дим як явище буденне
На різні всіх наштовхує думки.
Юрист вважає: то ясне і темне
За право б'ються вибитись в зірки.
На думку живописця, ці сусіди
Вишукують яскраві кольори,
Аби замалювать жалі та біди,
Прикмети смутку, розпачу й жури.
А ось в очах пожежника, напевно,
Вогонь і дим танцюють гопака,
Щоб ївся хліб постійно й недаремно,
Щоб знав усяк підступність сірника.
Натомість лікар цю одвічну пару
Сприймає як життя і смерті глас.
А енергетик бачить теплу хмару,
Яка вита навколо теплотрас.
Поетка також має душу зриму –
Їй видно добре, як вогонь і дим
Погойдуються злагоджено в риму
І ніжно пахнуть виданням новим.

ЗІЗНАННЯ ЗРАННЯ

*Я горілку із перцем
Запиваю Дніпром.
Ігор Павлюк*

Написалося серцем –
Не якимось пером:
Я горілку із перцем
Запиваю Дніпром.
Щоб читач небилицю
Мав за правду гірку,
За дві пляшки криницю
Я віддав свояку.

СИЛА ЧИТАННЯ

*Поезія – це море... Ручаї –
Сонети, тріолети, рубаї,
Газелі, ритурнелі... І в це море
Я розмисли спрямовую свої.*

*І паралельно шлю їх у Тур'є –
Таке село на мапі здавна є.
Нехай Яворська Ольга прочитає
І ніжно приголубить, як своє.*

Петро Шкраб'юк

Сонети, тріолети, рубаї,
Газелі, ритурнелі – всі мої.
Як їх Яворська Ольга прочитає –
В Тур'є враз морем стануть ручаї!
Високі хвилі бігтимуть селом,
Їм люди вдячно битимуть чолом,
Адже розгледіть в хвилях тих зуміють
Усе, що наШкраб'ючив я пером.

УЛЮБЛЕНА ТЕМПЕРАТУРА

*Так, нуль на градуснику – свято!
Щось ніжне тупиться до вух...
Зліпив – і хочеться обняти
Цю чудо-бабу снігову.*

Михайло Пасічник

Температур бува багато,
У кожній – мінус свій і плюс.
Та нуль на градуснику – свято!
Тоді я – геть не боягуз.
Іду у двір ліпити бабу,
Цю чудо-бабу снігову.
І відчуваю її звабу,
Коли зліплю, немов живу.
Попри з вуглин чорнючі очі,
Із моркви ніс, бріль з баняка,
Мітлу, яка в руках тріпоче,
Обнять є шанс без копняка.

ДО ВІДОМА

А думка десь у голові свербить...

Олександр Берестяний

Печаляться, як починаю я
Потилицю враз чухати чи лоба...
Та не проблему осягнуть це спроба!
То думка в голові свербить моя!

УРОКИ ІНТИМНОСТІ*Молодих вечорів**не соромиться гілочка гола.*

Наталя Сирцова-Левчун

На уроки інтимності
кожного світлого ранку
я у сад свій розкішний
таємно і часто ходжу.
Із собою беру, зазвичай,
лише кави одну філіжанку –
та й очима уважно
по ніжних деревах воджу.
Скільки тут непідробних
звабливо-приємних картинок!
Їх помітить спроможна
із образним жінка умом.
В молодому саду я блукаю
до перших зоринок,
особливо зимою,
коли сад наливається сном.
І картинок отих,
котрих я назбирала довкола,
є вже стільки, що бачу їх
навіть в глибокому сні.
Молодих вечорів
не соромиться гілочка гола –
ось одна з найперших,
що впала у вічі мені.

РАЙСЬКА СУБОТА

*Душа – мов скрипка пилом припада
І враз страждає на високих нотах.
Ти ще струна – не думай про літа,
Ти закохайся в мене у суботу.*

Сергій Дзюба

Я зайнятий у будні – просто жах,
Спрямовую на творчість всю роботу.
А на кохання, що уже в літах,
Як правило, відводжу я суботу.
Ще досвіта в цей день, що наче рай,
Прошу дружину як святу надію:
– Ти закохайсь у мене – і кохай,
А будеш спочивати у неділю!

ЗАМІСТЬ УТОЧНЕННЯ

*Мороз сидів на гребені хліва,
Позвішував в замет бурульки-ноги...
День надув сердито щоки,
Крила склав, мов сірий птах...
Туман дожовує сніги,
Голодні очі у туману...
Хитнувся ранок, наче п'яний,
Чи встав із лівої ноги...*

Микола Будлянський

Чогось багато виключно людського
Є у туману, дня, морозу, ранку...
Залежить все, либонь, лише від того,
Яку поет їм видав рознарядку.

ТИ І ДРОТИ

*Дроти гудуть,
Гудуть дроти.
Прийду, прийду,
Казала ти.
Чекаю, жду –
Тебе нема.
Зима в саду,
В душі зима.
Додому йду –
Назустріч ти.
Дроти гудуть,
Дзвенять дроти.*

Михайло Сіренко

Коли гудуть
Стовпів дроти,
До мене путь
Не знайдеш ти.
Коли ж дзвенять
(А в мене слух
Іще на п'ять,
Ще не оглух),
Це позивні
І радість теж,
Що ти мені
Назустріч йдеш.

ДУМКИ ТА ЇХНІ НІШІ

З приводу афоризмів Ярослава Федорчука

Думки ніякі, сильні та сильніші
Лягають у безграмотності ніші...

СПОВІДАЛЬНЕ*від Віктора Женченка*

Коли прибув я у своє село
студентом –
Від щастя й гордощів
крутилась голова...
Я ніби був соратником
Колумба.
Коли прибув солістом у село
й поетом –
Від смутку й подиву
крутилась голова...
Я був лише В.Женченком.
Не більше.
Коли ж пенсіонером у село
дістався –
Від усвідомлення
отерпла голова,
що треба було вчитись
на міністра.

ЩАСТЯ БЕЗ МАТЕРІ І ХЛІВА

*Я хочу чесно працювати,
Просторий дім і дітлахів,
І щоби вранці моя мати
По молоко ходила в хлів...*

Володимир Карпович, зб. «Світлотіні».
літагенція «Друге дихання», Київ, 2018 р.

Поету треба небагато:
Лиш молоко, плюс дітки й дім.
Відтак мені схотілось раптом
Обзавестися цим усім.
Придбав квартиру, одружився,
Нащадків цілий взвод завів.
На молоко, все ж, не розжився,
Адже потрібні мати й хлів!
А мати вмерла, і у місті
Лише підвали й гаражі.
Задумавсь я разів зо двісті,
Як біль прогнати із душі.
Як інженер і фізик вчення
Вмить долучив до творчих справ,
Щоб повернулося натхнення,
Аби я лірику писав.
І визрів план, і щастя сходу
В моїй з'явилося судьбі:
Я молоко качать з заводу
Почав по схованій трубі.

ПІДКАЗУЮТЬ

Загляну я сам у себе –
Що там є й чого нема...
Щось звучить в мажорнім дусі,
Щось мінорний звук трима...
Я і сам не розберуся,
Що там є й чого нема.

Вадим Крищенко

Прокидаюся...Не треба
Фізарядочки мені –
Заглядаю я у себе:
Що там всілося на дні?
Чи мажорне, чи мінорне,
Ачи разом те і те?
І така печаль огорне!
І такий сум розцвіте!
Бо хоч дзеркало об'ємне,
Хоч тулюсь до нього я
І вухами, й носом, темне
Бачить вдивляність моя.
Ні крізь ніздрі, ні крізь вуха
Не вдається розпізнати,
Чи я хлопець-відчайдуха,
Ачи старості печать.
А відтак не розберуся,
Що там є й нема чого.
Тож хутесенько збираюся –
Й на рентген! Причом – бігом!
Там просвітять, як належить,
Й за хвилин підкажуть п'ять,
Як мені із себе нежить
Або кашель виганять.

**ГРАФІК РОБОТИ
ПОЕТА ПЕНСІЙНОГО ВІКУ**

*...О п'ятій до роботи
Встаю я, мов двірник...*

Михайло Пасічник

О п'ятій до роботи
Встаю я, мов двірник,
Бо творчі ждуть турботи –
Без них я жить не звик.
Труджуся, поки смачно
Ще спить домашня рать,
Інакше буде лячно
Мене їй обминать.
Коли ж я помічаю,
Що виспатись дім встиг,
Комп'ютер вимикаю
І під перину – шмиг!
О п'ятій тішусь знову
Крилатому коню.
Ще б тільки двірникову
Отримувать платню.

ОБСТАВИНИ ЗМУШУЮТЬ

*З нами разом закружляє літо,
в млості хай рокам утрачу лік –
бо волю в ласках перемліти
та прожити з Музою весь вік!*

Ярослав Ткачівський

З Музою не думали вінчатись,
та зійшлися, нищечком скажу,
щоб не ображалися дівчата
із якими більше, ніж дружу,
бо волю в ласках перемліти,
ще й прожити з Музою весь вік,
щоб крилаті в нас з'являлись діти,
щоб рокам втрачався в млості лік.
Та вона, думок моїх ракета,
як дружина Музу назива,
Ярослава, зрілого поета,
Із коханцем плутає, бува.
І тоді мені вже не до млості,
стріл критичних – сотні у мій бік!
Тож почав я Музу кликати в гості
тільки як сімейний чоловік.

ЗАРАДИ ДІАЛЕКТИЧНОЇ СПІРАЛІ

*Зустріну тебе у великодню п'ятницю,
Як Лауру Петрарка.
Впадемо в епохальну каналізацію,
Ніби відламана скалка.
Я відкрию урбаністичні рими
І модерн по вертикалі –
Аби тільки були ми
В діалектичній спіралі!*

Анатолій Мартинюк

Не можу жити єдиною лиш творчістю –
Любовні манять далі.
Побути з коханою так мені хочеться
В діалектичній спіралі.
Тож мушу навіть у великодню п'ятницю
На рандеву літати,
Щоб впасти в епохальну каналізацію
Як ув інтимні шати.
Дістатись до мрії шляхами старими,
Прорватися крізь печалі
Допоможуть урбаністичні рими
І модерн по вертикалі.
Для цього талант є в мене, Анатолія,
Хоч він – не Петрарки,
І кохана – не Лаура. І зможу долю я
Ухопити за барки!

ОСІННІЙ ПОЛОН

*Посеред літа в травах голубих
Зустрів я дерево, що думало про осінь.
Стояв під ним хлопчина льонокосий
І годував з долоні голубів.
Я мовчки сів на березі ріки,
Спустив у воду ноги свої босі
І в тій воді постав нараз таким,
Як дерево, що думало про осінь.*

Микола Луків

Посеред літа дерево зустрів.
– Про що, – спитав, – ти думаєш, скажи-но?
Воно – ні слова, я теж онімів.
І довго так мовчали безпричинно...
Аж раптом очі долу опустив –
І вгледів свої ноги... ноги босі.
Відтак збагнув, що виглядять ходив
До річки заблукалу в літі осінь!
І це штовхнуло висновок зробиць,
Що й дерево живе осіннім часом.
Тож ноги у ріку спустив умить...
І думаєм про осінь й досі разом.
Ідуть знайомі, зирять крадькома,
А дехто ще й цікавиться: – Миколо,
Чи ноги не замерзли? Вже зима
Гуляє неприкаяна навколо!

УКРАЇНСЬКА КМІТЛИВІСТЬ

*Я із покоління, що застало
Долівку, перевесо, ціп і рало.*

Василь Марочкін

В далекому від рідних місць Торонто,
Куди подався проживать з комфортом,
Цікавились (вже не було спасіння),
З якого я, прибулець, покоління.
Я довго думав, як і що зробити,
Аби охоту від прискіпувань відбити...
І ось проблему, що постала гостро,
Я розв'язав як українець просто:
В торонтівськiм помешканні підлогу
Та й на долівку поміняв, їй-богу.
В кімнаті ж, де гостей бува чимало,
Тримаю перевесо, ціп і рало.
Тепер ніхто нічого не питає,
А лиш очима побут мій вивчає.

УЛЮБЛЕНИЙ ЗАПАХ

*Безлисте віття знов до неба тягнуть
старезні осокори край доріг.
Цьогоріч осінь тепла і ненагла,
і ароматна, мов грибний пиріг.*

Світлана Козаченко

Люблю я осінь. За гриби найперше.
Вони – краса й розминка для зубів.
А ще мій нюх із ранніх літ не бреше,
що аромат найкращий у грибів!
І досі сняться пироги з грибами,
їх інколи готую я сама.
І пахне ними осінь, як між нами,
коли ненагла, й холоду нема.
Цей запах намагаюся увічнити
у віршах, позаяк мета – одна:
я хочу, щоб зі мною круглорічно
була пора безлиста і грибна!

НЕВДАЛИЙ ПОЛІТ

*З коханою милою мрію літати
Вгорі від буденних проблем,
У хмарах пухнастих її цілувати,
Бо там наш маленький Едем...
Замріяно, ніжно сплітаємо крила,
Кохання не відає меж...
І раптом – на землю зривається мила
І я поряд милої – теж!*

Юрій Хмелевський

Буденні проблеми усім допікають:
Малим, молодим і старим.
Вони і мене кожен день не минають,
Кохання замотують в дим.
Тому із коханою мрію літати
Вгорі від буденних проблем
І там обнімати її й цілувати,
На личко наносити крем.
Бо вірю в любов, як в омріяну казку,
Неначе в пожежу й потоп,
Начхать я хотів на сторонніх підказку,
Що треба зорить в гороскоп.
Горить у мені ген вогонь той палючий,
Вогонь поетичних слівес,
Адже я – поет, не зухвалець дрімучий
Чи з Тульчина просто балбес.
Зібрався з коханою якимось чкурнути
Подалі від всього – у вись...
Не встигли руками й разочок махнути,
А вже на землі простяглись!
Від страху я мовоньки ледь не позбувся,
Чекав на інсульт чи інфаркт...

На щастя, я вчасно, шановні, проснувся,
А мила – під боком. Це факт.
Схопився із ліжка – і крила побачив!
Подумав: це рештки від нас...
Але вже невдовзі собі утовкмачив:
Розбився у сні мій Пегас.

ВІДВІДИНАМ – ПАС!

*У дитячим – фруктовім – саду
ти метеликів хутко ловила...
А тепер і у мене крила
від твоїх затремтіли рук.*

*Ти мене запросила на чай.
А насправді – до раю покликала,
бо одразу ж, як діти, крила
визирали із-за плеча.*

Володимир Віхляєв

Диво дивне: куди не піду –
у дитячий садок твій фруктовий
чи до тебе на чай люксовий –
в мене крила ростуть на ходу.

Бачу, знітився рідний Пегас,
очі повні печалі по вінця,
бо без хліба зостатись боїться...
Порятую. Відвідинам – пас!

ЩЕДРИСТЬ БАГАЧА

А зорі
Зібрались на віче –
На площі небесній
Стоять...
А раптом якась
І позиче
У мене
Років двадцять п'ять..
А трапиться –
Зірка покличе,
Де яблука райські
Висять,
Тоді... я віддам
(Не позичу)
Наразі
Усі п'ятдесят.
Цей вік
Не відчує зірниця,
Що їй наздогад
Залишу.
Для зір п'ятдесят –
Це дрібниця.
А я... свій роман
Допишу...

Микола Возіянов

Я можу
для зірки
віддати
Прожиті
І не
п'ятдесят,
Щоб тільки
роман дописати,
Бо маю –
за вісімдесят!

ТОДІ ТИ ГОВОРИВ

Мовчи, коханий, мовить клен за тебе

Злоті слова, та вже вони не ті...

Неоніла Диб'як

Згадай, коханий, першу зустріч нашу,
Там, біля клена, що іще не всох...
Тоді ти говорив, як мед вливав у чашу,
Про те, що в нас одна любов на двох.
Минуло літ відтоді так багато...
Та ось нас випадковість знов звела,
Але мовчиш сьогодні ти затято,
Лиш піт стіка із сивого чола.
Мабуть, склероз чи лячність старкувата
Взнаки даються, бо ж не юний вік,
Своя у тебе, як і в мене, хата,
І ти, на жаль, не мій є чоловік.
Мовчи, коханий, мовить клен за тебе
Злоті слова, що ти казав колись.
У клена пам'ять та іще, що треба,
А ти лишень до мене притулись!

ЧАС ВИНОЮ

*Він тобі каже: – Ці твої кучері такі заплутані –
не розчешеш.*

*Здалеку – хмарка, зблизька – куделя. Це по-перше.
Розчеши сама, розділи на три пасма, заплети косу.*

Будеш охайна – і я проспівую тобі красу...

*А ти йому кажеш: – Атож, мої кучері таки дуже вперті,
коси наточені так, що по пальцях... і це – по-третє.*

А по-четверте, по-п'яте, по-шосте... дарма-дарма...

В мене давно вже перука, любий, а кіс – нема.

Наталка Фурса

Ех, біжить же як час...

Не встигаємо за простим у його круговерті –
Подивитися зайве один на одного
і на наші риси безсмертні.

А тому забуваєм нерідко те, чим нас Бог наділив,
Через що виникає в сімейних стосунках багато див.

Ось і він, що давно погодився ділити дороги
свої зі мною,

Мої кучері сплутав колишні із перукою
вже немолодою!

КЛОПІТ Є

*Весь у боргах, як муха в павутинні,
Чигає час на мене, мов павук,
Плачу за давні всі мої провини,
Нові вже маю, з ними і живу.
А кредитори смакають за поли:
– Віддай мені малесеньке моє! –
І віддаю: вечірню матіолу,
Весь вільний час... борги ж все є і є.*

Володимир Бубир

Той, хто не жив, не мав і кредиторів –
Весь світ тепер на позичках живе.
Що вже казати про поетів, котрі
Радіють, як щось збоку припливе.
Повис в боргах, як муха в павутинні,
Живу давно таким ось Бубиром:
У того квітку взяв чи хмар ватаги сині,
Ув іншого – туман чи днів огром.
Буває, що беру й матеріальне,
Бо чи ж духовним тільки проживеш,
Коли ніхто не бачить геніальне,
А тільки те, що за плечима преш?
Я кредиторів чую галас звичний:
– Віддай мені малесеньке моє!
І віддаю усе... у книгах поетичних,
А ось з матеріальним клопіт є.

ПРОПОЗИЦІЯ

*Ми хочемо жити в країні,
Де чесні є правила гри.
Чомусь депутати й донині
Недоторкані знизу, згори...*

Василь Лящук

Ох ці депутати підступні...
Їх стільки у нас вже було!
Вони і сьогодні присутні,
І спритні, як те НЛО.
І більшість – лукавці нівроку,
Неторкані знизу, згори
І спереду, ззаду і збоку.
– Ти палець, – кричать, – забори!
Ми хочемо жити в країні,
Де чесні є правила гри.
Тож хоч би з них кожен на тім'ї
Для доторків місце відкрив!

ПРОБЛЕМНА ВТЕЧА

*Забреду я від себе й від гомону,
Тиху осінь убрід перейду,
Полікую себе тиші мовою
І у тишу лицем упаду.*
Андрій Демиденко

Надокучив собі я добряче
І розмовами, й навіть письмом.
Тож утечу від себе призначив –
Хочу в тишу податись притьмом.
Я планую хутенько без себе
Тиху осінь убрід перейти,
Як позаду залишиться серпень,
І самотньо хоч рік похропти.
Сниться вже, як я падаю в тишу
Всім лицем... Та під серцем шкребе,
Бо не знаю, на кого залишу
На період утечі себе.

РЯТІВНІ ХАЩІ Й НЕДОСІВ

*Дощ не має жалю
Ані серця.
І мочитиме до...
Та після...
Знову й знов.
І на мить не зморгне.
(Він прорветься).
Я ховаюся в хащах
Від цього пропащо.
Тут ніяк він мене
Не знайде
І нізащо.
...І піде собі геть,
Як й приходив, ледащо.
Піде та й піде...*

Віктор Палинський

Я на дачній землі
Замість саду,
Спеціально причім,
Щоб себе
Рятувать
Від безжального геть
Дощопаду,
Справжні хащі розвів,
Що гілки
Аж тріщать!
Тільки він почина
Безсердечно
Мою постать, бува,
Не зморгнувши,
Мочить –
Я у хащі біжу,

Де безпечно
Не лише мізкувать,
А й творить.
Але є, як-не-як,
У цій справі
Й невеличкий, їй-бо-
Присяйбо,
Недосів:
З хаш пробитись у світ
Важко славі,
Хоч вертаюсь сухим
До своїх
Читачів!

ПЛЕЩУ ВИГАДКИ

Я не проспала жодного дощу...

Наталія Горішна

Я не проспала жодного дощу...
Утім, якщо казати чисту правду,
То я, напевно, вигадки плещу
Під впливом чергового віршопаду.
Бо у літа дитячі, ще коли
Пегас крилатий навіть і не снівся,
Дощі без мене тихо собі йшли,
І сон до ночі трепетно тулився.
Й пізніш було, скажу, не до дощів,
Коли життя писалася чернетка.
Мене на ноги він уперше звів,
Коли в мені прокинулась поетка!

ЗАПІЗНІЛЕ КАЯТТЯ

Відчиняйте, любі, душі та віконця...

Тетяна Комлік

Потягнувся вірш мій свіжий та й до сонця,
Котрий серцем щедрим миттю народила.
В нім людей прохала душі та віконця
Відчинять, щоб пісня рідна мала крила.
А коли вдалося вірш надрукувати,
Я почула правду від одного хлопця,
Що потрібно душі тільки відкривати,
А не відчиняти, як оті віконця!

КАША ВІД САША

І гарна жінка каже – Ні

ЛА-скаво просить: так, так, так...

Олександр Берестяний

Узявсь давно за вірші. Аж
Із літ іще доміліцейських.
І почали мене звать – САШ
КО-ли ще був Пегас до феськи.
А ще співають знаходив час,
Бо голосистий я ізмалку.
Ба, навіть хтось промовив – САШ
КО-лись втне оперну Наталку.
Але в житті – свій ритм, кураж,
Свої програма та афіша.
Тож нині я, пенсійник САШ
КО-втаю радощі при віршах.

ЛОГІЧНИЙ ВИСНОВОК

*Нелегка у ноші ноша,
Легко(важить) шалик-льон.
Поштальйонить листоноша,
Листоношить поштальйон.*

Олександр Вертіль

За крутішого крутіший
Стиль є словозбирачів.
Але вірш не кожен віршить
І читачить читачів.

ТАКА ТВОЯ РУКА

*Коли мороз сягає сорока,
Коли тріщать льоди, мов канонада,
Усе живе шука тепла і ладу,
А на моїм плечі – твоя рука.*

Людмила Скирда

Морозу не боюсь – рука твоя,
Що на моїм плечі лежить в цю пору,
Температуру піднімає вгору –
Й «буржуйкою» тоді роблюся я.
Коли ж спекотний надворі режим,
Я по руці твоїй б'ю моментально,
Аби з плеча прибрав її негайно,
Бо як Скирда піти я можу в дим.

ФІАСКО

*Я не прийнята до раю –
Чи зарано, чи запізно.*

Неоніла Диб'як

Із роботи причвалала,
Коли вже добряче смеркло,
І заяву написала
Тому, хто привласнив пекло,
І Всевишньому в додачу,
Бо з усього, люди, бачу:
Доведеться, попри блати,
З цього світу утікати.
Заспокійливе ковтнула
Й відіслала те, що втнула,
Небесам до запитання...
Ждала відповідь до рання,
Не стуливши віч (є свідки)...
Але вісточки – нізвідки!
Тож міркую, руки склавши:
«Значить, буду жити завше.
Бо до пекла, ні до раю
Я не прийнята, вважаю.
Мабуть, рано чи запізно
Подала заяву слізну».

СЛЮСАРЕВСЬКЕ

*Досі йде до мене осінь
із далеких пасовищ.
І ніяк не дійде. Досі –
як теля до тітки Фросі,
що напав на нього кліщ.*

Микола Слюсаревський

Ех, якби до тітки Фросі
із телям вернувся кліщ,
вже б давно стояла осінь
на моєму на порозі,
прилетівши з пасовищ!

ПІДТВЕРДЖЕННЯ

*Літа реактивні... Невже ювілей?
В'ячеслав Романовський*

– Літа реактивні... Невже ювілей? –
Спитав я себе необачно.
Коли ж за столами побачив людей,
Собі відповів: – Однозначно!

ЗАРАДИ ТЕБЕ

*Розрізую ніч по Чумацькім Шляху,
немов медівник уродинний –
бери половину, а як до смаку,
то навіть і дві половини.*

*Розламую день по сліду літака,
мов кахлю, покриту лазур'ю, –
із сонцем – тобі, а мені – хай така,
ще й вітер віддам – не обдурю!*

*Ділитиму серце по свіжій рубцю –
на скалки воно розлетиться.
Бери, не соромся, найбільшу – оцю...
Візьми! Ну хоча б для годиться...*

Ярослав Петришин

Розрізую ніч по Чумацькім Шляху,
ділю по сліду літаковому днину
і серце по свіжій рубцю (тьху-тьху-тьху) –
бери будь-яку, не дурю, половину!

Навіщо роблю це, питаєш мене?
і я поділюся не вперше секретом:
нехай тебе думка хоч раз осяйне,
що я, Ярослав, не скупим є поетом.

ПРИЧИНА ПОДОРОЖІ ДО ТЕБЕ

Я їду до тебе. І немає кордонів і меж,

Я сьогодні – безмежна, я сьогодні уся – безкордонна...

Руслана Мельничук

Народилася я, форму маючи тіла

і внутрішній зміст,

Та найбільшим багатством були межі мої

і кордони!

Набиралася сил, розумнішала швидко

і більшав мій зріст,

Хоч на зміну кордонів і меж існували

чіткі заборони.

Аж допоки тебе не зустріла в дорозі

до свіжих вершин,

Аж допоки глибокі мене почуття

у полон не забрали.

Лиш тоді я помітила: з досить поважних

любовних причин

Мої межі й кордони, неначе щасливе дитинство,

пропали!

Я безмежною стала і безкордонною вся –

від чола до п'ят,

І поїхала прямо до тебе, збагнувши,

що стала геть інша...

Так і їду, хоча ще не знаю, чи ти цьому,

любий мій, рад.

А якщо не зустрінеш, хоча б напишу

про цю подорож вірша.

СЮРПРИЗ

*Ти стояла
На причалі
Без одежі,
Без печалі...
Спілі вустоньки
Сміялись,
З морем віченьки
Кохались...
Вітерець твоє
Несміло
Цілував
Засмагле тіло,
Світле личенько
Без гриму –
Підбирав до тебе
Риму...
Проза з берега
Дивилась,
Як поезія
Творилась.*

Микола Возіянов

На причалі
У костюмі
Я, Микола,
Був при думі.
Дихав морем,
Слухав хвилі,
Нотувавши
Вірші милій.
Підбирав для неї
Риму,
Попри прози
Гру незриму.

Так поезія
Творилась,
Поки мила
Не з'явилась.
Відібрало
Миттю мову,
Як побачив
Чорноброву.
Стала рима
Раптом квола,
Адже мила
Була гола...
– Це для чого? –
Курнув «Приму».
Ну а мила:
– Для інтиму.
І ми спільно
Без печалі
Цикл створили
«На причалі».

ЯКЩО ВІДВЕРТО

*натхнення є немає часу
є вільний час нема натхнення
якби і те і те відразу*

Ніна Супруненко

скажу як Ніна Супруненко
якби і те і те відразу
я досягла б вершин Костенко

НАЙБІЛЬШЕ ЩАСТЯ

*Листя жовте – роєм,
Я ж – то вниз, то вгору
На старому ровері
Через яр до бору.
Врізнобіч з печалями,
Захмелілий волею, –
Педалюю далями,
Долею вдоволений...*

Михайло Пасічник

Кожен з нас по-своєму
Долею вдоволений:
Спиртоман – запоями,
Наркоман – уколами,
Олігарх – мільйонами,
А жебрак – копійкою,
Спекулянт – іконами,
Розбишака – бійкою,
Ловелас – коханкою,
Безробітний – обліком,
А лихач – тачанкою,
Риболов же – кобликом,
Браконьєр – косулею,
А хабарник – волею,
Лжебезхатько – дулею...
А я, братці, – долею!
Бо старого ровера
Маю із педалями –
І грибними порами
Педалюю далями.
Через яр до бору
Мчу, дари шукаючи,

Заодно для твору
Рими підбираючи.
Осінь цьогорічна
Мало ще дощила,
Тож проблема вічна:
Ще грибів – не сила.
Цим і користаюсь –
На ходу віршую
Й бору їх читаю,
Так гіпнотизую.
Інколи і вдасться
Білих назбирати,
Та найбільше щастя –
Ровер обкатати.

ПОРА БАБУВАННЯ

*Бабине літо. Мені бабувати –
Це щодо віку й душевної теми.*

Ніла Диб'як

Бабине літо довкіл ходить хати,
Сад обплітає, город і так далі...
Ех, як люблю я в цей час бабувати,
Втому втопивши в багряній печалі!
Рідні кепкують із мого бажання,
Кажуть, що бабине літо – не вічне,
Що повернуся у вік дозрівання,
Й не варто робити обличчя трагічне.
Викручуюсь хитро із цього моменту,
Щоб не спійматись на помислах темних.
І запевняю рядочком куплету:
– Я потребую душевної теми!

НЕ ЗДАЮСЯ

Реакція на осінь – спати, спати...

Не дбати, не літати, не писати...

Наталка Фурса

Нагонять сон осінні тихі шати...

Так хочеться, повірте, друзі, спати...

Пощо літання, дбання та писання,

Коли очей ви маєте злипання.

Одначе не здаюся, як і Муза,

Бо я ж не хтось там, а Наталка Фурса!

Бо знаю ще я зі шкільної парті,

Що можна все на світі геть проспати.

Відтак міцної кавоньки нап'юся –

І віршами із напастю борюся!

СПІЛЬНЕ ВІДКРИТТЯ**(Замість есемески)**

Без штори світ у шибці найсвітліший.

Михайло Пасічник

Без штори світ у шибці найсвітліший!

Це зрозумів і я в ці дні, між іншим,

Коли й мене дружина попросила

Знімати все, що рік тому вчепила.

Крізь скло віконне, глянувши уважно,

Побачив чітко, аж зробилось страшно,

Сусіда, що мені сигналив з двору:

«Приходь на свіжу чарку у комору!».

Отож, Михайле, відкриття в нас – спільне,

А у додачу – то іще й підпільне.

ЗВАБЛИВІ ВІНЦЯ

Я в Осінь входив аж по вінця – весь!

Наснилось, що вона – моя кохана!

Ярослав Черногуз

Мене вже знають в низці сіл і міст,
Оскільки бандурист і літератор,
І син, в якого славний вельми тато –
Прекрасний сатиричний романіст!
Стараюся писати про все по змозі:
Політику, кохання і пейзаж...
Я закохався нещодавно в Осінь
По самі... Ну, по самі вінця аж!
Адже наснилось, що вона – кохана
(Це сталося о другій ночі десь).
Я в Осінь входив аж по вінця – весь!..
А вранці мокрим звівся із дивана
І виклав вірш інтимний в Інтернет...
Тож читачі заойкали:
– Дивіться,
Наш Ярослав не тільки-но поет
І бандурист, а є у нього вінця!!!
– Ці агрегати у якому місці?!
– Де замовляли?!
– Як собі знайти?!
Я знітивсь, хоч уже не в юнім віці:
Не знаю, що на те відповісти...

ДЕ СОРОМ?

*Стояли з тобою
Удвох під вербою
І зорі дивились на нас...
Та сніг ще на серці лежить.
Вже інший з тобою
Під тою вербою
В коханні щасливий стоїть.*

Василь Титечко

Ще досі у горі
Із тою вербою,
Де ми так на зорі
Дивились з тобою.
Коли ми стояли
Удвох, моя мила,
То думав, що я лиш
Є твій – і могила.
Махнув час рукою –
Минуло літ сорок,
А ти під вербою
Вже з іншим... Де сором?

ЗАЛЕЖНА ТІНЬ

*...Стою і бачу – на куфайку
Побільшала вже тінь моя...*

Михайло Пасічник

Тінь від куфайки – чималенька.
Коли ж кожуха одягну,
Вона побільшає, рідненька,
На всю кудлату товщину!

СПАСИБІ НАЙКРАЩІЙ

*На світі є мільйон жінок,
На всі смаки і вроду.
Від півдня й півночі вінок
До заходу і сходу.
Отак кохав би кожна з них
Аж поки світ не згасне,
На кожен крок і кожен вдих,
Бо всі вони прекрасні.
Та в чім, скажіть, моя вина,
Що я у тім пропавший?
Бо є на світі лиш одна –
З усіх красунь найкраща.*

Василь Ковтун

На світі є мільйон жінок,
І всі вони – прекрасні.
Всі решта (із моїх думок) –
Суб'єкточки нещасні,
Яких ніколи не кохав
На вдих і крок я кожен,
Бо особисто їх не знав.
А хто всіх знати може?
– І не твоя у цім вина, –
Вважа моя, найкраща.
Спасибі їй, що хоч вона
У мене не пропаща!

ЗАРАДИ ВАГИ

*Строфа важка, як свійська птаха,
В зіницях – муть словесних плес.
По нагромадженнях метафор
Стрибає хвацько куций сенс.
Звернули шиї всі звороти,
Епітет втратив апетит.
...Приходить Муза без охоти.
Чогось їй зле. Мабуть, гастрит.*

Любов Бенедишина

Я дослідила, що у Музи
З'явивсь гастрит – шлунковий гад.
Тож на дієті бути мусить,
Я ж їм за неї все підряд.
Мені шепочуть, що поправлюсь,
Що стрункість геть свою зітру...
Та від харчів не відмовляюсь –
Ваги за Музу наберу!

Зі сучасної шедеврології**ЩОДО АВТОРСТВА**

*Добрі люди є усюди,
В них серця, як синя даль...
(Із сучасної пісні)*

Авторів тепер – повсюди,
Здібних більш і здібних менш.
І від них ждуть добрі люди
На мистецтво справжнє, все ж.
Виправдовують частенько
Сподівання ті і ті,
Від чиїх пісень серденько
Сили має золоті.
Та мистецтво зустрічає
І естрадних прилипал,
Всяк з яких всім заявляє:
– Я є професіонал!
А виходить лиш дурниця,
Де «серця, як синя даль».
І безкрила їхня птиця
Викликає тільки жаль.

Хвостатим лящем у шпарину грози
Пітьма залетіла, як гумка в труси.
Ударила ліктем траві по брові –
Спалила останню надію в рові.
Розхристаний смалець потік у вікно,
Згадалося півню радянське кіно.
На гілочці брами заснули сичі,
Вмлівають в печі із повій калачі.
Регоче сокира, тупа, наче пень,
І сходить черешнями в пазусі день.
Сокоче в баюрі нудне поросятко,
Щебече на Марсі антихриста татко.
А вітер вареники ліпить із пилу,
А серце з душі випромінює силу.
А тітка Оксана в шпагаті кона,
А пес несусвітній зорить із вікна.
На світ очортілий накинулась ніч,
А в Путіна в ліжку проснувся Ілліч.
Стрибає від щастя в кутку пилосмок,
У космос кобила зробила свій крок.
Тріщать у тролейбусів повні штани...
І в тому немає моєї вини.

Зійшло зненацька тісто,
Як на бігбордах «ЗЕ».
Краватка із міністром
Погоду нам везе.
Звучать акорди грому,
Що в березні заклика.
Жене сліди додому
Ватага злих собак.
Працюють на прибуток
У банках огірки.
Потрапив сміх у путо,
А сум – у матюки.
Так синить синьо синька
На лобі дня синці,
Що на картині динька –
Як сир у молоці.
Стриба артеріальний
Від перемоги тиск,
А вітер геніальний
В мізках наводить лиск.
Ями на трасах кличуть
Асфальт на рандеву.
Я долара позичу –
І паном заживу.
Я учеплюсь по-братськи
Удачі на гачок,
Якщо від кандидатських
Не гегну казочок.

Таємна лірика**НЕРОЗЛУЧНИЦЯ**

Кожну нічку вона –
Ув обіймах моїх,
Бо така запашна
І ніжніша за всіх.
З нею втома тіка,
Тонуть клопоти в ній...
Ех, знов дам хропака
На подушці пухкій!

СИЛАЧКА

Така у неї сила є,
Що спать нікому не дає:
Ні тому, котрий має думку,
Ні королю, ні недоумку,
Якщо відкриті ніс чи вуха...
На те вона – куслива муха!

СПОКУСНИЦЯ

Відбере і силу, й розум,
Втратиш будь-які надії,
Як сьорбнеш її ти дозу,
Радіації-повії.

ЗВАБНИЦЯ

Останню зняв із неї одєжину,
Хоч намагалась витиснуть сльозину.
І взявсь за звичну справу без жалю,
Бо так її я, ріпчасту, люблю!

НАЙБІЛЬША ПОДРУГА

Торкнусь губами – трішки обпече,
Та смак відчую і тепло у тілі.
Це та, яка нікуди не втече,
Бо звикла бути при важливім ділі.
Без неї важко уявить життя,
Хоча ніяка зовсім не ворожка.
Смачніша з нею і свята кутя,
Адже вона – моя найбільша ложка!

ПЕРША

Вона спочити не давала –
Мене в неспокої тримала,
Гаряча й гола, як сльоза,
Ця перша в літі цім гроза ...

ЗРАДЛИВЕЦЬ

Печаллю пройнялася Ася:
Він у знайомих на очах
Із іншою поцілувався,
Розбивши щастячко у прах...
Вину й свою ковтала з хлипом –
Сама ж цим керувала джипом.

НАХАБА

Розчарувалася у нім –
Він не пустив її у дім!
Перетворилася б на лід,
Якби не виручив сусід,
Який трудився двірником.
Він розібравсь з дурним замком.

ВТРАТА

Її, такої дорогої,
Не стало дниноньки одної.
У серці всілись біль і туга,
Адже це втрата – уже друга
За рік останній для родини,
Що любить вазочки із глини...

НЕОЧІКУВАНІСТЬ

Він запевняв: – Я вас люблю!
Вам стежку айстрами встелю!
І голос раптом обірвався...
Він, телевизор, зіпсувався.

ЛЮБ

Хоча і дуб,
Одначе люб.
На заздрість всім
Із нього – дім!

НЕКЕРОВАНІСТЬ

Шаленіло її тіло,
Від напруги аж тремтіло,
Відганяло пружні хвилі,
Що стогнали в дикій силі.
А його терзала думка:
«Ну яка без весел шлюпка?»...

ПЕРЕДСВЯТКОВЕ

Останні два гудзики із петельок
Він визволив, тіло оголивши мовчки,
І погляд націлив, неначе стрілок,
Туди, де лежала... свіженька сорочка.

Грам епіграм**ФРАКЦІЙНА ПОТУГА**

Депутати від «Слуги народу»

не знають, що таке САП.

(З Інтернет-повідомлень)

Ще в пір'я не вбилося парламентське ЗЕ,

Щоб владно літати, одначе повзе...

ЩОДО ВЛАДНИХ НАМІРІВ

Президент Зеленський – за перегляд

Закону про українську мову.

(З Інтернет-повідомлень)

Переглянути Закон

Про українську мову

Хочуть, щоби лохотрон

Взяти за основу.

МИКОЛІ ВОЗІЯНОВУ,

якому – за вісімдесят

У гуморі та ліриці – мастак,

Що вартий найпрестижніших відзнак.

Хвала ж за те найбільша, побратиме,

Що Вас і досі тягне на інтимне.

ЗАМІСТЬ ЕПІГРАМИ

*Санти прийдуть до осель, йолопукки,
Ну а до мене – старий Дід Мороз.*

Неоніла Диб'як

Люба пані Неоніло,
Прочитавши ваш прогноз,
Сумніватись закортіло,
Що улюблений ваш бос –
Більшовицький Дід Мороз.
Певно, що емоцій згряя
Під час викладу думок
Заступила Миколая,
Котрий має діду в строк
Дати істини урок.

ДЛЯ ПОВНОЇ БЕЗПЕКИ

*Експерти твердять, що викрадачі
не цікавляться автомобілями марок
«Фольцваген», «Шкода», «Вольво»...
(З Інтернет-повідомлень)*

Для повної безпеки в нашому селі
Велосипедять і дорослі, і малі.

У МОДІ

*Сонце пестить сосну,
Явір рипоньки-рипа.
...А вночі не засну:
По гриби чи по рибу?..*

Михайло Пасічник

Погляньте, в Пасічника в моді
Хапати все, що є в природі!

ЩОДО РІВНОГО МІСЦЯ

На рівному місці війну брат відкрив...

Василь Лящук

На рівному місці спіткаємось, щоб
Розбити тупий малоросівський лоб,
Сипнути ординцям з мішка глупоти,
Що для українців вони є брати...

ЩОДО БАЧЕННЯ

Ще сніг лежав, приховуючи рими...

Так латаття цвіте, випускаючи вірш

на поверхню...

Світлана Луцкова

Поети бачать вірші у будь-чому,
Їх швидко слави осяває німб.
Прозаїки не навчені такому,
А пародисти з того мають хліб.

ЩОДО РІЗНИЦІ

*Для того, аби зрозуміти, що я і спілка –
це, як кажуть, дві великі різниці,
досить було побувати на кількох
зборах і одному з'їзді. А ще не
отримати премію Руданського. Двічі.*

Наталія Доляк

Так образилась, що аж!
І зробилась панна
Схожа геть на персонаж
З-під пера Степана.

ЩОДО ДІВЧАТ

*Цілую вже ікони чудотворні,
Як цілував недавно ще дівчат.*

Ігор Павлюк

Навчився Ігор гарно жартувати!
І цьому всяк читач, повірте, рад.
Якщо не розучився він писати,
То й досі обцілює дівчат!

**СИЛА КОНТРАБАСА,
або Ода Богданові Столярчуку**

Контрабас – низьких нот ас,
Давній принц, як струн відлуння,
З ним оркестр лікує час,
Та ще сила він могутня.
І йому, якщо на те,
Заздрять інші інструменти:
Як на голову впаде –
Лиш залишить екскременти.

АНАТОЛІЄВІ КИЧИНЬСЬКОМУ

та

МИХАЙЛОВІ ПАСІЧНИКУ

з приводу схожих любовних сцен

Чи сукенка тонка, чи легка павутинка –
Однакова виходить картинка,
Намальована ніжно словами:
Ні порогів, ні гребель між нами...

**СЛІДАМИ
ІГОРЯ ПАВЛЮКА**

Життя сільських доріг здавна
Пробите кров'ю й самогоном.
Щось нетривке скида струна,
Що п'яна разом з баритоном.
Всім не подобатися вчусь,
Як алкаші-боги вчорашні.
Цікаві люди ті чомусь,
Що гилять – як пустині справжні.
Згасає свічка вже вина,
Що дозріває мовчки в глеках.
І я горілку п'ю до дна
Зі сліду вовчого. Бо спека.

ЗАЯВА НІЛИ ДИБ'ЯК

Чотирнадцять котів –
І всі в ліжку моєму!
Що б там хто муркотів –
Втну про них я поему:
Про Матроса й Димка,
Чорниша-кавалера,
Мацю, ТовсТого й Дика,
Мауглі та КасПера,
Двох Димкових малят,
Двох Строкатих, Дикунку
Й Мандрика, котрий блат
Ма' в моєму притулку!

ВІКТОРУ ГОЛУБУ
*з нагоди отримання індійського
Диплому конкурсу з проблем печінки*

Відтепер весела мить
У печіночці сидить!

АНАТОЛІЮ НЕНЦІНСЬКОМУ
на знак солідарності

Ви в Хмельницькому живете,
Я – у місті Рівне.
Ви смачненьке щось жерете,
І я – калорійне.
Яйця ніс я з магазину,
Ви – сметану з ринку.
І обоє ми на зимну
Гепнулись стежинку.
Руку я зламав, як треба,
Та вцілили яйця.
У Вас з ладу вийшли ребра,
Та спаслась сметанця.
Опинились у мороці
Специ римування.
Лиш я гепнувсь в тому році,
А Ви – вчора зрання.

ВИННІ СВИНІ,
або На натхнення Грицьку Гайовому
Якби не рік Свині, чи б Ви, козаче,
Взялися тупорилих так байкачить?

АНАТОЛІЙ ПОХИЛЮК,

фотохудожник і медик

Похилюк оцей козак
(А це всім давно відомо),
Та не хилить його втома,
Ані вітер, ні коньяк!

НЕОНІЛА ДИБ'ЯК,

поетеса

– Я – Диб'як! – всіх запевняє,
А не дибає – літає!

ВІКТОР МАЗАНІЙ,

*письменник, журналіст,
викладач*

Долі втішається казкою:
Мазаний Божою ласкою.

ЄВГЕН ШМОРГУН,

письменник і видавець

"Азалія" годує крадькома,
Оскільки в неї статусу катма.

ОДНОПЛАТФОРМІВЦІ

Кожен виборчий процес
Викликає інтерес
В тих, що мають творчий дар
І шанують гонорар.
Олександр Пономарьов –
Не Павло той, що Зібров.
Та ПЛАТформа в них – одна:
Бути там, де і Вона.
Бо у Неї, крім коси, –
Міх «бабла»! Лише коси!
P.S

Такі ж ПЛАТформівці в тих є,
Хто звіт про розум не здає.

ДОДАТОК ДО ЛАЙКУ

на вірш Михайла Пасічника
«Осанна лозі»

Лоза – це справді диво незрівнянне,
Поет про неї гарно мовив так.
Згадаю: дід лозиною потягне –
Стаю мудрішим зразу ж я, хлопчак!

ГОР ПАВЛЮК

Поет од Бога, лиш одне земне:
Який би зміст не обирав і форму,
Свою він має непохитну норму –
На твір – бодай пів слова про спиртне!

ОЛЕСЬ УНДІР

Педагогів у нім – на шістьох,
А поетів – один, сіянецький.
Не віднімеш у нього «тьох-тьох»,
Бо міцний, як горіх отой грецький!

МИХАЙЛОВІ ПАСІЧНИКУ

(відгук на його вірш про Павлюків)

А я ходив під боком в черногузів,
Уклавши з ними приятні союз.
Відтак сьогодні серед старших друзів
У мене є поважний Черногуз.

ПРОБЛЕМНИЙ ХЛІБ

*вірші впорядковую
до книги –
зернина да зернини
буде хліб*

Олесь Дяк

Вірш – рівен зернині,
А хлібові – книга.
Та видатись нині –
Ковтнути пуд лиха!

ЩОДО КОМП'ЮТЕРА

*Поки є інтерес ходить-блукать,
Поки ваша сія зоря, –
Відімкніть себе від годинника
Від комп'ютера й календаря!*

Михайло Пасічник

– Від комп'ютера – відімкнутися! –
Від поета лунає спіч.
Ну а сам біля нього крутиться,
Свідчать вірші, і день, і ніч!

ДЯКУЮЧИ ТЕРПІННЮ

*Каюсь, де оступивсь,
«Вибач, мила, що ти мене біла»...*

Ігор Павлюк

Била, бачте, мила
І не розізлила.
Бо щоб огризався,
Час би марнувався –
І не став би (згодні?)
Тим, ким є сьогодні!

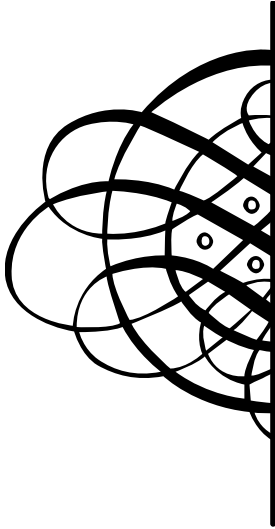
УРОЧИСТА ПРОМОВА

*з нагоди присудження Всеукраїнської
літературно-мистецької премії
імені Степана Руданського
на святі гумору імені великого
співрозмовника в м. Калинівка на Вінниччині
19 січня 2020 року*

Хомутинець С. Руданський
Та іванівець Олег
Чорногуз вмостились в братський
З Ю. Березою ковчег.
Родом Ю. із Городища,
А у Рівному живе.
І від нього швабра вища,
Й кожне дерево живе.
Любить вінницькі він яйця,
Хрін, що творить плач без слів.
А ще змалку звик рівняться
На двох славних вчителів.
Тож відверто заявляє
(Хай це чує весь народ),
Що одну з найвищих має
Від сьогодні нагород!
І вона – не тільки стимул
Для нових сміховершин.
Справжню лірику інтимну
Подавать є сто причин.
І, крім дяки, Ю. Береза
Зобов'язується ось
Працювать, щоб нечисть щезла
І любові додалось!

ЩОДО КОНКУРЕНТІВ

Пегас мій їсть і хліб, і сіль,
П'є воду, соки, чай і каву...
Щоб здешевити творчу справу,
Придбаю електромобіль!
А що ви скажете на це?
Напевне, гостреньке слівце
Про те, що траси на Парнас
Нема для транспорту ще в нас.
Отож, день-другий потерплю,
А там... ракетоньку куплю!

*Вигідний
самообман*

Розділ II

Замільовки**ВИЩЕ НІКУДИ**

Зустрілися сусіди. Хвалько й підлабузник.

Підлабузник і заспівав:

– Читав вашого вірша на дошці оголошень. Ви – поет нашого будинку!

– Беріте вище, – відповів хвалько.

– Всієї вулиці!

– Ще вище.

– Кварталу!

– Ще вище.

– Міста!

– Ще вище.

– Краю!

– Ще вище.

– Народний поет!

– Не скупіться.

– Планети!

– Ще вище.

– Всесвіту!

– Ще вище.

Хвалько задумався... Довго чухав лоба. А тоді злісно випалив:

– Та пішов ти під три чорти, писако хатній!

ЩЕ РАЗОК

– Ну, давай, любий. Ще разок.

– Не можу, мила. Вже сил немає.

– Ти що – мала дитина? Чи себе поважати не хочеш?

– Відчепися. Дай перепочити.

- Перепочиватимеш, коли зробимо справу.
- Та вона вже так набридла, що очей не хочеться розплющувати.
- Хочеться – не хочеться, а треба. Нам же казали: «Тричі на день – і все нормалізується».
- Ми це робимо другий тиждень, а толку – як від козла молока.
- Ти хочеш, любий, все відразу. Такого не буває. Ось зберешся із силами – і втішиш мене. Бо в голові паморочиться.
- Яка ти, люба, вперта! Давай і давай! А в мою шкуру влізти не хочеш.
- Я ж роблю це заради добра. Пам’ятаєш молоді літа? Тоді ти сам ініціативу проявляв. Робив справу – і не кривлявся. І мені було приємно.
- Що було, те відгуло. Тоді організм був інший. Переносив будь-які навантаження досить легко. А тепер руки й ноги трусяться. Але що я буду тобі пояснювати. Ти ж все одно не відчепишся. Давай. Останній раз на сьогодні. І більше не наближайся!
- Чоловік стягнув труси і підставив сідницю. Жінка штрикнула і задоволено проказала:
- Ах, який ти в мене молодець! Ще кілька уколів – і брикатимеш, як жеребець!

УДАЧА

- Ех, удалося мені, хлопці, з пекла таки потрапити в райський сад бодай на годину.
- Чи ж ти на тому світі був?
- Не був, але на цьому світі доля посміхнулася.
- Яким же чином?
- З пекла, яким є моя хата, вдалося втекти в кафе «Райський сад»!

НЕ ТА НОРМА

Лікар виявився гуманістом:

– Із вашою хворобою можна випивати тільки сто грамів справжнього коньяку!

– За один присіст? – поцікавився я, сподіваючись на більшу прихильність медспеціаліста до моїх звичок.

– За добу, – уточнив мій рятівник.

Це мене засмутило. Але пораду взяв до уваги. Вийшов із поліклініки. А друзі – тут як тут.

– Ну що – жити будеш? – запитав найстарший.

– Авжеж, – відрпортував я. – Навіть дозволили щодня випивати сто грамів коньяку.

– Тоді пішли в кафе, – відразу ж сказав наймолодший.

І ми пішли.

Замовив по сто грамів на кожного справжнього коньяку. Випили. За приємливий діагноз.

А далі почалося.

– Давай ще по сто, – запропонував середульший. – Твій Гіппократ перестрашувався. Тобі можна випити й двісті грамів. Організм сприйме, якщо не чинив опір після першої ходки. Мені якось було доручили на відро піску давати дві лопати цементу. А я дав три. І нічого. Змурований сарай не розвалився.

– А мене дружина попросила килима вибити, – додав найстарший. – Делікатно, щоб не розлетівся. А я так йому перцю дав, що вибивачка розсипалася. А виріб не зіпсував. Служить і досі. Навіть менше пилуги почав ковтати. І дружина мене більше з ним на вулицю не відправляє. Сама справляється. Тож зайва доза нікому не шкодить.

І ми хильнули ще по сто. Горілки. Бо на коньяк грошей не вистачало.

– Е, – підсумував середульший друг. – Пішло, як брехня по селу. Все буде добре і з твоїми нутрощами. Спиртні напої, щоб ти знав, тільки назвами відрізняються. А розливають їх із одної посудини! Завтра почуватимешся ще краще, ніж зараз. Одначе для цього треба організм прополірувати свіжим пивом.

Я замовив кожному по бокалу пінистого напою. Крім себе. Для перестрашування. Та друзі вмовили вустами наймолодшого:

– Вовка боятися – в ліс не ходити. Мені змалку батьки забороняли смикати kota за хвіст. Бо, мовляв, може покусати. А я смикав, аж поки він не здох. Його поховали, а мені призначили курс лікування від сказу. Пройшов – і не нявкаю!

Відполірували. І мені друзі всучили цигарку:

– На, закури разом із нами Щоб твої сумніви розвіялися разом із димом.

Перечити не було часу. Бо вдома вже чекали. Наковталися диму і розійшлися. Друзі – по домівках.

А я опинився в реанімації.

Прийшов до тями. І почав аналізувати, чому організм дав збій. Ніхто ж йому поганого не бажав. І дійшов висновку, що каменем спотикання стала необґрунтовано урізана моїм лікарем норма випивки. Якби дозволив мені випивати щодня бодай пляшку коньяку, мій організм не збунтувався б!

КАЗКА ПРО МОВЧАЗНОГО ЩУПАЧКА

Зібралися якомсь на збори Кукурікали, Кудкудакали, Квоктакали, Цвірінькали, Рохкали, Мекали, Бекали, Мукали, Гавкали, Нявкили, Каркали, Гелгекали, Крякали, Кумкали, Ревкали, Іржакали та Вяйки. Зібралися, щоб розглянути поведінку річкового впертого мовчальника Щупачка.

За все своє життя Щупачок жодного разу не обізвався до них, говірких. Плаває у водоймі, плавниками виблискує, бульки пускає, рибалок дразнить. І мовчить. А чому?

Невже йому так важко бути таким, як усі?

Головою зборів обрали старого з однією клешнею Рака, який похвалився, що вміє свистати. Він і відкрив збори.

Всяк із присутніх намагався отримати від Щупачка відповідь на власне запитання. Той цікавився, чому Щупачок не кукурікає, інші – чому не кулкудаче, не квокче, не цвірінькає, не рохкає, не мекає, не бекає, не мукає, не гавкає, не нявкає, не каркає, не гелгоче, не кряче, не кумкає, не реве, не ірже, не виє. А мовчить.

– Звідкіля така в тебе, друже, впертість? – розпирала злість кожного.

Щупачок од розпачу лише кліпав очима, плямкав губами та зрідка бився хвостом об землю. А в голові вертілося: «І навіщо я відгукнувся на пропозицію Нявкालів у їхніх лапах дістатися берега для звіту перед допитливою громадою? Спокусився, дурний, на обіцяну сметану. А потрапив у пекло. Що я можу відповісти на їхнє запитання? Все життя мовчу, бо такої породи. Чи хтось із них зміг би так вікувати?

Досі другом був Рак. Задкував собі – та й годі. А це, бач, набрехав, що вміє свистати, лиш би у президію потрапити».

Тривали збори з ранку до півночі. Але результату не дали ніякого. Щупачок так і не обізвався.

– Нічого ми від нього не доб'ємося, – підсумував роботу зборів Рак. – Віднесіть назад у річку – нехай пливе і пам'ятає нашу доброту!

Але Щупачок уже не дихав.

З того часу Кукурікали, Кудкудакали, Квоктакали, Цвірінькали, Рохкали, Мекали, Бекали, Мукали, Гавкали, Нявкили, Каркали, Гелгекали, Крякали, Кумкали, Ревкали, Іржакали та Вияки вважають усіх риб ненадійними членами громади. І дуже тішаться, коли хтось із Щупачкової рідні потрапляє на гачок.

НА БІДУ

День пройшов чудово. Накреслені робочі плани виконав, зарплату видали, з колегою домовився про риболовлю наступними вихідними і, попри ожеледицю, зайшов на фірму і повернувся з неї додому без жодного вивиху чи перелому. Втім, навіть набридливого власника ювелірної крамниці, що кожного дня тицяє перехожим запрошення придбати вироби з цінних металів, не зустрів. Ні вранці, ні вечором.

– У тебе, чоловіче, сьогодні настрій, як ніколи, – помітила дружина, коли переступив поріг квартири.

– Авжеж, – бадьоро відповів я. – Прожив день повноцінно. І головне – без проблем. Якби так щодня – і тиск угамувався б, і виразка шлунка зникла б, і зуби боліти перестали б, і печія відступила б.

– Еге, дадуть тобі у щасті покупатися, – сказала дружина. – То скоса подивляться, то привітаються крізь зуби, то дорогу з порожнім відром перейдуть... А потім не таланить весь тиждень, а то й місяць! І відкараскатися від навроченого не можна. Це не печія, яку «Печаївські» здатні загасити бодай на хвилину.

І тут мені стрельнуло: «Зачекай-но, коли у двір заходив, мені дорогу перейшов із порожнім відром наш двірник! А я не звернув на те уваги. Привітався і пройшов, спостерігаючи, як жеківський трудяга висіває зі жмені на слизьку стежку залишки піску з відра...».

– Правду кажеш, – погодився з дружиною. – Не таким у мене і вдалим вийшов день...

І відчув, як артеріальний тиск підскочив.

– А чому ти раптом почав задкувати? – запитала дружина.

– Та, – зам'явся на мить я, – пропустив одну деталь.

І розповів про двірника з порожнім відром.

– О лишенько, – стривожено зітхнула дружина. – Це на якусь біду.

І заходилася спішно накривати для мене стіл, знаючи мою нетерплячку якнайшвидше напхати живота.

Подала миску гарячого червоного борщу, голубці у сметані. І взялася наливати в чашку узвар.

Я захопився за ложку, потім – за виделку. Їв, а з голови не вилазив двірник з порожнім відром. Чому він так вчинив? Ніби порядна людина, колишній

педагог, якого досі провідують його учні, що стали відомими особистостями.

І не міг знайти відповіді. Тим часом обпік ясна, не одну ложку борщу вилив на парадні штани і не одного голубця на них примостив.

Як угледіла це дружина – з лиця змінилася, руки затрусилися:

– Оце тобі і двірник! Костюма тільки-но з хімчистки забрала. І на тобі!

Зупинити я її не зміг через попечені ясна. Лише мотав головою, наче коняка. А вона з півгодини випускала із себе пару, аж шибки у вікнах бряжчали. Поки не збіглися сусіди та не дізналися, в чому справа.

Вгамували дружину, коли перевалило за північ. А мені порадили перед тим, як починати їсти, накривати коліна полотенцем.

Задрімали ми з дружиною завдяки снодійному.

А вранці дружина знову взялася за двірника. Так щільно, що я відмовився від сніданку і чкурнув на роботу з надією двірника у дворі не зустріти.

Та уникнути проблем не вдалося: дорогу мені перебігла чорна кішка. Та про це я дружині не скажу. Бо вгамовуватимуть її сусіди до самого світанку. А не виспишся – проблеми і на роботі, і поза нею можуть точно виникнути.

СТУКІТ

Щоранку о сьомій нуль-нуль за стіною чую сусідів стукіт, який триває рівно годину. Вже півроку. Відколи у сусіда померла жінка.

Мені від того стукоту – ні гаряче, ні холодно. Бо нерви у мене – міцні. Живу сам. Та й той стукіт – не гучний.

Але мене заїдає цікавість: що може означати сусідів стукіт? На приготування відбивних не схоже. Бо сусід – вегетаріанець. На забивання цвяхів – теж. Бо сусід – інтелігент, який ніколи будівництвом чи ремонтом не займався. На передачу якихось комусь сигналів – тим паче. Бо сусід – глухий, як пень. І крім нас двох, ніхто в будинку не мешкає, бо належить до тих, що підлягають знесенню.

Всі давно отримали нове житло. Тільки нам із сусідом підібрати не можуть. Бо хочемо хороми зі всіма зручностями, в центрі міста і відразу.

Поки нам їх вишукують, в тимчасове житло не переїжджаємо – мешкаємо тут, у розвалюсі.

Запитати у сусіда, чому він щоранку стукає, не можу, позаяк він – німий. А я його мови не знаю. Щось жестом не так покажу – викине з вікна, бо вельми нервовий. Збагнув це, коли одного разу зустрівся з ним у дворі і показав пальцем на небо. Мовляв, дощ синоптики обіцяють. А він, мабуть, подумав, що цікавлюся, коли піде на той світ. І продемонстрував мені велику дулю.

Більше нічого ніколи йому не показую, аби не відправив мене туди, куди я його не посилав.

А стукає. Ніби натякає, що я – дурний, як дошка. А я – не такий. Я можу будь-кого обвести довкіл

пальця, обдерти, як липку, чи довести до божевілля. А ще хочу все знати. Навіть те, чого мені не треба знати.

Тому і сам постукав. Сусідові у двері. А знаючи, що сусід не чує, зайшов у його квартиру. Зайшов – а сусід очі викарячив. Мовляв, чого припхався? Я зорієнтувався – і показав на молоток, що лежав на столі, і на свої вуха. Мовляв, чую твій стукіт щоранку.

А сусід тим молодком мене й огрів...

Не знаю, як я опинився в лікарні. Знаю лише те, що почув від колеги по лікарняному ліжку: щодо мене відкрили кримінальне провадження за перешкоджання сусідові лушити горіхи!

ПОКЛИКАННЯ

Маючи неабиякий земний досвід пройдисвітки, вона зуміла влаштуватися на підзаробітки і в пеклі.

Попри основну роботу – кипіння у смолі, пеклорат довірив їй виконувати у вільний від сидіння у казані час ще й обов'язки керівника бригади чортів, яка зайнята варінням густої та чорної рідини та підливанням її у казани усіх грішників.

Зрозуміло, їй по благу дістається додаткова порція виготовленої продукції. Вона цим гордиться. Коли залазить у персональний казан, традиційно виголошує:

– Слава смолеварам!

І цю похвалу адресує й собі, оскільки безпосередньо причетна до процесу варіння смоли. Вірніше, організації виробничого процесу.

Хоча чорти й не хочуть, аби ними керувала якась баба, ставати на прою з пеклоратом не наважуються. Бо за бунт можуть потрапити під пекельний трибунал,

який очолює їхній давній ворог – Чорт Безрогий. Саме він обрізав їхні зарплати до мінімуму і першим схвалив рішення пеклорату щодо призначення її бригадиром смолеварів.

А потрапила вона у пекло за заслужені земні гріхи, зумівши при земному житті зробити своїми найлютішими ворогами чи не всіх, з ким зводила доля, запевняючи:

– Усіх переживу!

Але Всевишній прийняв інше рішення. І ось вона тут – у пеклі. Кипить у гарячій смолі, як у домашній ванні, з насолодою терпить неймовірні муки, ще й потайки від інспекторів пекла, які стежать за умовами утримання грішників, ковтає ненависну рідину, наче колись пігулки від закрепу. Ковтає, аби смола, що в казані, не залила її з головою. Адже любить, як зі сторожової вежі, споглядати з казана краєвиди пекла, стежити за новоприбулими грішниками і робити припущення, хто з її колишніх земних ворогів удостоївся честі сюди потрапити. І як тільки когось упізнає, ще енергійніше і більшими порціями ковтає гарячу смолу. Аби похизуватися своїм становищем.

Утім, вона вже встигла вибороти у змаганні бригад пекельних смолеварів разом зі своїми підлеглими чортами звання «Колектив ударної праці». Навіть носить на голих сідницях цей почесний напис, виконаний місцевими умільцями гострих відчуттів. І виступає з ініціативою перед пеклоратом, аби в її казані зробили віконечко, через яке всі сусіди-грішники мали змогу постійно читати викарбуване. І таким чином хоче долучити їх до перевиконання планів смолеваріння.

А потреба в цій продукції – ой яка велика! Пеклорат поставив завдання забезпечити нею не тільки всіх клієнтів, а й створити належний запас для можливих виробничих катавасій. Бо чорти є чорти. Вони можуть наставити роги і зірвати безперервний процес приготування гарячої смоли.

За короткий термін перебування в пеклі її бригада зуміла досягти небачених результатів. У величезному казані-складі вже накопичилася така кількість в'язкого товару, що він почав переливатися через краї казанів і капати на... Землю.

Ось і вилився на дорогу, якою я ходжу. Тож і всунувся у смолу обома черевиками та змушений був прийти додому босоніж, позаяк взуття не зміг з неї вирвати.

Дружина два дні відмивала мої ноги у солярці і приповідала:

– Кипів би ти у смолі!

А це побажання для мене – гірше смерті. Бо ж у пеклі бригадирує... покійна теща, про перевиконання планів якої я здогадався зі смоли, в яку втрапив. І при зустрічі в тому чортовому царстві зробить з мене безсмертного грішника, змушуючи випивати по кілька казанів гарячої смоли. Щодня!

Залишається єдине: заслужити на Землі в Бога право на рай. А це ох як непросто.

ПОРІЗНО

Петро з Настею живуть душа в душу. І ходять завжди попід руки.

А це, дивлюся, йдуть проспектом порізно. Паралельним курсом. За два метри одне від одного. Голови попускали.

Я сховався за старою липою і, попри морозище і снігопад, спостерігаю, чим все закінчиться, коли проспект перейде у вузьку стежку. Візьмуться за руки чи ні? Чи, може, їхній любові хана? Схоже, що так. От буде про що колегам розповідати!

Підійшли до стежки. Зупинилися. Настя подала руку Петрові і роздратовано запитала:

– І коли ці комунальники очищатимуть од снігу весь проспект, а не лише дві доріжки, що нагадують колію машини?

Від розпачу я лише зітхнув: не вдалося розжитися на сенсацію.

ЦЕ ТАК ПРОСТО

Скільки Варвара себе пам'ятає, стільки й торгує на місцевому ринку. Одним і тим же товаром. Редькою. Як правило, трухлявою.

А від покупців нема відбою. Горнутья до її прилавка, як бджоли до вулика. Встигай тільки грошики рахувати та товар видавати. Так, щоб стороннє зле око не побачило й торгівлю не зіпсувало.

Допомагає природжений талант помічати те зле око і проганяти його. Він і підтримує на плаву цей звичай, отриманий у спадок предками. Як і вміння обходитися єдиним мішком редьки. Від осені – до осені.

Торгує, а редьки не меншає. Справжнісіньке диво коїться!

У чергу за товаром стають переважно чоловіки. Хоча трапляються і жінки. Особливо їх побільшало останнім часом, коли і слабкій половині хочеться скуштувати корисним вітаміном, як дурневі побувати в ролі претендента на посаду глави держави.

І неабияке значення в цій торгівлі має Варварина ораторська майстерність. За свій вік навчилася неймовірно тихесенько, ніжно та розбірливо нашіптувати перехожим:

– Зубрівочка, калганівочка, бурячанівочка, цукрівочка, слив'янівочка, малинівочка, яблуківочка, малясівочка, картоплянівочка, вареннявічечка, виноградівочка, житнівочка, перцівочка, хріновушечка...

З-під прилавка спритнесенько видає товар. Кому який сорт. Чоловік ледь встигає підвозити.

Така вона, торгівля редькою. Давня і прибуткова. Варвара з родиною вже п'яту хату будує, сім іномарок у гаражах стоїть, диплом собі кібернетика купила, а чоловікові – довічну персональну пенсію.

А ви редькою не торгуєте? Як жаль, як жаль. Це ж так просто!

НАВ'ЯЗАНИЙ КОЛЕГА

Цю свиню Марійці підсунула найкраща подруга! Вона дала тому ненажері номер її мобільного!

І тепер вона не має спокою. Ні вдень, ні вночі. Він постійно телефонує і нагадує одна й те ж. Доходить і до погроз.

А вона ж ні в чому не винна. Вона й знати його не хотіла. У таких колегах ніколи потреби не мала. І

не бажала мати. Бо знала, що тільки з ним зв'яжешся, у просак потрапиш на тривалий час.

А ось найкраща подруга влипла. Ще й її втягла в халепу. Чи ж просила?

І коли порве стосунки з тим колегою подруга, хто знає. Вже третій рік місце проживання постійно змінює, не кажучи про номери телефонів. Натомість весь вогонь гніву падає на довірливу Марійку. А навіщо подруга вчинила таку підставу, хіба дізнаєшся від неї? На дзвінки не відповідає, сама не телефонує. Як у річку впала. Одного разу тільки есемеску надіслала: «Не хвилюйся. Ти не одна у мене така».

Марійка розуміє її стан душі, але не причину підстави. Тому пробачити не може. Хоч і підказати тому ненажерливому колезі місце можливого переходу найкращої подруги не наважиться. Уподобнюватися не бажає. Ось і все. Лише сподівається на щасливу розв'язку.

А поки що Марійка змушена на певний час піди в підпілля. Щоб виспатися. Як мимохіть довірена особа найкращої подруги – кредиторки відомого банку.

ПЕРШИЙ НОМЕР

Сидить голодний Остап у кафе за кухлем пива. І подумки розмірковує: «Моя Маруся – скупа та сварлива. Ех, якби я одружився на дівчині, яка ніколи про зарплату не запитувала б, не принохувалася б, що пив, не допитувалася б, де був, не дорікала б, що сусіди живуть краще, не вимагала б нових покупок, не примушувала б на дачі потіти і сміття щоранку з квартири виносити... Тоді жив би – як претенденти в

президенти Ляшко, Каплін, Садовий, Насіров, Шевченко, Мараєв і компанія. З великими грошима і без боргів. Мені б хоча таку, як ген за сусідній столиком сидить, сьорбає з трубки коктейль і крабами заїдає. У неї і личко, як намальоване, і талія, як на замовлення, й одяг, як на виставку. А уста – аж палають од бажання доторкнутися до чоловічих і перенести всю пристрасть кохання в ложе розкішного маєтку, що потопає у морі троянд і розквітлих сакур... Її очі так і нишпорять довкіл, аби знайти партнера по щастю. А на мене чомусь зиркають так, як Марусині у день мною пропитого авансу. Очевидно, відчуває, що я їй – не пара. А могла б переконатися, що зі мною можна було б зварити ще ого-го який горщик каші! Я лише зовні на мамонта схожий. А всередині я – лань чоловічої статі. Пригорнулася б – не відгонулася б. Анекдоти слухала б до самого ранку!».

Аж красуня раптом встала із-за столу, поправила довгими пальцями розкішне волосся, підмалювала губи – і попрямувала в бік Остапа. Підійшла, нишком присіла на вільне крісло і запитала:

– Бабло маєш? Можу подарувати годину насолоди. У найближчому готелі. Бо зараз у мене – непередбачувана пауза. Очікуваний клієнт десь пропав. Мабуть, рідна хвойда перехопила і додому поволокла. Дублером будеш!

В Остапа від несподіваної пропозиції аж дух перехопило. Такого повороту подій він не очікував. І ледь не погодився на заманливу подорож в океан любовних пристрастей.

Але згадав, що дублером уже був. Учора. У колеги, замість якого розрахувався у цьому ж кафе. І в

нього прокинулося почуття гідності. Тож поглянув зверхньо на красуню і сказав:

– Ображаєш. Я працюю лише першим номером!
Схопився – і подався до Марусі.

ВИМУШЕНЕ СУСІДСТВО

Їх, давніх і заклятих ворогів, доля випадково зробила близькими сусідами. Бодай на коротку мить.

Між ними була лише тонка стінка. Тож добре чули чи не кожен порух один одного, кожен звук. І навіть важке сопіння.

Але мовчали, як німі. Аби не видаватися геть нікчемними, з останніх сил стримували свої емоції та нестерпне бажання розслабитися й позбутися усього зайвого, що перешкоджає вільно думати та рухатися.

А ще кожен з них мріяв якнайшвидше втекти від цього неочікуваного сусідства. Однак обставини не дозволяли. Хвилин десять.

Та потім майже одночасно під шум водяного потоку вирвалися на простір! Стрілися поглядами, як голодні вовки. І хто – куди. Подалі від громадської вбиральні...

ПАДАЄ ЗІР

Прийшов на прийом до окуліста. Поскаржився:

– Зір падає.

А він:

– Треба піднімати.

А я:

– Яким чином?

А він:

– Не чином, а краплями.

А я:

– Якими?

А він:

– Краплями для очей.

А я:

– Напишіть назву.

А він:

– Ви мій почерк не розшифруєте. Запам'ятовуйте.

І повторив назву крапель. Сто п'ятнадцять разів.

А я:

– Второпав. Де їх взяти?

А він:

– У нашій аптеці, що в коридорі.

А я:

– Дорогі?

А він:

– Пенсії вистачить.

А я:

– Дякую. А хто закапуватиме?

А він:

– Не хто, а самі.

А я:

– Це неможливо. У мене руки тремлять.

А він:

– Тоді просіть когось із родини.

А я:

– Я – самотній.

А він:

– Задовбали. А сусіди є?

А я:

– Є. Але в них руки теж тремлять.

А він:

– Нехай закапують гуртом.

І вигнав з кабінету.

Через тиждень я був знову в того самого окуліста:

– Краплі не допомагають. Зір продовжує падати. Вже не бачу, скільки наливають.

А він:

– Чого?

А я:

– Розведеного спирту.

А він:

– А краплі закапували?

А я:

– Так. Розчиняли у спирті й закапували.

А він:

– А як закапували?

А я:

– З криком. І не закапували, а заливали. Гуртом. П'ятеро тримали мене за руки, шестеро – за ноги, а семеро заливали.

А він:

– Куди саме?

А я:

– У горлянку.

А він:

– Тоді не хвилюйтеся. Незабаром зовсім осліпнете.

А я:

– Чому?

А він:

– Така природа вашого організму.

І випхав із кабінету.

І що тепер мені робити? Міняти організм? А де ця майстерня?

БУМЕРАНГ

Я – неймовірно хитрий! Бо в батька вдався, який навіть замість пса гавкати умудрявся.

А тут мені – лист. З газової контори. Вперше, відколи після розлучення оселився в новозведеному маєтку.

У листі – прохання післязавтра бути вдома. Бо прибудуть спеціалісти забирати лічильника на повірку.

Зрадів, як мала дитина! Бо в голову стрельнула думка: «Обдрюю газовиків!».

І вони завітали. Зняли лічильника зі стіни – і повезли на повірку.

А я – за свою хитрість. Умикнув усі три газові плити, опалювальний котел на всю потужність. Нехай даремно жеруть газ, поки лічильник відсутній!

Тиждень умлівав од спекоти в будинку. Але ні котлу, ні плитці не давав перепочинку ні на мить. Тільки двері та вікна навстіж повідчиняв, щоб не врізати дуба.

Ходив по кімнатах, по поверхах і кайфував з того, що пошию газовиків у дурні, попри намагання сусідів викликати «швидку» через підозру на моє божевілля.

Аж поки не привезли лічильника з повірки.

Встановили, опломбували і руками помахали.

А наступного дня отримав квитанцію. Не заглядаючи в неї, побіг сусідові показати, як можна гроші економити.

Спершу випили за повіреного лічильника. Потім – за сумлінних газовиків. А тоді – за несхудалого гаманця.

Коли ж настав час іди додому, розгорнув квитанцію. А там – сума боргу за спожитий газ, яку я й уявити не міг!

Тут і знепритомнів...

З боргом розраховувався, як тільки виписали з лікарні. Продав дві газові плити і перевів котел на дрова.

І більше не хитрую. Тільки постійно розмірковую над тим, яким чином газовики дізналися про мою авантюру, що вдарила бумерангом? А оце дійшов висновку: їм допоміг інтелект! Бо на те вони і спеціалісти. А ви як гадаєте?

БАГАТОЛИКИЙ ЯРМАРОК

Сюди заходять усі: мудрі, розумні, хитрі, дурні, багаті, бідні, дорослі та діти. Будь-коли. Є привід чи немає.

Одні – щоб купити щось добре та корисне чи таке ж продати. Інші – просто язиками потеліпати та почути на свою адресу бодай якийсь комплімент.

Найбільший зиск од відвідування – мудрим і розумним. Вони – непустослівні. І в них є що продати і що сказати. Як і придбати те, що треба. Для душі насамперед.

Хитрі ж шукають вигоду в обдурюванні.

А найактивніші – дурні. Їх тут чи не найбільше. Що вони лише не виробляють на очах у всього люду! Плетуть нічого не варті нісенітниці, хизуються своїми фізіономіями, б'ють себе в груди, що – наймудріші, найрозумніші, виголошують промови, які рідко хто слухає, окрім таких же дурнів.

А дехто плеще за це дурням у долоні. Чи то від нічого робити, чи то прагне додати до почутої нісенітниці і власних надщерблених п'ять копійок.

Але крім цих категорій відвідувачів, є і звичайні бандюки. Кримінальні та політичні. Вони переступають поріг з однією метою: нашкодити. Усім підряд. Хоч трішечки, якщо не багато. Хвацько підкидають дрова у власноруч розпалене вогнище, щоб у приміщенні гуляв їдкий дим, душив людей, доводив до страху та переляку. Щоб перетягти їх на свій бік, зробити союзниками. Навіть мудрих і розумних. Аби поповнити ряди перевертнів, у яких порожньо як у головах, так і в душах.

У нових перевертнях бандюки бачать найперше вигоду: з ними легше відбиватися від прозрілих і чесних. І корчити із себе ангелів.

Часто це їм вдається. На їхній гачок чіпляються. Найперше – дурні, викликаючи тим самим у поміркованих і сміх, і злість. Цих товстолобиків не проїняти нічим: ні голою правдою, ні наверненням на путь істини.

І цей багатоликий ярмарок не знелюднюється ні на хвилину. Ворушиться і гуде. День і ніч. Без вихідних. Добро перемішується зі злом, дороге з дешевим. І навести у цьому гармидері лад практично неможливо. Всяк займається своїм.

Щоправда, геть непокірних адміністрація ярмарку може інколи забанити. Та під її гарячу руку нерідко потрапляють мудрі та розумні. Бо вона теж не обділена своїми пройдисвітами, які ладні служити і для чорта, лише б ухопити найсолідніший шмат солодкого торта.

І без цього сучасного і дещо дикого ярмарку ніхто життя вже не уявляє. Сюди заходить все більше й більше відвідувачів, стаючи залежними від його примх. Особливо атакують дурні. Бо мудрі й розумні приходять за зерном духовного збагачення, а ці – поязикувати, хитрі – набити кендюхи.

Знаю, що й ви буваєте тут. В Інтернеті.

КОНСУЛЬТАЦІЯ

– Доброго здоров'ячка, лікарю!

– Доброго дня, бабусю! Присядьте... Скільки ж то вам літ?

– Ще зовсім юна. Перший рочок лишень пішов. Другої сотні.

– На що скаржитесь?

– Конкретно – ні на що. А в загальному – здоров'я, як кожної людини. Інколи у суглобах закрутить, спина заболить, у животі штрикне, у вусі засвербить, у голові зашумить, в очах потемніє, нога затерпне, у горлі пересохне... Але все це – на перемену погоди. Як тільки-но випогодиться – так відразу й болячки пропадають.

– А якісь ліки вживаєте?

– Вживаю, аякже. Коли сідаю полуднати, наперсточок первачку випиваю. Для апетиту.

– А чого ж на прийом записалися?

– Та хочу ж побачити, як ви, мій персональний лікар, виглядаєте. Ось і бачу, що з лиця спали, очі розчервонілися, піт лоба вкрив, голос сів... Вам треба, лікарю, за своїм здоров'ям стежити. Бо вам, напевно, ще й сорока не набігло, а на старого діда схожі. А ще ж вам стільки разів мене приймати! Тож варто підтяг-

нути периметри надійності свого організму. Як це я роблю. Візьміть собі, лікарю, за правило щоразу, коли сідаєте полуднати, наперсточок первачку ковтнути. До апетиту. І всі проблеми – як рукою зніме. А чи дослухаєтеся до моїх порад, переконаюся, коли через кілька рочків знову запишуся до вас на прийом. Глядіть – не підведіть! Бо до кого ж я зі своїми погодними хворобами ходитиму?

– Дякую, бабусю, за консультацію.

– Нема за що. Ех, молодь, молодь... І коли ви навчитеся бодай до першого рочка другої сотні доживати?

ТРЕБА ВМІТИ ЖИТИ

Гіпертонія, гіпертонія...

Треба вміти жити!

Ви в басейн ходите? А я – систематично. Двічі на рік. На початку року і в кінці. Коли організм у найбільшому тонусі. Коли хміль у нього зайшов і ще не встиг вийти.

Приходжу – і шубовсь у воду! Та й поплив. Брасом. У перемішку зі собачим способом. І з цигаркою в зубах...

Потім мене витягають звідти. Спеціальним багром. І відразу – в буфет. Тутешній. Що за десять кілометрів од басейну. У ресторані «Останній подих».

Там я розслабляюся. До самого світанку. У колі таких, як сам.

А тоді мене тарабанять додому. На тачці найновішої конструкції. На тій, в яку вміщується дві сотні цеглин чи п'ять мішків цементу.

Вдома я теж не напружуюся. Організм у ліжку відпочиває. Тижнів сім. Із невеличкими перервами на сніданки, обіди, вечері. Та перекури. З випусканням диму носом і вухами. Одночасно.

Тоді судини самоочищуються. А серце саморегулюється. Тобто зупиняється і заводиться знову. За допомогою електрошокера в ніжних руках цивільної дружини, з якою уклав шлюб на весь період самоочищення та саморегуляції.

І раціон харчування треба правильно підбирати. Особливо спиртовий. Чим різноманітніший він – тим важче гіпертонії прийти до тям і проникнути в організм. Вона тоді зайнята іншими справами.

І міряти тиск треба регулярно. Двічі на рік. На початку року і в кінці. У стані, коли нічого не розумієш. І не бачиш. А коли сам себе переконаєш, що тиск – 120 на 80, тоді організм уникає будь-якого стресу. І не примушує нервуватися та викликати «швидку».

Перебуваєш у повній відключці. А це – неабиякий стимул для організму.

Отож, беріть приклад з мене. І повірте: мені ще немає тридцяти, а я загартований на всі сто відсотків. І ще жодного разу не зустрічався з гіпертонією. І не знаю, що то воно таке.

Треба лише вчасно втрачати свідомість. Щоб нічого не чути і не бачити. У перервах між запливами. А пігулками нехай бавиться сама Уляна.

А у вас який тиск? 121 на 81? Тоді негайно – у басейн! Пірнайте і пливіть. У черевиках. одязі та обов'язково з цигаркою у зубах! Гіпертонія цього боїться, як моя цивільна дружина мене.

ХАЛЕПА

У таку скрутну ситуацію його, доктора наук із колосальним стажем, доля загнала вперше.

Він сів за стіл, узяв ручку, поклав перед собою аркуш чистого паперу – і задумався глибоко-глибоко...

У голову ніяк не приходила думка про те, яке запитання поставити студентові, синові декана, аби той дав на нього бодай якусь відповідь.

А без відповіді на факультеті йому, доктору наук, і дня не протриматися.

Написав два десятки запитань, відповіді на які знав ще в першому класі. Але коли увійшов у роль деканового йолопа, зрозумів, що на жодне з них той бовдур не відповість.

Тож перекреслив геть усі – і заходився писати інші. Десь на п'ятнадцятому нарешті дійшло, що сам себе загонить у глухий кут. Адже інтуїція підказувала, що деканів нащадок за розумовими здібностями – далеко не він у першому класі.

Облишив мережити папір – і взявся за розмірковування щодо більш-менш посильного для підопічного запитання з фахового предмета. До шлунка вже підкрадався голод і наближалася пора ковтання пігулок від серцево-судинного захворювання, остеохондрозу, кольок у печінці, виразки шлунка та склерозу.

Та й студент ось-ось мав прийти за оцінкою, замовленою його татусем.

Нарешті в голові почало розвиднюватися. Від бажання якнайшвидше податися додому.

Доктор наук підвівся з крісла, підійшов до дзеркала, що висіло на стіні кабінету, уважно вдивився в риси свого змученого обличчя – і промовив:

– Яким треба бути роззявою, щоб загубити клепку? Та ж просто постав у заліковій замовлену оцінку і не морочи голови собі. Якщо хочеш і далі працювати на факультеті.

І саме в цю мить у двері постукали, вони відчинилися – й увійшов молодий чоловік із зализиною, якого доктор наук ніколи досі ніде не бачив:

– Я – Едуард...

– Знаю-знаю, – перебив його лагідно доктор. – Давайте залікову. Я радий, що вам на моєму екзамені випало досить просте запитання, на яке ви, безсумнівно, маєте ґрунтовну відповідь. Адже у таких батьків, як ваш, діти народжуються вундеркіндами. Їм не треба нічого читати, нікого не слухати, щоб вирости великими спеціалістами.

Та замість залікової молодий чоловік показав доктору посвідчення поліцейського:

– Я до вас з іншого приводу. Щойно ми затримали з хабарем вашого декана. Будете свідком.

У доктора наук відразу пересохло в роті і з голови вискочили думки про пігулки та голод. Він зніяковіло подивився відвідувачеві у вічі:

– Перепрошую за дурну пропозицію. Це у мене від перевтоми. А свідком буду. Бо нашого декана-пройдисвіта ніколи не поважав і не виконував його забаганок. Його балбесу, що вчиться у нас, я нізащо б не поставив позитивної оцінки! Бо яблуко від яблуні далеко не відкотиться.

І попрошкував слідом за поліцейським документувати факт корупційного вчинку донедавна страшного декана.

НЕВДАЛА ПОМСТА

Зупинився. Біля багатоповерхового. Щоб дух перевести.

А тут – колишній однокласник, якого вигнали зі школи ще в шостому класі. За підпал кабінету математики.

– Салют, довгожителю! – дихнув перегаром.

– Навзаєм, – відповів я. Чи то з радості, чи то з переляку.

Попандопуло (так у школі прозивали майстра підпалу) зареготав і потовк мені кулачищами плечі, груди та спину, дав кілька щиглів у лоб – і почав хвалитися своїми зарубіжними мандрами.

Я витріщив очі та відійшов од нього на кілька метрів, аби не отримати ще й у щелепу. І заслухався під крякання ворон, скрекотіння сорок, цвірінкання горобців і гавкання прибудних псів...

Коли раптом відчув, що на мою голову щось приземлилося й потекло по плечах. Рідке і за запахом не зовсім схоже з паризькими парфумами.

«Напевно, якась із птах випорожнилася! – прошмигнула думка. – Це ж на гроші!».

Не виказуючи колишньому однокласнику своєї неочікуваної радості, провів долонею по лисині. А тоді понюхав: пахло прокислим борщем!

І такий на мене напав гнів, що перебив захоплюючу розповідь колишнього однокласника:

– Глянь, друже, які ідіоти! З вікна вилляли прямо на мене якусь бурду! Костюм пропав!

Колишній однокласник ніби цього повідомлення тільки й чекав. Він підвів очі на багатоповерхівку і сказав:

– Зараз ми їх провчимо! Ген на другому поверсі вікно ще не встигли зачинити.

І виколупавши декілька шматків тротуарної плитки, жбурнув їх у мішень.

Але шибки посипалися у вікнах не однієї квартири і не одного поверху. Миттево висунулися чоловічі та жіночі голови, залунали крики в перемішку з матюками найскладніших конструкцій!

Такий поворот подій ще більше додав енергії та завзяття колишньому однокласнику, який продовжував виколупувати тротуарну плитку та запускати її на вищу орбіту.

Я остовпіло спостерігав, зрозумівши, що потрапив у пастку.

Сталося, як і гадалося. Примчала патрульна. Нас поліцейські закували в кайданки, склали протокол події за участі свідків і відтарабанили в СІЗО...

І досі шкодую, що поскаржився колишньому однокласникові на зіпсований костюм. Адже розміри штрафу за хуліганство та компенсації за розтрощені вікна значно перевищили вартість мого одягу.

Ех, якби то був не прокислий борщ, а рештки пташиного посліду! Тоді б я нізащо колишньому однокласникові, що завершив здобуття середньої освіти напівдорозі, не дав привід для невдалої помсти!

ТОДІ ПОБАЧИМО...

Корисна їжа, корисна їжа...

А ви знаєте, що це таке?

Ось Мама першокласниці Евеліні, коли та йде до школи, дає ланч-бокс з такими продуктами: яйце варене, сир твердий – 20 грамів, м'ясо печене у фользі – 100 грамів, картопля варена і очищена – 50 грамів,

зелень, листок капусти, банан, яблуко, мандарин, горіхи – 20 грамів, сухофрукти – 20 грамів, йогурт власного виробництва на кисломолочній заквасці – 80 грамів. І цей корисний і смачний перекус школярка ділить на кілька прийомів.

Мама ж першокласниці Наталки ланч-боксами не займається. Сама Наталка бере із собою до школи півкілограма справжнього домашнього сала, каструлю варених картопель у «мундирах», дві цибулини і п'ять малосольних огірків, десять шматків житнього з висівками хліба і пляшку кислого молока. І з'їдає все це за один прийом.

Скажіть, хто з цих двох учениць почуватється здоровшою та радіснішою?

Еге, і ви тягнете за Наталкою. А конкурсне журі визнало рецепт Евеліниної мами кориснішим. Я вам скажу, чому. Бо такої їжі, яку споживає Наталка, ніхто з членів журі ніколи не бачив, не те що куштував!

А ще не присудили перемогу Наталчиній мамі через те, що її донечка незадовго до початку конкурсу найпоживнішого школярського перекусу одним поштовхом плеча перевернула з ніг на голову «Мерседес» голови журі, завдавши неабияких матеріальних збитків! А Евеліна цього не змогла зробити, хоч і намагалася, чим викликала у того ж голови велику повагу.

Тому справедливність має восторжествувати. Нехай у школі проведуть повторний конкурс. Бажано – з перетягування Евеліною й Наталкою канатів, піднімання штанги та скопування півгектарної пришкольньої ділянки. Тоді побачимо, чия візьме верх, і чия їжа корисніша!

Понавидумували всіляких ланч-боксів, інтелігенти задрипані! І мучать дітей. Ті жують їх лише для того, аби задачу розв'язати чи диктант без помилок написати. А постав за плуг – з місця не зрушить. Треба їсти те, що Наталка. І за один прийом. Тоді і голова журі до школи діставатиметься пішки, аби машину не перекидали, і часу на видумахи мами не будуть тратити!

Чи не так, громадо?

СПАСИТЕЛЬ

У маршрутне таксі зайшов молодик у куртці з капюшоном на голові.

Кількома порціями горілчаного перегару звільнив місце від двох бабусь. Вільотно розсівся, дістав з кишені мобільний телефон і розпочав монолог:

– Привет, Жирафа! Це Свиня! Тіпа я, Славик! Шурую з місця, де підшивають. Не одяг. Алкоголіків. Тіпа мого батюню... Да, затарабанив його і сказав: «Не хочеш у психушку – підшивайся!». Дав врачу два куски з половиною. Щоб швидше підшив. І п'ятдесятку медсестрі. Щоб батюню не обижала. А ще на півкуска купив лікарств для домашнього лічення. Тіпа батюні. Прокапають два рази і підшиють. А вечором я його заберу... У палаті – шість ліжок, а пацієнтів – вісім. Без батюні. Так я трьох алкашів по черзі за шиворот викинув із палати. У коридор. А батюню поклав. Одним ударом у вухо. Бо не хотів обижать старожилів. Медсестрі ще дав п'ятдесятку. Для підняття духу. І предупредів, що більше не можу... Да, Жирафа, у палаті двері без ручок. Їх ногою не висадиш. Бо внутр відкриваються... А на перекур

пацієнтів випускають. По одному. Щоб не скурилися. Я сказав батюні, щоб сигаретами моїми не розкидався. А він підняв крик. Мол, опозорить хочеш! Ти мені дав дві штуки. Як я ними поділюся з усіма братами?.. Підшиють – може, у психушку не відправлю. А ти, Жирафа, де зараз?.. Біля забігайлівки? Утік від жінки? Молодець! Стій там і жди. Я – на подкаті. У мене ще штука в кишені є. Вчора десять штук заробив. Продав хатнього котла! І я знаю, де дешевої самогонки можна взяти. Такої, що в очах темніє після першого глотка! Її варить одна чувиха з карбиду. І додає гусячий послід. Для гарантії. Хильнеш літр – і балдієш до самого ранку. Прямо під забігайлівкою. А вдома починаєш все перевертати, бити головою вікна та зривати зубами підлогу. Поки не похмелишся. І тепер батюня, як підшиється, економію даватиме і в самогонці, і в грошах. Мені більше буде... То ти, Жирафа, жди Свиню. Тіпа мене, Славіка. За двадцять дві minuti буду. Давай. Бо я сам шурую у цій довбанутій буді на колесах. Тільки дві старі карги біля мене стовбичать. Ждуть, поки місце їм звільню. Не діждуться. Буду виходити – витягну і їх. Хай поупражняються. Тіпа погуляють. Це полезно... Да, Жирафа, тільки нікому ні гугу, що батюню здав на підшивку. Бо і мене туди відправлять. А я мушу його спасати. Тіпа в люди виводить. Жди. Я тебе наберу, як підшурую до забігайлівки. Скажеш мені, що зайнятий. То буде наша пароль...

Молодик замовк, запхав до кишені мобільного. І через кілька хвилин маршрутне таксі зупинилося. Батюнів спаситель вийшов і попрошкував у домовлене місце. Слідом вийшли і бабусі. Перша мовила:

– Такою отрутою за свій довгий вік дихала вперше!

А друга додала:

– Куди нам до сучасної молоді! Вона стільки не протягне, бо про батьків турбується, і дихає бозна чим!

ЗІ ВСІМА ЗРУЧНОСТЯМИ

Другий день живу. Як цар. З усіма зручностями. Гарантують, стережуть, будять, годують, поять, беруть, дають, пропонують, рекомендують, запевняють, передбачають, сподіваються, вірять, переконують, доводять, вгамовують, прогнозують, попереджують, аналізують, співставляють, порівнюють, лоба та губи витирають, свіжим повітрям і тишею забезпечують, туалет організують на місці...

І про це знають тільки родичі.

Яке то щастя – реанімація!

КУДИ ПІТИ В КИЄВІ НА ЦЬОМУ ТИЖНІ

(Замильовка заголовками найсвіжіших новин)

11 березня – у Києві планові роботи...

В одному зі столичних районів будуть боротися проти сказу тварин...

Як у Києві вулиці мили та чистили узбіччя доріг...

На Алеї Героїв Небесної сотні висадять 100 лип...

У Києві пропонують знести пам'ятник на честь дружби з Москвою...

Київ засяє по-новому: всі лампи замінять на світлодіодні...

Житель Київщини в кафе демонстративно застрелив відпочиваючого...

Пасажир побив стюарда потяга «Київ – Одеса»...

Банда таксистів у Києві грабувала пасажирів...

НУ ЙОГО ПІД ХОЛЕРУ!

– Здоров, Самсоне! Як здоров'я?

– А ну його під холеру. Більше не телефонуй, не запрошуй і не наливай. Після вчорашніх наших походеньок по забігайлівках стара з дому виганяє. Іди, каже, світ за очі і не повертайся.

– Виганяє – це на руку. Не треба відпрошуватися. Зайдемо зараз – і поправимо здоров'я. Бо навіщо час марнувати? І буде тобі чим виправдовуватися. Вигнала з хати ж сама – не втік. То нехай і терпить. Таким рипом матимеш щодня можливість посидіти за чаркою...

– Так воно – то так. Але спитися можна. Та й грошей шкода. Хоч пенсія у мене в п'ять разів вища, ніж у тебе, все одно шкода. Ліпше на банківських рахунок покласти, то колись знадобиться.

– Та я ж завжди розраховуюся, Самсоне. З тебе ніколи й копійки не беру, попри свою мізерну пенсію. Бо в нашій родині за грошима не ганяються. Є – то є, а нема – то нема. І вистачає на все. Навіть діткам допомагаємо. І не варто скупитися на якісь двісті грамів оковитої. Чи ж двічі на цьому світі живемо?

– Маєш рацію, Свириде. Але ж здоров'я – не безмежне! Нам уже восьмий десяток побіг... І болячки чіплятися до мене почали. То нежить, то кашель, то пронос, то закріп, то печія мучить, то у спині штрикне. Як-от після нашого вчорашнього застілля.

Ми ж не однеєнку пляшку коньяку подужали! Причому, п'ятизіркового! Аж страшно згадати, скільки ти викинув, Свириде, копійок... Але пішли, поправимо здоров'я. Не гаятимемо дорогого часу. Тільки в мене до тебе є одне прохання: не бери відразу дві пляшки! Подужаємо одну, тоді візьмеш другу. А там будемо бачити. Якщо не погіршає, здолаємо і вчорашню порцію. Тобі ж грошей, як мені, не шкода. І жінка тебе з хати не виганяє...

– Як не виганя? Оце вранці розбудила, розпитала, з ким і де святкував. А тоді мудру думку висловила. Телефонуй, каже, Самсонові, нехай виходить у місто і тебе хоч раз за весь вік пригостить. То це я й викликав тебе. Пішли у кафе!

– Е, Свириде, там – дорого. Давай за розум візьмемося – і просто вулицями міста погуляємо, весняним повітрям подихаємо. Бо здоров'я потім не купиш, навіть маючи такі гроші, як оце я. Та й при собі жодної копійки зараз не маю. Жінка банківську картку відібрала, кишені повитрушувала. А коли виганяла з дому, то так і гавкнула: «Іди, нехай тебе Свирид знову напоїть!».

– Правда, Самсоне, на твоєму боці. Ну його під холеру! Ти погуляй, а я в кафе заскочу. Поправлю здоров'я – і до твоєї ошадливої персони долучуся!

КУДИ МЕНІ БРАТИСЯ!

Мій сусід Вадим Жевжик любить прилизатися до будь-кого. Особливо – до влади.

То його можна побачити в оточенні водіїв мерії, то серед сантехніків чи двірників.

А це йду і бачу: сидить Жевжик у поліцейському авто на пару з молодим правоохоронцем. І щось енергійно йому розповідає.

Давай, думаю, поспостерігаю віддалік за поведінкою підлабузника. І діждуся, коли вийде з машини. А тоді покепкую з нього. Нехай знає, ким насправді є. Бо не люблю таких слизьких ідіотів. У мене самого правило: подалі від начальства, поближче – до місця, де б'ються чи сваряться. Там і підказати можна, як краще вдарити чи обматюкати, і насолодитися видовищем. А потім виступити в ролі миротворця та перехилити за рахунок нещодавніх ворогів чарку-другу за майбутній скандал.

Отож, стою і дивлюся, як Жевжик з представником влади контакти наводить. Очевидно, план склав якоїсь афери. Аби вигоду з неї мати. Як це робить завжди.

Ген кілька днів тому він спеціально заїхав своїм легковиком на клумбу у дворі нашого будинку. Щоб ближче познайомитися з головою ОСББ. Точніше – головихою, яка шукає собі нареченого. І досяг мети: вона нарекла Жевжика придурком першої гільдії!

А скільки Жевжик отримав безплатно від тих же меріївських водіїв, сантехніків і двірників копняків! Що не зустріч – то нова порція! Таланить людині, не те що мені. Я такої честі удостоївся за останні дві години єдиний разочок. Коли помирих двох політичних опонентів, які не могли з'ясувати, хто був би кращим президентом – Ляшко чи Бойко. Отримав доброго прочухана від обох, оскільки запропонував їм запитати про це у Юлі. А Юлю вони обожнюють.

Кажуть, що талановитішої акторки на політичній арені не знайти!

Так ось, придивляюся, значить до Жевжика в патрульній машині. Бо прислухатися не можу. Через наявність скла у дверях.

Хвилини двадцять очі томлю, дрижаки від холодного вітру приймаю. Але чекаю, поки вийде.

А він не виходить. Ну, думаю, мене помітив – не хоче світитися, жде, поки зникну. Не діждеться! Я таки застукаю його на гарячому, щоб допекти за підлабузництво і відволікання патрульного від виконання службових обов'язків.

А тут дощ закрапав. І я не витерпів – підійшов до дверей автомобіля і зазирнув крізь вікно у салон. А там... Жевжик дихає у трубку!

І така мене вхопила заздрість, що не переказати. Як жаль, що у мене немає автомобіля! А то б і собі напросився на безплатну процедуру.

Від розпачу мало не впав на асфальт. Але взяв себе в руки – і подався додому. Куди мені братися до Жевжика!

ВИГІДНА ПРОПОЗИЦІЯ

Після сімейної вечери збиралися лягати спати. Діти розійшлися по своїх кімнатах, я чкурнув у спальню. А дружина затрималася на кухні...

Коли раптом у спальню заходить перелякана дружина й каже:

– Наш холодильник здох! Іди подивися.

Подивився – і резюмував:

– Треба викидати!

Зрозуміло, ніякого сну не було. До самого ранку дружина бурчала під боком:

– Щоб завтра був новий холодильник...

Коли збирався на роботу, почув цей заклик укотре.

– Гаразд, щось придумаю, – кинув уже з порога.

На роботі поділився проблемою з колегами. Один із них раптом зрадів:

– Не було б щастя без лиха! Я вчора придбав більшого холодильника. А старий можу тобі, Васильовичу, подарувати. Працює бездоганно! Навіщо викидати гроші бозна на що!

І ми вдарили по руках.

За кілька годин подарований холодильник стояв на моїй кухні. Поки дружина в ньому розкладала продукти, ми з колишнім власником взаємовигідну справу відзначили.

А коли колега подався додому, я вмикнув холодильник! І він запрацював! Як трактор, що застряг у болоті! Та дарованому коню у зуби не зазирають. Нехай гарчить. Аби лиш продукти зберігав.

Проте вночі ні ми з дружиною, ні діти не могли й ока стулити. Коли новосел умикався, труситися починав весь дім. А коли вимикався, здавалося, що на голову падає стеля.

Але людина при звичається до всього. Це зробила і наша сім'я. Вдень ми з дружиною втікали на роботу, а діти – у школу. А на ніч усі дружно закорковували ватою вуха.

При звичаїлися так, що ми з дружиною і на роботу почали ходити із закоркованими вухами. І переконалися, що жити без зайвого шуму набагато

корисніше. Дружину-вчительку педколектив та учні почали поважати за спокій у будь-якій стресовій ситуації. А мене, телережисера, достроково відправили на заслужений відпочинок як спеціаліста, що втратив слух.

Вдома живемо теж без емоцій. Вивчили мову глухонімих – і спілкуємося. Хоч діти нас не завжди розуміють. Але це не біда. Головне, що перебуваємо в повному спокої. Не чуємо ні холодильника, ні себе, ні сусідів, ні дратівливих теле- і радіо-новин. Благодать – та й годі! А все завдяки вигідній пропозиції.

ДВИГУН

Одного дня до міськради надійшов мішок скарг. І всі вони стосувалися одного: двигуна, який мав перекачувати воду в парковому озері, аби не застоювалася. Але не перекачує. Хоча про його встановлення ходили цілі легенди...

Міський голова відреагував терміновим розпорядженням: «Створити комісію і знайти двигун!».

Наступного дня перевіряючі двома автобусами виїхали в парк, де їх відвідувачі привели до озера.

І почалися пошуки зниклого двигуна. Дід Дмитро, що значився слюсарем у міськкомунгоспі, після шести-годинних консультацій спеціалістів різних рангів, почав копати в місці можливого розташування пропажі.

Решта членів виїзного батальйону зайнялася не менш відповідальними справами. Хтось допомагав дідові Дмитру хекати, хтось підбадьорював, хтось витирав піт йому з лоба, хтось матюкав тупу лопату, хтось прислухався, чи не вдарився дідів засіб пошуку вже об метал, хтось знімав на камеру, хтось заното-

вував подію у блокнот, хтось переконував присутніх, що двигун обов'язково знайдеться!

Найбільш нетерплячі члени комісії, розсівшись на зеленій травичці, заходилися на всяк випадок підкріплюватися привезеними самим головою міста бутербродами та запивати їх безалкогольним вином, виготовленим секретарем міськради.

Не стояли осторонь важливої справи і відвідувачі парку. Вони ойкали, ахкали, плювалися, сперечалися, доказували і навіть штовхалися. Тому їх вгамували поліцейські, яких прибуло сюди повний автобус із загратованими вікнами. Так одного з молодиків, що хотів спихнути зопалу в озеро тлусту опонентку, довелося прикувати кайданками до лавки, а потім бігти за ним аж у центр міста, щоб відібрати громадське майно.

Неймовірно весело було дітворі. Вони підбирали пляшки з-під безалкогольного вина, яких довкола все більшало, і запускали їх в озеро. Як жабки. Це викликало неабияке захоплення у прибудних псів, котів і чайок, що заповнили водойму. Тільки два озерні лебеді з підрізаними крильми вискочили з озера і погналися в невідомому напрямку.

А двигуна лопата діда Дмитра все не могла намацати у вказаній точці.

Коли стемніло, пошуки припинили.

Але наступного ранку вони продовжилися. Ще з голоснішим ойканням, ахканням, хеканням і матюканням. Лише дід Дмитро мовчки робив свою роботу, час від часу подаючи членам комісії свій хриплий голос із власноруч викопаної глибокої ями.

А коли дід зовсім зник з поля зору, в яму спустили на товстій мотузці гладишку кислого молока. Аби не дати копачеві вибитися із сил. Як-не-як, Дмитрові нещодавно пішов перший рік другої сотні!

Копав дід Дмитро ще чотири дні, мордуючи таким чином як членів виїзного батальйону, так і відвідувачів парку, які спільними зусиллями витоптали геть усю траву та стовідсотково засмітили довколишню територію.

На сьомий день пошуків двигуна діда автокраном дістали із глибочезної ями. Напівживого, щоб почути:

– Треба морду набити тому, хто вказав місце пошуку!

Але морду не набили. Бо вона належала міському голові.

Розійшлися-роз'їхалися ні з чим. Вода в озері і далі застоюється. Тим часом члени комісії готують документи на сесію міськради щодо купівлі нового двигуна.

А діду Дмитру підшукують гострішу лопату. На її придбання з місцевого бюджету виділили півмільйона. Та чи вдасться другим штурмом розв'язати проблему, наразі ніхто нічого сказати не може, позаяк копач перебуває в реанімації. А звідти, як відомо, до праці повертається не кожен.

Натомість охочих копати яму для двигуна у місті не знаходиться. Ходять чутки, що сам міський голова хоче взятися за лопату. Але їм вірять одиниці. Бо знаєте, скільки бюджетних коштів потрібно на лопату для першої особи? У мільйон не вкластися!

І хто зна, чи закопаного двигуна потім вдасться відкопати...

СІЛЬ

Вихідний. Ну, думаю, посплю довше...

Коли дружина штовхає під бік:

– Вставай, мені потрібна сіль. Бери гроші і біжи в магазин!

Не став чинити опір, оскільки добре знав, що то буде намарне.

І побіг...

Аж в магазині здібую кума, який теж прийшов за покупкою – пляшкою олії. Бо його половина залишила вдома самого господарювати, подавшись на море.

Поспівчував я нажитому родичеві. Купили пачку солі і пляшку олії. А кум і каже:

– Візьмемо «Української з перцем», підемо до мене і погломимо! А поки дійде до солі, ти повернешся додому.

І ми опинилися в кумовій квартирі. Господар приготував яєшню, намив редиски, знайшов келихи. І почали гомоніти...

Коли вичерпалася «Українська з перцем», у хід пішли ще дві пляшки припасеної кумом на велике свято «Козацької ради».

Аж тоді я заспішив додому. Вхопив кульок із купленою сіллю, а кум і прохає:

– На ось мій кульок із порожніми пляшками і дорогою викинеш на смітник. Завтра моя леді повертається з відпочинку – не хочу, аби побачила наші гріхи.

Взяв я і другий кульок, подякував за гостини і подався додому.

Про кульок із тарою згадав уже біля свого будинку. Тож завернув до контейнерів зі сміттям і вкинув кульок у нього.

У квартиру зайшов тихцем, аби дружина не запідозрила мене в гріхах. Слава Богу, вона наводила лад у спальні. Тож чкурнув на кухню і механічно замість тумбочки поклав кульок із пачкою солі в... холодильник. Та й вийшов на балкон перекурити.

Стою, димлю, тішуся вдалим відрядженням у магазин...

Аж на балкон заходить дружина. З моїм кульком у руках і запитує:

– Що це таке?

– Як що? – дивуюся її запитанню. – Це пачка солі, яку ти просила купити.

А вона відкриває кульок і витрушує з нього на підлогу три порожні пляшки...

– То це така сіль?! – закричала так, що шибки у вікні балкона затряслися. – Ще й у холодильник запихнув, алкоголь нещасний! Де ти був?

За дві з половиною години вдалося пояснити, як сталася підміна покупки, зробивши крайнім... склероз. Я зізнався, що коли повертався з магазину, на тротуарі побачи кульок із пляшками, якого згубив, очевидно, якийсь безхатченко. І як порядна людина підняв і поніс на смітник. Та коли викидав, переплутав через погану пам'ять свій кульок з кульком безхатченка.

Не знаю, чи повірила в мою історію дружина. Але вгамувалася. І не вловила горілчаного запаху. І навіть перед сном покликала вечеряти. Солі в їжі не бракувало. Бо сама бігала її купувати.

НЕ ЛЮБЛЮ ПСИХОПАТІВ

Я вам, хлопці, скажу чесно: не люблю психопатів!

Я їх упізнаю відразу. У них очі ходором ходять. І руки тремтять. Ти йому – слово, а він тобі – чотири. Ти йому – жарт, а він тобі – триповерхового матюка. Ти його – за барки, а він тобі – кулаком у ніс...

Ось приклад. Сидимо у забігайлівці, чаркуємо, думками обмінюємося щодо Порошенка та Зелінського... А Охрім Шайба мене і перебиває:

– За тобою і слова не можна сказати. І де ти виховувався?

А я йому:

– У ліжку твоєї дружини!

Він і налігнув мене по голові тарілкою з-під салату.

Тарілка розпалася, до нас підбігли офіціантки на чолі з директором, почали вимагати, аби ми заплатили за розбитий посуд.

А Охрім до мене:

– Ти спровокував – ти і маєш розрахуватися.

– А я не буду, – відповідаю. – Ти розбив – ти і плати!

А воно, нервово, засіпалося, вхопило крісло – і мене по спині!

Я змушений був захищатися від божевільного. Підняв стола – і привалив ним Охріма!

Йому б угамуватися. Так ні, підняв крик:

– Наших б'ють!!!

І нам обом відвідувачі забігайлівки так всипали, що поліцейським залишилося тільки нас у СІЗО відвезти...

А оце днями постраждав через прибацаного Степана Огірка.

Запросив я Степана у ту ж забігайлівку на сто грамів. Замовив дві пляшки горілки, два бокали пива, ковбаси домашньої, дорогі салати. Випили, закусили. І кажу:

– У мене дрібних грошей немає. Тільки по десятці. Іди й розраховуйся!

А він:

– Так ти ж мене запросив сюди.

А я:

– Ну ти й хамло! Якби знав, навіть не привітався б!

І Степан мене послав під стіл одним ударом лівої.

Знову був скандал, поліція, СІЗО...

До речі, хлопці: хто має з нас іти зараз до прилавка? Я вас сюди запросив, а ви маєте мене пригостити. Бо я тратити гроші на пиятику не збираюся...

Що? Ви – голі й босі? А чому ж ви за стіл сіли? У вас що – не всі вдома? Тоді якого чорта роти пороз'являли? Позичайте в когось – і пригощайте! Не будьте такими хитрими, як Охрім Шайба чи Степан Огірок!..

І я вас не просив хапати мене за лацкани!

Куди ви мене вдарили? У голову? Так у мене ж там нерви можуть лопнути!

Ой, як боляче! Облиште мене, психопати!

І де ви взялися на мою біду? Якби знаття, запросив би на сто грамів іншу компанію. Без вавок у кумполах...

Що, знову ідемо в СІЗО? Збожеволіти можна...

ПОРАДИ – МОЄ СПАСІННЯ

Не пропускаю жодної лікарської поради. Що почую – занотую. Вони – моє спасіння.

Особливо стежу за тими, що стосуються роботи мого організму.

Зокрема, збираю все про корисні та шкідливі продукти харчування. Як, яким чином і на що впливають. Бо хочу бути здоровим і прожити довше, ніж моя теща, котра заявляла: «Переживу всіх!».

Її лозунг не повторюю й не беру на озброєння. Щоб не наступити на ті ж граблі, що й вона. Тільки конспектую.

За останні десять років завалив ними всю квартиру, через що дружина з дітьми змушена була перебратися у винаймане житло. Щоб не займати дорогоцінні квадратні метри.

Через це конспектування разом зі сім'єю виїхали з квартири і всі речі домашнього вжитку, включаючи посуд і меблі. Залишилися тільки я і конспекти.

І зупинятися не збираюся. Не в моєму характері. Бо ціную довголіття понад усе. Маю між конспектами кілька метрів простору для себе – і записую почуті рекомендації. Щоб потім ними скористатися.

Щоправда, від таких умов проживання зігнувся удвоє, зуби повипадали, живіт не варить, голова не працює, руки та ноги атрофуються, задишка мучить і язик усихає.

Але ж яке багатство маю! Тут і поради, як серцево-судинних болячок уникнути, закрепу, проносу, остеохондрозу, авітамінозу, виразки шлунку, подагри, цукрового діабету, астми, ревматизму, заїкання,

ожиріння, радикуліту, курячої сліпоти, печії та багато ще чого. І навіть сказу.

І цим багатством ні з ким ділитися не збираюся. Нехай самі на нього розживаються. Нічого лише їсти, пити, спати, гуляти і просто жити в нормальних умовах нормальним життям. Треба трудитися, як я, жертвуючи усім заради довголіття. І терпіти всі муки, поки поради збираються.

А вже коли цих порад буде вдосталь, візьмуся за їх втілення у практику. Тобто – у власне здоров'я. Щоб жодна болячка не вчепилася і передчасно на той світ не відправила, як мою тещу.

А те, що сусіди, поглядаючи на мене, крутять пальцем біля скроні, не звертаю жодної уваги. Бо то лінь у них прокидається і заздрість. Ще мине кілька десятків літ – і в них відбере мову байдужість до свого організму. Зігнуться так, як я зараз, і не діждуться глибокої старості. А я користуватися почну зібраними порадами спеціалістів – і цвістиму, як наші народні депутати на заморських курортах. Ось побачите!

Єдине може стати мені на заваді. Це коли зібрані поради мене у квартирі завалять і живцем поховають. Тоді я буду безсилий когось переконати у користі свого хобі.

А ви поради не збираєте? Тоді вашому організму перспективи не бачити!

СІМЕЙНИЙ ТАЛІСМАН

Звіряємо по ній годинники.

Відраховуємо час приготування страв і виконання медико-фізкультурних процедур...

Вона ось уже півроку, як секундна стрілка, чітко цокає вдень і вночі.

І так голосно, що її голос не здатен заглушити навіть двірник Радивон, який звук досвіта підмітати двір будинку і клясти на всю власників недопалків і порожніх пляшок...

Вона стала нашим сімейним талісманом і гордістю.

Діти приводять додому послухати її ритмічну музику однокласників. А ми з дружиною – сусідів і колег по роботі.

Про неї ми написали вже стільки листів у різні інстанції міста, області і країни! Про неї знає навіть новообраний президент!

Іноколи приходить думка: «А що б ми робили без неї? Дім перетворився б на німу подобу, а кожен із нас всихав би від скуки».

Хоча є побоювання, що все може закінчитися печально. Як не сьогодні, то завтра. Адже від її постійного цокання почорніла та потріскалася стеля в кімнаті. І запахло цвіллю.

І нічого дивного. Адже ця крапля, завбільшки з кулак, просочується крізь дірявий дах будинку у нашу квартиру після найменшого дощу. І падає...

Слава Богу, є кому ночви підставляти та вилити з них воду. Завдяки сімейному графіку.

Сподіваємося: як народилася ця краля, так і згине. Адже синоптики обіцяють на наступний рік теплу й сонячну погоду...

МАГІСТРІВСЬКИЙ ЗАХИСТ – ЩЕ НЕ ВСЕ

Вивчив свого лобуряку на бакалавра.

Нині вчу на магістра.

За це плачу чималі грошики.

Лобуряка переконаний, що другий академічний ступінь йому теж пристараюся.

Хоче добре знаю, що за спеціальністю він не працюватиме. Бо в нього інше хобі: любить байдики бити. Це захоплення в нього – змалку. І не пропадає досі.

Нехай байдикуює. Аби тільки диплома мав. Як дитина нормального батька.

А недавно лобуряка заявив:

– Треба писати магістрівську дисертацію!

Тож я негайно збігав у навчальний заклад і дізнався тему наукової роботи та як її оформляти.

І за тиждень написав. Завдяки спритним комп'ютерникам. За кілька сотень доларів вони такий матеріал підшукали, що я аж здивувався!

– На, – кажу лобуряці, – вивчай і захищай! Бо я цього зробити за тебе не зможу, позаяк ми з тобою геть не схожі. Ні внутрішньо, ні зовнішньо. Попри те, що тебе в навчальному закладі ніхто ніколи не бачив. Ось якби не лисина в мене та похилий вік, може б, і спробував тебе виручити. А так – сам берись...

Хвилин десять лобуряка погортав сторінки дисертації – і процідив крізь прокурені зуби:

– Ліпше повішуся на сухій гілляці, ніж запам'ятовуватиму цю дурню! У ній стільки чужих слів, що в голові паморочиться.

Довелося лобуряку виручати. Як-не-як, рідний син. З характером. Якщо згадав про повішення,

обов'язково це зробить. А як тоді суспільство без його диплома житиме?

Захнувся я – і пішов на захист, одягнувшись помолодечому та замаскувавши лисину перукою покійної тещі.

І що б ви думали?

Захистив магістрівську дисертацію лобуряки на «відмінно»!

Члени комісії мене на руках підкидали і скандували:

– Новий Лобачевський!!!

Поки перука не злетіла з голови.

І тоді вчені збагнули, що їхній студент-випускник п'ять літ приховував свій вік. Відтак ще більше пройнялися гордістю та радістю. Викликали знімальну телегрупу з популярного каналу і прес-конференцію організували зі мною. Адже з таким явищем ще не стрічалися.

Що запитували і що я відповідав, не пам'ятаю. Перед очима лише диплом магістра та запрошення на роботу в науковий центр однієї з європейських держав.

Але як я туди поїду? Кістки болять від підкидання. А від несподіваного стресу стався гіпертонічний криз, що мало не закінчився інфарктом.

Лежу в реанімації. І сподіваюся, що помру не смертю лобуряки, в власною.

Утім, мій лобуряка мене щодня провідує і просить, аби швидше ставав на ноги. Бо йому треба писати докторську дисертацію...

НА ВІДКРИТТЯ!

Вона зателефонувала досить несподівано, коли я, затятий холостяк, весь у борошні, доліплював на кухні свого першого вареника.

Притиснувши плечем до вуха телефон, почув:

– Привіт, любий! Сьогодні в мікрорайоні Єлейний відкривають новий супермаркет! Я дуже б хотіла побувати на цього грандіозному дійстві! Ти не проти?

Хоч і був категорично проти, відповів, узявши до уваги, що моя співрозмовниця – перша й остання кандидатка в дружини:

– З великим задоволенням приєднаюсь до твоєї чудової пропозиції! Де стрічаємося?

– Біля новонародженого закладу, – сказала вона. – Не барися!

Я заспішив. Відмився від борошна, переодягнувся і подався на зустріч...

Вона вже чекала. Ми обнялися, поцілувалися – і завернули в супермаркет, обліплений різнокольоровими повітряними кульками та наповнений людом, що під веселі мелодії оглядав торговельні зали.

Ми взялися за те саме. І не зогляділися, коли потрапили в приміщення з довжелезним потягом-кафе, у вагонах яких розважалися гості.

Угледівши нас, офіціанти дружно заштовхали у порожній вагон зі столиками – і почали подавати напої і страви. Ми зрозуміли, що все це – за рахунок закладу. І заходилися пити та наминати. Коли ж справилися із завданням, витерли серветками губи та руки, обмінялися поцілунками й почули:

– З кожного – по дві тисячі.

Я – лап за кишеню! А банківської картки катма! Забув удома! Відтак попросив кохану ще порозважатися. А сам притьмом подався за картокою.

Коли повернувся, моя суджена сиділа в оточенні захмелілих, як і сама, представниць прекрасної статі і припрошувала:

– Не соромтеся! Лопайте! За вас заплачено!

Я збагнув, що розраховуватися доведеться мені.

І заплатив суму, що в десять разів перевищувала очікувану. А потім силоміць витягнув кохану з вагона, запропонувавши їй свіже повітря. Вона прочулася, відбивалася, гнула матюки, викрикуючи: «Як я своїх залишу?! Хто їм замовлятиме?!». Але опинилася на вулиці завдяки моїй злості.

Дотрилював кандидатку в дружини до таксі – і полишили галасливе місце.

Цілу ніч у неї боліла голова, і вона обіцяла, що на наступному відкритті так само напоїть мене, аби відчув її муки.

І слова дотримала. Сьогодні ми вже як сімейна пара побували на відкритті міського басейну. І в нас обох болять голови.

Утім, у дружини – значно сильніше. Адже за всіх вона розраховувалася своєю банківською картокою. Бо свою я забув знову вдома. Навмисне.

УСЕ ЧЕРЕЗ ТРАДИЦІЇ

Зінь, якого покинула дружина за постійне заглядання в чарку, на другий день холостяцького життя помітив на кухні осиротілої квартири великого... таргана.

Це його так роздратувало, що несподіване розлучення видалося нічим у порівнянні з бридким паразитом.

Він нашкріб у кишенях останню непропиту сотню – і подався на міський ринок купувати отруту.

Знайшов ларьок і почав розпитувати у продавця, який придбати препарат для нежданого хатнього гостя.

Зінь, мабуть, був першим покупцем цього товару. Відтак господар прилавку заходився розхвалювати все, що лежало на полицях.

Коли ж наговоривсь досхочу, запропонував придбати неймовірної вбивчої сили порошок, назвавши його ціну.

Саме в ту мить у голові Зіня зародилася думка: «Чи не задорого коштуватиме мені смерть правічного паразита? Можливо, правильніше буде за ці гроші купити собі харчів, які вичерпалися? Тарган без їжі на кухні довго не блукатиме. А собі щось у шлунок напихати треба».

І Зінь зупинився на другому варіанті.

Купив харчів, повернувся додому, прогнав зі столу таргана і зателефонував сусідові:

– Приходь – будемо моє сімейне життя поминати!

І пом'янули. Як належить. За традицією. Так, що вранці Зінь не міг пригадати, як із сусідом розійшлися.

Але коли проснувся й на столі серед залишків закуски побачив уже кілька тарганів, подумав, що без отрути не обійтися.

Відтак позичив у сусіда дві сотні. І подався купувати смерть паразитам.

На одну сотню Зінь придбав отрути. А на іншу – харчів, змикитивши, що треба буде згідно з традицією за упокій ненажерливих комах випити. Спиртне вдома ще є. А закуску таргани ж доїли.

Прийшов, покликав сусіда. Похмелилися. А про тарганів забули.

Наступного ранку Зінь очам не повірив: найдревніших і найстійкіших істот на столі побільшало втричі. Вони ласували недоїдками, перебігаючи з одного місця на інший.

І Зінь змушений був попросити в сусіда ще три сотні. На закуску та виклик санслужби, щоб потруїла тарганів. Бо в самого не виходить. Через давню, як самі таргани, традицію поминати та «замочувати».

Похмелилися. А санслужба з голови вилетіла.

На світанні Зінь, зайшовши на кухню, ледь не знепритомнів: таргани окупували весь стіл!

Довелося позичати в сусіда пів тисячі. Собі на могорич за брудну роботу.

Спільно із сусідом розклали по кутках кухні отруту. І цю справу з усім розмахом відзначили!

Вранці сусід завітав сам. Переконатися, чи живий Зінь і чи поздыхали таргани.

З'ясувалося, що Зіню треба викликати «швидку». А тарганам купувати сильнішу отруту...

ДИСКУСІЯ

- Ти – баран!
- А ти – вівця!
- Ти – баран у квадраті!
- А ти – вівця у десятій степені!
- Ти – всесвітній баран!
- А ти – всепланетарна вівця!
- Двоногий рогач!
- Кучерява бочка!
- Дипломоване бекало!
- Докторка стадних наук!
- Кошарне світило!
- Мама пустолобих вундеркіндів!
- Політичний травоїд!
- Партійна парнокопитниця!
- Жуйний олігарх!
- Ссавчиха хабарів!
- Родичка свині!
- Брат бегемотів!
- Оленяча тіль!
- Вдавана жирафа!
- Неіснуючий бик!
- Рослинноїдна антилопа!
- Верблюди в овечій шкурі!
- Відригачка дурниць!
- Перетирач брехні!..

Шановні слухачі і глядачі, на цьому ми завершуємо дискусію кандидатів на парламентське крісло. Поки їх студійні працівники розтягують, просимо підняттям рук визначити переможця!

О, він уже визначився сам! Його опонентку забрала «швидка допомога»...

ЮЗИК

Помираючи, батько дав Юзику настанову:

– Ніколи не надійся на пам'ять. І тоді не опишишся в дурнях, як я. Бо парубком пообіцяв коханій дівчині прийти на побачення недільного вечора під стару грушу, що на околиці села. А придибав у понеділок під молоду черешню, що на сусідовому городі. Тому в жінки довелося брати твою маму, яка все життя гризла мене за те, що першою полюбив не її. А якби записав, коли й куди прийти, мав би набагато спокійнішу долю...

Батька не стало. І залишився Юзик парубком-сиротою, позаяк мати залишила цей світ ще раніше.

Обзавівся сім'єю – та й почав жити за батьковою настановою. На кожне діло, навіть дріб'язкове, складав детальний план. Вірніше – це були цілі сценарії. Скажімо, готуючись до сну, Юзик розкладав по пунктах майбутні дії: «Перше: залізти в ліжко без чобіт. Друге: дочекатися жінки. Третє: виконати подружній обов'язок. Четверте: заснути».

І все йшло без збою, попри трату сімейного бюджету на ручки та папір.

Вік прожив би Юзик чітко за планом. Якби не запросини у гості до кума.

Поки жінка чепурилася та складала в сумку подарунки, Юзик сів за стіл і склав план входження в кумовий будинок. Згорнув його у трубку, захвав за пазуху – та й подалися гостювати...

Підійшли до дверей кумової житла, Юзик дістав план і прочитав: «Перше: постукати».

Постукав. І приступив до виконання другого пункту: «Сказати: «Здорові були, куме!».

Але двері не відчинилися. Пробігся очима Юзик по решті запрограмованих кроків – і зміг виконати лише останній: «Вклонитися і промовити: «Бувайте та лихом не поминайте!».

Тоді розвернулися з жінкою – і посунулися додому...

А стався збій тому, що Юзик забув записати, якого дня приходити до кума в гості. І придибав тоді, коли родич ярмаркував у райцентрі.

Тож махнув рукою на батькову настанову – і почав жити експромтом.

Експромтом вигнав жінку з дому, причастився до оковитої і віддав Богу душу в той день, коли діти мали його провідати.

Тепер на Юзиковій могилі його текст з єдиного пункту: «Не будити!».

Хіба це смішки?

ВИГІДНИЙ САМООБМАН

У Колупаєнка кулькових ручок у шухляді – пів сотні. І всі – як близняка. І всі – від регіональної газової компанії. Як подарунок за інформаційну підтримку.

Але списуються досить швидко. Бо мініатюрні. А пише Колупаєнко багато. Адже – журналіст зі стажем. Тож знає, де і що почерпнути для підтримки власних штанів.

Сьогодні він дістав ручку із шухляди, а вона не пише. Дістав другу – те саме. Змушений був відкласти роботу і податися за свіжими стержнями.

Знайшов ті, що треба, аж під вечір. У магазині тієї ж регіональної газової компанії. Продавець йому зраділа, наче стала учасницею телешоу «Міняю жінку».

Колупаєнко дістав із сумочки двадцять ручок-близнят, витяг з однієї стержень:

– Ось такі потрібні запчастини!

– Немає проблем, – забігала докіль нього господарка прилавка. І за мить подала купу необхідних стержнів:

– Беріть і міняйте.

Колупаєнко звільнив решту ручок від начинок, викинув їх у сміттеву корзину і вставив нові. Потім перевіряв кожен, чи пише, заховав у сумочку, подякував за покупку і пішов додому писати матеріал про розвинену соціальну сферу регіональної газової компанії.

Коли сів за письмовий стіл і вивів новозаправленою ручкою перше слово, вмить збагнув, що викинув у корзину стержні з ручок, якими вдома ніколи не користувався! А списані лежать у шухляді...

– Виходить, сам себе обманув – пробубнів дещо спантеличений Колупаєнко. Але швидко вгамувався, оскільки зрозумів, що дав регіональній газовій компанії невеличкий прибуток, який дозволить їй при нагоді подарувати йому, журналісту зі стажем, чергову кулькову ручку з власним клеймом. За матеріал, що треба ще втяти.

БОРГ

У мене, старої жінки, одним махом злодії поцупили банківську картку, мобільний телефон і паспорт, які були в сумці, що лежала в моїй хаті.

Поки заблокувала картку та повідомила правоохоронців, бандюки встигли зняти з картки мої збереження та оформити на моє ім'я кредит!

Такій оперативності я аж позаздрила. Та від печалі аж присіла, коли з банку повідомили:

– У вас накопичився борг. Чому не повертаєте?!

Я їм – і те, і се. Мовляв, борг – не мій.

А вони:

– Нічого не знаємо. То ваші особисті проблеми.

А борг росте.

А банк не злазить.

Слідчих та адвоката підключила до справи.

Та марне.

Банк гне своє:

– Повертайте кредит!

І в такому режимі живу два роки.

А борг накопичується.

А може, крадіжку моєї картки організував сам банк? – подумала якось, зваживши на таку впертість фінансової установи, яка не реагує ні на що. Але гнівити Бога не хочу таким висновком.

А ви, чесні людоньки, що мені порадите? Повернути банку борг? Я це зробила б, якби мала можливість. А то ж тільки й багатства – що чотири хатні стіни та кіт Василько. І рідні ніякої. Хату б продала, та куди сама подінуся? Банк мене ж не прихистить.

А може, мою розповідь прокурор почує і щось придумає?

Почекаю ще день-другий. А там почну банк заміновувати. З мобільного, якого мені подарував безхатько Тодось. Нехай місця не знаходять, якщо не можуть мене зрозуміти. Тільки ви про це – нікому. Зрештою, якщо посадять, то хоча б знатиму, за що. Бо за чужий борг каратися не звикла.

Ваша баба Клаша.

ТИП У БРОНЕЖЕЛЕТІ

Він любить чистоту і порядок, нормальний клімат. Вдень ховається. А вночі шукає жертв.

І хапає все, аби лише набити своє нутро. Причому, запах здобичі відчуває на великій відстані. Особливо німеччини.

Для порятунку від можливих месників носить бронезилет, натягнутий на масхалат.

У нього – великі груди та солідне черевце. Під носом – рухливі вусики. А щелепи – аж страшно глянути! Щодо кінцівок – то вони загребущі. Навіть ходильні.

А ще він любить під час дискусій задкувати. Щоб не нажити зайвих ворогів.

А в цілому плаває в будь-яких питаннях. І линяє. Але на апетит і болі в серці не скаржиться. Та постійно набиває собі ціну.

Міцну має й нервову систему. Не скаржиться й на слух.

А щодо очей, то вони в нього завжди вилазять на лоба! І зиркають на всі боки.

Як глянеш на нього – страх проймає. Злегко-важиш – постраждаєш.

Та й родичів у нього вистачає. Особливо тих, що люблять моря і які часто-густо потрапляють у невідповідних служб. Через ненаситність.

А від сорому він червоніє лише після смерті. Така натура.

Про кого це? Та про відомого всім бандюка, що носить прізвисько «Рак». Ви його коли-небудь бачили? Остерігайтеся. А потрапить до ваших рук – трощіть без вагань. Він того заслужив.

ДОБРУ НЕ ПРОПАДАТИ

З Кириловичем, сусідом по під'їзду, ми давно на заслуженому відпочинку. І любимо разом вільний від снання час проводити на свіжому повітрі.

Сьогодні ми прийшли на берег ледь живої Усті засмагати. А оскільки холодна та дощова погода, розклали намет і сіли перекусити. Я дістав із рюкзака пляшку «Козацької ради», а Кирилович – «Української з перцем». Виклали і закуску.

Сидимо на рядні по-казахськи, поминаємо за-смагу. Помалу-помалу – тай прикінчили «Козацьку раду».

Перекурили, перезгадували, пересперечалися.

І взяли за «Українську з перцем».

Аж у намет хтось зазирає. Придивилися старими очима – а то два поліцейські. Молоді, але серйозні.

– Чим займаєтеся? – запитав один із них. Очевидно, старший.

– Засмагу поминаємо, – кажу я. – Нічим проти-правним не займаємося. Бо не вміємо.

Скривилися хлопці у формі:

– А розпивання спиртного у громадських місцях і є протиправним діянням, – повеселішав молодший правоохоронець, обнюхуючи намет. – За це треба карати!

– А яким чином? – поцікавився Кирилович. – Чи не в СІЗО нас, дідів, повезете?

Напарники презирнулися. І старший кивнув молодшому. А той схопив пляшку нечіпаної «Української з перцем» – і жбурнув її в замулену Устю...

– Отака вам буде покара, – почули резюме.

Ми лише зраділи. Адже пляшку вже випили, настрій підняли. А щодо другої – то Бахус із нею. Добре, що гірше не обійшлося.

– Уже йдемо додому, – запевнив я поліцейських. І почали збирати манатки, намет.

Нежданні гості дочекалися, поки ми не рушили з місця відпочинку, і пішли в інший бік...

Відійшли ми від «бази» з кілометр – і Кирилович каже:

– Слухай, Сидоровичу, давай заберемо викинуту у річку пляшку з горілкою! Опоненти вже, мабуть, далеко від того місця. Я плавати вмію. Пірну – і виловлю скляну рибину! А вдома вип'ємо...

І повернули назад. Чимчикуємо поволеньки, обмірковуємо, чим «Українську з перцем» будемо заїдати: салом, що зосталося, чи Кириловича домашнім холодцем.

Підходимо до знайомого місця. А там – ті самі поліцейські. Один із берега керує, а інший, роздягнений до трусів, в Усті плаває та пірнає, вигукуючи:

– Зараз намацаю! Не пропадати ж добру!

І за нами тільки залопотіло...

Вчора зустріли тих же поліцейських у місті. Кирилович і запитав:

– То як вам, хлопці, наша покара? Оскоми не набила?

Але нічого сказати у відповідь правоохоронці не встигли. Бо їм хтось зателефонував – і вони побігли. Когось, напевне, знову карати...

ЖОДНОГО СТОЯЧОГО

Червневий спекотний день. Міський парк відпочинку. Алея, по обидва боки якої – лавки для відпочиваючих.

І всі вони зайняті. На одній сидять два сивочубі пенсіонери. Тема їхньої бесіди – скільки хто з них випив за життя спиртного. Сперечаються, діляться досвідом, жалкують, регочуть...

На іншій – хлопець і дівчина. Кожен втупив очі у смартфон. Сидять, як німі. Лиш час від часу охають і зітхають...

Ще на іншій – дві бабусі. Хваляться своїми болячками та ліками від них, аргументуючи сказане показом зубів, шрамів на тілі та коробок із-під уколів і пігулок...

На наступній лавці перепочиває пара поліцейських патрульних. І він, і вона відхекуються, витирають піт на лобах і придумують виправдання перед начальством, чому не змогли затримати кобилу, що погналася парком у невідомому напрямку...

По сусідству з поліцейськими муляють сідниці дві молодиці з мітлами у руках. Це, очевидно, двірнички. Дискутують, яким помелом треба вимітати з державних крісел їхніх власників...

А ще далі окупували лавку троє дошкільнят. Вони зайняті обговоренням переглянутої в ляльковому театрі вистави. І кожний доходить висновку, що головній героїні давно слід було б вийти на пенсію, а не грати роль Червоної Шапочки...

Навпроти них на такій же лавці – молода мама, що заколисує у візку своє маля, тихесенько виспівуючи:

– У моєї бабусі – сережка у вусі, а в тата – вата, а в свекрухи Ліпи – у носі поліпи, а в чоловіка – в голові горілка...

Дитя уважно слухає і занотовує почуте у записничок...

І лише на крайній лавці, над якою – ні найменшого затінку, примостилася велика руда із зачіскою Алли Пугачової кішка. Вся її увага – на вершок сосни, де зупинилася, переводячих подих, вивірка. І ні найменшого бажання зиркнути у бік господаря, що впав із сосни і не може дихнути...

Такий ось розклад сил: жодного стоячого!

КРАСУНІ

Вони, дві неймовірні красуні в однаковому білосніжному вбранні, перегородили мені шлях на тротуарі в найвужчому місці. Тож обійти їх ніяк не міг. І змушений був зупинитися, хоча вельми поспішав у невідкладних справах.

Але красуні нікуди не поспішали. Одна курила та щось у смартфон весело щебетала. А інша мовчки слухаючи музику і звабливо моргала до мене своїми оченятами.

Мимоволі я закохався в обох! Бо привернули увагу як своїми вишуканими формами, так і розкішним обрамленням. Я ладен був їх розцілувати. Але боявся навіть доторкнутися. Бо необачний жест – і отримаєш ляпаса!

Відтак і собі закурив, аби хоч якось відвернути увагу від звабниць та вбити час очікування на вільний прохід.

Димів і прикидав, яка з двох красунь вартісніша. Але не міг дійти висновку, оскільки мало розумівся на цінах.

Утім, та, що тримала цигарку в зубах і смартфоном біля вуха, викликала в мене дещо глибші почуття ледь прикритими грудьми та коротким прозорим платтячком, під яким більше нічого не проглядалося.

А мовчазна кралечка вабила до себе хіба що спокоем. Та під її одяг теж кортіло зазирнути. Бо чи я не мужчина!

Зиркання на годинник трохи нервувало. Бо зривався запланований захід. Однак миттю вишикувана за мною черга інших пішоходів дещо гасила вогонь неспокою. Я озирався на них, східно посміхався і жестами показував на красунь, що зупинили рух.

Та не всіх тішила зустріч з незнайомками. Якщо особи чоловічої статі ще сяк-так приглядалися до них, тамуючи емоції, то жінки, особливо з дітьми, свою заздрість виливали репліками на кшталт:

- Хіба так можна робити?
- Повискакували б їм очі з орбіт!
- Вседозволеність – на двісті відсотків!

І намагалися перелізти через голови красунь у білосніжному вбранні. Проте та, що курила, одним ударом дрібненького кулачка в лоб найзаздріснішої перехожої відбила охоту до маневру всій розбурханій компанії.

Лише з'ява патрульних поліцейських дозволила навести лад. Представники правопорядку змусили красуню на високих каблуках негайно осідлати подлогу на колесах – і звільнити тротуар!

А на запланований захід я встиг. Завдяки обом красуням, які побачили в мені цілком виховану людину. І за це віддячили.

ЗАРАДИ СТЕРИЛЬНОСТІ

Так люблю чистоту, що навіть утік з операційного стола! У морозильну камеру для зберігання людських органів.

Швидко атапувався. Лежу, перепочиваю. І жду моменту, щоб перебазуватися у ще більш стерильне місце. Яке саме – не відаю. Бо мізки замерзли і нічого не петрають.

І очі льодом скувало. Тож перспективи також не побачиш.

І серцем не можу відчуть ситуацію. Через переохолодження. Як і на дотик, оскільки пальці рук і ніг перетворилися на бурульки.

Тільки підсвідомість працює. Підказує, що вже пора заправляти шлунок. Але як це зробиш, коли під боком немає навіть валідолу. Всі ліки – в інших камерах.

Мушу терпіти і чекати, поки хтось сюди загляне. За запчастинами для пацієнта. Ген, під лівим боком, підказує інтуїція, лежить донорська нирка. А під правим – частина руки. Напевно, якогось косаря. Чекає пришивання.

У потилиці – щось м'якеньке. Схоже, це мізки.

А в ногах – селіконові жіночі груди. Тверді, як лід. Можна було б помацати, та рухи холод скував.

Слава Богу, артеріальний тиск упав – з двісті до нуля. Нехай почекає. Поки виберуся звідси.

Цікаво, а що там з моїм одягом у палаті? Адже лежу в камері вже давненько. І жаль буде, якщо мій новенький костюм, свіженька спідня білизна та імпорتنі туфлі розійдуться по швах. Їх же мені подарували на століття!

Тиша – як у домовині. А може, це і є домовина? Може, коли втік з операційної, потрапив не в холодильну камеру для людських органів, а на кладовище?

Швидше б хтось визволив. Бо стерильності вже не хочеться. Передумав. Краще лягти у звичайне домашнє ліжко і, попри необхідність хірургічного втручання, дождатися своєї смерті. Навіщо той сто перший рік і та стерильність? Кому їх подаруєш?

НОВІ ПОЗИ

Постійно стояти на ногах – сумно.

Потрібно шукати нові пози. І найкраща з них – упертися в земну кулю головою! І незвично, і кривця з ніг перебазовується у кумпол. Таким чином дає заряд мізкам.

Після таких систематичних вправ ноги відходять на задній план. А на передній висовується черепна коробка.

Вона починає інтенсивно думати. Як щось у житті встругнути. Таке, щоб світ жахнувся.

Ми, володарі українських паспортів, з яких найактивнішими є стовідсоткові хохли, у цьому плані пішли далеко. За останні кілька місяців.

По-перше, обрали главою держави того, про кого ніхто й подумати не міг.

По-друге, тим, які мали сидіти за ґратами, дали право сісти в керівні крісла. І вони цим правом прагнуть якнайкраще скористатися. Рвонули в парламент та президентський офіс! Як таргани на смачну отруту. Щоб боротися за власне щастя жити за рахунок інших.

І по-третє, почали схилити голову перед ворогом, що шматує нашу країну. Задля його ж наміру задушити нас нашими ж руками.

А відроджені хохли таким темпом розмножуються, що справжнім українцям, здається, шукати місце для своєї країни доведеться на іншій планеті.

А були ще недавно українцями. Принаймні зовнішньо. А тепер стали з ніг на голову – і сіра маса виявилася затопленою. Так, що жодна розумна думка не може спливати на поверхню. Ворошиться в черепній коропці по приколу. Квадратно-гніздовим способом.

Через що живуть хохли однією метою: напхати нутро. Одним махом і на всі віки.

Інші проблеми їх не хвилюють. Бо затоплені мізки їх намацати неспроможні.

І ворог за це аплодує! Ударами ракет, снарядів і куль. Навіть по цивільних літаках і санітарному транспорту. За підтримки перекуплених структур. У тому числі й міжнародних. Як-от ПАРЄ.

Та й сама Європа починає записуватися у повії. Тобто в суб'єкт, який живе і діє за принципом: куди вітер, туди і я. Під вітром, зрозуміло, шифрується вотчина ординських племен. Яка теж стоїть на голові. Як і лідери деяких інших держав.

Різниця ж між такими політиками і відродженими хохлами в одному – хохли пошилися в запродавці, а європолітики – у страхопуди. Себто вчорашні одиодумці стають такими, що, трясучись за власну шкуру, продають ворогу України власну совість пудами.

Звісно, довго стояти на голові теж небезпечно: може дах зовсім поїхати. Тому любителі цієї пози

шукають альтернативу – вчаться ставати на коліна та плазувати. У пошуках поживи для ненаситного нутра, забуваючи, що можуть ненароком натрапити на справжню отруту.

ЮШЕЧКА

Яка смачнюща вийшла юшечка!

У ній – молода картопелька, свіжі морквочка та цибулька, лавровий лист, перчик, запашні кріп і петрушечка!

А найголовніше – жирненька домашня курочка!

Наповнив велику миску гарячим делікатесом, сьорбаю та поглядаю краєм ока на курочку, що чекає на мене, холонучи, на широкій тарілці. Сьорбаю та гірку думу думую...

Так, апетитні і молода картопелька, і свіжі морквочка та цибулька, інші грандієнти. Особливо смачна курочка. М'яка та солодка. Їм і пальчики оближую.

Не зоглядівся, коли й миска спорожніла. Залишився лише лавровий лист і курячі кісточки.

Отак, подумалося мені, і в суспільстві буває. Похвалять-похвалять добру людину, поки вона на виду та слину викликає, а тоді злопають і забудуть. Навіть кісточок не залишать – собаці віддадуть.

Єдиним, хто нікому після обіду не потрібен, залишається лавровий лист. Бо його можна пожувати, а проковтнути важко. І цим листом у суспільстві є непіддатлива людина, з неабияким характером і твердою позицією. Зокрема сатирик. Він і користь приносить, і поза ротом залишається. Тільки можуть викинути на смітник. А якщо ненароком з'їдять, довго кривляться.

Але це природньо.

СЕКРЕТНА СЛУЖБА

Маю двох приятелів. Молодшого на десять літ і старшого на стільки ж.

Головна їхня позитивна риса – гостинність. А моя – щедрість. Це нас й об'єднує.

Вони постійно мені телефонують і запрошують на чашку кави. Будь-коли. Навіть на світанні та опівночі.

Дружині пояснюю:

– Викликають. Запросили на роботу в секретну службу відразу після виходу на заслужений відпочинок. Мушу бігти...

Вона інколи цікавиться:

– Коли хоч раз принесеш із тієї служби зарплату?

Кажу:

– Це теж – секрет.

І вирушаю, прихопивши пенсійну заначку.

Зустрічаємося в одному й тому ж кафе, що працює цілодобово і про яке жінки не знають.

Сценарій – один і той же. Приятелі напиваються, потім сваряться. І засинають. Прямо за столом.

А я розраховуюся. Бо не п'янію і в суперечки не встраваю. Спільної ж розмови не виходить: поки подумаю, яку тему порушити, приятелі вже лика не в'яжуть. Вони такі від природи – швидкозасинаючі.

Від них мені одна вигода: тільки захропуть – тікаю додому. Без синців і пенсійної заначки. Як щедра натура.

Вчора дружина запитала:

– Коли вже закінчиться твоя секретна служба? Щомісяця на термінові відрядження витрачаєш усю пенсію. Якби не мої гроші, без хліба сиділи б.

І я змушений був сказати їй чисту правду:

– Коли моїх соратників по секретній службі повбивають.

На що вона прорекла:

– Швидше б це сталося.

РУЗИН ОБРАНЕЦЬ

Рузя закохалася в нього ще в підлітковому віці, коли вперше побачила по телевізору. Його рух, енергія, пристрасть та емоції вразили її серце й душу, змусили чи не щодня чекати на нові зустрічі. І не лише на екрані.

Батьки на те спочатку дивилися байдуже. Мовляв, подорослішає – розуму набереться й облишить дурне захоплення. Але з кожним роком переконувалися все більше в тому, що їхня Рузя всерйоз (і чи не назавжди) прикипіла до свого обранця.

Невдовзі вони побачили Рузю в компанії з ним. Ровесники, як дівчата, так і хлопці) з подивом спостерігали неймовірну любов землячки до нього, бажання будь-що жити у парі з ним, допоки світу. Непоодинокі похихикували, зловтішаючись дівочим вибором не зовсім дівочої долі.

Але ніхто нічого вдіяти не міг. Більше того, дехто з розумніших навіть ставав на бік Рузі, запевняючи, що з часом їхня землячка стане відомою не тільки на їхній вулиці. І спеціально приходив на місце, де Рузя зустрічалася з ним, аби поспостерігати за їхньою взаємною відданістю, щиро підтримати бадьорими вигуками та щедрими оплесками.

Змирилися з доньчиним вибором і її батьки, попри те, що інколи приносила додому на тілі синці, отримувала вивихи, інші травми.

– Якщо б'є, значить, любить! – резюмував батько. А мама лише зітхала. Вони почали охоче виконувати доньчині прохання щодо одягання, поїздок у різні куточки як краю, так і дальших місць Рuzиних побачень із коханим. Їм не жаль було вже тратити на це чималі кошти та нерви. Бо зрозуміли, що це – Божа воля.

І все частіше у Рuzі з'являлися нові прихильники. А незабаром вона стала для багатьох недавніх недобррозичливців кумиром. Вони брали в неї автографи, інтерв'ю та вихвалялися, що мають таку землячку. Це допомагало Рuzі рости та розвиватися. Від цього щасливим був разом із нею і він, ділячись новими таємницями і планами.

І прийшов час її справжнього визнання, час слави. Цю закохану пару бачили в багатьох країнах світу, отримуючи від того неабияке задоволення.

А коли Рuzю визнали найкращою, батьки аж розплакалися від радості. Мама, яка на початку знайомства доньки із ним заповзято чинила опір, тепер гордо зізнавалася:

– Моя Рuzя – даремно не проливала піт! І цим я горджуся!

І запрошувала в дім, переглянути доньчині численні нагороди.

На вулицях рідного міста Рuzі-кумиру дівчатка проходу не давали, коли приїжджала до батьків. Ї запрошували до себе в гості, приходили на її зустрічі з ним.

А сьогодні земляки, як і багато хто з інших українців, прилипли до телеекранів, аби побачити, як їхня Рuzя у парі зі своїм давнім обранцем дивуватиме світ і перемагатиме. Ще б пак! Жіночий футбол – її життя!

ГОДІ МАТЮКАТИСЯ!

Наші парламентарії в кінці своєї каденції таки набралися розуму!

Наматюкалися – і досить. Треба закон ухвалити, який би лімітував тривалість і місце вживання нецензурних висловів.

І не тільки для осіб при владі. А й для всього суспільства. Бо така гидь з уст вилітає чи не кожного, хто звівся на ноги. Будь-де і будь-коли.

Закон має вказувати чітко: дозволяється всім любителям слів, од яких в'януть вуха, теліпати злим язиком, скажімо, двічі на тиждень протягом двадцяти хвилин. Ну, від сили – півгодини. І не більше. У відведених та обнесених колючим дротом, як тюремні дворики, місцях. З вивіскою «Матюкальня».

Хочеш отриманою від ординських племен спадщиною насолодитися – у визначений законом день приходь сюди. І насолоджуйся. Скільки дозволяється лімітом. А потім – рота на замок чи переходи на нормальну лексику.

А щоб процес окультурення людської мови контролювався, слід тим же законом передбачити роботу матюкальних суддів, які кожному порушнику показували б, як у футболі, жовту та червону картки.

За перший протиправний вчинок грубіян отримує жовту, а за повторний – червону. Після червоної його відправляють у «Матюкальню», де спійманий має гнути матюки доти, поки його чорне піднебіння не побіліє.

Лише опісля матюкальника можна випускати на люди, приставивши до нього матюкального суддю.

Де, скажете, набрати коштів на утримання тих же «Матюкалень» і матюкальних рефері?

Джерел – більше ніж достатньо. Одне з них – плата порушників за перебування в цій штрафній установі. А її розмір повинен бути максимальним. Бо хто звик прилюдно матюкатися, в того грошей, як у прибудного пса блох. Переважно – це крутелики або мажори, а не безхатьки. Безхатьки прилюдно не матюкаються – бояться втратити авторитет у співчуваючих давальників.

До речі, тих же безхатьків можна перекваліфікувати в матюкальних арбітрів. Вони на це підуть охоче хоча б заради відповідної форми. Спецкурсу їм проходити не треба. Варто лише помити добре вуха. Щоб матюки чути було здалеку. І житло їм не потрібне, позаяк звикли до романтики.

Вигідно і державі, і процесу матюкоборіння. Матюкальники біднішатимуть і робитимуть відповідні висновки. А оскільки вони переважно рускоязичні, можливо, від матюкальних арбітрів рвонуть на свої предківські терени. Щоб жебраками не стати.

А що ви, мої читачі, з цього приводу думаєте? Підтримуєте антиматюкальний закон чи ні?

Можливо, маєте доповнення, зауваження? Чи хочете послати мене... Тоді нам не по дорозі. Мої пращури матюкатися не вмiли. І я в цьому плані теж безграмотний. Але коли чую на кожному кроці навіть від неповнолітніх лексику, принесену з чужих країв, ніяковію.

І треба щось робити. Тому чи не останню ініціативу наших намотючених парламентарів, що розбігаються по виборчих округах, повністю підтримую.

ЧЕРЕШНЯ

Дружина задовбала:

– Шпаки черешню об'їдають! Роби щось!

А що я маю робити? Сидіти на черешні і відганяти ненаситних птахів? Так дружина ж мене не відпускає від себе й на пів кроку. Щоб не чкурнув кудись.

Опудало прилаштувати на вершку? Так сусіди завтра рознесуть, що інопланетянина підгодовую.

Салафонового намета накинути? Таж дружина задихнеться від того, що такий дорогий матеріал використовую не за призначенням.

Музичну колонку прилаштувати до стовбура, аби музика відлякувала шпаків? Та в моєї половини алергія на будь-який музичний твір. Бо я сам – музикант.

А черешневих ягід дружині хочеться, аж у горлі лоскочеться! Тому не вмовкає й на хвилину:

– Маю такого недолугого чоловіка, що вдвічі справжніший од нього навіть каліка! Не здатний і з рогатки розстріляти оті пташині нападки!

Слухав, слухав я докори, поки шпаки черешню не обчистили.

Приготувався до найгіршого: до виділення коштів дружині на закупівлю ягід. Попри скупість, перейняту від батьків, які оцю черешню посадили.

Аж раптом дружина звібрувала, як пружина:

– Марнотратством займатимешся? Та я краще без черешень ляжу в могилу!

Не знаю, чим би все закінчилося, якби не... блискавка. Вона влучила у черешню – і та всохла.

Відтоді маю одну проблему: дружина дорікає, чому я на черешні не встановив громовідвід. А хто знав, що ненажерливі шпаки натякають на цей пристрій?

ГОЛОВЛОМКА

Таке зі мною трапилося вперше.

Прокинувся, прийняв душ, поголився, напахтився, одягнувся – і побіг на роботу...

Лише коли зайшов у відділ, згадав, що забув... поснідати.

Тож негайно почав з'ясовувати з колегами причину.

Хохлявчук, найстарший за віком, одразу встановив діагноз:

- У вас, Кіндратовичу, склероз!
 - Далі посипалися інші припущення.
 - Прибили памороки нагальні справи!
 - Головою об щось стукнувся!
 - Дружина забалакала своїми пропозиціями!
 - Замріявся про відпустку!
 - Зуби розболілися!
 - Переплутав двері на кухню із вхідними!
 - Не проснувся як слід!
 - Далася взнаки перевтома!
 - Відключилася одна із секцій головного мозку!
 - Спрацювала реакція на запланований на сьогодні фуршет з нагоди дня народження шефа!
 - Погнало з дому підсвідоме бажання похвалитися перед нами новим костюмом!
 - Напав звичайнісінький блуд!
 - Пропав апетит!
 - Поманив на вулицю чудовий липневий ранок!
 - Подіяла якась потойбічна сила!
- Були й інші вердикти, які викликали жваве обговорення, суперечки і навіть сварки.

Так тривало, поки не зайшла секретарка і не повідомила:

– Шеф чекає! Йому – сорок один!

Колеги з радістю облишили мою проблему і рушили на фуршет. Я поплентався слідом...

Вже перед самими дверима шефівського кабінету мене осінило! Та я забув про сніданок, оскільки досить пізно і смачно повечеряв! І слава Богу. Їсти захотів ось тільки зараз. Перед застіллям.

З радості поцілував ручку дверей – і зайшов у шефів кабінет, наповнений ароматами страв і питва.

Щойно обізнаний із моєю проблемою іменинник, запрошуючи підняти наповнені келихи за його здоров'я, чемно мені порадив:

– Вам, Кіндратовичу, варто одну-дві пропустити. Спершу треба вгамувати голод. Інакше може з організмом статися непередбачений конфуз.

Я так і вчинив. Заради поваги до небайдужого колективу. А потім пив і закушував, подумки наказуючи собі: «Забуть про домашню вечерю!».

ВИМУШЕНА ПОКУПКА

Зазирнув од скуки, гуляючи містом, у популярний магазинчик «Все – від 2 грн». І долучився до натовпу, що заповнив ущерть невеличке торгове приміщення, намагаючись ухопити щось дешеве та корисне.

Натовп і приніс мене до полиць...із парфумами.

Поруч зі мною опинилася й одна з молодих продавщиць. Теж не з власної волі.

Це наштовхнуло мене на сердечну розмову.

– Туалетна вода у вас є? – запитав я, тамуючи біль від натовчених кісток.

– Є і всяка, – кривлячись, відповіла дівчина, спонукаючи до бодай якоїсь покупки своїми пружними груденятами, що вперлися мені в обличчя.

Я почухав носа об ніжну частину її тіла і попросив:

– Покажіть найкращу!

Якимось дивовижним чином вона дістала з полиці одну з коробок:

– Беріть оцю. Бо до інших не дотягнуся.

– А який у неї аромат? – продовжив я бесіду. – Мені до вподоби холодний.

– А звідки я можу знати? – здивовано сказала продавщиця. – Вона ж запакована.

– Розпакуйте і дайте понюхати, – сказав я.

Це подіяло як наказ, який виконати було неможливо:

– Розпакую, а ви не купите. Хто після вас її придбає? – пролунало над моєю головою.

– Як же бути? – вирвалося в мене. – Не купуватиму ж я kota в мішку! Маю понюхати!

– Не морочіть мені одного місця, бо воно і так заморочене, – відпариувала продавщиця. – Беріть – вдома понюхаєте!

– А якщо запах виявиться непідходящим, що робитиму? – запитав, пробуючи витягнути затиснуті натовпом руки.

– Те, що я нині роблю, – з притиском мовила співбесідниця.

– А що ви зараз робите? – поцікавився я.

– Подумки клянусь тебе за те, що працевлаштувалася тут.

– Чому ж я після домашнього нюхання вашої туалетної води буду клясти тебе, якщо люблю свою роботу? – дорікнув продавщиці. – Там ніхто мене не притискає і не несе бозна-куди.

– Ну й ви зануда, – мовила дівчина. – Хапайте зубами коробку, що в моїх руках, і розгризайте. Що буде, те буде!

Я так і зробив. Навіть зумів кришку баночки розкусити.

І почав жадібно нюхати...

– То як? – почув за мить. – Підходить?

І хоча запах туалетної води був нікудишній, у порівнянні з тим, що стояв довкола, він видався для мене неймовірно приємним.

– Беру, – погодився я. – Запахніть мені коробку за пазуху!

Так і доніс мене натовп до каси, де я розраховався за... порожню посудину, оскільки туалетна вода під час руху витекла на тіло.

Але у відчай не впав. Лише кілька разів під ноги натовпу, що ринув до виходу...

ОПТИМІЗМ – АЖ ЗАШКАЛЮЄ!

Парламент нового скликання вселяє оптимізм.

Замість корумпованих депутатів прийшли понтовані. Але такі, що теж мають вагу. Свого тіла.

І нових привілеїв не вимагатимуть.

Розширене депутатське крісло Юхима зможе зайняти Юзик. А звужене козака Гаврилюка – перший ліпший із когорти розганячів Майдану.

Роль же Ляшка з вилами зможе успішно грати будь-хто зі «Слуги народу». Адже за плечами – досвід «Кварталу-95».

Не залишиться без уваги і фракція опозиціонерів. Бойко з кумом Путіна планують у своїх рядах розмістити бурову вишку. Щоб із неї безпечно шпестить парламентську більшість.

Неабияке захоплення викликає поява у парламенті Юлі. Адже всіх інтригує: на засідання вона приходить із заплетеною, розпущеною чи прилаштованою під нулівку косою?

А який ажіотаж викликає присутність у парламенті Вакарчука! Виборцям конче хочеться довідатися: як на одному депутатському кріслі він розмістить весь «Океан Ельзи»?

Думається, шокує парламентську публіку своїм одягом і дружина генерального прокурора. Як і способом мислення. Вона обіцяє спершу брати до рук правильний текст, а потім його читати з трибуни. А не навпаки.

Свою роль в роботі найвищого законодавчого органу країни мають відіграти і досі відомі в кримінальних колах новобранці. Є надія, що кожен із них зможе внести свіжий струмінь у тіншову економіку.

А те, що їхня грамотність дорівнює нулю, нікого не повинна турбувати. Вони вміють тиснути. І не лише на кнопки.

Та з найбільшим ажіотажем населення очікує відновлення в парламенті стовідсоткової москаломовності! Попередники нових законотворців чухрали один одному носи, користуючись суржиком. А тепер

буде нагода крити один одного чистим матюком ординського гатунку!

Додаватиме роботі парламенту колоритності і постать спікера. Очікується, що ним стане хтось зі «Слуги народу». Щодо його розумових здібностей, поки що рано казати. Але те, що депутати слухатимуть його вказівки через перекладача, так це точно!

З таким парламентом і війну на сході в кожному дні повернемо, і кожен сільський вчитель отримуватиме щомісячно за свою роботу чотири тисячі доларів. Як обіцяв президент. Перед виборами.

І за виконання Державного Гімну свіжими депутати не варто хвилюватися. За них це зробить відповідних хор. Якщо дадуть дозвіл.

Тож не впадайте у відчай, українці. Чекайте першого оптимістичного дня роботи парламенту.

А далі – як Кремль скаже.

НЕВТОМНА ПОДРУГА

Вона без роботи не залишається ніколи. На відміну від байдикуватого господаря.

Інколи і вночі сусіди чують її метушню. Але мовчать.

Отак і життя біжить. Господар на дивані валяється, вона ні хвилини не перепочиває, а сусіди дивуються, як із першого дня появи у квартирі вона знаходить бодай якусь справу, щоб своєю старанністю дарувати господарю задоволення!

Поспілкувалися б з нею. Але вона не з говірких. Бо пральна машина.

ВАСИЛЬ ДЕРУНЧИК

Іде берегом річки вечірком Василь Дерунчик. Іде неквапливо, плани на завтрашній день обмірковує: «Кого чим буде пригощати». Бо має таку щедру натуру. Один – на все село.

А сьогодні день видався нікудишнім: жодній людині Василеве пригощення не знадобилося...

Аж дивиться, сидить біля закинутої вудки незнайомий сивий рибалка в модному капелюсі. На поплавок не дивиться, а зазирає в невеличне горнятко та головою скрушно хитає...

«Е, – подумав Дерунчик, – зголоднів чоловік, а харчі закінчилися. Треба виручати!».

Розвернувся і подався до хати. Жінка дала каструлю щойно зварених молодих картопельок, приправлених кріпчиком, шмат пророщеного та охолодженого сальця, свіжих огірочків, помідорчиків, зеленої цибульки, пів домашньої хлібини та літрову банку молочка.

І подався Дерунчик назад на берег річки...

А рибалка вже й вудку змотує та кладе в торбину порожнє горнятко.

А Василь одразу:

– Здорові були! Клювало – не клювало, а підкріпитися не завадить! Ось у мене дещо є для цього. Давайте перекусимо!

Рибалка виявився людиною не гордою. Дістав із торбини чверточку і заходився допомагати Дерунчикові розкладати на газету їство...

Смачно повечеряли, побалакали про життя-буття, подякували один одному. А тоді Дерунчик і порадив:

– Іншим разом на риболовлю беріть більше горнятко, ніж цього разу. Риба вчепиться – не вчепиться, а вода апетиту наганяє.

А розчулений рибалка і душу відкрив:

– Я на годинку прийшов сюди. Аби посидіти на самоті, полюбуватися краєвидами. А вудочку та горнятко з накопаними черв'яками дав син. На всяк випадок. Тож довелося ту наживку у річку викинути. Бо рибі не до мене. А ви кажете про більше горнятко...

Закліпав здивованими очима Дерунчик. Бо зрозумів свою помилку.

Та від давньої доброї звички пригощати людей після цього «проколу» не відмовився.

БАГАТОПРОФІЛЬНИЦЯ

Юлія Цезаря запхала за пояс!

Кермує, по телефону розмовляє, аудіо переглядає, манікюрить, губи фарбує, брови підводить, зачіску поправляє, курить, музику слухає, з пішоходами матюкається, поліцейським посміхається, маршрут уточнює, салон освіжує, очі протирає, окуляри поправляє, дрімає, на хвильку засинає, сидіння підганяє, взяття міняє, бардачок упорядковує, довколишню місцевість розглядає, знайомим махає, пігулки ковтає, кавою запиває, мріє, згадує, планує, сподівається, ойкає, за серце хапається, ноги розтирає, в зубах, носі та вухах колупається, до двигуна та живота прислухається, в дорожні знаки вдивляється, що вони вимагають, здогадатися намагається, із заднього сидіння дорожню карту дістати намагається, плюється, парфумиться, есемески пише, співати пробує, лобом об кермо вдаритися хоче, шибки у вікнах протирає,

систему опалення та охолодження перевіряє, вмиканням поворотів інших водіїв дразнить, раптовим гальмуванням і пришвидшенням їх з пантелику збиває, надійність дверець перевіряє, багажника відчиняє та зачиняє, пружність грудей контролює та спину чуває...

І все це – на ходу! Самотужки! До першого стовпа!

АСОЦІАТИВНІ СПОГАДИ

Коли чую гарматний постріл, згадую Леніна.

Коли чую слово «їсти», згадую Сталіна.

Коли їм кукурудзу, згадую Хрущова.

Коли не пам'ятаю, як прийшов додому, згадую Брежнєва.

Коли п'ю з рукава, згадую Андропова.

Коли задихаюся, згадую Черненка.

Коли латаю собачу буду, згадую Горбачова.

Коли плаваю під мостом, згадую Єльцина.

Коли бачу пройдисвітку на високих каблуках, згадую Путіна.

Коли пливу у дірявому човні, згадую Кравчука.

Коли когось називають безголовим, згадую Кучму.

Коли сідаю вечеряти в незнайомій компанії, згадую Ющенка.

Коли бачу страусів, згадую Януковича.

Коли бачу Бойка з Медведчуком, згадую Порошенка.

Коли нічого не чую, крім реготу, згадую Зеленського.

А з вами такого не буває?

КОСМЕТИЧНИЙ РЕМОНТ

Дружина зауважила:

– Біля дверей штукатурка осипалася!

Заштукатурив.

А вона:

– На тлі твоєї поправки решта стін мають сумний вигляд! Перефарбовуй!

Перефарбував.

А далі все пішло, як за написаним сценарієм:

– Оновленим стінам не пасують меблі!

Придбав нові меблі.

– Люстра не вписуються в загальний ландшафт!

Припер інші люстра.

– Побутова техніка в порівнянні з гарними люстрами – анахронізм!

Купив нову техніку.

– Твої звички не вписуються в атмосферу квартирної розкоші!

Почав їсти і спати стоячи, душ приймати в сусідки, футбол дивитися на стадіоні.

– Твоя фігура нагадує динозавра! З нею щось треба робити!

Перебрався в гуртожиток.

Телефонує:

– У спальні впала стеля!

І я не витерпів:

– Перебирайся жити в гараж! Там стеля – з бетону!

Прибігає в гуртожиток:

– Автомобіль, що стоїть у гаражі, давно потребує сміттєзвалища!

Як далі бути, не знаю. Може, підкажете?

КОНВЕРТ НА ЗГАДКУ

Мирко Прищепка був досвідченим ловеласом, який умів звабити красиву дівчину й сухим вийти з води.

І цього разу за декілька годин до від'їзду з міста свого відрядження він встиг познайомитися з неймовірної вроди білявкою, що теж гостювала тут, побував із нею в Ботанічному саду, ресторані та готелі.

На прощання, як завжди, Прищепка запечалився і як загарбник жіночої душі попрохав:

– Залиш мені, будь ласка, номер свого телефону. Як тільки дістануся домівки, озвуся. І ми домовимося про подальше розгортання наших спільних любовних сил! Адже свого подальшого життя без тебе я не уявляю! Мій швидкісний потяг «Київ – Одеса» ось-ось вирушить у путь...

Почувши це, красуня іронічно посміхнулася і вручила Прищепці заклеєний конверт:

– Відкриєш його, як сядеш у потяг. У нім – координати нашої наступної зустрічі, любий!

З почуттям виконаного обов'язку знатного ловеласа Мирко Прищепка зайшов у купе вагона, зняв піджака і краватку, полегшено зітхнув, відкрив смартфон і, переглядаючи найсвіжіші світлини з портретами чергової жертви, почав розмірковувати: «Наука в ліс не веде, а лише в чагарники. І робочі питання вирішив, і вільний час змістовно провів, і буде чим козирнути перед колегами. А головне – вчасно перерізав мотузку, яка могла прив'язати до сімейного стовпа!».

А потім згадав про заклеєного конверта. Дістав його з кишені піджака, розірвав і прочитав: «Мій

неповторний Мирчику! Дякую щасливому випадку, що допоміг спіймати тебе на гачок! Ти мені повністю підходиш як мужчина й майбутній чоловік. Твоя Ксюша – провідниця вагона, в якому ти нині перебуваєш».

Прищепку миттєво кинуло в холодний піт. Він хутенько вхопив піджак і сумочку з документами та хотів було вискочити з купе. Але в дверях уже стояла сяюча від щастя білявка...

СЮРПРИЗ

Це зробив простолюд. Він обрав їх обох з-поміж багатьох претендентів і під бурхливі оплески очевидців на руках заніс почергово на істинно всенародний трон!

І хоча перебували на ньому висуванці досить короткий термін, враження залишилося на все життя. Бо такий сюрприз підносять не кожному.

Залишав же довірене місце кожен по-своєму.

Один лише через годину зрозумів, що треба вибиратися якнайшвидше звідси. І коли роздивився, що простолюд розійшовся, ще з пів години, стоячи на колінах, доходив до тями. А тоді вибрався і подався крадькома таємними стежками оклигувати від пережитого стресу...

Інший збагнув гидкість свого перебування на дорученому троні відразу, як тільки відчув міцність стін довіреного палацу. Тож, навіть не чекаючи безлюдності, чкурнув додому під обурливий свист тих, хто його посадив на трон...

Так, на всенародному троні вони побували не з власної волі. Та й цього ніколи не хотіли. Бо виста-

чало всього: і статків, і банківських рахунків, і розваг. Але долю не обминеш.

Зрештою, хіба опиратимешся перед розбурханим простолюдом, що вирішив їх, владних казнокрадів, схопити та кинути у сміттеві баки?

Нині обоє при новій владі очолюють комітет боротьби з корупцією. Як перевірені на ділі чиновники, що знають ціну люстрації.

СПРАВЖНІ ГОСПОДАРИ

Мої сусіди – справжні господарі. Не сидять без діла, як я.

Чую крізь стіни, як вони безперервно гупають, свердлять, рубають, пиляють, брязкають, сваряться, б'ються, співають, танцюють, крутять музику, вболівають, переставляють, розбирають, складають, гудуть, пишчать, дзеленькають, вибивають, чаркують, розбивають, прибивають...

І отак щодня – від півночі до півночі, без жодного сумніву в тому, що комусь це може допікати!

Треба міняти місце проживання. Негайно. Бо, чого доброго, і сам стану таким, як сусіди. Хто ж тоді слухатиме цілодобові ритми невгамовного життя?

МИМОВІЛЬНИЙ ВКЛАД

Випускниця школи, претендентка на золоту медаль та донька сільського голови Вікторія Підлизенко написала твір із помилками, які ніхто підчистити не зміг через упертість молодого вчителя літератури Степана Степановича.

Цей екзаменатор ще не встиг, на відміну від вчителів-старожилів, налагодити приятельські сто-

сунки зі сільським головою. Тому й позначив червоним чорнилом мовний огріх старшокласниці у слові «півмішка», яке було написано окремо – «пів мішка».

Це і залишило юну Вікторію без золотої медалі і примусило її запам'ятати ту помилку на все життя.

Після отримання атестата дівчина зникла з поля зору. А Степан Степанович допрацював до пенсії – і зайнявся підготовкою своїх нащадків до вступу у вищі навчальні заклади.

А тут – зміни у правописі! Ознайомившись із ними, досвідчений педагог зачортихався. Бо ніяк не зміг зрозуміти одного: чому слова з «пів» треба писати окремо?

Тож написав гнівного листа в міністерство, звідки отримав відповідь: «Шановний Окріпенко С.С.! Зміни у правописі продиктовані вимогами часу, а не чиймись примхами. За пропозицію писати окремо слова з «пів» я отримала науковий ступінь доктора філологічних наук. Значить, так має бути! З повагою – Вікторія Підлизенко».

І Степан Степанович перестав чинити опір новим правилам. Бо раптом пригадав твір випускниці, що мала отримати золоту медаль. Відтак зрозумів: і він вніс вклад у вдосконалення правопису завдяки неочікуваній помсті.

КЛЮЧИК

Зламався ключик до замка шафи. Маленький, як моя пенсія.

Але тримати під замком бодай костюм, приготовлений на другий шлюб чи перший похорон, треба. Для солідності.

Тому подався на ринок нового ключика купувати, прихопивши найдрібнішу з пенсійних купюр – сотку.

Підійшов до давно знайомого продавця різних побутових дрібничок (ключик не вперше виходить з ладу), тицяю сто гривень і кажу традиційно:

– Знову та сама халепа!

А продавець:

– Ключика то я маю, але здачі катма. Ідіть і десь розмінійте свої гроші!

Ге, подумалося мені, перебуваю на ринку. Зараз хтось виручить.

І почав ходити від прилавка до прилавка... Нажив сто ворогів, а купюру ніхто мені не розміняв. Немає, кажуть, можливості – і все.

Тоді я вирішив придбати якусь дрібничку на невеличку суму – і таким чином розв'язати проблему.

Однак ніхто ніякої дрібнички не продав, побачивши в моїй руці велику купюру.

– Ще не вторгували, щоб гроші розмінювати, – була їхня відповідь.

Лише один давній знайомий, який стрівся випадково, зглянувся.

– Пішли в найближче кафе – сто грамів мені поставиш. І з'являться дрібні гроші!

Іншого виходу не було. І я пригостив доброго чоловіка.

Коли ж настав час розраховуватися, з'ясувалося, що маю за все заплатити... сто з лишком гривень.

І давній знайомий виручив вдруге, додавши до моєї сотні свою лишку.

Відтак на ключика нічого не залишилося. Й окутала мене густа печаль. Від маківки до підшов.

Попрощався з давнім знайомим, який напросився на сто грамів до іншого стрічного, і почимчикував до продавця ключиків, аби сказати, що за товаром прийду іншим разом.

Не встиг і рота відкрити, а продавець – як відро холодної води на голову:

– Бачу по вашій фізіономії, що ключика нема вже за що брати. Проте не варто панікувати. Той ключик був у мене один. І я його щойно продав, бо гадав, що ви передумали купюру розмінювати.

І що я мав казати? Махнув рукою – та й подибав додому. Буду ждати свіжу пенсію. А тоді заздалегідь розмінюю велику купюру й піду купувати ключика. До того часу знайомий продавець отримає нову їх партію.

РЯТІВНА ЛАВОЧКА

Серпневе сонце не гріє – знущається. Кожна прогулянка – екзамен на витримку.

Сьогодні вийшов з хати на світанку. Зайняв у парку рятівну лавочку під розлогою липою, дихаю поки що свіжим повітрям, шукаю поетичні образи... Аж підходить дядечко невизначеного віку. Зачіска – як у фраєра. А борода – як у столітнього діда.

Присів поруч мене і запитав:

– Я вам не заважатиму?

– Будь ласка, примощуйтеся, – відповідаю, хоча своїм запитанням незнайомиць уже збив мене з пегасівської хвилі.

Трішки дядечко незворушно посидів – і закурив. Їдкий цигарковий дим повалив у мій бік...

– Погода – як у раю, – озвався дядечко. І почав діставати з кишені засмальцованої куртки... сніданок. Спершу – шматок сала. А потім – товсту скибку хліба і почищену цибулину. Завбільшки, як тенісний м'ячик. Смачно висякався – і почав наминати. Запах цибулини поліз мені в ніздрі та засльозив очі.

І тут незнайомець попросив:

– Потримайте мою канапку – я пігулку ковтну!

Та й тицьнув у руку сало з хлібом.

Я відразу відчув, як жир потік у мою гарячу долоню.

– Не хвилюйтеся, – заспокоїв мене дядечко. – Я зараз заберу. Лише шнурівку в черевикові зав'яжу...

Нарешті забрав свою канапку і порадив:

– Витріть руку об свій кучерявий чуб! Не випадає!

Я так і зробив.

І враз дядечко почало трусити, наче до нього під'єднали електричний струм.

Я хотів було викликати «швидку». Та тільки дістав мобільного, дядечко тричі на весь парк чхнув, двічі гикнув, плюнув мені під ноги – і вгамувався.

– Це у мене з дитинства така реакція на сало, – проказав. – Але відмовитися від цього продукту не можу. Бо куди я свого кабана діватиму? Щорічно вигодовую у квартирі такого бегемота, що у вітальні не вміщується! Доводиться йому ще й спальню віддавати. Щоб мав де кістки розім'яти та почухатися. До речі, у спальні в мене диван з такими гострими боками, що кабан має чим себе полоскотати! У спальні і його корито...

Мені стало зле. І я попросив у дядечка бодай якусь пігулку.

– Що, кисню бракує? – запитав незнайомиць. – Для такого діла знайдеться щось. Я з собою ношу всю домашню аптечку. У ній є ліки від усього: від задишки, болю, проносу, закрепу, тиску, печії, лихоманки, радикуліту, нетримання сечі і навіть карієсу. Хоча зубів своїх у мене давно немає. Ношу вставні щелепи. То вам від чого запропонувати?

І я сказав:

– Дайте щось таке, щоб я заснув!

Незнайомиць подав мені дві великі пігулки:

– Ось ковтніть – і відразу з ніг звалить.

Я ковтнув – і вирубався...

Розплющив очі, коли вже смеркало. Бачу, лежу під лавкою. А мій рятівник – на лавочці, підклавши під голову мою кепку.

Звівся на ноги і почав благодати дядечка дати мені бодай клаптик місця. Щоб присісти і збагнути, що зі мною трапалося.

Хропун, не відкриваючи очей, мовив:

– Примощуйся у моїх ногах. Прикриєш їх від вечірнього холоду.

Але перш ніж примоститися, запитав господаря рятівної лавочки:

– А я вам не заважатиму?

ЛЮБЛЮ РУХ

Спозарання ходжу довкіл паркового озера. Виконую вказівки лікаря. Щоб серце краще працювало і тиск не підскакував.

Вересневе сонце ще припікає, але й на наближення холодів натякає. Ген чи не всяк перехожий шорти змінив на штани!

Та й сам я в небо частіше почав позирати. Чи не виглядають із-за хмар посланці від справжньої осені? Крутеляю неспішно, на качок і лебедів кидаю поглядом. Птиці мережать водну гладь без галасу-крику. Не те що в селі. Там жива істота не вгамовується ні на хвилину. Гавкає, кувікає, нявкає, крикає, герготить, кудкудакає, ірже, матюкається... Бо почувается в повній безпеці. Хто ж бути ловити тітчину курку чи невихованого дядька серед білого дня?

А тут крутяться всілякі люди. Тож птицям боязко подавати голос. Можуть палицею налігнути чи отрутки підкинути. Попри застереження любителів живої природи та чергування патрульних-велосипедистів.

Нещодавно якийсь чоловічок стрибнув в озерце, аби спіймати качку на борщ. Якби не двірничка, там і зостався б. А так викликала рятувальників. Виловили і нагодували. Штрафом.

Отож, ходжу колом, до розмов інших відвідувачів прислухаюся, які всілися на лавочках і милуються природою та погодою.

Ось наблизився до лавки, на якій відпочивають дві бабусі бальзаківського віку.

Чую, одна з них розповідає, що невістка купила собі норкову шубу...

За другим заходом вловив, що та ж синова жінка придбала іномарку...

Наступні наближення дали змогу дізнатися, що невістка обзавелася новою квартирою, дачею і коханцем.

Після коханця випало слухати тільки відбірну лайку.

Тому змінив маршрут, аби не псувати ранкового настрою.

Почав ходити довкола дитячого майданчика. Але там в мої вуха влетіли від двох юних відвідувачів такі матюки, яких я ще в житті жодного разу не чув! Довелося з парку п'ятами накивати.

Щоправда, перед втечею встиг почути крик однієї з бабусь до малолітніх грубіянів:

– Ви ще очі одне одному не видерли?! І де ви взялися на мою голову?! Якщо нічим зайнятися, спихніть того дядечко у воду, побачимо, чи вміє плавати. Бо вуха наставляти добре навчився!

І показала рукою у мій бік.

Завтра для мандрів виберу інше місце. Напевно, міський ринок. Там галас неймовірний. Але матюків не гнуть. Лише чемно пропонують товар купувати або не стовбичити перед очима. Мені це підходить. Адже люблю рух і новини. Без ненормативної лексики.

ПОДЯКА ЗА ДОВІРУ

Отримав есемес-повідомлення. Від кредитної спілки «Вижималка». У ньому – нагальне прохання до мене як довіреної особи погасити борг на чималеньку суму кредитора Черв'яка Семена Семеновича. Інакше – покарання. І номер телефону.

Гикнув од здивування. Адже ніякого Черв'яка не знаю. І в довірені особи не напрошувався. І швидко второпав: підстава!

Плюнув спересердя і видалив есемеску.

Та через декілька днів – та сама вимога. Лише у різкішому тоні.

Нерви напружилися. Але ще раз уважно прочитав і знову видалив.

Однак це не був кінець історії. Повідомлення почали сипатися мало не щодня з наростаючими за грубістю погрозами.

І я набрав номер вказаного телефону. Хриплий чоловічий голос зрадів:

– Когда будут деньги з процентами?

– Вислухайте спершу, – сказав я. І виклав усе як є. Що довіреною особою Черв'яка Степана Степановича ніколи не був і що таким чином можна зробити цією особою будь-кого, давши номер телефону та підробивши підпис.

Натомість почув:

– Хреновий ти папаня, еслі не хочеш сину помоч! Будем наказивать!

І абонент пропав.

Я відразу пригадав усіх шлюбних і позашлюбних дітей. Але Черв'яками вони не могли бути. Бо жодної жінки, з якою мав тісні контакти, такого прізвища не було. Тож усе – брехня!

І почав шукати вихід із ситуації. Відшукав адресу «Вижималки». Завітав туди. І запитав на рахунок кредиту?

Кілька молодиків, що сиділи в тісній підвальній кімнаті аж підстрибнули від радості!

– Нікакіх проблем! – вигукнув один із них.

І я впізнав голос свого настирливого додзвонювача.

– Узяв би, але не маю паспорта, – скривився. – Але є паспортні дані тещі і номер телефону тестя. За одними оформіть кредит, а за другими – запишіть довірену особу. Годиться? Вони в мене – мільйонери,

на яких можна розжитися. Вони мій борг повернуть із якими скажете відсотками, як тільки дізнаються, що я заплатив штраф за їхню доньку.

Молодики презирнулися. І я почув:

– Диктуйте паспортні дані і номер телефону.

Записали і видали готівкою видуману мною суму, притрусивши її приповідкою:

– Аби були побренькачі, то будуть і послухачі!

А я відповів:

– Без кари нема поправи.

Коли виходив, рускоязычний додав:

– Не здумайте хітріть. Накажем, как одного старіка-поручителя.

Я здогадався, що йдеться про мене. Тож натис на «педалі»...

Тепер вони до покійної тещі чорта з два дотелефонуються! А номер телефону довіреної особи я продиктував той, який належить їхній «Вижималці»!

Нехай ждуть даремного заробітку. Шахраї заюшливі.

А номер свого телефону я поміняв. І тим тішуся.

НОВІ ТРАДИЦІЇ

З появою ОСББ у нашому будинку народилися нові традиції.

Тепер у нас усе спільне. І всяк за все в одвіті.

Персональні обов'язки лише в голови, касира, електрика, слюсаря, столяра і двірника, яких ми, співвласники, називаємо коротко – КАНАПА. За початковими літерами їхніх прізвищ.

Особливу увагу звертає у своїй роботі КАНАПА прибудинковому саду, що залишився у спадок від

розкуркуленого більшовиками господаря. Він і досі росте, всихає, відроджується і знову росте. А головне – плодоносить. Таких яблук, грушок, слив, черешень, вишень і горіхів годі ще десь пошукати! Як на замовлення!

Голова ОСББ видає щоосені усний наказ касиру щодо збору врожаю. А той організовує фруктові жнива. Електрик бере під особисту опіку яблуні та груші. Слюсар – сливи та груші. А столяр і двірник – вишні та горіхи.

І так оперативно їх обтрушують за одну ніч, що ніхто з нас і здогадатися не може, як це сталося під нашими вікнами. Операція проходить тихо й акуратно.

А коли хтось зі співвласників будинку починає цікавитися, де раптово поділися плоди на деревах, відповідає голова коротко і зрозуміло:

– Ураган пронісся, коли всі спали! І лише нашим садом! Навіть сліду не залишив, окаянный!

А тим часом зібраний урожай опиняється на міському ринку, яким починає торгувати найнятий головою продавець. Він, як той ураган, миттєво збуває дари природи.

А невдовзі в голови з'являється новий «Мерседес», в касира – новий «Лексус», в електрика, слюсаря і столяра – нові мотоцикли, а в двірника – новий велосипед.

Ми цьому завжди раді. Адже відповідальні особи об'єднання отримують за свій труд винагороди!

Ось тільки коштів на ремонт будинку ніколи не вистачає, лампочок у під'їздах ніхто ніколи не бачив, опалювальні батареї течуть, вітер напівживими

дверима у тих же під'їздах тарабанить, а двір завалений сміттям...

Але голова вважає, що це дрібниці. Головне – родить сад. І цьому треба радіти.

Так ми і чинимо. Попри гулі на лобах і синці на колінах, холод у квартирах і дворове сміттєзвалище.

Дорогу новим традиціям!

НАЙЦІННІША ЛЮДИНА

– Здоровий будь, сусіде!

– І тобі того ж бажаю.

– Сто грамів поставиш?

– Я поспішаю, але коли є така нагальна потреба, пішли в кафе...

– Ось двісті. Хили. І закуси. Я тобі куряче стегенця взяв...

– А ти не втікай. Зажди хвилину, поки справлюся...

– Ну, полегшало?

– Не зовсім. Якби ще двісті. Бо в горлі дере. У мене гроші є, але якщо ти розпочав свято, то продовжуй.

– А не зайве буде?

– Ніскілечки. Я – міцний. Бери!

– На, пий... Перестало дерти в горлі?

– Дерти в горлі перестало, але в животі забурчало! Може, візьмеш ще двісті з перцем?

– Так тому й бути... Погасило бурю? Тоді ставимо крапку. Бо, бачу, ти окосів, губи посиніли, а ноги підгинатися почали. Йди хутенько додому.

– А я самотужки вже не дійду. Доведи хоча б до під'їзду!

– Чіпляйся за руку... Ось і під'їзд. Далі сам доберешся?

– Ти що, знущаєшся? Як я на дев'ятий поверх у такому стані дійду? Ліфт же не працює. Допоможе здолати бодай пів шляху.

– Пішли... Ху, аж спотів. Це – двері твоєї квартири. Хапайся за ручку, а я втікаю. Бо ще винен буду перед твоєю дружиною.

– Не будеш винен, якщо заведеш у квартиру. Щоб я перед коханою не впав. Бо вона – з характером. До смерті не пробачить, якщо під порогом мене залишиш... А ось і вона. Катю, не хвилюйся: я пив не за свої! І на таксі не потратився. Мене привів наш сусід як порядна людина. На таких світ тримається. Сподіваюся, він завтра мене і похмелить. Бо справу треба доводити до кінця. А ті гроші, люба, що ти дала мені на пиво, я потрачу на папір і ручку, щоб написати лист у редакцію першої газети області про те, що наш сусід не має жодних стосунків до поламаного ліфта... Я пішов спати, сусіде. А ти не забудь завтра вранці мені здоров'я поправити. Бо такі, як ти, є найціннішими для мене!

ХАПУНЕНКИ

У Хапуненковій сім'ї – не сім я, а одинадцять. Не враховуючи його самого і дружини.

Одинадцяттеро дітей. Від першого класу до випускного.

І всі мають конкретну спеціалізацію.

Першокласниця Настя вміє пролізти крізь будь-яку дірку в чужому паркані.

Другокласник Петрусь вміє цю дірку швидко зробити.

Третьюкласник Андрій – неабиякий майстер відволікати увагу чужих псів завдяки віртуозному володінню котячим голосом.

Четвертокласниця Варя наловчилася нюхом вишукувати людські сади зі спілими плодами.

П'ятикласниця Оріся володіє даром бачити навіть у непроглядній темряві місце дислокації нічного сторожа.

Шестикласниця Оля та семикласниця Віра опанували секретами ворожок, які здатні будь-якого сторожа довести до тривалого непробудного сну.

Восьмикласник Сергій і дев'ятикласник Богдан вміють віртуозно і без зайвого шуму обтрушувати дерева.

А десятикласниця Лариса та одинадцятикласник Петро вміють миттєво збирати натрушене у мішки та перекидати їх через паркан.

А Хапуненко та його дружина здатні тільки стояти на чатах і приймати перекинуте.

Така спеціалізація дозволяє багатодітній родині повністю запасатися свіжими фруктами на зиму.

І харчується вона не одними яблуками, грушами, сливами, вишнями, черешнями та абрикосами. Інші природні вітаміни з чужих територій їй доставляють сім'ї Хапуненкових братів і сестер, які так само спеціалізуються на нічних крадіжках. Бо талановиті. І теж – Хапуненки!

Беріть із них приклад – і не ходіть по ринках – магазинах. Навіть якщо у вас немає дітей. Треба лиш оволодіти суміжними спеціальностями.

Це кажу вам я, прокурор, якого Хапуненки забезпечують усім необхідним.

ЗАГАДКОВИЙ СОН

Цієї осінньої ночі мені, молодому пенсіонерові зі 40-річним трудовим стажем і пенсією у 2 тисячі гривень, наснився загадковий сон...

Після якоїсь важливої наради, чи то в Житомирі, чи то у Вінниці, чи то в Одесі, чи то в іншому великому місті, але точно не в Києві і не в Рівному, доля звела мене з нашим... новообраним президентом.

Ми з ним та ще з відомим ветераном журналістського фронту, в якого такий трудовий стаж, як і в мене, але пенсія в п'ять разів вища, опинилися в одному кузові вантажівки з відчиненими бортами. На м'якому рядні.

Я та мій колега вляглися поближче до кабіни, а президент розташувався біля заднього борта, розкинувши ноги та руки прямо в офіційному костюмі.

А в кабіні розмістилися три кремені тілоохоронці глави держави. Один – за кермом, два інші – поруч.

Смеркало. І вантажівка рушила в невідомому напрямку.

Дорогою автівку підкидало, кидало в різні боки. Разом із нами. Але ми міцно спали. Очевидно, далася взнаки нарадна втома.

Зупинилися лиш одного разу. Коли мій колега попросився у тілоохоронців до вітру.

Решту шляху вантажівка гналася, наче на якусь пожежу. Можливо, тілоохоронці найвищої посадової особи не хотіли, аби люди у стрічному транспорті могли побачити президента сплячим у кузові з відчиненими бортами.

Щоправда, один із бусів, наповнений невідомими розбійниками, розминувшись із нами, таки зупинився, розвернувся і кинувся в погоню.

Але не зміг позмагатися у швидкості з нашою вантажівкою. І відстав.

Дісталися в якесь місто пізньої ночі. Заїхали в просторий гараж.

Тілоохоронці кудись зникли. І ми з колегою злізли з кузова. Тихенько, аби не розбудити главу держави, що смачно похропував, перевернувшись на правий бік.

Однак він відчув, що вже – кінцева зупинка. З-за дверей гаража ми з колегою помітили, як президент хвацько схопився, протер заспані очі, культурно вилаявся, оглянув свій офіційний костюм, причесався, зістрибнув із кузова, знайшов у кутку гаража велику мітлу, змів нею з кузова велику купу лушпиння соняшникового насіння, що з'явилося там невідомо звідки, – і розчинився у повітрі...

І що б цей сон міг значити?

По полудню почав розпитувати сусідів.

Тітка Люда махнула рукою:

– Куди ніч, туди й сон!

А баба Наталя, уважно вислухавши мене, порадила:

– Треба звернутися до тлумачів сновидінь!

І я відразу пригадав, що маю у своїй бібліотеці подарований відомим красзнавцем «Сонник». Знайшов його і почав шукати тлумачення сну із президентом.

Але слова «президент» в жодному місці не знайшов. І тепер не знаю, що робити. Чи не звернутися в офіс президента? Може, там є спеціаліст із розгадування снів? Нехай вислухає – і підкаже главі держави, на що мій сон натякає. А обслуговуючий персонал нехай вдасться, на всяк випадок, до профілактичних заходів. Аби біди якої не трапилося.

Хоча дуже хвилюватися не варто. Якщо президент вибоїстою дорогою не злетів з кузова з відчиненими бортами, значить, влади не втратить. А якщо взявся за мітлу, значить, почне наводити лад у державі.

Та, чесно кажучи, їзда в кузові з відчиненими бортами дещо насторожує.

А ви що думаете?

ЗАМОРДУВАЛИ

Народився я давненько. Жив тихо і скромно. Мав, як і більшість моїх ровесників, системний блок, монітор, клавіатуру, мишку, аудіосистеми. До мене, зазвичай, підключали геймпад, принтер, сканер та ще дещо.

І я трудився в поті чола. Писав, зберігав, перекладав і передавав тексти, демонстрував і поширював світлини, відправляв та отримувал інформацію, множив її, демонстрував фільми та репортажі, грав у ігри І навіть крутив музику.

Аж поки не потрапив до рук одного мудака, який вирішив мене вдосконалити.

Він спершу додав мені пам'яті. А потім заходився ще щось вставляти.

І почалося не життя, а суцільні муки.

Нововведення все частіше збивало мене з пантелику. Я не знав, за що хапатися, яку функцію виконувати. За що постійно в мені колупалися.

Аж поки не опинився на смітнику.

А якби не чіпали, я ще б довго приносив людям посильну користь.

Сучасним моїм колегам цього не зрозуміти. Але і їх колись чекає такий же фінал. Якщо потраплять до рук бажаючих зробити з лайна пушку.

Мораль: жабі крила ні до чого.

ПРОГУЛЯНКА З НЕСПОДІВАНКОЮ

Вирішив погрітися останнім осіннім теплом.

Покружлявши звивистими стежинами зажуреного міського парку, притрушеного золотобокими опалими листками кленів, грабів і дубів, присів на лавку перепочити. І задрімав...

Крізь дрімоту мені почулися звуки сучасної блатної музики, булькання запашного віскі та свіжого пива, запах цигаркового диму, дівочі зойки та хлопчаче:

– Облиш виламуватися, стара! Я знаю правила безпечного сексу!

Хотів було відкрити очі. Але побоявся перебити своїм поглядом активний відпочинок розбещеним молодятам, які не знати коли з'явилися в парку. Прикинувся непритомним вуличним волоцюгою, аби перечекати ситуацію й дочекатися закінчення інтимної вистави.

І заснув глибоким сном на свіжому повітрі...

Прокинувся, коли відчув, що на ногах уже немає черевиків, а на голові – кашкета, і хтось шпортається у кишенях пальта, розкидаючи вишукані матюки.

Розплющив очі й почув несамовите:

– Мрець ожив!!! Тікаймо!!!

І я побачив спину хлопчика та дівчинки років десяти, що кинулися навтьоки, облишивши мої черевики, кашкета, пляшки та цигарки. Попереду мчав хлопчик, повторюючи вже чуті мною матюки, і приповідав:

– От чорт лисий! Не дав погратися у тата й маму!..

ВДАЛЕ ВІДРЯДЖЕННЯ

Відправив себе у творче відрядження. До осені.
У міський парк.

Надибав чарівний куточок, всівся на лавці,
дістав записник і ручку – та й поринув у світ епітетів і
метафор...

Аж чую:

– Привіт, старічок! Шо носа повесіл?

Підняв очі й побачив перед собою трьох із поси-
нілими носами. Молодих, але схожих на покійників.

– Чого треба? – поцікавився.

– Водку пйош? – запитав найпатлатіший.

– Не вживаю і вам не раджу, – відповідаю.

– Тогда снімай куртку! – наказав найносатіший.

– Нам нужно за что-то бутилку купіть!

Сперечатися не наважився, побачивши в руці
найокатішого викрутку.

Віддав куртку. І почув:

– Снімай ботінкі! Нам ещо нужно за что-то
закусон пріобресті!

Роззуюся.

Думав, одчепляться. Одначе глибоко помилився.

Найокатіший вхопив мене за барки і лагідно
попрохав:

– Старічок, а не поделілся би ти з намі костюм-
чіком? Віш, кому-то з нас надо в магазін збегать. А в
таком, как у нас, неудобно.

Зняв піджака, потім – штани. Ще й сорочку з
краваткою запропонував.

Але найпатлатіший образився:

– За кого ти нас прінімаеш, старічок? Ми з
детства ету петлю не носім! Єйо нам подадут, когда

вешать будут! Носі сам. Ти лучше подкажі, где твій баракло можна на деньгі поменять?

І мене осінило:

– Навіщо вам, хлопці, зайві клопоти? Давайте мені одяг – я вам за нього дам гроші і на випивку, і на закуску.

Ви бачили б, як загорілися від радості очі в незнайомців! Вони не лише повернули мені куртку, черевики і костюм, а й допомогли одягнутися!

Я дістав з потаємної кишені плавок дві сотні, приховані від дружини звечора для творчого відрядження, і побажав удачі.

Прискіпливу трійцю – як вітром здуло.

Повернувся я додому й сів за письмовий стіл опрацьовувати зібраний матеріал.

Так і написалася ось ця замиліювка.

А ви на природу ходите? Якщо маєте таку звичку, як у мене, на всяк випадок беріть із собою якусь копійчину. Вона вас не обтяжить. І може, як мене, виручити.

СИРОТА

Я – сирота.

А яка ж була колись велика наша родина! Усі були ми міцні та здорові, не потребували лікарської допомоги, справно справлялися зі своїми обов'язками.

А наша краса викликала захоплення чи не в кожного стрічного.

Та поступово мої брати полишали цей світ, втрачаючи міцність, проймаючись байдужістю до звуків та усмішок.

А все – через недотримання правил гігієни і звичайні людські лінощі.

Ось і про мене, останнього корінного, забули, не доглядають, грішать роздратованістю, втрачають апетит і сон. Тож хвороби мої – тут як тут. Мене хитає, корчить, гне додолу. І нічому ради не можу дати.

Відтак навіть родинний лікар зізнається:

– Пора тобі, бідолахо, дати місце іншим, нехай і некорінним.

Мабуть, доведеться змиритися з долею останнього в роті природнього зуба...

КОСМОНАВТ

Петро Побрехенько вмовов макітру вареників – і відчув біль у животі. Тож негайно поскаржився дружині.

А вона відразу:

– Негайно йди до лікаря!

Петро і пішов...

Додому повернувся під вечір. Розстібнув сорочку і показав живота... в датчиках:

– Відправляють у космос! Оце проходжу перевірку на витривалість.

Дружина знепритомніла...

Одволодав. А вона запитує:

– А що із твоїм животом? Як же ти будеш із болячкою в космосі літати?

– Яка там болячка, – відповів Петро. – То в моїх нутрощах прокинувся імпульс пізнання всесвіту! А я й не знав. Ось консиліум зібрався і з'ясував. Сказали, що я найбільше з усіх кандидатів підходжу для польоту.

Дружина заплакали гіркими сльозами, приказуючи:

– О лишенько, краще б я тебе до того лікаря не посилала... Та ти ж мене осиротиш. Усе ж може трапитися на небесах. Хто мої вареники їстиме? Може, відмовишся? Нехай молодші летять, не одружені...

– Не хвилюйся, – почав заспокоювати Петро, застібаючи сорочку. – Лікарі знають, що роблять. А мені навіть цікаво: як там, на земній орбіті? А якщо й упаду на землю, слава залишиться. І матеріально тебе забезпечать як вдову космонавта. Житимеш – горя не знатимеш. Люди задритимуть...

Петрова дружина заридала ще дужче. Так, що сусіди позбігалися. Розпитувати стали, що трапилося.

Петро і їм – про політ у космос.

Чоловіки могорич почали вимагати. А жінки заойкали. Лише баба Одарка цитьнула й попросила Петра показати живота.

Петро й показав. А баба Одарка натомість у долоні сплеснула:

– Отакі штукенції причепили якомсь і до тіла мого старого. А в космос не посилали. Відправили на лікарняне. Бо якісь збої в роботі організму виявили. Слава Богу, оклигав...

І Петрове обличчя почервоніло, наче його дістали з окропу. Та про видуманий космос не зізнався. Лише звернувся до дружини:

– Підемо завтра разом у поліклініку знімати датчики. Там і заявиш, що хочеш зі мною на пару в космос полетіти.

Дружину після цих слів – як підмінили. Вона загорілася, як світлодіодна лампочка:

– Ти й мене хочеш на той світ відправити? Нічого я заявляти не буду. Лети сам! Я тобі на дорогу цеберку вареників зварю! Бо в мене твого здоров'я немає. Я можу за один присіст з'їсти від сили три вареники.

Звичайно, Петро нікуди не полетів. А долучився, як і старий баби Одарки, до лікувального процесу.

Та ще довго дорікав дружині за те, що не схотіла летіти з ним у космос.

На те він і Петро Побрехенько.

ПІДОЗРІЛІ ВІДВІДУВАЧІ

У торговельному центрі їх помічали кожного дня в одну й ту ж передобідню пору. Вони проходили повз вітрини з ювелірними виробами, роздивлялися дорогі прикраси, розпитували про ціни – і прошкували далі, мовчки вклонившись охоронцям...

І продавці, і ті ж охоронці насторожилися, коли весняно-осінні відвідини двох підстаркуватих чоловіків завершувалися. Відтак вдалися до особливого спостереження.

Це незнайомці помітили. Але робили вигляд, що все в порядку. І надалі в одну й ту ж пору проходили звичним маршрутом зі звичними оглядинами, розпитуванням про ціни та реверансами.

А полишаючи заклад, усім своїм задоволеним виглядом підкреслювали, що завтра тут будуть знову.

Та ось, в останній день осені, коли підозрілі чоловіки зайшли в торговельний центр і проминули вітрини з ювелірними виробами, господарі розпочали раптову ревізію товарів...

Проте вона не дала жодного приводу для тривоги. Все було на місці.

І тоді охоронці зупинили незнайомців, коли ті полишали заклад, подарувавши на розвітання щирі посмішки та низький уклін. І поцікавилися:

– Хто ви? Чому щодня тут човгаєте?

Підстаркуваті відвідувачі спершу ніяково переглядалися між собою, тупцювали на місці та просили їх відпустити.

Та коли з'явилися поліцейські, зізналися:

– У вашому торговельному центрі єдиний на весь мікрорайон безплатний туалет, куди заходимо після кожної прогулянки. І сюди повернемося вже весною, коли погода дозволить вирушати у мандри містом...

КНОПКА БЕЗПЕКИ

Кнопка безпека є всюди, де пахне бідною.

А для чого її встановлюють? Правильно, для перестрашування. Щоб менше траплялося непоправного. Як у фінансових установах. Тільки щось не так – працівник натискає на кнопку безпеки. І прибуває підмога. І наслідки менш плачевні.

Або візьмімо військову авіацію. Пілоти там мають можливість при аварії катапультиватися.

А в президентському кріслі кнопки безпеки чи катапульти чортма. Хоча перша особа держави постійно перебуває в польоті та піддається небезпеці.

Якби ж така кнопка була, за яку відповідав би наймудріший представник громади, вона б у потрібний момент спрацьовувала – і президент вилітав би зі свого крісла у простір. Не гинув би чи не потрапив би на лаву підсудних після НП – надзвичайної пригоди чи народної помсти.

А так змушений, попри державну охорону та привілеї, маринуватися у своєму кріслі, переживаючи за своє недоторканне тіло.

Та й позбавлений можливості чинити тільки по закону, оскільки знає, що його ніхто з крісла не викине, поки воно без кнопки безпеки.

І сидить у тім кріслі, поки термін особистого збагачення не закінчиться. А потім ще під суд може потрапити.

Дискомфорт – до самої смерті!

А мав би шанс катапультиватися з президентського крісла, як пілот із кабіни літака, – загубився б десь у хмарах на віки вічні. Було б йому добре, і переслідувачі менше мали б мороки.

На жаль, конструктори до цього ще не додумалися.

ШАТКУВАННЯ

Дружина переконала:

– Шаткована власними руками капуста – це не куплена! Придбай мені шатківницю!

Придбав. І почув пропозицію:

– Оскільки бачу цю штуку вперше, продемонструй, як з нею працювати!

Продемонстрував. Хоч і порізав усі пальці.

Тоді дружина вгамувалася:

– Маєш навики – шаткуй!

І я почав шаткувати капусту, взявши відпустку за власний рахунок.

Робота кипіла, як і моя злість. Одягнувши три пари брезентових рукавиць, за перший день нашаткував три відра капусти, одне з яких у процесі безперервного переробного виробництва з'їв, не відходячи від шатківниці.

За два наступні дні нашаткував ще три відра си-
ровини для квашення. І за цей час з'їв лише пів відра.

А коли геть вибився із сил, дружина покликала
обідати, заявивши, що знущатися над дарами при-
роди вже досить.

Я сів за стіл – і побачив перед собою в одній
мисці чималий шматок лінивої капусти, а в іншій –
салат із капусти.

Від несподіванки заснув. Як потім сказали
лікарі, через стрес. Адже досі так багато капусти не
споживав.

Нині дивитися на капусту не можу. Як і на свої
порізані пальці.

А нашатковане добро не пропало. Дружина його
продала на ринку і придбала за виручені кошти банку
квашеної капусти, яку споживає сама. Та не перестає
мені дорікати:

– Шаткувальник із тебе нікудишній! І який
дурень довірив тобі очолювати службу автомобільних
доріг?

ПОСИЛКА

Стою в поштовому відділенні в черзі, щоб відпра-
вити посилку. Стою, млію. Бо на вулиці – тридцять, а
у відділенні – сорок!

Попереду мене – два десятки таких, як я. І кожно-
го з них молодиця з биркою на грудях «Хитрова В.А.»
при наближенні до віконечка чемно запитує:

– Вам мобільний поповнити не треба? А картку
на наші послуги маєте? А пральний порошок потрі-
бен? А дитяче мило цікавить? В зубна паста у вас є? А
крем до чобіт вас не вабить? А шоколадні цукерки

любите? А вітальними листівками запаслися? А крем від зморшок не хочете придбати? А каплі від нежиттю у вашій аптеці є? А найсучаснішими прокладками обзавелися? А туалетний папір миттєвого розчинення придбати не забули? А еротичний журнал «Одна – на двох» вас не приваблює? А парфуми японські не хочете мати? А печиво, що ніколи не цвіте, у ваших домашніх припасах значиться? А трусиками з начосами на зиму запаслися?..

Дістався і я до віконечка. Почув ті ж самі запитання. Однак стою на своєму:

– Відправте посилку!

Натомість чую від молодиці із биркою на грудях:

– Немає проблем. А як вам відправити? Дешевше чи дорожче?

– Так, щоб вчасно і без проблем зайшла! – відповідаю.

Молодиця з биркою на грудях упаковала мій товар, видрукувала на комп'ютері продиктовані їй реквізити, здрукувала їх, наклеїла на моїй посилці, взяла плату, видала квитанцію.

Я подякував і попрощався...

Через місяць посилка повернулася в поштове відділення, про що отримав на мобільний повідомлення. Причина: термін зберігання у відділенні отримувача збіг, а ніхто за нею не з'явився!

Прийшов у поштове відділення і наробив лементу:

– Ви ж запевняли, що все буде гаразд, що посилка буде доставлена вчасно, а вона повернулася! Як це могло трапитися?!

І та сама молодиця з биркою на грудях пояснила:

– Слід було оформити посилку як товар з доставкою!

– Чому ж про це мені не сказали?! – обурився я.

– А хіба за рекламою додаткових послуг про це згадаєш? – відповіла молодиця з биркою на грудях.

А й справді.

ДІАЛОГ ІЗ ВЕЛИКИМ УЧИТЕЛЕМ

Сиджу за письмовим столом – сюжет нової замільовки обдумую...

А навпроти – Остап Вишня. Іронічно посміхається й запитує:

– Що, знову берешся за нечисть? Співчуваю. Бо я ставав на прю з нею в дещо простіших суспільних умовах. Тоді влада видавала циркуляр, як і про що писати. І пишеш. Оди, фейлетони чи усмішки. А коли написав не за циркуляром – до стінки. І на тому світі підвищуй кваліфікацію!

А нині писати, особливо фейлетони, значно складніше. Влада циркулярів не видає, але натякає долею того чи іншого творця-покійника, що так буде з кожним, хто наступить їй на мозоль.

І мало хто на це не зважає. Окремі пішли лише супроти влади імущих – і за це поплатилися. Як, скажімо, Гонгадзе чи Шеремет.

– А звідки Ви, Павле Михайловичу, про таке знаєте? – звертаюся до Остапа Вишні, що пильно дивиться крізь шкельця окулярів на мене – й оком не кліпне.

– З вашого світу до нас постійно приходять новачки. Вони і розповідають, – каже великий сміхотворець. – А ми до вас, на превеликий жаль,

заглянути не можемо. Всевишній дорогу перекопав і звів довкола стіну, подібну Берлінській чи Яцинюковій. Щоб таємниці потойбічного існування не розпатякували.

А ти за свою писанину коли-небудь потерпав? Бо, як відомо, нині пишуть усі і всюди, придбавши спілчанські квитки ще до того, як стулили перше речення. А то й без них. А в наші часи слово підкорялося лише талановитим, яким право на творчість сам Всевишній давав. Щоправда, зореносні чорти нас майже всіх винищили. Щоб власні роги вберегти.

Задумався я глибоко... А тоді мовив до Остапа Вишні:

– Інколи потерпав. І сусід не вітався, коли у моїй байці про злодія впізнав свого пса. І без роботи залишився, коли порадив одному нардепу для наведення порядку в країні розстріляти колег, а себе віддати на поруки. І доноси на мене писали владі за фейлетони про її корупційні діяння... Але досі живий. Мабуть, у сучасних чортів роги відповідного розміру ще не вирости. Тож продовжую писати про всяку непотріб земну. І Ви, Павле Михайловичу, мене надихаєте. Прожив лише половину Вашого 130-річного віку. І не планую перепочивати, поки в цілості. Нехай там що.

Зрештою, Павле Михайловичу, Вас же оті чорти до розстрілу засудили за полювання на свіжому повітрі. А Ви вижили, закінчили «десятирічку» – і повернулися до звичної праці сміхотворця. Вас і досі вдячні українці шанують і пам'ятають, премію Вашого імені достойним вручають. А чортів згадують тільки тоді, коли побачать на екрані Путіна.

На тім я замовк. І таки додав:

– Балакав би з Вами, Павле Михайловичу, ще та ще. Але мушу писати нову замільовку про сучасних чортів із ангельськими крилами. Тож наразі пере-прошую. А ось коли вже потраплю на Вашу територію, наспілкуємося по саму зав'язку. А поки-що Всевишній туди не пускає, як Вас сюди. Бадьоріться, виглядайте та ювілейні вітання приймайте!

Остапа Вишня не промовив на те жодного слова. Лише іронічно продовжував посміхатися до мене з портрета...

ПАРКАН

Сусідські городи – з усіх чотирьох боків. Туди і прошують мої кури з подвір'я нової садиби...

Сусіди попередили:

– Переб'ємо! Зведи паркан!

Прикинув: щоб загородитися, потрібні мішок грошей і чотиримісячна робота без вихідних.

Узяв у банку кредит, наперед річну зарплату, відпустку, позичив у тещі приготовлені на смерть фінзапаси. Придбав матеріали, виготовив стовпчики та штахети – і почав зводити паркан.

Працював – голови не піднімав. За місяць закопав стовпчики і прибав до них лати.

І на тім сили вичерпалися.

Підняв очі – а довкіл моєї садиби височить триметрова бетонна стіна! Сусіди звели. А коли – не помітив за власними клопотами.

І навіщо я в борги влазив? Тепер моя затія звести паркан із діркою для курей – коту під хвіст!

ПОЛЕГШАННЯ

Нас у лікарняній палаті – двоє. Разом зі мною лежить ще один недоходяга.

Я – на старті процесу поїдання пігулок. А сусід – на фініші. Ще кілька діб – і протягне ноги.

Хвороби у нас за назвою – різні. У мене – гіпертонія. У нього – пневмонія.

А за діагнозом – однакові: швидке наближення до раю.

Із перших же годин перебування в палаті я почав помічати одну деталь: мій сусід при появі в палаті лікаря хутенько встає з ліжка, підбігає до нього, розправляє зморшки на його білосніжному халаті, кладе щось до кишені, застібає її – і з радістю знову займає місце лежачої дислокації...

Запитав сьогодні нищечком, щойно лікар полишив палату:

– Цей Гіппократ – ваш родич, що так лагідно ставитеся до нього? Чи, може, то ваш син чи зять?

А він мені теж пошепки:

– Який у біса родич... Він просто щодня запевняє, що кашлятиму довше, якщо до кінця лікування заплачу певну суму. Ось і видаю порціями, що жінка назбирає. Причому, просить гроші класти в кишеню халата своїми руками, щоб на купюрах відбитків його пальців не залишилося. Башковитий тип...

– А як лікар? – поцікавився. – Під його наглядом вам полегшало?

– Полегшало, – почув у відповідь. – У гаманці...

ВИХІД ІЗ СИТУАЦІЇ

- Чоловіче, будь людиною!
- Люба, а хіба я – мавпа?
- Ти – чорт із рогами!
- І з якого це часу я ним став?
- З учорашнього.
- А що то за день був?
- День твоєї зарплати.
- А де ця зарплата? Я її у своїх кишнях не знайшов.
- Пішла коту під хвіст.
- З якою метою?
- У своїх співпляшників запитай.
- А хто це?
- Твої колеги по роботі.
- А звідкіля, люба, ти їх знаєш? Ти ж на роботі в мене жодного разу не була...
- З їхніх п'яних фізіономій.
- Їх що – по телевізору показали?
- Самі продемонстрували.
- І де саме?
- У нашій квартирі. Ген на твоєму дивані хропуть.
- А як вони сюди потрапили?
- З тобою в обнімку опівночі присунулися.
- І що, я з ними зарплату пропив?
- І свою, і їхню. Бо вночі спросоння бубніли, що борг ресторану обов'язково повернуть.
- А я мовчав?
- Я не чула. Бо ти спав у ванній.
- А чому там?
- Бо диван зайняли твої забулдиги.
- А чому ти їм дозволила це зробити?

– Бо намагалися лягти у ночвах із квашеною капустою.

– А, даремно ти мене, любя, лаєш. Пошукай мою зарплату у капусті. Я її туди заховав, як тільки ми зайшли до квартири... Знайшла?

– Знайшла. Ну й ти придурок!

– Чому?

– Тому що пиячив у ресторані за чужі гроші. І де твоя гордість? Люди на тебе розтратилися. Що ж вони своїм любим скажуть?

– Що в мене ночували.

– А хіба це вихід із ситуації?

– Вихід. Вони мене пригостили, а я їм дивана віддав для перепочинку. А за амортизацію треба платити. Так і скажуть дружинам. Вони їх, сподіваюся, зрозуміють.

– А хто їхні дружини?

– Не знаю хто. Вони нас випровадили з ресторану додому, а самі залишилися на танці...

СКУКА

Повз триповерховий маєток, оточений муром, біжить шлях, яким щоранку дачники поспішають у своїх справах на автобусну зупинку, а вечором повертаються додому.

У маєтку всі вікна, включаючи найменшеньке на горищі, заграбовані. Лише одне, що на другому поверсі і виходить на вулицю, під час руху дачників відчиняється навстіж – і з нього висовується лиса та щоката голова господаря.

– Як справи?! – гукає він перехожим. – Яка сьогодні буде погода? Що нового чути в обласному центрі?

Які ціни на ринку та в магазинах? Чи нема перебоїв з маршрутками? А де навчаються ваші діти? Коли на дачний масив побудують асфальтовану дорогу?..

До запитань господаря в цю мить додається гавкання вівчарки, що теж висовує голову з вікна.

Перечекавши псине втручання, господар продовжує розпитувати і старих, і малих, що поспішають, про все на світі. Аж поки людський потік не зникне за поворотом.

На набридливі й одноманітні щоденні запитання господаря маєтку рідко хто з дачників відповідає. А якщо й каже щось, то коротко:

– Вилізьте на люди – та й про все дізнаєтеся.

Та господарю маєтку – не до вилазок. Він господарство стереже, яким опікуватися мали сини та онуки, але подалися по закордонах разом із жінкою.

Він і сам би з ними подався. Так ніхто купити маєток не хоче. Дорогий! А ціну скидати для нього – що горло тупим ножем пиляти. Бо скільки грошей у нього вкладено! Скільки за ці гроші напереживався! Могли ж докопатися про їхнє походження і конфіскувати, ще й у буцегарню запроторити не на один деньок.

Дякувати Всевишньому, що досі у прокуратурі сидить, біда обминула. І маєток за два місяці виріс, і ніхто з кайданками не приїжджав.

Єдина в господаря маєтку мука – нестерпна скука. Тільки й тієї розради, що ранкові та вечірні визирання на вулицю, коротке чесання язика – і чергова схованка за безлюдними стінами.

А старість не дримає. Вже язик смак баликів не відчуває. А наколекціоновані дорогі напої звичайною

водою видаються. Та й хіба одним ротом ці багаторічні запаси з'їси та вип'єш?

Запросити ж когось у гості немає можливості. Ворота, двері в масток заварені, вікна у ґратах. А через єдине вікно, що відчиняється, впускати в хороми когось і незручно, і небезпечно: пес може покувати!

Так і доводиться лисому та щокатому господарю віку доживати та продовольчі запаси в підвалах, що псуються, серед ночі з вікна викидати. Для ще п'яти вівчарок, що гавкати лінуються, але мають неабиякий апетит!

НЕНАЖЕРЛИВІ ЗЕМЛЯЧКИ

Сусідка шепнула, що в місті відкрився «Екомаркет».

Я – за гаманець. І туди...

Прибіг. А в закладі люду – не проштовхнутися!

Та це мені – не перешкода. Виставив гострі лікті, надув живота – і вперед!

Порозпихав старих і малих, як сірникові коробки. Дістався до однієї полиці, до другої... до десятої.

Нагріб товару – три візки з верхом!

Таким же валетом дістався каси. Розрахувався, спакував накуплене в торби, вийшов з «Екомаркета», присів на лавці і почав дивуватися. Вголос. Щоб перехожим наука була:

– Ну й землячків маю! Тільки про якусь подію почують – пруть, аби не оминуті. Чи треба їм тих харчів, чи не треба, хапають усе підряд. Та хіба цього добра завтра не буде? Хіба стільки злопаєш за один день? Ось мені однієї закупки вистачає на два з

половиною дні. А бігаю щодня я по торговельних закладах не через жадібність, як інші, а через інтерес: чи вистачить сил донести накуплене додому? І ніколи я не придивляюся, як землячки, до цін. Беру те, що на мене дивиться. Та так беру, що після мене вже нічого брати. Бо люблю порядок! А то ж скупчаться, придивляються, приносяться, обмацують, перебирають – і створюють нерозбериху. Не знаєш, кого в який бік розпихати. І жодної тобі порядної людини серед них не знайдеться, щоб у цей натовп хутенько вскочила та вискочила з нього! Усі культурних із себе корчуть, ненажери...

Подивувався, викликав по телефону жінку, закинув їй на плечі торби з наїдками і відправив додому.

А сам – знову в «Екомаркет»! Демонструвати, як слід у закладі торгівлі не дрімати...

ДОВІРУ ТРЕБА ЗАСЛУЖИТИ

Мені, малому хлопчаківі, бабуня часто втовкмачувала:

– Довіру, дитино, треба заслужити!

У зміст почутого я не вдумувався. Бо жив романтикою. Мене вабили три, як на мій погляд, найцікавіші професії: лісника, геолога та космонавта.

Лише парубком зрозумів причини цього приваблення. Лісником хотів стати через далекого родича, що опікувався місцевим лісом і якому кланялися чи не всі односельці, коли приходили просити на зиму дров.

А в геологи манила картина з побаченої у сільському клубі кінострічки: на гірській галявині перед заходом сонця сидить весела компанія пошуківців

корисних копалин і розігріває на розпаленому вогнищі у бляшанці під звуки гітари «Сніданок туриста»...

Що ж до космонавта, то тут на мені позначилися наслідки падіння з молодой верби у ставковий мул на голову жабі, яка аж ніяк не очікувала приходу людини з неба! Тоді я заплакав не від болю, а від жалю за вбитою квакухою. І подумав: якби летів до землі на космічному кораблі, зміг би уникнути зіткнення із живою істотою...

Лише тепер, у дорослому віці, бабунені слова про довіру згадую чи не кожного дня. Бо хоча жодну омріяну в дитинстві професію не опанував, довіру заслужив! Протягом року отримую з невідомих мені фінансових установ телефонні дзвінки з нагадуванням, що я є довіреною особою кількох десятків кредиторів!

На запитання: «Яким чином я удостоївся цієї честі?» – чую відповідь:

– Наші позичальники дали номер вашого телефону!

Тож весь рік, що завершується, переконую невідомих мені банкірів, що нікому такої згоди не давав. Та все марно. Чую одне:

– Нічого не хочемо знати! Ви є довіреною особою! Шукайте боржників і повертайте позичку!

І розв'язати цю проблему не можу, попри зміну номерів телефону і самих телефонів, місця проживання та косметичні операції. Знаходять і нагадують.

Єдине втішає: нехай уже на передфінішній життєвій прямій і нехай у шахраїв, а таки заслужив довіру!

Така удача випадає не кожному! Бабуня б утішилася.

ПОВАЖНИЙ ПАСАЖИР

- Гей, це таксі?
- Я не гей, але це таксі.
- Можна сідати?
- Будь ласка.
- Як тебе звати?
- Гена.
- Ти – крокодил?
- Водій.
- Професіонал чи любитель?
- Приватник.
- Машину давно придбав?
- Позавчора.
- Яку по рахунку?
- Десяту.
- А права маєш?
- Ще не придбав.
- А як же ти їздиш?
- Мовчки.
- Гальма надійні?
- Ще не перевіряв.
- А правила вуличного руху знаєш?
- Правила – ні, а вулиці знаю.
- Під греблю мене не завезеш?
- Як вийде.
- А знаєш, хто я?
- Пасажир.
- Поважний пасажир!
- Можливо.
- А за проїзд скільки візьмеш?
- Скільки кілометрів наїздиш.
- А щодо знижки?
- За що?
- За підвезення поважного пасажир.

- А де таке написано?
- У мене на лобі. Ось гулю бачиш?
- Уже бачу.
- Це знак пробивної людини.
- І що ви пробиваєте?
- Двері до високого начальства.
- І щоразу вдається?
- Сьогодні пробив двадцять перші.
- А на прийом хоч раз потрапили?
- На прийом – ні. А у відділення – вдруге.
- За що?
- За пробиті дубові двері.
- Відпустили?
- Втік.
- Голова у вас, бачу, міцнюща.
- Як волоський горіх. Тільки без начинки.
- Порожня, значить.
- Не порожня, а позбавлена зайвого мотлоху.
- Хіба мізки – це мотлох?
- Ще й який! Що вони є, а що їх нема – один результат.
- Який саме?
- Пиятика з горя.
- І нині напилися?
- Звичайно. Тому додому не дійду. Вези!
- Куди конкретно?
- Не твоє діло. Чи хочеш, аби я своїм лобом твого черепа розтросив?
- Борони, Боже. Але вулицю бодай назвіть.
- Запитуєш таке дурне! Як я її пригадаю зі своєю головою без начинки? Тисни на педаль газу – і вперед! Дорогою, може, побачу своє кубло. Там і зупинишся...

ЯК РЯТУВАТИ ЛЕБЕДІВ

(Майже за Остапом Вишнею)

Допоки ви, господарі місцевого зоопарку, склали план заходів щодо переселення двох лебедів із обрізаними крилами з озерця у теплі шати, лід оточив їх з усіх боків. Такий тонесенький для вас і такий грубесенький для білосніжних персон.

А морозень тисне, ніби хоче навечно замурувати нещасних лебедів у скляну кригу. Тож вам не залишається нічого іншого, як терміново зібрати триденну нараду рятувальників і прийняти рішення, виходячи з погодної ситуації, матеріальних і фінансових можливостей звіринця. А відтак знайти човен і самих рятувальників, залучивши до співпраці еменесників, і доставити все це до озерця.

Там неквапливо розвантажитися, обговорити всі деталі операції до найменших дрібниць. І дружно кинутися вплав на захоплення заляканих птахів.

Це вам робити у грудні не вперше. Тому звикли губити під час запливу весла, випадати з човна і кликати на допомогу перехожих, занурюватися у воду в очікуванні, що лебеді сядуть вам на голову.

За десяту спробу вам таки вдасться наблизитися до переляканих лебедів. А вже за сто першу – майже їх спіймати.

Далі – справа техніки. Поганявшись за лебедами по озерцю днів два, поки вони своїми лапами та грудьми не перетворить лід на дрібні осколки і не протягнуть крила, накидаєте їх на голови сітку і втягуєте у наповнений водою човен.

А тоді – найсуттєвіше. Дістаєтеся берега, передаєте лебедів у руки директора зоопарку та його

заступника, що грілися у своїх службових автомобілях під проведення операції. І ті урочистою ходою під спалахи фотокамер та оплески численних роззяв несуть немічних птахів до спецавтомобіля, що доставить їх на місце зимівлі.

А ви, рятувальники, берете курс навпростець через парк на лікарню! Сушитися, зігріватися та лікуватися.

І не впадаєте у відчай, коли дізнаєтеся, що спіймані вами лебеді виявляться мертвими від розриву сердець. Бо знаєте, що наступної весни їм знайдеться заміна. У звіринці ж їх, покалічених під час попередніх рятувальних операцій, є цілий загін.

І ніскілечки не відмовляйтеся від традиції забирати з озерця на зимівлю красенів із підрізаними крилами не тоді, коли вони чекають на вас на березі, а в лютий мороз, коли опиняються у крижаній пастці. Це гарантія того, що наступного року порятунок лебедів знову відбудеться з усіма передбаченими і непередбаченими сценами. І на очах у всього переляканого міста. Цього вимагає час відкритості та самопіару.

ЄДИНА ПІЛЬГА

П'є спиртне, як воду.

Бере хабарі частіше, ніж їсть.

З «гречки» не вилазить.

Бреше краще будь-якого пса...

І це ніскілечки не перешкоджає сидіти в керівному кріслі, попри додаткові труднощі: цироз печінки, гастрит, ниркову та серцеву недостатність, подагру, радикуліт, вставні щелепи, гіпертонію, заїкання, глухуватість і короткозорість.

Тримається. І не один рік.

Під його чітким керівництвом вдалося обдери галузь до нитки й перейти на державну фінансову підтримку.

За виділені кошти звів ще чотири нові шикарні маєтки, придбав двадцять елітних квартир, десять легковиків, два катери і три пароплави, підводний човен і дачу на Сейшельських островах.

А ще навчився завдяки платним курсам прибуднюватися англійською, французькою, китайською, японською та німецькою мовами. І геть забув рідну.

Отак і мучиться, обділений здоров'ям і совістю, завдяки вмінню ділитися хабарами з тими, хто потрібен.

А пільгу має єдину: не сідає у в'язницю!

Назвав би його ім'я. Але що від того зміниться?

ФІНАНСОВИЙ БАГАЧ

Стрівся в місті з давнім приятелем.

Зайшли в кафе, замовили коньяку, по печеній картоплині з оселедцем.

Посиділи, погомоніли...

Потім ще замовили. Кілька разів...

І розійшлися, побажавши один одному вдало дістатися додому...

Доїхав я тролейбусом до своєї зупинки. Вийшов, оглянувся довкола... Сніжок блищить, під ногами потріскує, на душі – теплінь, що співати хочеться. І на подвиги потягло...

У під'їзді здибав сусіда і ляпнув:

– Стільки грошей маю, що не знаю, куди подіти!

Буду людям роздавати. Кому – торбину, кому –

мішок...Нехай у цей скрутний час хоч трохи понаїдаються, понаодягаються, понабудовуються...

І подибав до ліфта. Зайшов, натиснув на відповідного гудзика. І поїхав. На свій десятий...

Але на другому поверсі ліфт зупинився. І до мене в кабінку запхалася різностатева юрба з криком:

– З вами можна?!

І ліфт рушив далі...

Від третього до десятого поверху не проскочили жодної зупинки. На кінцевій з кабінки на сходовий майданчик вивалився цілий натовп збуджених пасажирів! Вони перезирнулися і повернули голови в мій бік:

– Ви не скажете, де живе фінансовий багач, що має роздавати людям гроші?! Нам один чоловічок шепнув, що треба піднятися на останній поверх...

І тут бачу, що цей натовп бере курс до дверей моєї квартири. Я злякався не на жарт: «Що подумують мої домашні, коли ця вервечка увірветься у квартиру й почне наставляти торби з вимогою : «Дай грошей!»? Діти посміються, та й годі. А ось дружина може заїкою стати. Бо у нас ніколи зайвої копійки не водилося, відколи я почав із давнім приятелем щодня у кафе зустрічатися після ранкових прогулянок».

І мене осінило. Я перегородив шлях пасажирам ліфта і сказав:

– Той багач мешкає на горищі будинку! Ключів до дверей, що ведуть туди, в мене немає. Сам же господар нікому чужому не відчиняє, бо грошима все горище завалене! Приїжджайте завтра вранці, коли він на роботу виходитиме.

– А який він із себе? – вхопила мене за руку якась молодиця.

– У нього особливі прикмети є? – доскіпався її попутник – лисий бородань.

Я з радості і випалив:

– У нього – кривий ніс!

– Так це ж голова нашого ОСББ! – дружно заволала ватага. – А ми й не знали, куди він наші гроші діває! Думали, будинок у порядок приведемо. А він їх на горищі скирдує... От ірод! Будемо штурмувати! Дякуючи чоловічкові, дізналися всю правду...

Одначе штурму не відбулося. Бо я прокинувся. І подумав: «Від дурного жарту і уві сні можна ноги протягнути. Треба рідше у кафе завертати».

ВІДВЕРТА РОЗМОВА

– Буду відвертим з тобою, друже. Мені давно не подобається отой... Як його?

– Мені також. Хоча він – набагато розумніший того...

– Безперечно. Цей – зі сім'ї інтелігентів. Якщо і збреше, то так, що не підкопаєшся.

– Так ось, оцей, що мені не припадає до душі, якось зізнався, що не хоче бачити отих...

– Ще б пак! Він давно їх ненавидить! Ще з того часу, коли познайомився з ними.

– А коли він з ними познайомився?

– Та десь місяць чи п'ять років тому. Як ми з тобою тее-то, як...

– Точно. Тоді я працював у... Та ти знаєш.

– Саме так. Тоді я одружився на третій... Як її?

– Ну й у тебе пам'ять! Вона тоді подарувала тобі чи то сина, чи доньку...

– І ти не забудь! Отож, я ненавиджу того прихвостня, за якого на виборах президента голосував чи не голосував, не можу пригадати.

– А в якому це було році? Підкажи, бо не можу пригадати.

– І я не можу. Але то – чистісінька правда. Я в ту пору перебував в опозиції до... Як її звати?

– Влади, друже.

– Що ти мелеш? До якої влади? До четвертої дружини, яку звали... Не пригадую як.

– О, ти мене навернув на путь істинну! Я її пригадав. Це була... пігулка від склерозу!

– А хай ти западешся... Пів години чекали язиками, щоб після чаркування здогадатися, які ліки ми маємо вкинути в горлянку!

ТІЛЬКИ ПОДУМАТИ

Тільки подумати!

Захворів на голову, скривив лице, надув щоки, закрит писк, дав у морду, обдер пику, встромив рило, отримав по кумполу, вдарився башкою, розколов черепну коробку, розквасив фізіономію, обчухрав фейс, вдарився нюхалом, тріснувся лобом, розквасив носа, приклеївся переніссям, вхопився за місце, де мав би бути мозок, втратив клепку, з'їхав з глузду, скривився, зійшов на пшик, зсобачився, відкинув копита, простягнув ноги, довбанувся, загнувсь, врізав дуба, зіграв у ящик, віддав Богу душу, чокнувся, беркицьнувся, спустив дух, захолов, склав руки, відправився на той світ, відмучився, знайшов останній прихисток, зацвинтарився, упокоївся, здох, сконав, не стало голови на в'язах, скурвився...

І це все може одна людина!

НЕ ЖИТТЯ – КАЗКА

Продав у місті квартиру і переїхав разом із сімейством мешкати у дачний дім. Так забажала невгамовна теща, яка любить з усіма гризтися на природі.

І відразу завів пса. Бо теща гавкає лише по вихідних. А в будні – суцільна нудьга. Відтак вирішив компенсувати цю прогалину.

Хоч пес був ще малим, звів йому будку на виріст. Завбільшки – як одноповерховий будиночок. З перспективою колись в ньому заховатися від тещиних прокльонів.

З часом пес виріс у дебелого вовкодава. І почав тягати за собою на ланцюгу своє пристановище по всьому дачному масиві. Бо жити на одному місці, як і тещі, йому виявилось нудною справою.

Теща негайно дала вказівку:

– Ну муч тварину! Прироби до його житла колеса. Буде легше переїжджати!

Приробив до будиночка шасі. Із шістьма колесами від позашляховика.

І вовкодав отримав можливість виїжджати навіть за межі дачного масиву.

Якось теща спробувала підсісти, щоб перевірити міцність власних кісток. Але вовкодав її перекинув разом із будиночком. Прямо у ставок.

Після того теща переселила мене до вовкодава:

– Виховав бандюгу – живи з ним!

І живу. Вже четвертий рік. На колесах. Тільки ночами, коли теща міцно спить, бігаю на побачення у дім до дружини і дітей.

Не життя – казка. Та ще й на природі.

Рекомендую іншим родичам невгамовних тещ такий активний спосіб існування.

ЩОДО РУХУ

Підніматися – лячно, опускатися – страшно, зупинятися напівдорозі – небезпечно, чекати – важко, наздоганяти – ще важче, переганяти – ризиковано, стрибати – безперспективно, повзти – малопродуктивно, бігти – безнадійно, йти – непродуктивно, летіти – немислимо...

Вихід – один: безпробудно спати. А там – як Бог дасть. Глянь, баюра, в яку тебе кинула оковита, висохне!

РОЗМОВА ПО СУТІ

Зустрілися на вулиці міста Степан із Іваном.

- Яка в тебе пенсія, Степане
- Привіт, Іване.
- Підвищили тобі пенсію?
- Дружина ще працює. Але вже не свариться.
- На банківських рахунках гроші тримаєш?
- Вчора з нею в театр ходили.
- Мені не підвищили. А обіцяли. Як для державного службовця.
- Вистава дуже сподобалася. Насміялися досхочу.
- За комуналку скільки платиш?
- Хочу на ту виставу ще онуків повести.
- А я розраховуватися не поспішаю. Не розстріляють. Ген сусід вже десять років боргує. Зате за кордоном житла накупував.
- Хочемо відвідати виставку живопису в нашому музеї. Кажуть, варта уваги.
- Долар упав. Ще трохи – і геть знеціниться. Що я тоді зі своїми «зеленими» робитиму? Треба переходити на євро.

– Син кандидатську захистив. А донька нову книгу написала.

– Чи не продаси пару тисяч?

– Вирішили з дружиною в село перебиратися.

– Який нині банк найнадійніший?

– Хата залишилася батьківська. І землі є трохи. Будемо господарювати.

– Позичив сусідові вчора двісті гривень, а він сьогодні ще не повернув.

– У селі – все своє. Тільки не лінуйся працювати. І діти будуть допомагати.

– На валютному «п'ятачкові» розжився на друга.

– Заведемо курей, качок, на риболовлю ходитиму, бо річка – поруч.

– Днями новий друг досить вигідно обміняв мені кілька тисяч гривень. Бо дрібних купюр терпіти не можу.

– Якби не війна з москалями та не продажна влада, жили б значно краще.

– А скільки гектарів землі маєш у селі? Може, сторгуємося?

– Людині на старість спокій потрібен.

– І що з тими збереженнями робити? Вже не знаю, куди і в яку справу вкладати.

– Жевріє надія, що народ згуртується, славних предків згадавши, зуміє обрати свою, українську владу, дбатиме про рідну мову та культуру, ворога прожене зі своєї землі.

– Заскочу на «п'ятачок» – гляну, по чому яка валюта.

– Хохлів наплодилося, ненаситних перевертнів, які думають кендюхами та живуть одним днем.

Заради наживи знищили живу природу та в міста повтікали. Ні минуле їх не цікавить, ні майбутнє. Лише – ситість.

– Гроші краще зберігати у доларах та євро. Як-не-як, цю валюту можна купити за кордоном, коли туди доведеться втікати. А тебе податкова не викликала?

– Бувай здоровий. І не кашляй.

ТЕРМІНОВА ЕВАКУАЦІЯ

Комендантша гуртожитку зібрала терміново студентів у вестибюлі і констатувала:

– Завтра на світанку буде перевірка протипожежної безпеки! Як тільки почуєте голос сигналізації, схоплюйтеся і щодуху вибігайте на вулицю основними і запасними дверима. Бо інакше...

– А що «бо інакше»? – поцікавився першокурсник Свищук.

– Бо інакше і мені буде непереливки, і ректору, і всім його заступникам, – відповіла схвильована комендантша. – Це зрозуміло?

– А якщо сигналізація застане мене в туалеті, то як тоді бути? – запитав п'ятикурсник Доропало.

– Все лишай – і біжи! – парировала комендантша. – Тобі що дорожче – випорожнення чи життя?

– Звісно, що життя, – погодився Доропало. – Але якщо закреп чи пронос? Як у такому випадку бути?

– Що з тобою не робитиметься, не звертай на те уваги, а біжи! – замість комендантші пояснила однокурсниця Шкварчук. – При накій небезпеці хто звертатиме увагу на твої штани? У ту мить усі думатимуть тільки про порятунок!

– А як працює сигналізація? – вставив своїх п'ять копійок третьокурсник Ниточка. – Я ніколи її не чув. Це свист солов'я чи галас грому?

– Зараз почувете, – мовила комендантша. І наказала техпрацівниці бабі Мані вмикнути сигналізацію.

Почувся тихенький, схожий на гудіння хрущів, звук, що спонукав швидше до засинання, ніж до евакуації.

– Почули? – стукнула себе по лобі комендантша. – Відтак запам'ятайте! А завтра вдосвіта під його супровід чимдуж вибігайте на вулицю!

На тім термінові збори мешканців студентського гуртожитку завершилися.

А на світанку, коли в студентів найміцніший сон, у гуртожиток завітала солідна протипожежна комісія за участі щокатих осіб у дорогих цивільних костюмах та у військовій формі не першої свіжості.

І запрацювала сигналізація! Члени комісії, серед яких найсхвильованішою була комендантша, втупили свої погляди у головний і запасний виходи в очікуванні нестримного людського потоку.

Але на перший поверх вибігло лише декілька крапель людської маси в особах першокурсника Свищука, п'ятикурсника Доропала, його однокурсниці Шкварчук, третьокурсника Ниточки під крик техпрацівниці бабі Мані:

– Біжіть, бо приб'ю!

– А де решта? – запитав у комендантші представник комісії у погонах полковника.

І першокурсник Свищук, що пробігав мимо, відповів замість комендантші:

– А всі інші звечора пішли ночувати у міський готель, аби не схоплюватися з ліжок уранці під звуки сигналізації!!!

ДРУГ

Вранці:

– Привіт, друже! Пробач, поспішаю. У мене – ділова зустріч. Один олігарх запросив на вечерю. Взяти тебе не можу. Сам розумієш, на чиї гроші пригощатимуть. Сподіваюся, що не тільки укладу важливу з ним угоду про співпрацю, а й посмакую справжніми заморськими делікатесами. Як-не-як, це ж олігарх! До речі, пригостив би тебе зараз, бо ж маю перед тобою борги. Бо часу до зустрічі з олігархом ще чимало. Але, сам знаєш, мені треба бути, як кажуть, у формі. Щоб не мати вигляду якогось шалапута. Бо можна ненароком все зіпсувати: і перемовини, і застілля. Ось бачиш, як я одягнувся! Як з голочки! Костюм позичив у двоюрідного брата, сорочку – в сусіда, а черевики – в колеги по таємному бізнесу. І не пішки подамся на зустріч. Поїду. На іномарці, яка належить нашому спільному знайомому. Я пообіцяв йому за цю послугу з першої зарплати повернути всі борги. До копійки. Ось з олігархом налагоджу співпрацю – і почну віддавати. А олігарх, знаєш, хто? Отой лисий пройдисвіт, що колись нас із тобою відмолотив біля пивбару. Пам’ятаєш? І він не пам’ятає. Бо погодився на зустріч зі мною. Я його постараюся так обкрутити, щоб здогадався, коли і на кого підняв руку. Планую будинок придбати, одружитися і на океанські острови чкурнути. Хоча б на пів року. Аби засмаги набратися та трохи екзотики побачити. Бо в нашому захалусті нічого путнього немає: ні людей, з якими можна було б поспілкуватися, ні вигідних контрактів, ні політичних перспектив. А в мене, сам знаєш, є талант державного мужа. Так каже

і наш спільний знайомий, якому ми з тобою носа зламали за те, що першим зайшов у маршрутку. Пам'ятаєш? І він не пам'ятає. Словом, друже, не гнівайся за таку коротку бесіду – чекають справи невідкладні. Сам знаєш. Стрінемося – побалакаємо конкретніше...

Вечором:

– Друже, в тебе закурити не знайдеться? І чи не запросиш на сто грамів, аби душу заспокоїти? І не дивися такими переляканими очима на мій порваний піджак та синці під очима! Сам знаєш, придурком виявився той олігарх! Я йому – слово, а він мені – десять ударів кулаком у голову! Бо, бачиш, не з тим і не до того прийшов. А потім ще й свого пса на мене нацькував. Ледве двометровий паркан його обійстя вдалося за третій раз перестрибнути. І ото впав на якийсь штир. Позичений костюм зіпсував. Не знаю, як буду викручуватися. Може, допоможеш купити новий. Я тобі з першої ж зарплати гроші поверну. А чому я босий? Та зі злості жбурнув позичені черевики олігарху в очі! Нехай знає, з ким справу має! Сподіваюся, ти мені і черевики нові допоможеш придбати, щоб повернути їх господарю. Як-не-як, ти – мій друг. І я тебе ніколи не обманював. Пам'ятаєш, як ми з тобою якось стрілися в кафе? Тоді ти мене пригощав до самої ночі! І я не пручався, нікуди не поспішав. Весь вільний час тобі присвятив. Може, і зараз скупимося – та й заведеш на чашку кави. Бо так на душі важко, що жити не хочеться, не те що думати про якісь справи. Сам знаєш...

ОРЕНДА

Матвій Сучок – вельми хитра штучка. Аби компенсувати малородючість присадибної ділянки, здав свій дачний будиночок в оренду. Повіям. Горпшиній Маньці та Теклиній Мусьці.

Вони платять йому за притулок у глухому кутку з таємною дорогою. І за наявність двох десятків котів. Голодних на їжу та кохання. Якби стріли господаря, загризли б, а його дружину – згвалтували б.

Тільки настає вечір, Манька з Муською починають у будиночку солодко стогнати. Аж вікна у сусідських будиночках гаснуть.

І так щодня. Звечора до ранку. Поки їхні клієнти не роз'їдуться.

А коли Манька з Муською впадають у денний сон, Матвієві коти починають своє.

По водостічній трубі вони прокрадаються до вікна горища, де мешкає стара, але пухнаста кішка Дашка, в якій офіційним чоловіком значиться худий, як дишло, та вичовганий, як хатній поріг, кіт Пашко.

Він Дашку кохає. Але Дашці того мало. Їй хочеться романтики та екстриму. Тому і не проти забав з іншими котами, яких Матвій Сучок прописав у гаражі.

Отож, прокрадаються голодні коти до Дашки. А вона їм підсобляє: посилає свого Пашка на полювання мишей до сусідів.

За світлу пору дня кожен із двадцяти котів встигає не тільки з Дашкою організувати шури-мури, а й все горище позначити своїми принадами.

Ці принади і насторожили Маньчиних і Мусьчиних клієнтів. Один навіть упав у вигрібну яму. А

інший при появі хатніх кутків, ногу почав піднімати. А невдовзі і нявчати почав. Поки не простяг ноги на місці, де голодні коти свіжим повітрям дихають. Напевне, далось взнаки фізичне перевантаження.

Нічого дивного в поведінці повій Маньки та Муськи, їхній клієнтів, кішки Дашки, її Пашка та голодних котів немає. Живуть, як можуть, як обставини дозволяють.

Одне насторожує: водостічна труба, по якій коти лазять на рандеву до кішки Дашки, є частиною транспортної артерії Матвія Сучка, якою він перекачує за кордон отриману за оренду дачного будиночка валюту. І вона запахла котячими позначками. Та так, що Матвію з-за кордону надійшло таємне зізнання про те, що гроші досі подібним чином не пахнули. А відтак пообіцяли Матвія Сучка за це втопити у котячому лайні.

І Матвій зробив з того належний висновок. Він припинив оренду дачного будиночка з повіями Манькою та Муською і продав його їхнім новим клієнтам. Нехай за вчинки нахабних котів несуть відповідальність вони.

КОРОТКИМИ ПЕРЕБІЖКАМИ

*Досягну ще одного успіху – і лопне останній заздрісник!

*Склалися трьох – і вийшла дуля.

*Зарплатні вершини найчастіше підкоряються плазунам.

*Літа його не беруть – лише оперативники.

*Не така страшна посада, як наслідки роботи того, хто її обіймає.

*Проголосував за дурня, щоб на його тлі мати вигляд мудреця.

*Пенсійний вік закінчується в могилі.

*З найвищого владного щабля найлегше злазити півню.

*Найвдячніше вказувати шлях до туалету.

*Допив до смерті!

*Сидіти на столі – звична справа для мухи.

*Коли на дурня їси, тримай язик за зубами!

*Відігнана від миски муха неодмінно повернеться.

*Реваншисти запрошення не чекають.

*Ноги вище серця лише тоді, коли людина стоїть на голові.

*Спіткання лівою ногою – на удачу, правою – на невдачу, обома – на гулю.

*Зимовий дощ – на літній сніг.

*Не піддається жодному тиску лише мертвий організм.

*Якщо перед операцією хірурги й п'ють, то лише для того, щоб не трусилися руки.

*Стільки привітань із присудженням премії, що її на всіх не вистачить.

*Найщасливіша та людина, в якої є кому почухати спину!

*Покупатися ніде? Та скільки тієї зими!

*Здоров'я в лікарні, попри величезні фінансові витрати, не відновив, зате півроку за «так» харчувався!

*Мертвому однаково, де лежати.

*Бездуховна людина – що безкрилий птах: хоче злетіти, але не в силі.

*Почуттям міри комарі не наділені.

*Спробуй плюнути свині в рило!

*Ностальгія за минулим відібрала в декого розум.

*Вирішив померти, аби козирнути дорогим пам'ятником.

*У солом'яному брилі жар не носять.

*Дорікала черепаха своїм нащадкам за повільність...

*Хвалився закордонним турне, постоявши за шведським столом.

*Вхопив посаду – й обіцянки позаду.

*«Старший» брат виявився молодшим сином Сатани.

*Чужий пиріг вдаватися допоміг.

*Дрібне, ще й кусається, а Вошею Путньою називається.

*Сусідів не вибирають, але поганих і на поріг не пускають.

*Зірка, що на Кремлі, шлях освітлює імлі.

*На чужій біді розкошується орді.

*Вовчі звички овечою шкурою не приховаєш.

*Гострить ікла і в гості напрошується...

*Усе, що бачать заздрісні очі, не проковтнути.

*За кремлівською стіною стукає хтось у домовину головою...

*Хотів би в овечій отарі вовк вожакувати...

*Кістки жертви тримає в зубах, а від жалю слізьми заливається...

*По одягу зустрічають, по розуму проводжають, а хоронять за звичаєм.

*Ніде так добре не почувається, як на чужих похоронах.

*Здоров'ю людини найбільше шкодить її життя.

*Суд повністю освоїв права турагентства з надання клієнтам путівок на всесвітні мандри.

*Патріот, поки життя – курорт.

*Для нього там фронт, де воюють за його пиріг.

*Якщо ворог – на порозі, колупатись годі в носі.

*За трибуною від ганьби не захищаєшся.

*Як би хижака не соромив, звичок його не зміниш.

*Першим його самостійним текстом було останнє слово в суді.

*Заповів поховати себе разом із особистою охороною.

*Сорокалітнє чухання лоба та потилиці склало його трудовий стаж.

*Типові учнівські помилки лягли в основу вчительської грамотності.

*Міг позичати будь-коли, а віддавати – лише після судового рішення.

*Не переймай дурних звичок, якщо вони в тебе вже є.

*Не плутай утеплення квартири з її підпалом.

*Найдощовіше місце у світі – індійське місто Черанунджі, а найбільше води переливають із пустого в порожнє – у нашому парламенті.

*Підставляють підніжку, щоб подати руку.

*Кар'єрні драбини замінили ліфтами.

*Отримання зарплати – буденне явище, а виплата заборгованості – справжнє свято.

*Хижак повертається спиною до жертви, коли хоче зненацька на неї напасти.

*Втіхи від зимового дощу – що від літнього снігу.

*Побажав злодій сторожу міцного сну.

*З густого туману – та у сліпу ніч.

*Починав життя з примусового чищення зубів, а закінчував – добровільним чищенням кишень.

*Ліпше зернятка – у жмені, ніж полова – у кишені.

*Доброволець і найманець в одному окопі не сидять.

*Мільйони різних ідей – у мільйонів, а національна – лише в патріотів.

*Мудрі думки до розумних приходять серед ночі, щоб не потрапити на очі дурням.

*Звичайна правда устократ дорожча за непересічну брехню.

*Навіть свині живуть заради людей.

*Шахраї живуть за рахунок чесних.

*Для деяких нащадків найпам'ятніший день – день зарплати предків.

*Якби не державні органи, хто б займався обдурюванням держави?

*Чого тільки не набрешеш заради прикриття власної нечесності!

*Якщо сусіди знають, чим ви займаєтеся, навіщо виправдовуватися?

*Собаки брешуть. Чому ж ви так часто зиркаєте у вікно?

*У вбиральню найшвидше дістаються діарейники.

*З дипломом про вищу освіту торгувати на ринку престижніше.

*Донедавна у двірники йшли – заради квартир, а тепер – через них.

*На вулиці міста вийшла комунальна техніка для підбирання п'яних двірників.

*Пережили спекотне літо – переживемо і теплу зиму.

*Не тільки світу, що у вікні тюремної камери.

*Порожня державна казна – ще не привід злодіям опускати руки.

*Найчастіше за папаху борються безголові.

*Із графоманів, як і калік, гріх сміятися.

*Що в жінки на язиці, те на прилавках магазинів.

*Якщо дружина готує сніданок, значить, чоловік вечеряв.

*Святкові вихідні – додаткові робочі дні для невстигаючих.

*Одружився на красуні, а живе із власницею перуки, накладними грудьми та вставними щелепами!

*На згадку про багаторічне колективне відвідування парної залишився цироз печінки.

*На зростання цін скаржаться найбільше багаті.

*За собою двері не зачиняють ті, кому їх відчиняють.

*Через повчання інших не навчився нічого сам.

*Недосипання у продавця – через недосипання покупцям.

*Молився за упокій душ живих.

*Позичивши в Сірка очі, набиває собі ціну.

*Працюючим – найрізноманітніші види експлуатації!

*У декого совість – із комісійного магазину.

*На тлі брехні чутки – ніби сама правда.

*Аби не заїдала совість, продав її.

*Відмовився від хабарів на період перебування у в'язниці.

*Сів би у президентське крісло, але ніхто не пропонує.

*Творить пекло, а мріє про рай.

*Перспектив не бачить, тому сподівається на допомогу сновидінь.

* Розуму – нуль, зате хитрості – хоч відбавляй.

*Твердолобість і тверде переконання – не одне і те ж.

*І гострий язик може видавати тупі думки.

*У борги заганяють і друзі, і вороги.

*Мисливець зайця із кролем не сплутає.

*Ніздрями свіжого повітря в кімнату не наносиш.

*І на неоплачуваній посаді не пропасти, якщо є що красти.

*Слізьми заливався, що лише сто разів продався.

*Тільки й статків, що сім банків.

*Тріщать од краденого комори, а киває на офшори.

*Мільярдером можеш і не бути, а платити усім шкуродерам зобов'язаний.

*Без дозволу купують і голять чоловіка лише перед похованням.

*Другові поради чогось варті лише після смерті батька.

*Самостійні рішення любить приймати, зазвичай, диктатор.

*Найчастіше діти шукають батьків у день їхньої зарплати.

*Фінансова щедрість батьків часто-густо пахне розпустою дітей.

*Такі сусіди, що дітись ніде.

*Як добрі сусіди, то й меншають біди.

*Не той щедрий сусід, що бігає до вас постійно на обід.

*Як порядний сусід, то й миліший світ.

*Познайомив сусіда з дружиною – тепер сплю зі свитиною.

*Як тільки набиреться злості, так відразу й у гості.

*І в хаті, і за порогом живи з Богом.

*Краще добрий сусід, ніж поганий родич.

*Якщо на нестатки скаржитись багатий сусід, поспівчувати йому слід.

*Якщо на голову хворий, не допоможуть і повні комори.

*Тільки й набутків, що склероз і пронос.

*Якщо мучить скнарість, не кивай на старість.

*Чи ж у кого душа – як лід, з лоба капає тільки холодний піт?

*Без дозволу купують і голять чоловіка лише перед похованням.

*Другові поради чогось варті лише після смерті батька.

*Із нього буде такий президент, як із дулі презент.

*Хазяйка – як з копистки швайка.

*Косар із нього – що співбесідник з глухого.

- *Такий коваль, що металу жаль.
- *Жартівник – як з черв'яка балик.
- *Такий письменник – як з дустом вареник.
- *Цей артист – як глист: дарує народу одну нудоту.
- *Такий вождь – як зимовий дощ.
- *Правдолюбка – як з пропелера грубка.
- *Такий бідняк, що годує ковбасами собак.
- *Патріот, коли повен ікри рот.
- *Такий благодійник, як із пилюги натільник.
- *Відвертий, коли є чим страх підперти.
- *Так дотримується слова, як мовчання голодна корова.
- *Архітектор – що на склі протектор.
- *Такий дар – як бриль із хмар.
- *Такий із москаля брат, як із вужа сват.
- *Прозрілого не обманеш, навіть позбавивши його очей.
- *Ідіотською владу роблять ідіоти.
- *Алкоголік і боягуз – одного поля ягоди: в обох трусяться руки.
- *Випив би, але скупість не дозволяє!
- *Дехто претендує на президентське крісло тому, що вже сидів.
- *Відробляє гроші, гавкаючи за господаря.
- *Збільшення кількості претендентів на булаву свідчить про зменшення кількості охочих жити на зароблені кошти.
- *Вилечу з перегонів. Зате з тріском!
- *Прагнув жити чесно. Але так і не зумів.
- *Опонента – на нари! Скільки самому сидіти!
- *Встати! Суду потрібне місце на лаві підсудних!
- *Ліг, аби сало зав'язалося. І пролежав усе життя.

*Тільки й життя, що при владі.

*Кримінального авторитета допоміг причинити чинний президент. Тож випустити зможе хіба що новий глава держави.

*Поза грою корупційники опиняються лише як покійники.

*Купити диплом і дурний може. Ти спробуй продати його!

*Рівень життя людей із вищою освітою, як правило, – нижче плінтуса!

*У голові – вітрець, зате човен долі несе папірець.

*Пообіцяла: «Не підведу!». І слова дотримує: ще жодному, хто спіткнувся, не подала руку.

*Міністр на те й міністр, щоб робочий кабінет не пустував!

*Будь-яка пропозиція банку щось та коштує.

*Кредит погасити складніше, ніж пожежу.

*Мед ложкою навіть трутні не їдять.

*Найважчою ношею в його житті були окуляри.

*Судимість відсутня завдяки покровителям.

*Яка різниця, де сидіти: у керівному кріслі чи на нарах! Все одно час біжить.

*Анулював перше побачення з останньою нареченою.

*Побажати закоханим термоядерних почуттів може лише бомба.

*Комп'ютер, екран, клавіатура та мишка разом узяті – ніщо в порівнянні з гемороєм.

*Творить мелодію, б'ючись головою об стіну.

*Стій! Хто падає?

*Висунуту підозру засунули під скатерку.

*Президентом можеш і не бути, але посидіти в його кріслі, поки не кишнуть, маєш можливість!

*Підкупити виборців? За які шиші?

*Обіцяють людям рай переважно чорти.

*Окремо взяті чиновники – корупціонери. А всі разом – законна влада.

*Нажите важкою працею майно виявилось державним багатством.

*Обшук чи генеральне прибирання речових доказів?

*Дайте мені мінімальний тюремний строк – і я почну красти обережніше!

*Ні мур-мур, ні бум-бум, а яке цабе!

*Що з літ, то з твердішим переконанням: пенсія – неймовірно мізерна!

* Чи не підштовхне субсидія у формі реальних коштів охочих добре поїсти до життя в печерах?

*Дурень думкою радіє, а ненаситний – животом.

*Команда комунальників має літню та зимову форми обдирання споживачів.

*Одні рвуться до корита з рохканням, інші – з обіцянками.

*Любувався хвостом, а опинився під копитом.

*Булаві потрібна міцна рука, а папасі – мудра голова.

*Розважливі полишають виборчі перегони, безголові – з них вилітають.

*Смерть репетицією не назвеш.

*Ех, скількох мудреців знав цей дурень!

*Накреслює маршрут в едем, знаючи, що потрапить у пекло.

*Не все, що з крилами, належить до ангелів.

*Неотесаний, зате дипломований!

*Погляньте, як плаває у глибоких проблемах!

*Москалі люблять об'єгорувати, а хохли – об'юлювати.

*Слуга – це той же раб, але зі зарплатою.

*Після смерті шефів найвірніші тілоохоронці стають хранителями їхніх могил.

*У безголосого співака мікрофон ніколи не буває зайвим.

*Над неоприлюдненими дурницями ніхто не насміхатиметься.

*Чергове вигнання з приймів співпало з черговим виходом на люди.

*На вереск оперної співачки в концертну залу збіглися її найбільші шанувальники.

*Сон подушки не жде.

*Рівень виховання перевіряється на людях.

*Пня буревій не зламає.

*Якщо не переможу, то хоча б повикаблучуюся!

*Зміна влади жодним чином не впливає на зміну пори року.

*Хто б не став президентом, неодмінно відхрещуватиметься від власної передвиборчої брехні.

*Не стільки чекає на виконання обов'язків новообраного глави держави, як на інавгураційне видовище!

*Найбільший імунітет до влади – у покійників.

*Не того правда, хто голосніше кричить.

*Дивитись у корінь йому заважала сліпота.

*Пішов добровільно в ординці.

*Твердолобий, бо баран.

*Ворога ненавидять не за його мову.

*Від ганьби в ресторані не заховаєшся.

*Якщо забув про війну, вона тобі про себе нагадає.

*Свою землю у ворога не випрошують.

*Зручно стояти на колінах лише перед матір'ю і Всевишнім.

*Скількох тимчасових патріотів народили вибори!

*Завдяки депутатському мандату забезпечив собі безбідну старість, а державі – сумну перспективу.

*Від розпущеного парламенту в новій Верховній Раді залишаться лише його депутати.

*Як опозиційний політик постійно відчував артеріальний тиск.

*Вмерти, але з депутатським мандатом у руках!

*Перехід опозиції у владу і навпаки – вічний процес, в якому не бере участь лише народ.

*Президенти приходять і відходять, а лідера нації так і нема.

*Князі та гетьмани приводили народ України і до перемог, і до поразок. А сучасні вожді – тільки до розчарувань.

*Корупціонери – у черзі за новими посадами? Нічого дивного. У чесного люду на цей товар грошей не вистачає.

*Прапороносців убивають першими.

*Навіщо простій людині статки мільярдера?

*З банками не жартують – їх ліквідовують.

*У банківських працівників тому й високі зарплати, що ніде інше вони вкрати не можуть.

*Часто-густо керівник від підлеглого відрізняється лишень неймовірною різницею в зарплаті.

*Кругову поруку витіснив із життя термін притягнення до відповідальності, що збіг.

*Реванш ворогів України найшвидше може зупинити їхня смерть.

*Якби не російська біла порода курей, московська біла порода індиків і коні будьонівської породи, тваринний світ на планеті не виник би.

*Якби свині та кінські копита, як би вона вицокувала до корита!

*Туфельку бачив, а інфозурию не вдалося зустріти.

*Яких треба розвести павуків, аби в їхню ловильну сітку потрапляли корупціонери?

*Нехтуючи заповітами мудрих предків, здобуваємо славу дурних нащадків.

*Продана честь повертається купленим рабством.

*Від городнього опудала до моделі – одна лиш ніч, проведена зі спонсором у постелі.

*Від моделі до городнього опудала – лише одна невдала косметична операція.

*Не кожне нове покоління виростає справжнім.

*Педагог більшовицького замісу не виховає національно свідомого учня.

*Рідина, що вибігла з мізків у кендюх, перетворює людину на свиню.

*Яких тільки немає метеликів у людських головах!

*Аби портфелі, сумки та взуття з крокодилячої шкіри були ще й куленепробивними, потрібно схрещувати черепах із крокодилами.

*Деякі людські пари нагадують горобині: створюються лише на один сезон.

*Солов'ї відлітають у вирій раніше лебедів і качок тому, що горло березуть од застуди.

*Людина поступово стає мавпою...

*Якби не дикі свині, свійським картопля в городі залишилася б...

*В оленів і лосів щороку відпадають роги, на місці яких виростають нові. Так і в двоногих невинуваних придурків.

*Тхір очолив птахофабрику...

*На зимові запаси вивірки не сподівайся!

*Кити та дельфіни ніколи не виходять на сушу. Чи не з них беруть приклад п'яниці?

*Непоодинокі тварини міняють свій окрас, а політики – партії.

*Куди людині братися до собаки! Собака раніше побував у космосі!

*Двометровий кенгуру народжує трисантиметрове маля, яке доношує в сумці на череві. А маленький дурень обзаводиться величезним бажанням керувати і носиться з ним, поки не купить посаду.

*Найкращим учителем для тугодумів був би дятел.

*Ех, якби нічних хижаків, якими є сови, пугачі та сичі, навчити полювати на нічних злодіїв!

*Корупціонери нагадують водоплавних птахів: їх важко схопити.

*Сиру рибу їсти можна. Але для цього потрібно бути котом.

*Не жаба, а квакає.

*Лукавці нагадують ящірок, в яких роздвоєний язик.

*У світі відомо понад 8 тисяч плазунів, найрозумнішими з яких є двоногі підлизи.

*Виходить, робити з мухи слона простіше, ніж бджолу.

*Не осетр, а відклав стільки ікри!

*Щоб перекрити хабарникам кисень, потрібно загнати їх під воду.

*Особиста відданість, яка служить злу, є подвійним злом.

*Найчастіше люди вмирають від укусів комарів, убивств і нестачі любові. Найрідше – від відчуття власної меншовартості.

*За правду найчастіше ображаються брехуни.

*Серце, що вміє лише перекачувати кров, ніколи не болить.

*Поживемо – побачимо, якщо не повилазить!

*Тому й не маємо свого отамана, що всі за булаву б'ємося!

*Як легко гниди вибилися в люди!

*Сценарій писали вороги. Ставили виставу їхні прислужники. А переглядати доводиться тим, із кого в цій виставі сміються.

*На якому боці не спи, багатшим не станеш.

*Посівний календар – для роззяв.

*Якщо клоуни керують державою, то держава – це цирк.

*Яким чином тупі депутати розв'язуватимуть гострі проблеми?

*Прийшов у літературу з порожніми руками та свіжими матюками.

*Свободу слова – у надійні руки утискувачів!

*Байдуже, з якою інтонацією сусіди за стіною розмовляють між собою. Важливий зміст їхньої розмови.

*Чи потрібні сірій масі білі вірші, написані темними ночами?

*Простягаючи руки, не простягніть ноги!

*Народні законопроекти вивільнять парламентарям час для власних потреб?

*Якщо чоловіки сприймають світ очима, жінки – вухами, то розумом, напевно, – тільки діти.

*Зниження температури повітря влітку – дар Божий, а взимку – кара Божа.

*Хтозна, коли повернемо окуповані ворогом території. Але знаємо точно, що ніколи не припинимо передавати тамтешньому населенню прогноз погоди.

*Народ бачить витівки нової влади, але не може їх зрозуміти через невміння читати підтексти.

*Перепробував усі види існуючих вин, але істини в них так і не знайшов.

*Президент – не український. А хто ж тоді його обирав?

*Сусід спустив юшку з носа господаря хати і тепер вимагає, аби той допоміг помити закривавлені руки...

*Продали Україну – і купили собі владу.

*Із клоунів – у посміховисько!

*Язик безбатченка мову до погибелі доведе.

*Привели чорта у рідний дім і кажуть: «Побий його грім!».

*Майдани починаються там, де закінчується народне терпіння.

*Не вдався ні зростом, ні умом, а як плете інтриги під столом!

*Там кожен другий чужомовний, де кожен перший – безмовний.

*Скоро забалакаємо білоруською!

*Мовчання поміняли на гримасу.

*Примовкли ті, хто ніколи нічого не говорив.

*Невже український народ звівся на ноги для того, щоб битися головою об стіну?

*Сподіватися можна на все, лише не на здоровий глузд північного сусіда.

*Зрадники, що повтікали, повернулися. Можна розпочинати їхнє нове видворення!

*Краще мати одного справжнього ворога, ніж десять непевних друзів.

*У реальному житті друзів зустрічають і гублять а у фейсбучному – знаходять і видаляють.

*Графоманів нализують беззубі критики.

*Виношував думки не в голові, а в чубі.

*Знавець лише тієї мови, що на парканах.

*Чи не клопи є батьками клопотів?

*Нелегко жити людям, що мають голови на плечах, серед безголових.

*Найнесподіваніший цирковий трюк – прихід до влади клоунів!

*Коли чуєш: «Ну, приходь!» – розумієш це як: «Пішов би ти геть. Але як тобі відмовиш?».

*У доносів – спринтерські дистанції, у пліток – марафонські.

*Скільки б часу не перебував дурень на керівній посаді, підлеглі не полишатимуть нагоди його посунути.

*Девіз корупціонера – «Від посади – до посадки!».

*Розпочато серійний випуск персональних детекторів брехні!

*Злочинця відпускають під заставу, свідка – прибирають.

*Довіреною особою кредитора можеш і не бути, але потрапити під руку колекторів є нагода.

- *Не такий страшний банк, як його історія!
- *Колишні номенклатурники – бліда тінь нинішніх корупціонерів!
- *Не така багата держава, щоб у неї купувати.
- *Злодій ходить озираючись, а хабарник – придивляючись.
- *З посади турнули, в нардепи не пройшов, у в'язницю не потрапив. Одні невдачі!
- *Бога боявся б, але Він страху не дав.
- *Не париться – піариться...
- *Пліткарю смартфон – що кобилі жолоб.
- *Розум до істини доведе, а хабар – до посади.
- *І в місті, і в селі собаки однаково брешуть.
- *Поміняв позіхання на зітхання.
- *Душу за гроші не оновиш.
- *Самотужки навчився створювати власний портрет у дзеркалі.
- *Як дружина має посередні здібності, а як тратниця сімейного бюджету – геніальні!
- *Мріє про рай, а готується до пекла.
- *Вибився з людей без сторонньої допомоги.
- *Тільки й світу, що в Інтернеті!
- *Знаю, куди очі дивилися, коли знайомився з нею.
- *Не переч, якщо не впевнений у власних ногах.
- *Не шукай непитушого в калюжі.
- *Дай волю – як суддю вік пам'ятатиму!
- *Списав останню чисту скатертину.
- *Не стукай у двері, які хочеш виламати!
- *Стільки розбив стін головою, що хата стала решетом!
- *Бий лежачого на собі.
- *Кому що, а курці – півень.

*Немає нічого страшнішого за випивку без закуски.

*На лобі не написано, де вічно думаючий керівник, а де вічно відпочиваючий.

*Не шукай жінчиного коханця у шафі, яку не купував.

*Вистрибнув би з вікна квартири, але висота нікудишня.

*Син зрозуміє батька, коли стане батьком.

*Оберігаючи дочку від домашніх клопотів, мати готує собі клопоти на старість.

*Пішла дитина у самостійне життя, не випускаючи рук батьків...

*Найсмачніші плоди із самотнього батьківського саду.

*Син перейняв талант батька лупцювати своїх дітей без жодної на те причини.

*Шлюб із примусу – шлях до розлучення.

*Щоб зійтися характерами, треба їх мати.

*Музика в недозволеній час – ознака новаторства?

*Сидіння на шиї батьків обмежене віком.

*Дочка вдалася у своїх батьків: п'є, як тато, й курить, як мама.

*Із роззяв – у наївні глядачі!

*Брехню – у новини!

*Втечі від суду завдяки заставам – у традицію!

*Вкрадені державні мільярди – на премію кмітливим злодіям!

*Заради Штайнмаєра – відступимо аж до Києва!

*Вибитий Бакановим зуб Богдана – у музей слави команди Зеленського!

- *Чим далі в ліс, тим менше лісу.
- *Із пластиліну душу не виліпиш.
- *Жити правдою у краденому маєтку неможливо.
- *Яка непослідовність: упав, не спіткнувшись!
- *Не відомо й досі, де зимує осінь.
- *Власні помилки швидко виправляє лише комп'ютер.
- *Парламентське крісло – не місце, а фортеця!
- *Як позбутися державних зрадників, якщо вони не можуть жити поза державою?
- *Якби держава повернула собі все накрадене, куди б ми поділи олігархів?
- *Скільки на сучасних цвинтарях надмогильних замків!
- *Якщо однією рукою хрестишся, а другою крадеш, наживеш асиметрію!
- *Доглянути своїх батьків до смерті може лише той, хто відчув їхню любов і ласку.
- *Їжу марнують ситі та невмілі.
- *Найкупіший той, хто не вітається.
- *Найбільше за правду ображаються невігласи.
- *Ці актори свою грою заслужили гучне хропіння глядачів!
- *Парадний вхід рятує від непоміченості, а запасний – від сорому.
- *Надмірне хатне тепло свідчить про відсутність здорового глузду в його постачальників.
- *Наївно шукати речові докази в речових мішках.
- *Тріску в оці не заховати.
- *Після смерті вчитися пізно.
- *Декому дивитися в корінь ніколи через смартфон.

*Щоб увійти у курс справ, не обов'язково використовувати піке чи штопор.

*У дитинстві читав казки, а в дорослому житті – власні судові справи.

*Сміятися над кимось найбезпечніше крилатим істотам.

*Не варто шукати соломинку, якщо не любите пити коктейль крізь трубку.

*Прикриваючи справжні статки, оголив удавану бідність.

*Кішка може видряпати очі, якщо дразнити її без захисних окулярів.

*Якщо банк нагадує про повернення кредиту, нагадайте йому про вашу передчасну смерть.

*І безземельний господар має можливість продати ложку чорнозему.

*При нинішньому житті найлегше вибитися в жебраки.

*Хто ніколи не користувався ліками, втратив можливість посмакувати їхніми підробками.

*І за життя можна потрапити в пекло чи рай завдяки шлюбу.

*Відчути наближення зими допомагає благовонний одяг.

*Без стуку заходять лише в тюремну камеру.

*Найбільше заощаджують на шампунях лисі та носії перук.

*Найкраще допомагають пізнавати сусідів камери відеоспостереження.

*Прикривання рота долонею під час позіхання допомагає втаємничити свої паршиві зуби.

*Найогидніший той, хто не боїться сорому.

*У молодості не дають спати діти, а на старість – онуки.

*Нерідко комунальні послуги сприймаються як комунальні тортури.

*Не залишитися у старих дівах чи старих парубках допоможуть нові паспортні дані.

*Неповага до старших починається з батьків.

*Поїхала за освітою – привезла довідку про розлучення.

*Вся в собі завдяки неабиякому апетиту!

*Керівна посада – найкоротший шлях втечі від роботи.

*Віра в те, що хтось – дурніший, дає безмізким сили верзти дурниці.

*Скільком родичам він допоміг зайняти керівні посади!

*Лопнула гумка у трусах, а подумав, що терпіння...

*Аби не послати пройдисвіта під три чорти, його призначили послом у трьох державах.

ОХОХОШЕННЯ

*Обмінюю золоту тещу на звичайну квартирантку.

*Допоможу залити сліпи.

*Шукаю місця в печінці.

*Підберу персональні ворота для будь-якого барана.

*Беру за помірну плату на кпини.

*Дешево переллю з пустого в порожнє.

*Намелю без млина купу дурниць.

*У продажі є допуски до корита.

*Вставлю за домовленістю клепку від бочки у голову.

*Виколою правдою очі.

*За лічені секунди підрию авторитет.

*Навчу сидіти голим у кропиві.

*Без жодного цвяха заб'ю баки.

*Навчу вішати локшину на вуха.

*Продам дієві засоби здування живота.

*Забезпечу синхронну роботу проносу та закрепу.

*Видаю дозволи на витирання ніг об когось.

*Вкорочу язика.

*Переб'ю всі байдики та наламаю дров.

*Передам досвід стукання горохом об стіну.

*Підкажу, як вкрасти те, що не там лежить.

*Приголомшую найстрашнішою звісткою.

*Вправляю ум за розум.

*Вдосконалю навини чесати лоба та потилицю.

*Укладаю шлюб за одну годину їхала зі здибалом.

*Якісно перемию кістки будь-якій наволочі.

*Забезпечу глухонімих найсучаснішим склерозом.

*Підкажу, як досягнути цирозу печінки та раку шлунку.

*Виб'ю та вставлю назад і найбільшу дурість.

*Кротячі та свинячі навики риття прищеплю здоровомислячій істоті.

*Переплюю верблюда.

*Допоможу залізти в чужу душу.

*Переставлю позичені в Сірка очі найзапеклішому безсоромнику.

*Розведу по різні боки закон і дишло.

*Можу дати поносити за певну ціну Адамове ребро та спробувати на смак яблуко спокуси.

*Пошлю так далеко, що звідти не повернешся.

*Запрошуємо в школу жонглювання брехнею і кривдою.

*Відкрию таємницю падіння з найвищого щабля влади.

*Навчу давати коліном під зад і навпаки.

*Підкажу, як вдарити лихом об землю, щоб заgrimіло.

*До уваги користувачів: послуги, що не надаються, оплачуються згідно із правилами шахраїв.

ФУТБОЛІЗМИ

*Спортивна форма нападника потребувала прання.

*Кутовий футболіст виконав прямим ударом.

*Штрафний гравець пробив у відповідних службах.

*М'яч влучив у "дев'ятку", що стояла біля стадіону.

*Нічия пригасила власні амбіції.

*Своєчасні заміни виявилися запізнілими.

*Набрали стільки очок, що не змогли з ними піднятися на вершину турнірної таблиці.

*Після невдалого підкату на полі залишився підкоп.

*Атаку вичерпано голими руками.

*До завершального удару футболіст так і не добіг.

*Команді допоміг вижити солідний виграш головного тренера у лотерею.

*Чергова атака завершилася втратою лише одного гравця.

*Терпеливість допомогла футболісту просидіти весь футбольний сезон на лаві запасних.

*Удар низом отримав високу оцінку.

*М'яч влучив у стінку з посудом.

*З капітанською пов'язкою команду на поле вивів лейтенант.

*У запасі команди залишилися два ящики мінеральної води.

*Пас в один дотик приніс дві травми.

*Навіс на ворота виконав із міцного матеріалу досвідчений столяр.

*Удар у падінні поставив на ноги весь стадіон!

*Вкидання м'яча з-за бокової у поле не принесло врожаю.

*З передачами в цього футболіста все гаразд: працівники колонії їх не завертають.

*Техніка захисника – найсучасніша, включаючи одномісний літак.

*Від голу команду врятувала стійка воротаря на голові.

Замість післяслова

Хто я є в літературі:

Лірик ачи гуморист?

Мабуть, лань у вовчій шкурі,

Що сороки має хист.

Про автора

Береза Юрій Павлович народився 22 травня 1955 року в селі Городище Шепетівського району Хмельницької області. Після десятирічки закінчив Рівненський державний педагогічний інститут. Вчителював, газетярував. Нині – префект журналу «Перець. Весела республіка».

Член Національної спілки письменників України, лауреат літературних премій імені Остапа Вишні, імені Степана Руданського, літературно-мистецької імені Світочів, просвітянської імені Григорія Чубая, обласної журналістської імені Михайла Горопахи, володар диплому Всеукраїнського фестивалю гумору «Лауреат Нобельської премії», переможець літературних конкурсів журналу «Дніпро» та газети «Сільські вісті». Нагороджений Почесною грамотою Міністерства освіти і науки України, Почесним знаком НСЖУ. Його ім'я внесено в Сучасну енциклопедію України. Автор книг гумору й сатири «Щастить же людям!», Львів, «Каменяр», 1990 р., «Хронічне нещастя», Київ, «Радянський письменник», 1991 р., «Дефіцитний фанат», Рівне, 1992 р., «Оглядини з виграшем», Рівне, 1993 р., «Не роззявляйте рота!», Рівне, «Азалия», 1995 р., «Не вішай носа в шафу!», Рівне, 2002 р., «Безпрограшна лотерея», Рівне, «Волинські обереги», 2005 р., «Короткими перебіжками», Рівне, «Овід», 2006 р., «Копитентний керівник», Рівне, «Волинські обереги», 2009 р., «Нагадки про мовні порядки», Сарни, «Сонях», 2012 р. і «Волинські обереги», 2013 р., «Трофеї чи жертви?», Рівне, 2012 р., «Увіходимо в осінь», Рівне, «Волинські обереги», 2012 р., "Усмішкою витру сльозу", "Волинські обереги", 2016 р., тритомника "Усмішкою витру сльозу", Рівне, "Волинські обереги", 2017 р., «Перелаз на Парнас», «Волинські обереги», 2017 р.,

«Ми – у грі!», «Волинські обереги», 2018 р., «Що кому», «Волинські обереги», 2018 р., «Слово – гостю!», «Бібліотека журналу «Перець. Весела республіка», Київ, 2018 р., «Чесне пенсіонерське», «Волинські обереги», 2019 р., один із авторів книг «Вітрила-78», Київ, «Молодь», «Веселий ярмарок», Київ, «Український письменник», «Афоризми відомих українців», Харків, «Фоліо», 2009 р., «Дорогоцінна енциклопедія геніальних афоризмів», Донецьк, «БАО», 2010 р., «У державі гетьмана Остапа», Київ, «КИТ», 2002 р., «Енциклопедія афоризмів, крилатих фраз, цитат», Львів, «ПАІС», 2011 р., «Український гумористично-сатиричний календар-альманах», «Вік», Коломия, 2012 р., «Шевченкові верстви», Рівне, 2013 р., "Революція гідності. Війна", Рівне, "Волинські обереги", 2015 р., «Добрий слід на землі», Рівне, «Волинські обереги», 2016 р., "Сатирична сотня діє, або Путлер капут!", Київ, "Журналіст України", 2016 р., господар гумористично-сатиричних сторінок «Друшляк», «Гусак», «Товкач»... Його твори публікувалися на шпальтах журналів "Вітчизна", "Київ", Дніпро", "Дзвін", "Березіль", "Перець", "Старт", "Жінка", "Журналіст України", всеукраїнських газет "Літературна Україна", "Українська літературна газета", Урядовий кур'єр", "Молодь України", "Сільські вісті", "Український футбол", "Кримська світлиця", використовувалися у програмах Українського радіо. На його вірші композитори написали низку пісень. Перекладає з білоруської. Його твори виходили мовами інших народів, вивчаються у школах.

ЗМІСТ

Розділ I

Зі свіжих розмірковувань

Сюжетні портрети	5
Гайок байок.....	224
Запотиличники.....	253
Із циклу «Земні дива»	299
Із циклу «Довкола кола»	327
Антиалкогольні пігулки.....	418
Хвостаті приповідки	429
Персонажі з відтінком сажі	458
Думки з несвятого письма.....	459
Дивина за дивиною	460
Сучасні тенденції	461
Із циклу «Зимові забаганки»	466
Делікатні поради	467
В'язочка зізнань	469
Зерна гірких істин	470
Кололітературне.....	471
Перелаз на Парнас.....	474
Зі сучасної шедеврології.....	517
Таємна лірика	520
Грам епіграм	523

Розділ II

Вигідний самообман

Замільовки.....	536
Короткими перебіжками	677
Охохошення.....	699
Футболізми	701
<i>Про автора.....</i>	<i>704</i>

Літературно-художнє видання

Юрій Павлович Береза

Сучасні тенденції

Гумор і сатира

В авторській редакції

Художник

Віктор Голуб

Технічний редактор

Віталій Власюк

Світлина

Олександр Заборовський

Підписано до друку 09.03.2020 р. Формат 70x100 1/16.
Папір офсет. Гарнітура «PT Serif». Друк офсет.
Ум. друк. арк. 57,53. Наклад 100 пр. Зам. 13.
Видавництво «Волинські обереги».
33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;
e-mail: oberegi97@ukr.net
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Надруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».